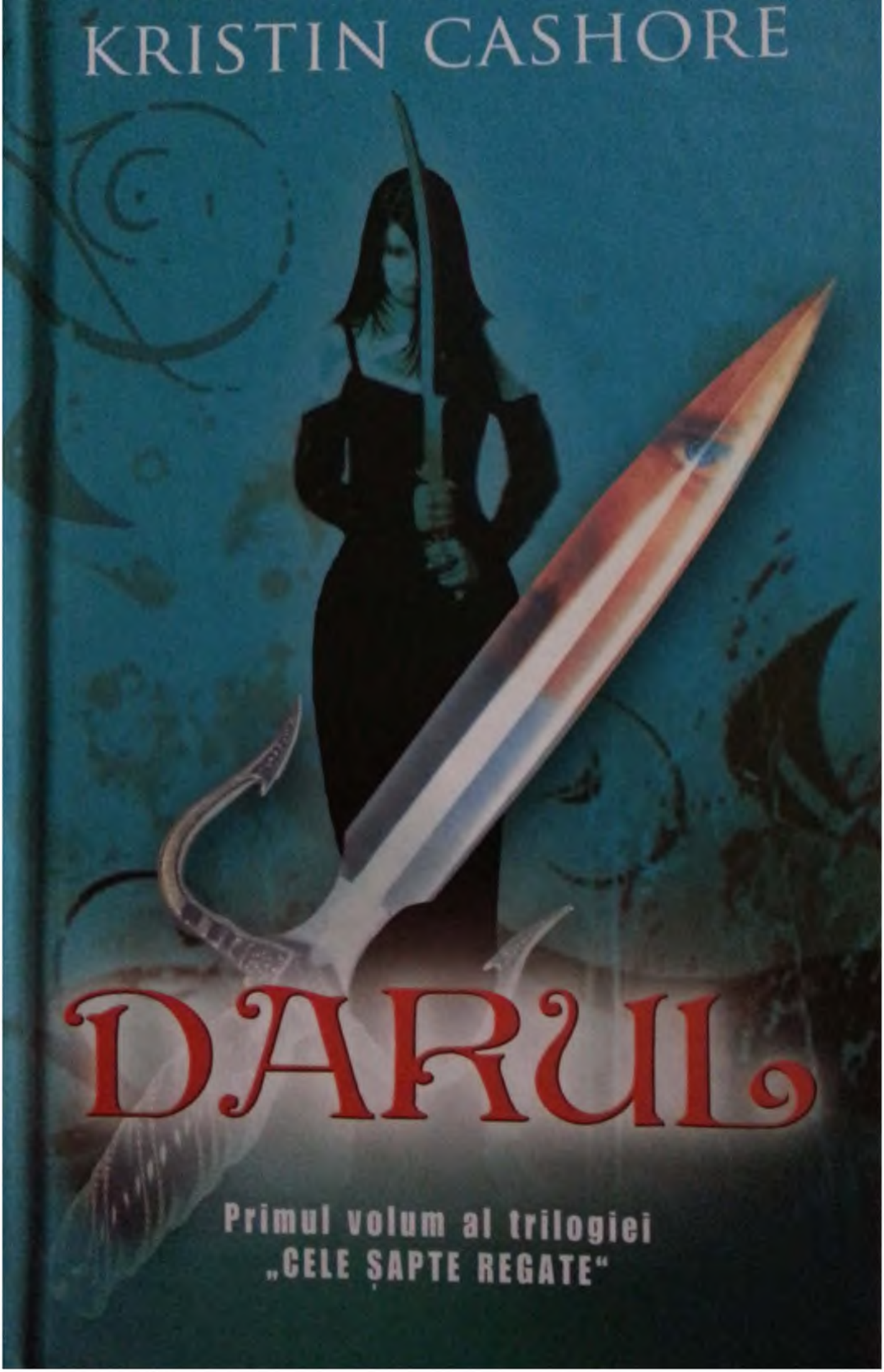
KRISTIN CASHORE

DARUL

Primul volum al trilogiei
„CELE ȘAPTE REGATE"

Katsa putea să ucidă un om de când avea opt ani –
ea este unul dintre puținii oameni
născuți în țara ei cu un dar extrem, al ei fiind acela de a ucide.
Ca nepoată a regelui ea ar putea să trăiască o viață plină de privilegii,
dar, din pricina darului ei, este nevoită să lucreze pentru rege.
Când îl întâlnește pentru prima data pe prințul Po,
al cărui talent erau tehnicile de luptă, Katsa nu bănuiește că viața ei
e pe cale să se schimbe. Nu bănuiește nici că se va împrieteni cu Po.
Și nu bănuiește nici că va afla adevărul despre darul ei...
sau adevărul despre un teribil secret, ascuns în depărtări... un secret
care ar putea distruge toate cele șapte regate doar prin cuvinte.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-60-8

9 786068 251608

www.rao.ro
www.raobooks.com

biblioteca rao

KRISTIN CASHORE

DARUL

Primul volum al trilogiei
CELE ȘAPTE REGATE

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KRISTIN, CASHORE
Darul/ Kristin Cashore; trad. Shauki Al-Gareeb. –
Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8251-60-8

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

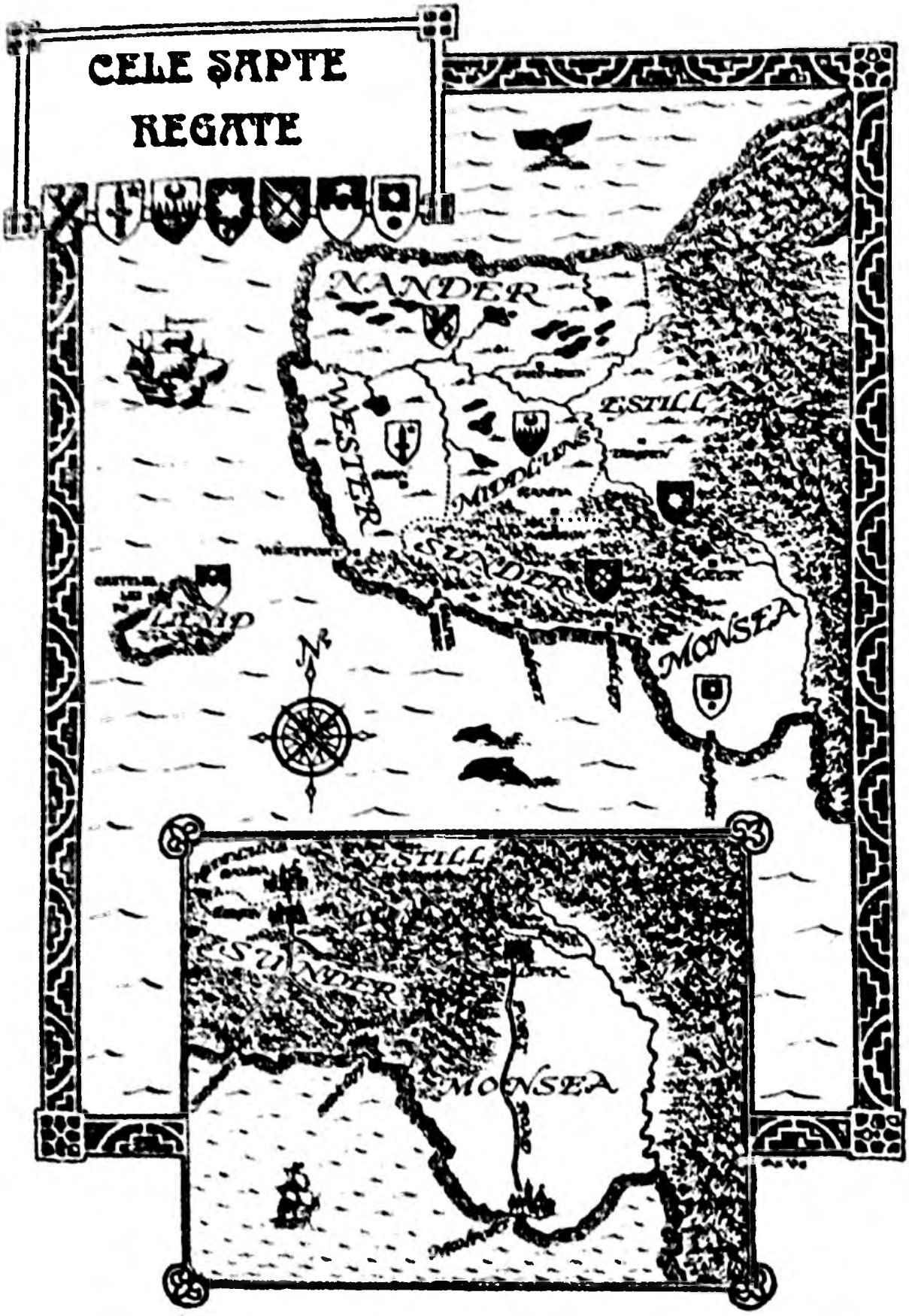
KRISTIN CASHORE
Graceling
© Kristin Cashore, 2008
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-60-8

Pentru mama mea,
Nedda Previtera Cashore,
al cărei har este de a face chiftele,
și pentru tatăl meu,
J. Michael Cashore,
al cărui har este să-și piardă (și să-și găsească) ochelarii.

CELE SAPTE
REGATE
NANDER
WESTER
ESTILL
MIDDLE
SUNDER
MONSEA
LLOYD
N
WESTILL
SUNDER
MONSEA

PARTEA ÎNTÂI

Domnița ucigașă

ADINA MOCAN
= amidaadina
31.02.2018.

CAPITOLUL UNU

În aceste temniţe, întunericul era desăvârşit, dar Katsa avea o hartă în mintea sa. Una care până acum se dovedise a fi corectă, aşa cum toate hărţile lui Oll aveau tendinţa să fie. Katsa pipăia pereţii reci şi număra uşile şi culoarele în timp ce mergea. Cotind când era vremea s-o facă, oprindu-se în cele din urmă în faţa unei deschizături care ar fi trebuit să conţină un şir de scări care duceau în jos. Se ghemui şi pipăi în continuare cu mâinile. Era o treaptă de piatră, umedă şi lunecoasă din pricina muşchiului, şi alta sub ea. Asta însemna că era scara lui Oll. Spera doar că, atunci când el şi Giddon o vor urmări cu torţele lor, vor vedea muşchiul alunecos, vor păşi cu grijă pe el şi nu vor trezi morţii cu tropăitul lor în marea grabă de a coborî scările.

Katsa se furişă în jos, pe scări. Coti o dată la stânga, de două ori la dreapta. Începu să audă voci când păşi într-un culoar unde întunericul licărea portocaliu de la lumina unei torţe de pe perete. Dincolo de torţă era un alt coridor unde, după spusele lui Oll, între doi şi zece străjeri ar fi trebuit să stea de veghe în faţa unei anumite celule de la capătul culoarului.

Misiunea Katsei erau aceşti străjeri. În primul rând, din cauza lor fusese ea trimisă.

Katsa se furişă spre lumini şi hohotele de râs. Ar fi putut să se oprească şi să asculte, să înţeleagă mai bine cu câţi va avea de-a

face, însă nu avea timp. Își trase gluga mai jos și se prelinse după colț.

Aproape că se împiedică de primele ei patru victime care stăteau pe podea de-a curmezișul, cu spatele lipit de perete, picioarele întinse, aerul duhnind a băutură puternică, pe care ei o aduseseră aici, jos, ca să piardă vremea. Katsa lovi și izbi tâmple și gâturi, iar cei patru bărbați se prăbușiră la pământ înainte ca surprinderea să li se fi instalat în ochi.

Mai era un singur străjer, care stătea în fața gratiilor celulei de la capătul coridorului. Se ridică în picioare și își scoase sabia din teacă. Katsa se apropie de bărbat, sigură că torța din spatele ei îi ascundea fața, în special ochii, de privirea lui. Îi estimă înălțimea, felul în care se mișca, fermitatea brațului care ținea sabia îndreptată spre ea.

– Stai pe loc! Este destul de limpede ce ești. Vocea lui era liniștită. Ăsta era curajos. Șfichiui aerul cu sabia, avertizând. Nu mă sperii tu pe mine.

Înaintă către ea. Se feri de arma lui și își întinse piciorul, izbindu-i tâmpla. Omul căzu la pământ.

Katsa păși peste el și fugi spre gratii, scrutând întunericul celulei. O siluetă stătea ghemuită, sprijinită de perete – o persoană prea obosită sau prea indiferentă ca să-i pese de bătălia ce se desfășura. Își înconjurase picioarele cu mâinile, iar capul îl avea băgat între genunchi. Tremura – îi auzea respirația. Katsa își schimbă poziția, iar lumina se opri pe silueta ghemuită. Părul îi era alb și tuns scurt. Văzu o licărire de aur în urechea lui. Harta lui Oll îi ajutase cu sfințenie, deoarece acest om era un lienid. El era cel pe care îl căutau.

Trase de ivărul ușii. Încuiat. Ei bine, asta nu era chiar o surpriză și nu era problema ei. Fluieră o dată, încet, ca o bufniță. Îl întoarse pe spate pe străjerul curajos și îi vârî în gură una dintre pilulele ei. Fugi pe culoar, îi întoarse pe cei patru nefericiți pe spate, unul lângă celălalt și le băgă câte o pilulă în gură. Tocmai când începea să se întrebe dacă Oll și Giddon se rătăciseră prin temnițe, aceștia apărură de după colț și se furișară lângă ea.

– Un sfert de oră, nu mai mult, spuse ea.

– Un sfert de oră, domniță. Vocea lui Oll se auzi ca un bubuit. Mergi cu bine.

Luminile torțelor lor împroșcară pereții când se apropiară de celulă. Bărbatul lienid gemu și se strânse și mai tare. Katsa îi privi hainele sfâșiate, pătate. Auzi inelul de deblocare al lui Giddon încurcându-se în ivăr. I-ar fi plăcut să aștepte să vadă dacă aveau să deschidă ușa, dar prezența ei era necesară în altă parte. Își îndesă pachetul cu pilule în mânecă și fugi.

Străjerii celulei raportau străjii temniței, iar straja temniței raporta sub-străjii. Sub-straja raporta străjii castelului. Straja de noapte, straja regelui, straja zidului și straja grădinii, de asemenea, raportau străjii castelului. De îndată ce un străjer remarca absența altuia, urma să se dea alarma și, în cazul în care Katsa și oamenii ei nu aveau să fie destul de departe, totul urma să fie pierdut. Ar putea fi urmăriți și s-ar ajunge la vărsare de sânge; i-ar vedea ochii și ar recunoaște-o. Așa că trebuia să le vină de hac tuturor. Oll bănuise că vor fi douăzeci. Prințul Raffin îi făcuse treizeci de pilule, în caz de trebuință.

Majoritatea străjerilor nu îi făcu probleme. Dacă s-ar putea furișa în spatele lor sau dacă erau adunați în grupuri mici, n-ar ști niciodată ce i-a lovit. Cu straja castelului, fu un pic mai complicat, deoarece cinci gardieni îi apărau postul. Se roti printre ei, lovind cu picioarele, cu mâinile, cu genunchii, iar straja castelului sări de la biroul său, ieși în viteză pe ușă și se repezi în încăierare.

– Recunosc un înzestrat când se află în fața mea. Împunse cu sabia, iar ea se rostogoli la o parte. Lasă-mă să-ți văd culoarea ochilor, băiete. Am să ți-i scot. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Îi făcu plăcere să-l lovească în cap cu plăseaua cuțitului ei. Îl apucă de păr, îl întoarse cu fața-n sus și-i puse o pilulă pe limbă. Cu toții vor spune, când se vor trezi cu dureri de cap și rușinați, că vinovatul fusese un băiat înzestrat cu darul luptei, acționând de unul singur. Vor presupune că era un băiat pentru că, îmbrăcată cu pantaloni obișnuiți și având glugă, ea arăta ca unul și

deoarece, când oamenii erau atacați, nu se gândeau că ar fi putut să fie o fată. Și nimeni nu apucase să-l vadă pe Oll sau pe Giddon. Numai ea fusese văzută.

Nimeni nu se va gândi la ea. Indiferent de ceea ce ar putea fi înzestrata domniță Katsa, ea nu era o ucigașă care se furișa prin curți întunecate, la miezul nopții, deghizată. În plus, fata trebuia să se afle pe ruta estică. Unchiul ei, Randa, regele din regatul Middluns, o văzuse plecând chiar în acea dimineață, întreaga cetate privind în timp ce căpitanul Oll și Giddon, aghiotantul lui Randa, o escortau. Numai o zi de călărit intens în direcția greșită ar fi putut-o aduce în sud, la curtea regelui Murgon.

Katsa fugi prin curte, pe lângă straturi de flori, fântâni și statui din marmură ce-l înfățișau pe Murgon. Era o curte destul de plăcută pentru un asemenea rege neplăcut; mirosea a iarbă și a pământ reavăn, dar și dulceața florilor înrourate. Fugi prin livada de meri a lui Murgon, o adunătură de străjeri drogați alergând după ea. Drogați, nu morți: o diferență ca de la cer la pământ. Oll și Giddon, și marea majoritate a restului Consiliului secret voiseră ca ea să îi omoare. Dar, la întâlnirea pentru plănuirea acestei misiuni, ea se certase cu ei, argumentând că, dacă i-ar omorî, ar pierde timp.

– Dacă se trezesc? întrebase Giddon.

Prințul Raffin fusese jignit.

– Te îndoiești de doctoria mea. Nu se vor trezi.

– Ar fi mai rapid să îi omori, spusese Giddon, ochii săi căprui privindu-l cu insistență.

Capetele din încăperea întunecată îl aprobaseră.

– Nu pot să o fac în timpul alocat, zisese Katsa și, când Giddon începuse să protesteze, ridicase mâna. Suficient! N-am să-i omor. Dacă îi vreți morți, atunci puteți trimite pe altcineva.

Oll zâmbise și îl bătuse pe spate pe tânărul lord.

– Gândește-te, lord Giddon, va fi și mai amuzant pentru noi. Jaful perfect, pe lângă toți străjerii lui Murgon, și nimeni rănit? E un joc bun.

Încăperea izbucnise în râsete puternice, dar Katsa nu schițase nici măcar un zâmbet. Nu îi va omorî dacă nu trebuia să o facă. Odată omorât un om, nu puteai să-l reînvii, iar ea omorâse destui. În cea mai mare parte, pentru unchiul ei. Regele Randa o socotise a fi folositoare. Când huliganii de la graniță fac probleme, de ce să trimiți o întreagă armată dacă este suficient un singur reprezentant? Era mult mai economic. Dar omorâse, de asemenea, și pentru Consiliu, când nu putuse să evite. Dar, de data asta, avea de ales.

La capătul îndepărtat al livezii, dădu peste un bărbat – un străjer – bătrân, la fel de bătrân probabil ca și lienidul. Stătea în dumbrava formată din copaci tineri, sprijinindu-se de sabia sa, gârbovit. Se furișă în spatele lui și se opri. Mâinile care se odihneau pe plăseaua cuțitului îi tremurau ușor. N-avea păreri bune despre un rege care nu își pensiona străjerii când aceștia deveneau prea bătrâni pentru a mai ține o sabie acătării.

Însă, dacă îl lăsa, acesta i-ar găsi pe cei pe care ea îi drogase și ar da alarma. Îl izbi o dată, cu putere, în ceafă, iar el se prăbuși și scoase un răsuflat ușor. Îl întoarse cât de delicat putu, iar apoi îi vârî o pilulă în gură. Își trecu degetele pe deasupra cucuiului ce i se formase pe craniu. Spera ca acesta să fie rezistent.

Odată, omorâse din greșeală; o amintire care rămăsese adânc înrădăcinată în conștiința ei. Așa își anunțase darul ei natura, cu zece ani în urmă. Era o copilă, abia avea opt ani. Un bărbat care era un fel de văr îndepărtat venise în vizită la curte. Ea nu îl plăcuse – parfumul lui puternic, privirile deocheate aruncate fetelor care îl serveau, felul în care privirea sa le urmărea prin încăpere, modul în care le atingea când credea că nimeni nu-l privește. Când începuse să o bage în seamă pe Katsa, fata devenise precaută.

– Ce micuță adorabilă, spusese el. Ochii înzestraților pot fi atât de neatrăgători! Dar ție, fetiță norocoasă, îți scot în evidență frumusețea. Care ți-e darul, scumpete? Să spui povești? Să citești minți? Gata, știu. Ești dansatoare.

Katsa nu știuse care era darul ei. În cazul unor daruri dura mai mult până să răsară la suprafață. Dar, chiar dacă ar fi știut,

nu ar fi vrut să discute asta cu vărul ei. Se încruntase la el şi se întorsese. Dar, apoi, mâna lui alunecase să o apuce de picior, iar braţul ei ţâşnise şi-l izbise drept în faţă. Atât de tare şi de rapid, că îi împinsese oasele nasului tocmai în creier.

Doamnele de la curte ţipaseră, una leşinase. Când îl ridicaseră din balta de sânge de pe podea şi se dovedise că murise, curtea rămăsese mută şi începuse să bată în retragere. Ochi înfricoşaţi – nu numai cei ai doamnelor, ci şi ai soldaţilor, ai aghiotanţilor înarmaţi cu săbii –, cu toţii erau îndreptaţi spre ea. Era în regulă să mănânci preparatele făcute de bucătarul regelui, al cărui dar era gătitul, sau să trimiţi caii la rândaşul cailor, care era înzestrat pentru asta. Dar o fată al cărei dar era omorâtul? Acesta era un pericol.

Alt rege ar fi surghiunit-o sau chiar ar fi omorât-o, deşi era copilul surorii sale. Dar Randa era isteţ. El înţelesese că, în timp, nepoata sa ar putea servi scopurilor sale practice. O trimise în apartamentele ei şi o ţinuse acolo săptămâni întregi, drept pedeapsă, dar asta fusese tot. Când pedeapsa se sfârşise, cu toţii fugeau din calea ei. Nimeni nu o plăcuse niciodată înainte, deoarece nimănui nu-i plăceau înzestraţii, dar cel puţin îi toleraseră prezenţa. Acum, nu exista nici un simulacru de prietenie.

– Păziţi-vă de cea cu un ochi albastru şi unul verde, le şopteau ei musafirilor. Şi-a omorât vărul dintr-o lovitură. Deoarece i-a spus că are ochi frumoşi.

Nici măcar Randa nu-i stătea în cale. Un câine ucigaş poate fi folositor unui rege, dar el nu voia să-i doarmă la picioare.

Prinţul Raffin era singurul care-i dorea prietenia.

– N-ai s-o mai faci încă o dată, nu? Nu cred că tata o să te lase să omori pe oricine vrei.

– N-am vrut niciodată să-l omor, spuse ea.

– Ce s-a întâmplat?

Katsa îşi răscoli amintirile.

– M-am simţit ca şi cum m-aş fi aflat în pericol. Aşa că l-am lovit.

Prinţul Raffin clătină din cap.

– Trebuie să-ţi controlezi darul, zise el. În special dacă e un dar ca al tău. Trebuie să faci asta, altminteri tatăl meu ne va interzice să ne mai vedem.

Acesta era un gând înfiorător.

– Nu ştiu cum să-l controlez.

Raffin se gândi la asta.

– Ai putea să-l întrebi pe Oll. Spionii regelui ştiu cum să rănească fără să omoare. În felul acesta fac ei rost de informaţii.

Raffin avea unsprezece ani, cu trei mai mult decât Katsa, şi, după standardele ei, era foarte înţelept. Îi luă în consideraţie sfatul şi se duse la Oll, căpitanul încărunţit şi spionul-şef al regelui Randa. Oll nu era prost – ştia că trebuie să-i fie frică de fata cu un ochi albastru şi altul verde. Dar, de asemenea, mai avea şi ceva imaginaţie. Se întrebă, aşa cum nu îi mai venise niciodată cuiva să se întrebe, dacă fata, Katsa, nu fusese la fel de şocată ca toată lumea de moartea vărului ei. Şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai curios în legătură cu potenţialul ei.

Începuseră antrenamentul cu regulile de bază. Nu avea să exerseze pe el şi nici pe oricare alt om al regelui. Avea să exerseze pe manechine pe care ea le făcuse din saci cusuţi unul de celălalt şi umpluţi cu grâne. Avea să exerseze pe prizonierii pe care Oll îi adusese, bărbaţi ale căror morţi fuseseră deja decretate.

Exersa în fiecare zi. Îşi descoperi propria viteză şi propria forţă explozivă. Descoperi unghiul, poziţia şi intensitatea unei izbituri mortale *versus* o lovitură de schilodire. Învăţase cum să dezarmeze un bărbat şi cum să-i rupă piciorul, şi cum să-i răsucească braţul atât de tare, încât acesta să se oprească din a se lupta şi să implore să fie eliberat. Învăţase cum să folosească o sabie şi cuţitele, şi pumnalele. Era atât de rapidă şi de concentrată, atât de creativă, că putea găsi o cale de a bate un bărbat chiar dacă ea avea ambele braţe legate la spate. Atât de puternic era darul ei.

Cu timpul, controlul se îmbunătăţise, iar ea începuse să exerseze cu soldaţii lui Randa – opt sau zece deodată şi complet îmbrăcaţi în armuri. Antrenamentele ei era spectacole desăvârşite;

bărbaţi adulţi mârâind şi zdrăngănind gălăgioşi, o copilă neînarmată învârtindu-se şi năpustindu-se printre ei, doborându-i cu un genunchi sau o mână pe care ei nu o vedeau decât când erau deja la pământ. Uneori, curtenii veneau şi ei să-i vadă exerciţiile. Dar, dacă ea le surprindea privirile, aceştia şi le plecau şi se grăbeau să dispară.

Pe regele Randa nu îl deranja că Oll îşi sacrifica timpul. Ştia că era necesar. Katsa nu avea să-i fie de folos dacă nu-şi putea controla darul.

Iar acum, în curtea regelui Murgon, nimeni nu îi putea critica modul de a se controla. Se mişca uşor pe iarba de lângă aleile cu prundiş, fără să scoată vreun sunet. Până acum, Oll şi Giddon trebuiau să fi ajuns la zidul grădinii, unde doi dintre servitorii lui Murgon, prieteni ai Consiliului, le păzeau caii. Aproape că ajunsese şi ea acolo; văzu linia întunecată din faţă, complet întunecată, proiectată pe cerul negru.

Gândurile îi erau răvăşite, dar ea nu visa cu ochii deschişi. Simţurile îi erau ascuţite. Percepu fiecare frunză care cădea în grădină, trosnetul fiecărei crengi. Şi fu uimită când zări un bărbat ieşind din întuneric şi apucând-o de la spate. Îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei şi îi puse un cuţit la gât. Acesta începu să vorbească, dar, într-o secundă, ea se eliberă din strânsoarea lui, îi smulse cuţitul din mână şi îl aruncă pe jos. Îl azvârli pe bărbat peste umeri.

El ateriză în picioare.

Mintea ei era în alertă. Omul era un înzestrat, un luptător. Asta era foarte clar. Chiar dacă n-avea nici un simţ în mâna cu care i-a lovit pieptul, tot ar fi ştiut că ea era femeie.

Se întoarse să o privească în faţă. Se uitară unul la celălalt, cu precauţie, fiecare fiind doar o umbră pentru celălalt. El vorbi:

– Am auzit de o domniţă cu acest dar special.

Vocea lui era gravă şi profundă. Se simţea ceva ca un ritm vioi în cuvintele sale, nu era un accent pe care ea să-l fi cunoscut. Trebuia să descopere cine era, ca să poată şti cum să procedeze cu el.

– Nu pot să nu mă întreb ce face o doamnă atât de departe de casă, fugind prin curtea regelui Murgon în miez de noapte, spuse el.

Își schimbă ușor poziția, plasându-se între ea și zid. Era mai înalt decât ea și grațios în mișcări ca o pisică. Amăgitor de calm, pregătit să acționeze rapid. Cu ajutorul unei torțe de pe cărarea din apropiere, Katsa văzu în urechile sale cercei rotunzi, mici, de aur. Iar fața îi era nebărbierită, ca a unui lienid.

Își schimbă poziția, înclinându-se, cu corpul la fel de încordat ca al lui. N-avea prea mult timp să se decidă. El știa ce era ea. Dar, dacă el era un lienid, nu voia să-l ucidă.

– N-ai nimic de zis, domniță? Cu siguranță, știi că n-am să te las să treci fără o explicație.

Era ceva jucăuș în vocea lui. Îl privi tăcută. Își întinse brațele într-o mișcare fluidă, iar ochii ei zăriră inelele de aur care străluceau pe degetele lui. Era de-ajuns. Cerceii din ureche, inelele, ritmul vioi al cuvintelor sale – era de-ajuns.

– Ești un lienid, spuse ea.

– Stai bine cu vederea, zise el.

– Nu atât de bine, încât să-ți văd culorile ochilor.

Râse.

– Cred că eu știu culorile ochilor tăi.

Simțul practic îi ceru să-l omoare.

– Uite cine vorbește că eu nu sunt acasă, rosti ea. Ce caută un lienid în curtea regelui Murgon?

– Am să-ți spun motivele mele dacă mi le spui și tu pe ale tale.

– N-am să-ți spun nimic, iar tu trebuie să mă lași să trec.

– Trebuie?

– Dacă nu, am să te forțez.

– Crezi că poți?

Fata îl fentă spre dreapta, dar el o prinse fără efort. O făcu din nou, mai rapid. Iarăși, el o prinse cu ușurință. Era foarte bun. Însă ea era Katsa.

– Știu că pot, zise ea.

– Ah. Vocea lui părea amuzată. Dar ar putea să dureze câteva ceasuri bune.

De ce se juca? De ce nu dădea alarma? Poate că era şi el un criminal, un criminal înzestrat. Şi, dacă era aşa, asta îl făcea aliat sau duşman? Ar fi văzut cu ochi buni un lienid salvarea prizonierului? Da – doar dacă nu era un trădător. Sau dacă acest lienid nici măcar n-ar fi avut habar ce conţineau temniţele lui Murgon – regele păstrase foarte bine secretul.

Consiliul i-ar spune să-l omoare. Consiliul i-ar zice că i-ar pune în pericol dacă ar lăsa un om în viaţă, un om care-i ştia identitatea. Dar el nu era un bătăuş ca toţi ceilalţi pe care ea-i întâlnise. El nu părea a fi animalic sau prost, sau ameninţător.

Nu putea omorî un lienid în timp ce-l salva pe altul.

Era o proastă şi probabil că avea să regrete asta, dar nu avea să-l ucidă.

– Am încredere în tine, rosti el deodată.

Se dădu la o parte din calea ei şi îi făcu semn de rămas-bun. Se gândi că era foarte ciudat şi impulsiv, dar văzu că îşi lăsase garda jos, iar ea nu era genul care să dea cu piciorul unei oportunităţi. Într-o secundă, îşi răsuci piciorul şi-l lovi în frunte. Ochii i se măriră de surpriză şi el căzu la pământ.

– Poate că nu trebuia să fi făcut asta. Îl întinse pe jos, membrele sale atârnându-i greu. Dar nu ştiu ce să cred în legătură cu tine şi am riscat îndeajuns lăsându-te în viaţă. Îşi scoase pilulele din mânecă şi îi puse una în gură. Îi întoarse faţa spre torţă. Era mai tânăr decât crezuse, nu cu mult mai în vârstă decât ea, nouăsprezece sau douăzeci de ani cel mult. O dâră de sânge începu să-i curgă de pe frunte, pe lângă ureche. Gulerul cămăşii îi era desfăcut, iar torţa lumina de-a lungul claviculei.

Ce personaj ciudat! Poate că Raffin ar şti cine e.

Clătină din cap. Probabil că o aşteptau.

O luă la fugă.

Călăriră zoriți. Îl legară pe bătrân de calul său, deoarece era prea slăbit ca să se țină singur. Se opriră doar o dată, ca să-l învelească în mai multe pături.

Katsa era nerăbdătoare să continue drumul.

– Nu știe că suntem în toiul verii?

– E înghețat până-n măduva spinării, domniță, spuse Oll. Tremură, e bolnav. Totul ar fi în van dacă salvarea noastră îl omoară.

Vorbiră despre un popas, despre un foc, dar nu aveau timp. Trebuiau să ajungă în cetatea lui Randa înainte să crape de ziuă sau aveau să fie descoperiți.

„Poate că trebuia să-l fi omorât, gândi ea în timp ce o luară prin pădurile întunecate. Poate că trebuia să-l fi omorât. Știa cine sunt."

Dar nu părea a fi amenințător sau suspicios. Fusese mai mult curios decât altceva. Avusese încredere în ea.

Totuși, el nu știuse despre șleahta de gărzi drogate pe care ea o lăsase în urma ei. Și nu va mai avea încredere în ea de îndată ce se va trezi cu crestătura aia pe frunte.

Dacă i-ar spune regelui Murgon despre întâlnirea lor și dacă Murgon i-ar spune regelui Randa, lucrurile ar putea deveni foarte complicate pentru domnița Katsa. Randa nu știa nimic despre prizonierul lienid, la fel cum nu știa nici despre ieșirea Katsei în toiul nopții, ca salvatoare.

Katsa clătină din cap în semn de frustrare. Aceste gânduri nu-i erau de ajutor. Iar acum se terminase. Trebuiau să-l ducă pe bunic la căldură și undeva în siguranță, la fel și pe Raffin. Se aplecă în șaua ei și îi dădu pinteni calului spre nord.

CAPITOLUL DOI

Era un tărâm cu șapte regate. Șapte regate și șapte regi complet imprevizibili. De ce, în numele a tot ceea ce era înțelept, l-ar răpi cineva pe prințul Tealiff, tatăl regelui din Lienid? Era un om bătrân. Nu avea nici o putere, nu avea nici o ambiție, nici măcar nu stătea bine cu sănătatea. Se spunea că își petrecuse cele mai multe zile ale vieții zăcând lângă foc sau la soare, privind marea, jucându-se cu strănepotul, fără să deranjeze pe cineva.

Oamenii din regatul Lienid nu aveau dușmani. Își trimiteau aurul oricui avea marfă pentru a face negoț, își cultivau propriile roade și își creșteau propriul vânat, stăteau pe insula lor, un loc îndepărtat de celelalte șase regate. Ei erau diferiți. Aveau o înfățișare diferită, cu părul închis la culoare, și obiceiuri diferite, iar izolarea le făcea plăcere. Regele Ror din Lienid pricinuia cele mai puține probleme dintre cei șapte regi. Nu încheia tratate cu ceilalți, dar nici nu se războia, și își conducea oamenii ca la carte.

Faptul că rețeaua de spioni ai Consiliului luase urma tatălui regelui Ror în temnițele regelui Murgon, în Sunder, nu spunea nimic. Murgon avea tendința să nu creeze probleme printre regate, însă se afla destul de des în toiul conflictelor, agentul plătit să comită crima altuia atâta timp cât i se oferea o sumă bună. Fără îndoială, cineva îl plătise ca să-l ascundă pe bunicul lienidului. Întrebarea era: cine?

Unchiul Katsei, Randa, regele din Middluns, nu era implicat în această problemă aparte. Consiliul putea fi sigur de asta, deoarece Oll era spionul-şef al lui Randa şi sfetnicul său. Mulţumită lui Oll, Consiliul ştia tot ce era de ştiut despre Randa.

Într-adevăr, Randa avea obiceiul să nu se amestece el însuşi în celelalte regate. Regatul său se afla între Estill şi Wester, pe o axă, şi între Nander şi Sunder, pe cealaltă. Era o poziţie improprie aliaţelor.

Regii din Wester, Nander şi Estill – ei erau sursele celor mai multe probleme. Erau făcuţi din aceeaşi plămadă, fiind extrem de ambiţioşi, de indivioşi. Egoişti, fără inimă şi capricioşi. Regele Birn, din Wester, şi regele Drowden, din Nander, ar putea forma o alianţă şi învinge armata regatului Estill la graniţa nordică, însă Wester şi Nander nu puteau alcătui o alianţă prea îndelungată. Într-o clipită, s-ar putea jigni unul pe altul, iar Wester şi Nander ar deveni din nou regate duşmane şi Estill s-ar alătura regatului Nander pentru a-l învinge pe Wester.

Iar regii nu erau mai buni cu oamenii lor decât cu ceilalţi regi. Katsa îşi aminti de fermierii din Estill pe care ea şi Oll îi eliberaseră în secret din închisoarea lor improvizată într-un staul de oi, cu câteva săptămâni în urmă. Fermieri estilleni, care nu puteau plăti dările regelui lor, Thigpen, deoarece armata acestuia le distrusese ogoarele într-un raid în satul nanderan. Thigpen ar fi trebuit să îi plătească pe fermieri, până şi Randa ar fi procedat astfel dacă armata sa ar fi produs paguba. Însă Thigpen intenţiona să îi spânzure pe fermieri pentru neplata dărilor. Da, din cauza lui Birn, Drowden şi Thigpen, Consiliul nu-şi mai vedea capul de treabă.

Însă lucrurile nu au fost mereu aşa. Wester, Nander, Estill, Sunder şi Middluns – cele cinci regate din interior – ştiuseră cândva cum să coexiste în mod paşnic. Cu secole în urmă, cu toţii făcuseră parte din aceeaşi familie condusă de trei fraţi şi două surori, care reuşiseră să-şi astâmpere geloziile fără să recurgă la războaie. Dar orice recunoaştere a acelei vechi legături de familie nu mai era decât o amintire acum. Oamenii regatelor erau la

mila firilor celor care se ridicaseră pentru a le fi conducători. Era un joc, iar generația actuală nu reușea să câștige.

Cel de-al șaptelea regat era Monsea. Munții separau Monsea de celelalte regate, așa cum oceanul o făcea pentru Lienid. Leck, regele din Monsea, era căsătorit cu Ashen, sora regelui Ror din Lienid. Leck și Ror împărtășeau aceeași antipatie pentru sfadele celorlalte regate. Însă asta nu însemna că ei erau aliați, deoarece Monsea și Lienid erau prea departe unul de celălalt, prea independente, prea neinteresate de treburile celorlalte regate.

Nu se știa cam nimic despre regatul monsean. Regele Leck era plăcut de oamenii săi și avea o mare reputație de a fi bun cu copiii, animalele și toate celelalte creaturi neajutorate. Regina monseană era o femeie delicată. Se spunea că ea a încetat să mai mănânce din ziua în care a auzit de dispariția bunicului lienid. Deoarece, desigur, tatăl regelui lienid era, de asemenea, și tatăl ei.

Probabil că aceia care îl răpiseră pe bunicul lienid erau ori cei din Wester, ori Nander, ori Estill. Katsei nu îi mai venea nici o altă idee, doar dacă nu era chiar regatul Lienid implicat în asta. O idee care ar putea părea ridicolă dacă n-ar fi apărut bărbatul lienid în curtea lui Murgon. Bijuteriile sale păreau de valoare – era un fel de nobil. Și orice musafir al lui Murgon era suspect. Însă Katsa nu simțea că el ar fi fost implicat. N-o putea explica, dar asta era ceea ce simțea.

De ce fusese răpit bunicul Tealiff? Ce importanță covârșitoare ar fi putut avea el?

Ajunseră în cetatea lui Randa înainte de răsăritul soarelui, cu foarte puțin înainte. Când copitele cailor zăngăniră pe pietrele de pe drumurile cetății, încetiniră. Câțiva oameni din cetate se treziseră deja. Nu o puteau lua pe străzile înguste, nu își permiteau să atragă priviri curioase.

Caii îi duseră prin spatele barăcilor din lemn și al caselor, atelierelor de piatră, băcăniilor cu obloanele închise. Clădirile erau

îngrijite, iar o mare parte din ele fuseseră recent vopsite. Nu exista murdărie în cetatea lui Randa. Randa nu tolera mizeria.

Când drumul începu să urce, Katsa descăleca. Îi dădu căpăstrul lui Giddon și îl apucă pe cel al calului lui Tealiff. Giddon și Oll o luară pe o stradă care ducea spre est, către pădure, cu calul Katsei după ei. Aceasta fusese înțelegerea. Un bunic pe șa și un băiat lângă el, urcând spre castel erau mai puțin probabil să fie observați decât patru cai și patru călăreți. Oll și Giddon aveau să călărească în afara cetății și să o aștepte printre copaci. Katsa îl va duce pe Tealiff la prințul Raffin, printr-o intrare înaltă dintr-o aripă nefolosită a castelului, aripă a cărei existență Oll o ascunsese cu grijă de Randa.

Katsa potrivi mai bine păturile bătrânului în jurul capului său. Încă era destul de întuneric, dar, dacă ea vedea cerceii din urechile lui, atunci și alții puteau să îi vadă. Era întins pe cal, o siluetă ghemuită, ori dormind, ori inconștientă – Katsa nu știa. Dacă era inconștient, atunci ea nu-și dădea seama cum aveau să reușească să parcurgă ultima etapă din călătoria lor, pe niște scări din zidul lui Randa, scări pe care calul nu le putea urca. Îi atinse fața. El își schimbă poziția și începu să tremure din nou.

– Trebuie să te trezești, prințe, spuse ea. Nu te pot căra pe scările spre castel.

Lumina cenușie se reflecta în ochii lui când îi deschise, iar vocea o șocă prin răceala ei:

– Unde mă aflu?

– Aceasta este cetatea lui Randa, în regatul Middluns, zise ea. Suntem aproape de un loc sigur.

– Nu îl știam pe Randa a fi o persoană care conduce misiuni de salvare.

Katsa nu se așteptase ca el să fie atât de lucid.

– Nici nu e.

– Pff. Ei bine, sunt treaz. Nu o să trebuiască să mă cari tu. Domnița Katsa, nu-i așa?

– Da, prințe.

– Am auzit că ai un ochi verde precum câmpiile din Middluns și un ochi albastru precum cerul.

– Da, prințe.

– Am auzit că poți omorî un om cu unghia celui mai mic deget al tău.

Ea zâmbi.

– Da, prințe.

– O face mai ușoară?

Privi cu ochii mijiți spre silueta ghemuită din șa.

– Nu înțeleg.

– Să ai ochi frumoși. Faptul că ai ochi frumoși – ușurează cumva povara darului tău?

Fata râse.

– Nu, prințe. M-aș descurca foarte bine fără ambii.

– Bănuiesc că îți sunt îndatorat, spuse el, apoi rămase tăcut.

Ea voia să-l întrebe pentru ce. Pentru situația din care l-a salvat? Dar el încă era bolnav și obosit, și păru să adoarmă la loc. Nu dorea să-l bată la cap. Îi plăcea de bunicul lienid. Nu existau mulți oameni dispuși să vorbească despre darul ei.

Urcară pe lângă acoperișuri umbrite și intrări. Katsa începea să se resimtă după noaptea nedormită și nu avea să se odihnească vreme de câteva ore. Rosti din nou în minte cuvintele bătrânului. Accentul său era ca al acelui bărbat lienid din curtea lui Murgon.

Până la urmă, Katsa îl cără, deoarece, când sosi timpul, nu reuși să-l trezească. Îi dădu căpăstrul unei copile ghemuite lângă zid, o fată al cărei tată era un prieten al Consiliului. Katsa îl luă în cârcă și se clătină împleticindu-se, urcând câte o treaptă, călcând pe molozul treptelor sparte. Ultima era practic verticală. Numai amenințarea cerului care se lumina o făcu să continue să meargă; nu-și imaginase niciodată că un bărbat care arăta de parcă-ar fi fost făcut din praf ar putea fi atât de greu.

Nu avea respirație în ea ca să scoată fluieratul încet, care avea să fie semnalul pentru Raffin, dar nu conta. Oricum, acesta o auzi apropiindu-se.

Aproape întreaga cetate te-a auzit, șopti el. Sincer, Kat, nu m-aș fi așteptat să fii capabilă de o asemenea larmă.

Se aplecă și o ușură pe Katsa de povară, luându-l pe lienid pe umerii săi firavi. Katsa se rezemă de zid, pentru a-și recăpăta suflul.

– Darul meu nu-mi dă puterea unui uriaș, spuse ea. Voi, neînzestrații, nu înțelegeți. Credeți că, dacă avem un dar, le avem pe toate.

– Ți-am gustat prăjiturile și îmi amintesc broderiile pe care obișnuiai să le faci. N-am nici o îndoială că ești înzestrată cu nenumărate daruri. El râse, iar Katsa îi zâmbi. A mers conform planului?

Se gândi la lienidul din curtea lui Murgon.

– Da, aproape.

– Du-te acum cu bine, zise Raffin. O să am eu grijă de el.

Se întoarse și se furișă înăuntru, purtând trupul inert. Katsa coborî în viteză treptele năruite și o luă pe o cărare ce ducea către est. Își trase gluga mai jos și fugi spre cerul rozaliu.

CAPITOLUL TREI

Katsa fugi pe lângă case şi ateliere, băcănii şi hanuri. Cetatea se trezea, iar străzile miroseau a pâine coaptă. Trecu pe lângă lăptar, care era pe jumătate adormit în căruţa sa, calul oftând în faţa lui.

Despovărată, se simţea uşoară, iar drumul cobora. Alerga tăcută spre câmpurile estice, şi tot alerga. O femeie ducea găleţi spre o fermă, toartele fiind atârnate de o cobiliţă aflată în echilibru pe umerii ei.

Când începură să apară copacii, Katsa îşi încetini mersul. Trebuia să se mişte cu grijă acum, ca nu cumva să rupă crengi sau să lase urme de cizme, creând astfel indicii care să ducă direct spre locul de întâlnire. Deja, poteca părea un pic umblată. Oll, Giddon şi ceilalţi din Consiliu nu erau niciodată la fel de grijulii ca ea şi, bineînţeles, bieţii cai nu puteau să nu creeze o cărare. Curând, vor avea nevoie de un nou loc de întâlnire.

Când ajunse în desişul care era ascunzătoarea lor, se luminase de ziuă. Caii păşteau. Giddon stătea întins pe jos. Oll era sprijinit de un morman de coburi. Ambii erau adormiţi.

Katsa îşi stăpâni nervii şi se duse spre cai. Salută animalele şi le sălta copitele una câte una, ca să le verifice de fisuri şi pietricele. Caii se aflau în bună stare şi cel puţin ei păreau conştienţi că nu era cazul să doarmă în pădure, atât de aproape de cetate şi la

o distanţă atât de mare de locul unde bănuia Randa că s-ar afla grupul lor. Calul ei necheză, iar Oll se ridică în spatele ei.

– Şi dacă te-ar fi descoperit cineva, spuse ea, dormind la marginea pădurii, când tu trebuia să fii deja la jumătatea drumului spre graniţa estică? Fata se sui în şa şi îşi mângâie calul. Ce explicaţie ai fi dat?

– Nu am vrut să dorm, domniţă, replică Oll.

– Asta nu mă satisface deloc.

– Nu avem cu toţii rezistenţa ta, în special aceia dintre noi care au părul cărunt. Haide, nu s-a întâmplat nimic rău. Îl zgâlţâi pe Giddon, care îi răspunse acoperindu-şi ochii cu mâinile. Trezeşte, domnul meu! Ar fi bine să ne aflăm pe drum.

Katsa nu spuse nimic. Puse coburii şi prinse chingile.

– Este prinţul Tealiff în siguranţă, domniţă?

– E în siguranţă.

Giddon se apropie şi el, scărpinându-şi barba castanie. Despachetă o franzelă şi i-o întinse, însă ea clătină din cap.

– Voi mânca mai târziu, spuse ea.

Giddon rupse o bucată şi îi întinse pâinea lui Oll.

– Eşti supărată că nu făceam exerciţii de forţă când ai ajuns, Katsa? Ar fi trebuit să facem gimnastică în vârfurile copacilor?

– Aţi fi putut fi prinşi, Giddon. Aţi fi putut fi văzuţi şi atunci unde aţi fi ajuns?

– Te-ai fi gândit tu la vreo poveste, spuse Giddon. Ne-ai fi salvat, aşa cum faci cu restul oamenilor. Zâmbi, ochii săi calzi luminând o faţă încrezătoare şi arătoasă, dar care nu o mulţumi pe Katsa în acel moment. Giddon era mai tânăr chiar şi decât Raffin, puternic şi un bun călăreţ. Nu avea nici o scuză pentru că fusese prins dormind.

– Haide, domnul meu, zise Oll. Hai să ne mâncăm pâinea în şa. Altminteri, domniţa noastră va pleca fără noi.

Ştia că ei o ironizau. Ştia că o considerau prea intransigentă. Dar, de asemenea, ştia că ea nu şi-ar fi îngăduit să doarmă atunci când ar fi fost nesigur s-o facă.

Totuşi, ei nu i-ar fi îngăduit unui lienid înzestrat să rămână în viaţă. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost furioşi. Şi ea n-ar fi fost capabilă să le ofere nici o scuză rezonabilă.

Îşi croiră drumul către una dintre cărările pădurii care mergea în paralel cu drumul principal şi porniră spre est. Îşi traseră şi mai bine glugile în jos şi îşi îndemnară caii la galop. După câteva minute, în ropotul copitelor, iritarea Katsei scăzu. Nu putea fi îngrijorată multă vreme când se afla în mişcare.

Pădurile din sudul regatului Middluns cedară locul dealurilor, dealuri joase la început, care creşteau pe măsură ce se apropiau de Estill. Se opriră doar o dată, la jumătatea drumului, pentru a-şi schimba caii la un han izolat, care-şi oferise serviciile Consiliului.

Caii fiind odihniţi, merseră mai repede şi, cam pe la căderea serii, se apropiară de graniţa estillană. Dacă porneau devreme, ar fi putut ajunge în regatul estillan, care era destinaţia lor, în cursul dimineţii, să rezolve problema pentru Randa şi apoi să se întoarcă. Ar putea să călătorească într-un ritm rezonabil şi să reuşească să se întoarcă în cetatea lui Randa înainte de căderea nopţii sau în ziua următoare, după cum erau aşteptaţi. Şi-atunci, Katsa avea să ştie dacă prinţul Raffin aflase ceva de la bunicul lienid.

Făcură popas lângă un enorm pisc care străpungea baza unuia dintre dealurile estice. Era răcoare noaptea, dar se hotărâră să nu aprindă focul. Necazul se ascundea între dealurile care mărgineau graniţa estillană şi, cu toate că erau în siguranţă, cu doi oameni înarmaţi şi cu Katsa, nu exista nici un motiv să apară probleme. Mâncară o cină compusă din pâine, brânză şi apă din bidoane, iar apoi se băgară în sacii de dormit.

– Voi dormi bine la noapte, zise Giddon căscând. E un adevărat noroc că hanul acela este în slujba Consiliului. Ne-am fi călărit caii până i-am fi omorât.

– Mă surprind prietenii pe care şi-i găseşte Consiliul, spuse Oll.

Giddon se propti într-un cot.

– Te-ai aşteptat la aşa ceva, Katsa? Te-ai gândit că acest Consiliu al tău va căpăta o asemenea amploare?

La ce se aşteptase ea când înfiinţase Consiliul? Se imaginase singură, strecurându-se prin coridoare şi pe după colţuri, o forţă invizibilă lucrând împotriva nepăsării regilor.

– Nu mi l-am imaginat niciodată a fi altceva decât propria persoană.

– Şi acum avem prieteni în aproape fiecare regat, zise Giddon. Oamenii îşi pun casele la dispoziţia noastră. Ştiai că unul dintre lorzii-grăniceri nanderani a adus populaţia unui întreg sat în interiorul zidurilor sale, când Consiliul a aflat de un raid westeran? Satul a fost distrus, dar toţi oamenii au rămas în viaţă. Se lăsă într-o rână şi căscă din nou. Îţi dă curaj. Consiliul face nişte lucruri bune.

Katsa stătea întinsă pe spate şi asculta respiraţiile regulate ale bărbaţilor. Şi caii dormeau. Dar nu şi Katsa: după două zile de călărit intens şi o noapte fără somn la mijloc, ea era trează. Urmărea norii lunecând pe cer, acoperind stelele şi descoperindu-le iarăşi. Vântul nopţii adia şi făcea iarba să foşnească.

Prima dată când rănise pe cineva pentru Randa fusese într-un sat de la graniţă, nu departe de această tabără. Un aghiotant al lui Randa fusese demascat ca spion aflat în slujba regelui Thigpen din Estill. Acuzaţia era de trădare, care se pedepsea cu moartea. Aghiotantul fugise către graniţa estillană.

Katsa avea doar zece ani pe-atunci. Randa venise la una dintre şedinţele ei de antrenament şi o urmărise cu un zâmbet neplăcut pe faţă.

– Eşti gata să faci ceva folositor cu harul tău, fato? îi strigă el.

Katsa încetă a lovi şi a se răsuci şi rămase nemişcată, şocată de gândul că harul ei putea fi folosit la ceva.

– Hm, făcu Randa, zâmbind superior tăcerii ei. Spada este singurul lucru luminos la tine. Ai grijă, fato! Te trimit după acest trădător. Trebuie să-l omori în public, cu mâinile goale, fără nici un fel de armă. Doar pe el, pe nimeni altcineva. Sunt sigur că sperăm cu toţii că ai învăţat să-ţi controlezi setea de sânge până acum.

Katsa se făcu mică, prea mică pentru a vorbi, chiar dacă ar fi avut ceva de spus. Înțelese ordinele lui. Îi interzise să folosească arme deoarece nu voia ca bărbatul să moară ușor. Randa voia un spectacol sângeros, plin de furie și se aștepta ca ea să i-l furnizeze.

Katsa porni cu Oll și cu un convoi de soldați. Când soldații îl prinseră pe aghiotant, îl târâră în piața celui mai apropiat sat, în timp ce o mână de oameni speriați se uitau la ei cu gurile căscate. Katsa le ceru soldaților să-l determine pe bărbat să îngenuncheze. Dintr-o singură mișcare, îi frânse gâtul. Nu a fost sânge, n-a fost mai mult decât o durere de o clipă. Cei mai mulți din cei de față nici măcar nu își dădură seama ce se întâmplase.

Când Randa auzi ce făcuse ea, fusese furios, destul de furios ca s-o cheme în sala tronului. O privi de sus, de la înălțimea tronului său, cu ochii albaștri și duri, cu un zâmbet mai mult forțat.

– Care este rostul unei execuții publice, spuse el, dacă publicul pierde partea în care individul moare? Înțeleg că atunci când îți dau ordine va trebui să fiu explicit din cauza inepției tale.

După aceea, ordinele sale conțineau lămuriri clare: sânge și durere, timp de atâta sau atâta vreme. Nu era cale de mijloc pentru ceea ce el voia. Cu cât mai mult o făcea, cu atât mai bună devenea Katsa. Iar Randa a căpătat ce și-a dorit, fiindcă reputația ei s-a răspândit ca un cancer. Oricine știa ce li se putea întâmpla celor care îl supărau pe regele Randa din Middluns.

După o vreme, Katsa uită de sfidare. Devenise prea dificil ca să-și imagineze.

În multele lor călătorii pentru a îndeplini misiunile lui Randa, Oll îi spuse fetei despre lucrurile pe care spionii acestuia le aflau când drumurile li se încrucișau prin celelalte regate. Fete tinere, care dispăruseră dintr-un sat estillan și reapăruseră săptămâni mai târziu, într-un bordel westeran. Un bărbat ținut într-o temniță din Nander, ca pedeapsă pentru hoțiile fratelui, întrucât fratele era mort și cineva trebuia să fie pedepsit. O taxă pe care regele din Wester se hotărâse să o perceapă satelor din Estill – taxă pe

care soldaţii din Wester au considerat potrivit să o colecteze prin măcelărirea ţăranilor din Estill şi golirea buzunarelor lor.

Toate aceste povestiri pe care spionii lui Randa i le raportau regelui lor şi pe care Randa le ignora. Acum, un lord din Middluns, care ascunsese majoritatea recoltei pentru a plăti o taxă mai mică decât datora? Acestea erau veşti demne de interes, o problemă relevantă pentru Middluns. Randa o trimise pe Katsa să-i crape capul lordului.

Katsa nu putea spune de unde apăruse această idee, dar, odată ce-şi făcuse loc în mintea ei, n-avea să dispară. De ce ar putea ea fi capabilă dacă ar acţiona conform propriei voinţe şi în afara domeniului lui Randa? Era ceva la care se gândea. Ceva care să-i distragă atenţia în timp ce rupea degete pentru Randa şi disloca din încheieturi braţele bărbaţilor. Şi, cu cât mai mult se gândea la această chestiune, cu atât mai presantă devenea, până când ea crezu că va exploda din cauza frustrării dacă n-avea s-o facă.

Când împlini şaisprezece ani, îi dezvălui ideea şi lui Raffin.

– S-ar putea chiar să funcţioneze, zise el. Te voi ajuta, desigur.

Apoi, ea se duse la Oll. Oll era sceptic, chiar alarmat. Era obişnuit să-i furnizeze informaţiile lui Randa, aşa încât Randa să poată decide ce măsuri să ia. Dar pricepu punctul ei de vedere în această chestiune, în cele din urmă, lent, odată ce înţelesese că fata era hotărâtă să facă acest lucru cu sau fără el şi odată ce se convinsese că nu i se va întâmpla nimic rău regelui dacă nu va cunoaşte fiecare mişcare a şefului spionilor săi.

În prima ei misiune, Katsa interceptă un mic grup de jefuitori nocturni, pe care regele estillan îi trimisese asupra propriului popor şi-i făcu să fugă spre dealuri. A fost cel mai fericit şi mai impetuos moment al vieţii ei. Apoi, Katsa şi Oll salvară un număr de băieţi westerani deveniţi sclavi într-o mină de fier nanderană. Încă una sau două escapade şi veştile despre misiunile ei începură să circule pe canalele uzuale. Câţiva dintre tovarăşii spioni ai lui Oll se alăturară cauzei, la fel şi unul sau doi aghiotanţi de la

curtea lui Randa, precum Giddon. Soția lui Oll, Bertol, și alte femei de la castel. Stabileau întâlniri regulate, care aveau loc în încăperi izolate. Exista o atmosferă de aventură la aceste întâlniri, de libertate periculoasă. „Este ca un joc, prea minunat pentru a fi adevărat", gândea Katsa uneori. Doar că era real. Ei nu vorbeau numai despre diversiuni, ci le planificau și le și îndeplineau.

Inevitabil, cu timpul, atraseră aliați din afara curții. Cei mai destoinici dintre lorzii-grăniceri ai lui Randa, care erau sătui de stat cu mâinile încrucișate când satele învecinate erau jefuite. Lorzi din celelalte regate și spionii lor. Și, unul câte unul, oamenii hangiii, fierarii, fermierii. Cu toții erau sătui de regi proști. Cu toții erau dispuși să riște puțin pentru a reduce pericolul ambițiilor, dezordinea și fărădelegile.

În acea noapte, în tabăra ei de la granița estillană, Katsa clipea privind cerul, complet trează, și se gândea cât de mare devenise Consiliul, cât de rapid se întinsese, ca lujerii din pădurea lui Randa.

Nu mai era în puterea ei acum. Misiunile erau îndeplinite în numele Consiliului, în locuri în care ea nu fusese niciodată, fără supravegherea ei, și toate deveniseră periculoase. O singură vorbă rostită de copilul vreunui hangiu, o întâlnire nefericită, oriunde în lume, între doi oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, și totul s-ar fi prăbușit. Misiunile ei ar fi luat sfârșit, Randa ar avea grijă de asta. Și, din nou, ea n-ar mai fi decât brațul puternic al regelui

N-ar fi trebuit să aibă încredere în misteriosul lienid.

Katsa își încrucișă brațele la piept și privi lung stelele. I-ar fi plăcut să-și ia calul și să călărească în jurul dealurilor, în cercuri. Asta i-ar liniști gândurile, ar obosi-o. Dar i-ar obosi și calul. Și nici n-ar fi vrut să-i lase pe Oll și pe Giddon singuri. Și, în plus, nimeni nu face asemenea lucruri. Nu era normal.

Pufni și apoi ascultă, ca să se asigure că nimeni nu era treaz.

Normală. Ea nu era normală. O fată înzestrată cu harul uciderii, un ucigaș regal? O fată care nu-i voia pe soții pe care Randa îi tot propunea. Bărbați perfecți, chipeși și plini de consi-

derație. O fată care se panica la gândul unui bebeluș la sân sau care să se agațe de gleznele ei.

Ea nu era normală.

Dacă ar fi fost descoperit Consiliul, ea ar fi evadat într-un loc unde să nu poată fi găsită. Lienid sau Monsea. Ar trebui să trăiască într-o peșteră, într-o pădure. Ar omorî pe oricine ar găsi-o și ar recunoaște-o. N-avea să lase din mână puținul control pe care îl căpătase asupra propriei vieți.

Trebuia să doarmă.

„Dormi, Katsa! își spuse sieși. Ai nevoie să dormi, ca să-ți mențiii puterile."

Și, deodată, oboseala o cuprinse și adormi.

CAPITOLUL PATRU

Dimineață, se îmbrăcară normal, Giddon în haine de călătorie potrivite unui aghiotant middlunsian, iar Oll în uniforma sa de căpitan. Katsa se schimbă într-o tunică albastră, brodată cu mătase portocalie, care aparținea curții lui Randa și cu pantaloni asortați, pe care ea îi purta când îndeplinea misiunile lui Randa, o costumație cu care el fusese de acord numai fiindcă ea exagera cu îmbrăcămintea pe care o alegea atunci când călărea. Lui Randa nu-i plăcea să și-o imagineze pe ucigașa sa înzestrată aplicând pedepsele în fuste sfâșiate și pline de noroi. Era nedemn.

Treaba pe care trebuiau să o rezolve în Estill era legată de un lord-grănicer estillan, care aranjase să cumpere cherestea din pădurile sudice ale regatului Middluns. Plătise prețul convenit, iar apoi tăiase mai mult decât numărul de copaci convenit. Randa voia plată pentru cheresteaua suplimentară și dorea ca lordul să fie pedepsit pentru modificarea înțelegerii fără permisiunea sa.

– Vă avertizez pe amândoi, spuse Oll în timp ce își strângeau lucrurile din tabără. Acest lord are o fiică înzestrată cu cititul gândurilor.

– De ce ar trebui să ne avertizezi? întrebă Katsa. Ea nu e la curtea lui Thigpen?

– Regele Thigpen a trimis-o acasă, la tatăl ei.

Katsa smuci tare de curelele care îi fixau bagajul de șa.

– Ai de gând să dărâmi calul, Katsa, spuse Giddon, sau vrei să rupi coburii?

Katsa se încruntă.

– Nimeni nu mi-a spus că vom întâlni o cititoare de gânduri.

– Îți spun acum, domniță, zise Oll, și nu e nici un motiv de îngrijorare. E doar un copil. Mare parte din ceea ce spune sunt prostii.

– Ei bine, ce nu e în regulă cu ea?

– Ce nu e în regulă cu ea este că mare parte din ceea ce spune sunt prostii. Sau nefolositoare, irelevante, iar ea spune tot ce vede. Nu se poate stăpâni. Îl enerva pe Thigpen. Așa încât el a trimis-o acasă și i-a cerut tatălui ei s-o trimită înapoi când va deveni folositoare.

În Estill, ca în majoritatea regatelor, înzestrații erau folosiți de către regi conform legii. Copilul ai cărui ochi căpătau două culori diferite la câteva săptămâni, luni sau, în extrem de rare ocazii, ani după nașterea sa era trimis la curtea regelui său și crescut în creșele regatului. Dacă harul său se dovedea a-i fi folositor regelui, copilul urma să rămână în serviciul lui. Dacă nu, urma să fie trimis acasă. Cu scuzele curții, desigur, deoarece era greu ca o familie să găsească o întrebuințare pentru un înzestrat. În special pentru unul cu un dar nefolositor, cum ar fi cățăratul în copaci sau ținutul respirației pentru un timp imposibil de lung sau vorbitul de-a-ndoaselea. Copilul s-ar fi putut descurca bine în familia unui fermier, muncind la câmp, fără să-l vadă sau să-l știe cineva. Dar, dacă regele trimitea un înzestrat înapoi în familia unui hangiu sau a unui negustor dintr-o cetate având mai mult de un han sau o prăvălie dintre care să alegi, afacerea urma să aibă de suferit. Nu conta care era darul copilului. Oamenii evitau locul dacă puteau, dacă presupuneau că riscă să întâlnească o persoană ai cărei ochi aveau două culori diferite.

– Thigpen e un prost dacă nu ține aproape un cititor de gânduri, zise Giddon, numai fiindcă ea încă nu e folositoare. Sunt prea periculoși. Ce se întâmplă dacă ea cade sub influența altcuiva?

Desigur, Giddon avea dreptate. Orice altceva ar fi putut fi cititorii de gânduri, ei erau aproape întotdeauna unelte folositoare pentru un rege. Dar Katsa nu putea să înțeleagă de ce ar vrea oricine să-i țină în preajmă. Bucătarul lui Randa era înzestrat, la fel și rândașul cailor, la fel și podgoreanul său, precum și unul dintre dansatorii de la curte. Avea un jongler care putea mânui simultan nenumărate obiecte, fără să le scape. Avea mulți soldați, nu pe măsura Katsei, dar înzestrați cu harul luptei cu spada. Avea un bărbat care prezicea calitatea recoltei din anul următor. Avea o femeie strălucitor de pricepută la cifre; de altfel, singura femeie din toate cele șapte regate care lucra la ținerea socotelilor unui rege.

De asemenea, avea un bărbat care putea să-ți spună starea de spirit doar punându-și mâinile pe trupul tău. Era singurul dintre înzestrații lui Randa care nu o înghițea pe Katsa, unica persoană de la curte, în afară de Randa însuși, pe care ea se străduia să o evite.

– Din partea lui Thigpen, purtarea prostească nu e niciodată în mod deosebit surprinzătoare, domnul meu, spuse Oll.

– Ce fel de cititoare de gânduri este ea? întrebă Katsa.

– Nu sunt siguri, domniță. Este încă neformată. Și știi cum sunt cititorii de gânduri, harurile lor sunt schimbătoare permanent și atât de greu de categorisit. Adulți înainte de a ajunge în deplinătatea puterilor lor. Dar se pare că aceasta poate citi dorințele. Ea știe ce își doresc ceilalți oameni.

– Atunci, va ști că vreau s-o las fără simțiri dacă o să se uite prea mult la mine. Katsa rosti cuvintele în coama calului ei. Nu erau destinate urechilor însoțitorilor ei, ca aceștia să le răstălmăcească și să facă glume pe seama lor. Mai e ceva ce ar trebui să știu în legătură cu acest lord-grănicer? întrebă ea în timp ce urca în șa. Poate are un corp de gardă alcătuit dintr-o sută de luptători înzestrați? Un urs antrenat să-l apere? Orice altceva ați uitat să-mi menționați?

– Nu e nevoie să fii sarcastică, domniță, zise Oll.

– Tovărășia ta în această dimineață este la fel de plăcută ca întotdeauna, Katsa, spuse Giddon.

Katsa își îmboldi calul. Nu voia să vadă cum râde Giddon.

Domeniul lordului se întindea dincolo de zidurile din piatră cenușie, pe vârful unui deal acoperit de iarbă unduitoare. Bărbatul care îi conduse pe poartă și le luă caii le spuse că lordul își lua micul dejun. Katsa, Giddon și Oll pășiră direct în marea sală, fără a mai aștepta să fie însoțiți.

Curteanul lordului făcu un pas înainte, ca să le blocheze intrarea în sala pentru micul dejun. Apoi, o văzu pe Katsa. Își drese vocea și deschise ușile mari.

– Domnule, niște reprezentanți de la curtea regelui Randa, spuse el.

Se strecură în spatele lor fără să aștepte vreun răspuns din partea stăpânului lor și se făcu nevăzut.

Lordul ședea dinaintea unui festin cu carne de porc, ouă, pâine, fructe și brânză, cu un servitor lângă el. Ambii bărbați îi priviră pe măsură ce înaintau și amândoi înlemniră. O lingură scăpată din mâna lordului scoase un clinchet, izbindu-se de masă.

– Bună dimineața, domnule, zise Giddon. Ne cerem scuze pentru că îți întrerupem micul dejun. Știi de ce ne aflăm aici?

Lordul părea a se lupta să-și recapete graiul.

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse el cu mâna la gât.

– Nu? Poate că domnița Katsa ar putea să-ți împrospăteze memoria, zise Giddon. Domniță?

Katsa făcu un pas înainte.

– Bine, bine.

Lordul se ridică. Picioarele sale loviră masa și un pahar se răsturnă. Era înalt și lat în umeri, mai lat chiar decât Giddon sau Oll. Neîndemânatic acum, mâinile sale gesticulau și privirea îi rătăcea prin încăpere, dar având grijă să o evite pe pe Katsa. O bucățică de ou îi atârna în barbă. Atât de caraghios un asemenea uriaș, atât de înspăimântat. Katsa își menținu chipul inexpresiv,

astfel încât nici unul dintre ei să nu-şi dea seama cât de mult detesta toată povestea asta.

– Ah, ţi-ai amintit, zise Giddon, nu-i aşa? Ţi-ai amintit de ce suntem aici?

– Cred că vă datorez bani, spuse lordul. Îmi imaginez că aţi venit să vă luaţi datoria.

– Foarte bine! vorbi Giddon ca şi cum i se adresa unui copil. Şi de ce ne datorezi bani? Înţelegerea a fost pentru câţi acri de pădure? Reaminteşte-mi, căpitane!

– Douăzeci de acri, domnule, zise Oll.

– Şi câţi acri a defrişat lordul, căpitane?

– Douăzeci şi trei de acri, răspunse Oll.

– Douăzeci şi trei de acri! sublinie Giddon. E cam mare diferenţa, nu eşti de acord?

– O greşeală îngrozitoare. Încercarea lordului de a zâmbi era dureroasă. Nu ne-am dat seama niciodată că ne trebuie atât de mult. Desigur, voi plăti imediat. Numai spuneţi-mi preţul.

– I-ai pricinuit regelui Randa neajunsuri mari, zise Giddon. Ai defrişat trei acri din pădurea sa. Pădurile regelui nu sunt nelimitate.

– Nu. Sigur că nu. Îngrozitoare greşeală.

– De asemenea, noi a trebuit să călătorim zile întregi ca să reglăm această chestiune, continuă Giddon. Absenţa noastră de la curte este un mare inconvenient pentru rege.

– Desigur, spuse lordul. Desigur.

– Cred că, dacă ai dubla plata iniţială, ai diminua înlănţuirea de neajunsuri cauzate regelui.

Lordul îşi umezi buzele.

– Să dublez plata iniţială. Da. Pare destul de rezonabil.

Giddon zâmbi.

– Foarte bine. Poate că omul tău ne va conduce la serviciul tău de ţinere a socotelilor.

– Desigur. Lordul gesticulă către servitorul de lângă el. Repede, omule! Repede!

– Domniță Katsa, spuse Giddon în timp ce el și Oll porniseră către ușă, de ce nu rămâi aici? Să-i ții înălțimii sale companie.

Servitorul îi conduse pe Giddon și pe Oll afară din încăpere. Ușile mari se închiseră în urma lor. Katsa și lordul erau singuri.

Ea îl privi lung. El de-abia respira, având chipul palid. Evita s-o privească. Părea pe punctul de a leșina.

– Stai jos! zise Katsa.

Cu un geamăt scurt, bărbatul căzu pe scaunul său.

– Uită-te la mine, spuse ea. Ochii lui licăriră spre fața ei, apoi alunecară către mâinile fetei. Victimele lui Randa întotdeauna îi priveau mâinile, niciodată chipul. Nu se puteau uita în ochii ei. Și se așteptau la o lovitură care venea de la mâinile ei.

Katsa oftă.

El deschise gura să vorbească, dar nu se auzi nimic decât un murmur.

– Nu te aud, spuse Katsa.

El își drese vocea:

– Am familie. Am o familie de care trebuie să mă îngrijesc. Fă ce trebuie să faci, dar, te implor, nu mă omorî!

– Vrei ca eu să nu te omor de dragul familiei tale?

O lacrimă îi curse în barbă.

– Și de dragul meu. Nu vreau să mor.

Sigur că nu voia să moară pentru trei acri de pădure.

– Nu omor oameni care fură trei acri de pădure de la rege, spuse ea, și apoi le plătesc scump, cu aur. E mai mult genul de infracțiune care garantează un braț rupt sau tăierea unui deget.

Se îndreptă către el și își trase pumnalul din teacă. Omul respira greoi, privind lung ouăle și fructele din farfurie. Se întreba dacă el va vomita sau va începe să bocească. Dar el dădu farfuria la o parte, la fel și paharul răsturnat, și tacâmurile de argint. Își întinse brațul pe masă, în fața lui. Își lăsă capul în jos și așteptă.

O undă de oboseală o străbătu pe Katsa. Era mai ușor să urmeze ordinele lui Randa când ei implorau sau țipau, când nu-i dădeau motiv să-i respecte. Și lui Randa nu-i păsa de pădurile lui.

Îi păsa doar de bani și putere. În plus, pădurile vor crește la loc într-o bună zi. Degetele nu mai creșteau.

Își băgă pumnalul înapoi în teacă. Oare să fie brațul atunci sau piciorul, sau poate clavicula, întotdeauna un os dureros când era rupt. Dar mâinile ei erau la fel de grele ca plumbul, iar picioarele nu păreau a vrea să se miște.

Lordul respiră o dată, adânc, dar nu se mișcă și nici nu vorbi. Era un mincinos și un hoț, și un prost.

Cumva, ei nu-i păsa.

Katsa oftă adânc.

– Sunt sigură că ești curajos, spuse ea, deși n-ai părut așa la început.

Se repezi la masă și-l lovi în tâmplă, exact cum făcuse cu străjerii lui Murgon.

Bărbatul se prăbuși de pe scaun.

Katsa se întoarse și merse în sala mare, din piatră, ca să-i aștepte pe Giddon și pe Oll să vină cu banii.

El avea să se aleagă cu o durere de cap, dar atât. Dacă Randa ar auzi ce făcuse, ar fi furios.

Dar probabil că Randa nu va afla. Sau probabil că ea ar putea să-l acuze pe lord că minte pentru a-și salva onoarea.

În acest caz, Randa ar putea să insiste ca, în viitor, ea să aducă dovezi. O colecție de degete zbârcite. Și ce ar însemna *asta* pentru reputația ei...

Nu conta. Astăzi, n-avusese puterea să tortureze o persoană care nu merita acest lucru.

Apoi, o siluetă mică apăru țopăind în sală. Katsa știa cine era înainte chiar să vadă ochii fetei, unul galben, de culoarea dovleceilor care creșteau în nord, și celălalt cafeniu ca un petic de noroi. Acestei fete i-ar fi făcut rău, pe această fată ar tortura-o dacă asta ar opri-o din a citi gândurile Katsei.

Katsa surprinse privirile fetiței și aceasta își plecă ochii, apoi icni, făcu câțiva pași îndărăt, se întoarse și ieși în fugă din sală.

CAPITOLUL CINCI

Se mișcaseră rapid, totuși, Katsa era nervoasă din cauza lentorii cu care înaintau.

– Katsa este de părere că a călări un cal cu orice altă viteză decât cea cu care-ți poți rupe gâtul este o irosire a calităților bidiviului, spuse Giddon.

– Vreau doar să știu dacă Raffin a aflat ceva de la bunicul lienid.

– Nu te îngrijora, domniță, zise Oll. Vom ajunge la curte mâine-seară, dacă vremea ține cu noi.

Vremea ținu cu ei pe toată durata zilei și nopții, dar, cândva înainte de ivirea zorilor, norii acoperiră stelele de deasupra taberei lor. Dimineață, ridicară tabăra repede și porniră iute. La scurt timp după aceea, pe când intrau călare în curtea hanului unde își lăsaseră caii, picături de ploaie le căzură pe brațe și pe fețe. Abia reușiră să ajungă la grajduri când cerurile se deschiseră și apa începu să curgă șuvoaie. Între dealurile din jurul lor se formară pâraie repezi.

Deveni un motiv de ceartă.

– Putem călări în ploaie, spuse Katsa.

Stăteau în grajduri, hanul aflându-se la zece pași distanță, dar totuși invizibil prin perdeaua de ploaie.

– Riscând să pierdem caii, zise Giddon. Riscând să murim. Nu te prosti, Katsa!

– E doar apă, rosti ea.

– Spune-i asta unui om care se îneacă, replică Giddon.

Se încruntă la ea, iar ea se încruntă la el. O picătură de ploaie dintr-o crăpătură din acoperiş îi pică pe nas şi ea o şterse furioasă.

– Domniţă, interveni Oll. Domnule.

Katsa respiră adânc, privindu-i chipul calm, şi se pregăti să fie dezamăgită.

– Deci nu ştim cât va dura furtuna, spuse Oll. Dacă va dura o zi, ar fi mai bine să nu umblăm prin ea. Nu avem nici un motiv să călărim pe o astfel de vreme... Îşi ridică mâna când Katsa dădu să vorbească. Nici un motiv pe care să i-l putem oferi regelui fără ca el să ne creadă nebuni. Dar probabil că va dura doar o oră. Caz în care vom fi pierdut doar o oră.

Katsa îşi încrucişă braţele şi se forţă să respire.

– Nu pare genul de furtună care să dureze o oră.

– Atunci, am să-l informez pe hangiu că ne trebuie mâncare, zise Oll, şi camere pentru noapte.

Hanul se afla la ceva distanţă faţă de cetăţile de pe dealurile din regatul Middluns, dar totuşi, vara, avea destui clienţi din rândul negustorilor şi călătorilor. Era o construcţie simplă, pătrată, cu bucătăria şi sala de mese la parter, plus două etaje cu camere deasupra. Simplu, dar curat şi ospitalier. Katsa ar fi preferat să nu se facă agitaţie în legătură cu prezenţa lor acolo. Dar, desigur, hanul nu era obişnuit să găzduiască nobilime şi întreaga familie fu cuprinsă de agitaţie în încercarea de a face ca nepoata regelui, aghiotantul regelui şi căpitanul regelui să se simtă confortabil. În ciuda protestelor Katsei, un negustor aflat în trecere fu mutat din camera lui, astfel încât ea să poată avea priveliştea oferită de fereastra camerei respective, o priveliştе invizibilă acum, dar pe care şi-o imagina ca fiind reprezentată de aceleaşi dealuri pe care le priviseră zile întregi.

Katsa dori să-i ceară scuze negustorului pentru deranj. La prânz, îl trimise pe Oll să facă asta. Când Oll îi arătă bărbatului

masa Katsei, ea ridică o cupă spre el. Își ridică și el cupa și dădu energic din cap, cu chipul alb și ochii măriți cât farfuriile.

– Când l-ai trimis pe Oll să vorbească în numele tău, ai părut îngrozitor de superioară, înălțimea ta, spuse Giddon, zâmbind cu gura plină de friptură.

Katsa nu răspunse. El știa foarte bine de ce îl trimisese pe Oll. Dacă bărbatul era asemenea majorității, s-ar fi speriat să fie interpelat de doamna însăși.

Copila care îi servea era îngrozitor de timidă. Nu scotea nici un cuvânt, doar dădea din cap ca răspuns la cererile lor. Spre deosebire de cei mai mulți, părea incapabilă să-și ia ochii de la chipul Katsei. Chiar și atunci când chipeșul lord Giddon i se adresă, ochii ei alunecară spre cei ai Katsei.

– Fata crede că o s-o mănânc, zise Katsa.

– Nu cred, spuse Oll. Tatăl ei este un prieten al Consiliului. Se prea poate ca despre tine să se vorbească în mod diferit în această gospodărie decât în celelalte, domniță.

– Totuși, se prea poate ca ea să fi auzit poveștile, zise Katsa.

– Posibil, rosti Oll. Dar cred că e fascinată de tine.

Giddon râse.

– Tu chiar fascinezi, Katsa.

Când fata reveni, el o întrebă care-i este numele.

– Lanie, șopti ea și privirea îi fugi din nou către Katsa.

– O vezi pe domnița Katsa, Lanie? întrebă Giddon.

Fata dădu din cap.

– Te înspăimântă? continuă Giddon.

Fata își mușcă buzele și nu răspunse.

– N-o să-ți facă nici un rău, spuse Giddon. Pricepi asta? Dar, dacă ar vrea să-ți facă vreun rău cineva, domnița Katsa, cu siguranță, îi va face rău acelei persoane.

Katsa își puse jos furculița și îl privi pe Giddon. Nu se aștepta-se la atâta bunătate din partea lui.

– Înțelegi? o întrebă Giddon pe fată.

Copila încuviință din cap. O privi pe Katsa.

– Poate că ai vrea să dați mâna, spuse Giddon.

Fata se opri. Apoi, se aplecă și întinse mâna către Katsa. Ceva se iscă în interiorul Katsei, ceva ce ea nu prea putea defini. Un soi de bucurie la gândul că această creatură voia să o atingă. Katsa își întinse mâna și apucă degetele subțiri ale copilei.

– Îmi face plăcere să te cunosc, Lanie.

Ochii lui Lanie se măriră, dădu drumul mâinii Katsei și alergă la bucătărie. Oll și Giddon râseră.

Katsa se întoarse către Giddon.

– Îți sunt foarte recunoscătoare.

– Nu faci nimic ca să contrazici reputația ta de căpcăun, spuse acesta. Știi asta, Katsa. Nu e de mirare că n-ai mai mulți prieteni.

Cât de tipic lui! Era tipic lui să transforme un gest amabil într-unul de critică a caracterului ei. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-i scoată în evidență greșelile. Și n-o cunoștea deloc dacă își imagina că ea își dorește prieteni.

Katsa își atacă mâncarea și le ignoră conversația.

Ploaia nu contenea. Giddon și Oll erau mulțumiți să șadă în odaia principală și să discute cu negustorii și cu hangiul, dar Katsa se gândea că inactivitatea o va face să urle. Ieși spre grajduri, doar ca să sperie un băiat cu puțin mai mare decât Lanie, care stătea pe un scaun în una dintre boxe și țesăla un cal. Calul *ei*, constată ea pe măsură ce ochii i se adaptau la lumina scăzută.

– N-am vrut să te sperii, zise Katsa. Caut doar un spațiu în care să-mi fac exercițiile.

Băiatul se ridică de pe scaun și fugi. Enervată, Katsa dădu din mână. Ei bine, cel puțin, avea tot grajdul numai pentru ea acum. Mută baloții de fân, șeile și grătarele pentru a elibera un loc în fața boxelor, apoi începu o serie de lovituri cu mâinile și cu picioarele. Se răsuci și făcu salturi, conștientă fiind de aerul, de podeaua, de pereții din jurul ei, de cai. Se concentră asupra dușmanilor imaginari, iar mintea i se calmă.

La cină, Oll și Giddon aveau veşti interesante.

– Regele Murgon a anunțat un jaf, spuse Oll. Acum trei nopți.

– Zău? Katsa privi mai întâi fața lui Oll și apoi pe a lui Giddon. Ambii aveau privirile unei pisici care a încolțit un șoarece. Și ce a zis că a fost furat?

– El zice numai că o comoară importantă de la curte a fost furată, spuse Oll.

– Ceruri! exclamă Katsa. Și cine se zice că ar fi furat comoara?

– Unii spun că a fost un băiat înzestrat, răspunse Oll, un fel de hipnotizator care i-a adormit pe străjerii regelui.

– Alții vorbesc despre un bărbat înzestrat, de mărimea unui monstru, zise Giddon, un luptător care i-a învins pe străjeri unul câte unul. Giddon râse dintr-odată și Oll zâmbi privindu-și cina.

– Ce vești interesante, spuse Katsa. Și, apoi, sperând să sune nevinovat: Ați mai auzit și altceva?

– Căutarea lor a fost întârziată timp de câteva ore, răspunse Giddon, pentru că, la început, au presupus că o persoană de la curte era vinovată. Un bărbat aflat în trecere, care, întâmplător, era un luptător înzestrat. Își coborî vocea: Poți să crezi asta? Ce noroc pe noi!

Katsa își păstră tonul calm:

– Și ce a zis acest înzestrat?

– În aparență, nimic folositor, spuse Giddon. A pretins că nu știa nimic despre asta.

– Ce i-au făcut?

– N-am nici cea mai vagă idee, rosti Giddon. Este un luptător înzestrat. Mă îndoiesc că au putut să-i facă mare lucru.

– Cine este el? De unde vine?

– Nimeni nu știe. Giddon o înghionti. Haide, Katsa – tu nu pricepi. Nu contează cine este el. Au pierdut ore chestionându-l pe acest bărbat. Când au început să-i caute pe hoți în altă parte, era deja prea târziu.

Katsa crezu că știe mai bine decât Giddon sau Oll de ce Murgon petrecuse atât de mult timp supunându-l pe acest anume înzestrat unui interogatoriu sever. Și de ce se ostenise să nu facă

public locul de unde venea înzestratul. Murgon voise ca nimeni să nu suspecteze faptul că acea comoară furată era Tealiff, că el îl ţinuse pe Tealiff în temniţele sale în primul rând.

Şi de ce înzestratul lienid nu-i spusese nimic lui Murgon? O proteja pe ea?

Ploaia asta blestemată trebuia să se oprească, astfel încât ei să se poată întoarce la curte şi la Raffin.

Katsa bău şi apoi îşi puse cupa pe masă.

– Ce noroc pe capul hoţilor.

Giddon rânji.

– Într-adevăr.

– Şi aţi mai aflat şi alte veşti?

– Sora hangiului are un bebeluş de trei luni, spuse Oll. S-au speriat ieri-dimineaţă. Au crezut că unul din ochi se înnegrise, dar n-a fost decât o festă a luminii.

– Fascinant.

Katsa îşi turnă sos peste carne.

– Regina monseană jeleşte cumplit după bunicul Tealiff, zise Giddon. Un negustor monsean a menţionat asta.

– Am auzit că nici nu mai mănâncă, spuse Katsa. I se părea un mod prostesc de a jeli.

– Mai e ceva, zise Giddon. S-a încuiat împreună fiica ei în apartamentul propriu. Nu permite nimănui, cu excepţia cameristei, să intre, nici măcar regelui Leck.

Asta nu părea doar prosteşte, ci ciudat.

– Îi permite fiicei să mănânce?

– Camerista le aduce mâncarea, spuse Giddon. Dar ele nu părăsesc apartamentul. Aparent, regele e deosebit de răbdător în legătură cu asta.

– O să-i treacă, zise Oll. Nu există nici o zicală despre ce poate face jalea unei persoane. O să-i treacă atunci când o să-şi găsească tatăl.

Consiliul avea să-l ţină pe bătrân ascuns, pentru propria siguranţă, până când vor afla motivul răpirii sale. Dar oare ar putea fi trimis un mesaj reginei din Monsea pentru a-i uşura ciudata jale?

Katsa se hotărî să se gândească la asta. Avea să deschidă subiectul cu Giddon şi Oll atunci când vor putea vorbi în siguranţă.

– Ea este o lienidă, zise Giddon. Se ştie că sunt oameni ciudaţi.

– Mie mi se pare foarte ciudat, spuse Katsa. Ea niciodată nu jelise sau, dacă o făcuse, nu-şi amintea. Mama ei, sora lui Randa, murise de febră înainte ca ochii Katsei să-şi fi definit culoarea, aceeaşi febră care o răpusese şi pe mama lui Raffin, regina lui Randa. Tatăl ei, un lord-grănicer din nordul regatului Middluns, fusese ucis într-un raid la graniţă. Fusese un raid westeran asupra unui sat nanderan. Nu fusese responsabilitatea lui, dar el luase asupra sa apărarea vecinilor şi fusese omorât în timpul luptei. Ea era atât de micuţă, că nici nu vorbea încă. Nu şi-l amintea.

Dacă unchiul ei ar muri, nu credea că avea să-l jelească. Îl privi pe Giddon. Nu i-ar plăcea să-l piardă, însă nici pe el nu credea că-l va jeli. Cu Oll era altfel. Pentru el ar fi jelit. Şi pentru doamna ei de companie, Helda. Şi pentru Raffin. Pierderea lui Raffin ar durea-o mai mult decât un deget feliat sau un braţ rupt, sau un cuţit înfipt în coaste.

Dar nu s-ar închide în apartamentul ei. Ar ieşi şi l-ar găsi pe cel care ar fi făcut-o, şi apoi l-ar face să simtă dureri cum n-a mai simţit nimeni vreodată.

Giddon îi vorbea, dar ea nu asculta. Se scutură.

– Ce ziceai?

– Spuneam, domniţă visătoare, că sunt de părere că se limpezeşte cerul. Vom putea să plecăm în zori, dacă vrei.

Ar putea ajunge la curte înainte de căderea întunericului. Katsa îşi termină cina rapid şi alergă în odaia ei, ca să-şi facă bagajele.

CAPITOLUL ȘASE

Soarele era sus pe cer când copitele cailor răsunară pe marmura ce pava curtea interioară a lui Randa. În jurul lor, pe toate laturile, se ridicau zidurile albe ale castelului, strălucind în contrast cu marmura verde a pardoselii. Culoare cu balcoane se aliniau pe zidurile de deasupra, astfel încât curtenii să poată privi în jos, în curte, în timp ce treceau dintr-o aripă a castelului într-alta, și să admire uriașa grădină a lui Randa, cu iederă cățărătoare și copaci cu flori roz. O statuie a lui Randa se afla în centrul grădinii, cu un izvor de apă ce curgea dintr-o mână întinsă, în cealaltă ținând o torță. Erau o grădină atrăgătoare, dacă privirile cuiva nu insistau asupra statuii, și o curte atrăgătoare – dar nu una liniștită sau intimă, cu toată lumea de la curte trecând necontenit prin pasajele de deasupra.

Nu era singura curte de acest gen pe care o avea castelul, dar era cea mai mare și intrarea pentru rezidenții importanți sau vizitatori. Pardoseala verde era menținută atât de strălucitoare, încât Katsa se putea vedea pe ea și calul ei reflectați de suprafața acesteia. Zidurile albe erau făcute dintr-o piatră care strălucea și se înălța atât de sus, încât ea trebuia să-și lungească gâtul ca să poată zări vârfurile turlelor de deasupra. Totul era foarte mare, foarte impresionant. Așa cum îi plăcea lui Randa.

Zgomotul făcut de cai și strigătele lor atrăseseră oamenii în balcoane, dornici să vadă cine sosise. Un intendent ieși să-i

întâmpine. Un moment mai târziu, aproape zburând, Raffin veni în curte.

– Ați sosit!

Katsa îi zâmbi. Apoi, îl privi mai de aproape – se ridică în vârful picioarelor, deoarece el era foarte înalt. Îl prinse cu mâna de păr.

– Raff, ce ți-ai făcut? Părul tău este complet albastru.

– Am încercat un nou remediu pentru o durere de cap, zise el masându-și pielea scalpului. Ieri am crezut că simt că mă ia durerea de cap, așa că l-am încercat. Se pare că face ca părul deschis la culoare să devină albastru.

Ea zâmbi.

– Și ți-a vindecat durerea de cap?

– Ei bine, dacă aș fi avut o durere de cap, atunci ar fi făcut-o, dar nu sunt convins că am avut una, ca să fiu sincer. Te doare capul? o întrebă el plin de speranță. Părul tău e atât de închis la culoare; n-are să devină nici pe departe albastru.

– Nu, niciodată nu mă doare. Ce părere are regele despre părul tău?

Raffin zâmbi afectat.

– Nu-mi mai vorbește. Zice că e un comportament groaznic pentru fiul unui rege. Până când părul meu nu redevine normal, nu mai sunt fiul lui.

Oll și Giddon îl salutară pe Raffin și își dădură frâiele unui băiat. Îl urmară pe intendentul regelui în castel, lăsându-i pe Katsa și pe Raffin singuri în curte, lângă grădină și lângă fântâna arteziană a lui Randa. Katsa își coborî tonul vocii și pretinse că se concentra asupra curelelor care legau coburii de șa.

– Vreo veste?

– Nu s-a trezit, spuse Raffin. Nici măcar o dată.

Ea era dezamăgită. Își menținu tonul vocii coborât:

– Ai auzit de un nobil lienid înzestrat cu harul luptei?

– L-ai văzut, nu-i așa? zise Raffin, iar ea își întoarse privirea către fața lui, surprinsă. Când intrai în curte, se foia pe aici. Greu să te uiți în ochii unuia ca el, nu? E fiul regelui lienid.

Era aici? Ea nu se aşteptase la asta. Încă o dată se concentră asupra coburilor.

– Moştenitorul lui Ror?

– Cerule, nu! Are şase fraţi mai mari decât el. Numele lui este cel mai caraghios pe care l-am auzit pentru cel de-al şaptelea moştenitor la tron. Prinţul Greening Grandemalion. Raffin zâmbi. Ai mai auzit vreodată aşa ceva?

– De ce se află aici?

– A, zise Raffin. E chiar interesant, zău. Pretinde că-l caută pe bunicul său răpit.

Katsa îşi ridică privirile de la bagajele ei în ochii lui albaştri, surâzători.

– Tu n-ai...

– Sigur că nu. Te-am aşteptat pe tine.

Veni un băiat să se ocupe de calul ei, iar Raffin se lansă într-un monolog despre vizitatorii pe care ea-i ratase cât fusese plecată. Apoi, un intendent se apropie, venind dinspre una dintre intrări.

– Probabil că e pentru tine, spuse Raffin, căci eu nu mai sunt fiul tatălui meu pe moment, iar el nu trimite intendenţi după mine. Râse şi apoi o părăsi. Mă bucur că te-ai întors, strigă către ea şi dispăru printr-o arcadă.

Intendentul era unul dintre omuleţii lui Randa, stafidit, ţeapăn.

– Domniţă Katsa, zise el. Bine aţi revenit! Regele vrea să ştie dacă afacerea din est a fost încununată de succes.

– Poţi să-i spui că a fost încununată de succes, răspunse Katsa.

– Prea bine, domniţă. Regele doreşte să vă îmbrăcaţi pentru cină.

Katsa îşi îngustă ochii, privindu-l pe intendent.

– Mai doreşte regele şi altceva?

– Nu, domniţă. Mulţumesc, domniţă.

Omul se înclină şi dispăru din raza ei vizuală cât de repede putu.

Katsa îşi ridică bagajele pe umeri şi oftă. Când regele dorea ca ea să se îmbrace pentru cină însemna că trebuia să poarte o

rochie și să-și aranjeze părul, și să poarte bijuterii în urechi și la gât. Însemna că regele plănuise să o așeze lângă vreun aghiotant care-și dorea o soție, deși probabil că ea nu era soția pe care o avea acela în minte. Avea să-i ușureze rapid temerile bietului om și probabil că ar putea să pretindă că nu se simțea bine și astfel să nu rămână până la sfârșitul mesei. Ar putea invoca o durere de cap. Ar fi vrut să poată lua remediul lui Raffin împotriva durerilor de cap și să-și coloreze părul în albastru. I-ar fi oferit o păsuire de la cinele lui Randa.

Raffin reapăru la etajul de deasupra ei, în culoarul cu balcoane care trecea pe lângă odăile lui de lucru. Se aplecă peste balustradă și o strigă:

– Kat!

– Ce este?

– Arăți de parcă te-ai fi rătăcit. Ai uitat drumul către apartamentele tale?

– Pierd vremea.

– Și cât va dura? Pentru că aș vrea să-ți arăt câteva dintre descoperirile mele.

– Mi s-a spus să mă fac drăguță pentru cină.

El zâmbi.

– Ei bine, în cazul acesta, va dura secole.

Fața lui se schimonosi într-un hohot de râs, iar ea smulse un nasture de la bagajele ei și-l aruncă spre el. Acesta chiță și se lăsă la podea, iar nasturele lovi zidul exact acolo unde stătuse el înainte. Când se aplecă din nou peste balustradă, ea stătea în curte, cu mâinile în șolduri, zâmbind.

– Am ratat intenționat, spuse fata.

– Termină. Vino dacă ai timp.

Îi făcu cu mâna și intră în încăperea lui.

Și atunci apăru silueta pe care Katsa o zărise cu coada ochiului.

Se afla la etajul de deasupra, spre stânga ei. Își puse coatele pe balustradă și o privi. Având nasturii de la gât deschiși. Cerceii de aur în urechi și inele pe degete. Părul, de culoare închisă. Un semn mic, vizibil pe fruntea sa, chiar lângă ochi.

Ochii lui. Katsa nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Unul era argintiu, iar celălalt auriu. Străluceau pe faţa lui bronzată, inegali şi ciudaţi. Ea era surprinsă că nu străluciseră în întuneric, la prima lor întâlnire. Nu păreau umani. Nu se putea opri din a-i privi.

Apoi, un intendent al curţii veni şi îi vorbi. El îşi îndreptă trupul, se întoarse către bărbat şi îi răspunse ceva. Când intendentul se îndepărtă, ochii lienidului o fulgerară pe Katsa. Îşi aşeză din nou coatele pe balustradă.

Katsa ştia că se afla în mijlocul curţii, privindu-l lung pe lienid. Ştia că ar fi trebuit să se mişte, dar descoperi că n-o putea face.

Apoi, el îşi ridică sprâncenele, iar gura i se arcui într-un zâmbet superior. Dădu din cap către ea, o mişcare cu greu perceptibilă, şi o eliberă de sub vrajă.

„Obraznic, gândi ea. Obraznic şi arogant, tipul ăsta.“ Şi asta era tot ce se putea spune despre el. Orice joc juca el, dacă se aştepta ca ea să i se alăture, avea să fie dezamăgit. Chiar aşa, Greening Grandemalion – un nume cu adevărat pompos.

Îşi smulse privirile de la el, îşi aranjă mai bine bagajele pe umăr şi intră în castel, conştientă fiind de privirile arzătoare care o urmăreau.

CAPITOLUL ȘAPTE

Helda ajunsese să lucreze în creșele lui Randa cam în același timp când Katsa începuse să aplice pedepsele acestuia. Era greu de spus de ce era mai puțin înspăimântată de Katsa decât ceilalți. Poate fiindcă și ea născuse un copil înzestrat. Nu un luptător, doar un înotător, o îndeletnicire care nu era de folos pentru rege. Așa încât băiatul fusese trimis acasă și Helda văzuse cum vecinii îl evitaseră și îl ridiculizaseră pur și simplu pentru că el se simțea în apă ca un pește. Sau pentru că el avea un ochi negru și celălalt albastru. Poate că de aceea, când servitorii o avertizaseră pe Helda să o evite pe nepoata regelui, Helda își rezervase dreptul să fie de altă părere.

Desigur, Katsa era prea mare pentru creșă când sosise Helda, iar copiii de la curte o ținuseră pe Helda ocupată. Dar ea venea la sesiunile de antrenament ale Katsei când putea. Obișnuia să stea și să se uite cum copila bătea un manechin de-l rupea, cum grânele se revărsau prin crăpăturile și rupturile sacului și se întindeau pe pământ ca sângele închegat. Niciodată nu stătuse prea mult, deoarece mereu trebuia să se întoarcă la treburile ei. Dar totuși Katsa o remarcase, așa cum remarca pe oricine care nu încerca să o evite. O remarcase și luase act de prezența ei, dar nu fusese deosebit de curioasă. Katsa n-avea nici un motiv să interacționeze cu o servitoare.

Dar, într-o zi, Helda venise când Oll era plecat şi Katsa era singură în încăperile de antrenament. Şi, când copila luase o pauză ca să refacă manechinul, Helda vorbise:

– Se spune la curte că eşti periculoasă, domniţă.

Katsa o cântări pe bătrână pentru o clipă, îi privi părul sur şi ochii cenuşii, şi braţele moi îndoite peste burta moale. Femeia îi susţinea privirea aşa cum nimeni altcineva n-o făcea, exceptându-i pe Raffin, pe Oll sau pe rege. Apoi, Katsa luă sacul de grâne de pe umăr şi îl atârnă de un cârlig aflat pe un stâlp de lemn din centrul podelei încăperii de antrenament.

– Primul bărbat pe care l-ai omorât, domniţă, zise Helda. Vărul acela. Ai intenţionat să-l omori?

Era o întrebare pe care, de fapt, nu i-o pusese nimeni până atunci. Din nou, fata privi chipul femeii şi din nou femeia îi susţinu privirea. Katsa simţi că acea întrebare era nepotrivită venind din partea unei servitoare. Dar era atât de neobişnuită să i se vorbească, până într-atât încât nu ştia care era modul corect în care să procedeze.

– Nu, zise Katsa. Am intenţionat doar să-l împiedic să mă atingă.

– Atunci, eşti periculoasă, domniţă, pentru oamenii pe care nu-i placi. Dar probabil că ai fi în regulă ca prietenă.

– De asta îmi petrec zilele în această încăpere de antrenament, zise Katsa.

– Desăvârşindu-ţi darul, spuse Helda. Da, toţi înzestraţii trebuie să procedeze aşa.

Această femeie ştia câte ceva despre daruri şi nu se temea să rostească vorbele. Era timpul ca ea să-şi înceapă exerciţiile, dar se oprise, sperând ca femeia să mai adauge ceva.

– Domniţă, zise Helda, pot să îţi pun o întrebare indiscretă?

Katsa aşteptă. Nu-i trecea prin minte nici o întrebare mai indiscretă decât cea pe care femeia tocmai o pusese.

– Cine-ţi sunt servitorii, domniţă? întrebă Helda.

Katsa se întreba dacă acea femeie încerca să o facă să se simtă stânjenită. Îşi îndreptă trupul şi o privi pe femeie drept în faţă, provocând-o să râdă sau să zâmbească.

– Nu am servitori. Când mi se atribuie o servitoare, ea în general preferă să părăsească serviciul de la curte.

Helda nici nu râse, nici nu zâmbi. Se uită pur și simplu la Katsa, studiind-o pentru o clipă.

– Ai vreo femeie îngrijitoare, domniță?

– N-am nici una.

– Ți-a vorbit cineva până acum despre sângerările unei femei, domniță, sau despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie?

Katsa nu știa ce voia asta să însemne, dar avea sentimentul că bătrâna i-ar fi putut spune. Totuși, Helda nu zâmbea și nici nu râdea. O privea pe Katsa de sus până jos.

– Câți ani ai, domniță?

Katsa își ridică bărbia.

– Am aproape unsprezece ani.

– Și ei aveau de gând să te lase să descoperi de una singură, zise Helda, și probabil să te agiți prin castel ca o sălbăticiune, fiindcă n-ai fi știut ce ai pățit.

Katsa își ridică bărbia și mai sus.

– Știu întotdeauna ce pățesc.

– Copila mea, domniță, mi-ai îngădui să te servesc din când în când? Când ai nevoie de vreun serviciu și când prezența mea nu este necesară la creșe?

Katsa gândi că trebuie să fie foarte neplăcut să lucrezi la creșe, dacă această femeie dorea s-o servească pe ea în loc.

– N-am nevoie de servitoare, răspunse ea, dar pot aranja să fii transferată de la creșe, dacă ești nefericită acolo.

Katsa crezu că întrezărise urma unui zâmbet.

– Sunt fericită la creșe, zise Helda. Iertată să-mi fie îndrăzneala de a contrazice o persoană ca tine, domniță, dar chiar ai nevoie de cineva care să te servească, o servitoare. Pentru că nu ai nici mamă, nici surori.

Katsa nu avusese niciodată nevoie de o mamă sau de surori, sau de oricine altcineva. Nu știa ce făcea altcineva cu o servitoare care contrazicea; bănui că Randa s-ar înfuria, dar ea se temea de propriile furii. Își ținu respirația, își strânse pumnii și rămase la fel

de nemişcată ca stâlpul de lemn din centrul încăperii. Femeia putea spune orice dorea. Erau doar cuvinte.

Helda se ridică în picioare şi-şi netezi rochia:

– Voi veni în apartamentele tale din când în când, domniţă.

Chipul Katsei deveni dur ca o stâncă.

– Dacă vei vrea vreodată o pauză de la cinele de stat ale unchiului tău, vei putea întotdeauna să mi te alături în odaia mea.

Katsa clipi. Ura cinele, cu privirile piezişe ale tuturor aţintite asupra sa şi cu oamenii care nu voiau să stea lângă ea, şi cu vocea stridentă a unchiului ei. Oare ar putea cu adevărat să scape de ele? Oare compania acestei femei ar fi mai bună?

– Trebuie să mă întorc la creşe, domniţă, continuă femeia. Numele meu este Helda şi vin din vestul regatului Middluns. Ochii tăi sunt atât de drăguţi, draga mea! La revedere!

Helda plecă înainte ca fata să fie capabilă să-şi recapete glasul. Katsa privi lung uşa care se închisese în urma femeii.

– Mulţumesc, spuse ea, deşi nu era nimeni s-o audă şi cu toate că nu era sigură că vocea ei exprima recunoştinţă.

Katsa şedea în baie şi trăgea de încâlciturile din părul ei. O auzea pe Helda în cealaltă cameră, scotocind prin cufere şi sertare, scoţând cerceii şi colierele pe care Katsa le aruncase printre lenjeria intimă din mătase după ce gâtul ei trebuise să le suporte ultima dată când i se ceruse să le poarte. Katsa o auzea pe Helda mormăind şi bodogănind, probabil în genunchi, căutând pe sub pat peria Katsei sau pantofii pentru cină.

– Ce rochie să fie în seara asta, domniţă? strigă Helda.

– Ştii că nu-mi pasă, răspunse Katsa ţipând la rândul ei.

Şi mai multe mormăieli se auziră ca răspuns. O clipă mai târziu, Helda veni la uşă, aducând o rochie strălucitoare ca roşiile pe care Randa le importa din Lienid, roşii care se căţărau pe tulpini şi aveau gustul la fel de bogat şi de dulce ca prăjitura cu ciocolată a bucătarului-şef. Katsa îşi ridică sprâncenele.

– N-am de gând să port o rochie roşie, spuse ea.

– Este culoarea răsăritului de soare, zise Helda.

– E culoarea sângelui, răspunse Katsa.

Oftând, Helda luă rochia din camera pentru baie.

– Ar arăta uimitor, domniță, strigă ea, cu părul tău de culoare închisă și cu ochii tăi.

Katsa smuci una dintre încâlciturile mai încăpățânate din părul ei. Le vorbi clăbucilor de săpun adunați la suprafața apei:

– Dacă e vreunul pe care să vreau să-l uimesc la cină, l-aș lovi drept în față.

Helda veni din nou la ușă, de data aceasta cu brațele pline de o mătase moale, de culoare verde.

– Este asta destul de anostă pentru tine, domniță?

– Nu mai am nici una cenușie sau cafenie?

Helda se strâmbă.

– Sunt hotărâtă să te fac să porți culori vii, domniță.

Katsa se încruntă.

– Ești hotărâtă să faci oamenii să mă bage în seamă. Aduse o șuviță de păr încâlcit în fața ochilor și o trase cu sălbăticie. Mi-ar plăcea să-l tai pe tot, zise ea. Nu merită beleaua.

Helda puse rochia deoparte și veni să se așeze pe marginea căzii. Își săpuni degetele și apucă părul încâlcit din mâna Katsei. Separă șuvițele una câte una, delicat.

– Dacă ți-ai trece o perie prin păr în fiecare zi, atunci când ești în deplasare, domniță, așa ceva nu s-ar întâmpla.

Katsa pufni.

– Giddon ar avea de ce să râdă. Încercările mele de a mă înfrumuseța singură.

Șuvița se descâlci, iar Helda trecu la alta.

– Nu crezi că lordul Giddon găsește că ești frumoasă, domniță?

– Helda, zise Katsa, cât timp crezi tu că-mi petrec eu întrebându-mă care dintre domni mă găsește frumoasă?

– Nu destul, spuse Helda dând din cap cu simpatie.

Katsei îi veni să râdă. Draga de Helda! Ea văzuse cum era Katsa cu adevărat și ce făcea ea, iar Helda nu nega faptul că acea persoană era Katsa. Dar nu putea înțelege o doamnă care nu

voia să fie frumoasă, care nu voia o legiune de admiratori. Așa că ea credea că fata era ambele persoane, deși Katsa nu-și putea imagina cum ar fi putut să le împace pe amândouă în mintea ei.

În imensa sală de mese, Randa prezida pe deasupra unei mese lungi și înalte, care ar fi putut foarte bine să fie o scenă aflată la capătul sălii. Trei mese joase erau aranjate în jur, pentru a completa laturile unui pătrat, permițându-le oaspeților o priveliște directă a regelui.

Randa era un bărbat înalt, mai înalt chiar decât fiul său și mai lat în umeri și în ceafă. Avea părul blond și ochii albaștri ca ai lui Raffin, dar nu la fel de zâmbitori ca ai fiului său. Erau ochi care ziceau că ai face exact ce ți-ar spune posesorul lor, ochi care amenințau să-ți aducă nefericirea dacă el nu obținea ceea ce dorea. Nu era doar faptul că era nedrept, exceptându-i probabil pe cei care îi făcuseră rău. Ci mai mult faptul că el voia lucrurile așa cum le voia el și, dacă lucrurile nu erau așa, el ar fi putut decide că fuseseră greșite. Și, dacă se întâmpla să fii persoana responsabilă, ei bine, atunci aveai motive să te temi de ochii lui.

La cină, nu era înspăimântător. La cină, era arogant și strident. Aducea pe oricine dorea el să-i șadă alături, la masa înaltă. Adesea, pe Raffin, deși Randa vorbea peste el și niciodată nu ținea cont de ce avea el de spus. Rareori, pe Katsa. Randa păstra distanța față de ea. Prefera să se uite la domnița sa ucigașă și să strige la ea, întrucât țipătul lui atrăgea atenția întregii audiențe asupra nepoatei sale, arma lui cea mai de preț. Și oaspeții ar fi fost înspăimântați, și totul ar fi fost pe placul lui Randa.

În seara aceasta, ea stătea la masa din dreapta lui Randa, locul ei obișnuit. Purta rochia din mătase verde, moale și se lupta cu nevoia de a-i sfâșia mânecile care se lărgeau la încheieturi, îi atârnau peste palme și se târau prin farfurie, dacă nu era atentă. Cel puțin, rochia asta îi acoperea sânii în cea mai mare parte. Nu cu totul. Helda nu îi dăduse atenție când o instruise în legătură cu garderoba sa.

Giddon era așezat la stânga ei. Lordul din dreapta, pe care îl presupunea a fi celibatarul ales pentru ea, era un bărbat nu prea bătrân, dar mai în vârstă decât Giddon, un om ai cărui ochi bulbucați și gură mare îi dădeau aparența unei broaște. Numele lui era Davit și era lord-grănicer din partea de nord-est a regatului Middluns, la granița atât cu Nander, cât și cu Estill.

Conversația lui nu era rea; îi păsa mult de pământul său, de fermele sale, de satele sale, iar Katsa descoperi că e ușor să-i pună întrebări și că el era nerăbdător să îi răspundă. La început, el ședea tras la marginea cea mai îndepărtată a scaunului și privea umărul, urechea sau părul ei în timp ce vorbeau, dar niciodată chipul. Dar se calmă pe măsură ce vremea trecea, iar Katsa nu-l mușcase. Trupul i se relaxă, se așeză mai bine pe scaun, iar apoi vorbiră cu ușurință. Katsa se gândi că este un companion neobișnuit de bun pentru cină, acest lord Davit din nord-est. Oricum, făcuse să fie mai ușor pentru ea să reziste impulsului de a-și smulge agrafele din păr, care îi zgâriau pielea capului.

Prințul din Lienid îi distrăgea atenția, indiferent cât de mult și-ar fi dorit ea să nu se întâmple acest lucru. Ședea în partea opusă a încăperii și Katsa îl zărea cu coada ochiului, deși încerca să nu se uite la el în mod direct. Din când în când, îi simțea privirea ațintită asupra ei. Era îndrăzneț și complet deosebit de restul oaspeților, care aveau grijă să pretindă că ea nu era de față, așa cum făceau întotdeauna. Îi trecu prin minte că nu doar ciudățenia ochilor o tulbura pe ea. Ci faptul că el nu se temea să-i susțină privirea. Îl privi o dată, când el nu se uita. El își ridică ochii, ca să-i susțină privirea. Davit pusese de două ori aceeași întrebare înainte ca ea să-l fi auzit și să-și ia privirea de la lienid pentru a-i răspunde.

Presupunea că va avea din nou de-a face cu acești ochi, în curând. Vor trebui să stea de vorbă; ea va trebui să decidă cum să procedeze cu el.

Se gândi că lordul Davit ar fi mai puțin emoționat dacă ar ști că nu există nici o șansă ca Randa să-i ofere mâna ei.

– Lordule Davit, spuse ea, ai o soție?

El clătină din cap.

– Este tot ce-i lipsește proprietății mele, domniță.

Katsa își ațintì ochii în farfurie, la vânatul și morcovii ei.

– Unchiul meu este foarte dezamăgit de mine, pentru ca intenționez să nu mă mărit niciodată.

Lordul Davit făcu o pauză, iar apoi vorbi:

– Mă îndoiesc că unchiul tău este singurul om care găsește asta ca fiind o dezamăgire.

Katsa cumpăni puțin la chipul lui ascuțit și nu se putu abține să nu zâmbească.

– Lordule Davit, zise ea, ești gentilomul perfect.

Lordul îi zâmbi și el.

– Crezi că nu asta am vrut să spun, domniță, dar chiar asta am vrut. Apoi, se aplecă și își înclină capul. Domniță, șopti el, doresc să vorbesc cu Consiliul.

Vocile invitaților la cină erau puternice, însă ea îl auzi perfect. Se prefăcu că se concentrează asupra cinei. Își amestecă supa.

– Așază-te la loc, spuse ea. Poartă-te ca și cum noi numai am vorbi. Nu șopti, pentru că atrage atenția.

Lordul se așeză înapoi pe scaunul lui. Îi făcu semn cu degetul unei fete ce-l servea, care îi mai aduse vin. Luă câteva înghițituri din vânat și apoi se întoarse încă o dată către Katsa.

– Vremea a fost foarte blândă pentru bătrânul meu tată în vara aceasta, domniță, spuse el. Suferă din cauza căldurilor, dar a fost răcoare în nord-est.

– Sunt fericită să aud asta. Este o informație sau o cerere?

Lordul vorbi cu gura plină de morcovi.

– O informație. Tăie o altă bucată de vânat. Devine din ce în ce mai dificil să am grijă de el, domniță.

– De ce se întâmplă asta?

– Vârstnicii au tot felul de probleme. E datoria noastră să le asigurăm confortul, spuse el, și siguranța.

Katsa dădu din cap.

– Adevărate cuvinte, într-adevăr. Își menținu chipul imobil, dar bucuria își făcea loc la periferia gândurilor ei. Dacă el avea

informații în legătură cu răpirea bunicului lienid, cu toții vor vrea să le audă. Își bagă mâna sub fața de masă grea și o așează pe genunchiul lui Giddon. El se aplecă discret către ea, fără a se întoarce cu spatele la doamna din partea cealaltă.

– Ești un om care deține informații prețioase, lordule Davit, îi zise ea lui sau mai degrabă farfuriei proprii, astfel încât Giddon să poată auzi. Sper că vom avea ocazia să vorbim cu tine mai mult în timpul șederii tale la curte.

– Mulțumesc, domniță, spuse lordul Davit. Și eu sper asta.

Giddon avea să ducă vorba. Urmau să se întâlnească în acea noapte, în apartamentele ei – pentru că erau izolate și prin care nu se foiau servitorii. Dacă ar putea, l-ar găsi pe Raffin mai înainte. I-ar plăcea să-l viziteze pe bunicul Tealiff. Chiar dacă el dormea în continuare, ar fi fost bine ca ea să vadă cu propriii ochi cum era îngrijit.

Katsa îl auzi pe rege rostindu-i numele, iar umerii ei deveniră rigizi. Nu se uită la el, căci nu dorea să-l încurajeze s-o atragă în conversație. Nu înțelegea ce spunea; cel mai probabil îi relata vreunui oaspete povestea a ceva ce ea făcuse. Hohotele sale de râs se rostogoleau dincolo de mese și reverberau în marea sală din marmură. Katsa încercă să-și reprime încruntarea care i se ivi pe față.

Prințul lienid o privea. Iar ea simțea asta. I se încălzi brusc gâtul și simți cum căldura îi cuprinde obrajii.

– Domniță, spuse lordul Davit. Te simți bine? Te-ai înroșit puțin.

Atunci, și Giddon se întoarse către ea, pe chipul său citindu-se îngrijorarea. Se întinse să o ia de mână.

– Ești bolnavă?

Ea se trase înapoi, departe de el.

– Nu sunt niciodată bolnavă, mârâi ea și deodată știu că trebuie să părăsească sala.

Trebuia să scape de murmurul vocilor și râsetele unchiului ei, îngrijorarea sufocantă a lui Giddon, ochii arzători ai lienidului; trebuia să iasă, să-l găsească pe Raffin sau să fie singură. Trebuia,

altminteri şi-ar fi pierdul controlul şi ceva inimaginabil s-ar fi întâmplat.

Se ridică şi, odată cu ea, se ridicară Giddon şi lordul Davit.

De partea cealaltă a încăperii se ridică şi prinţul lienid. Unul câte unul, ceilalţi bărbaţi o văzură stând în picioare şi se ridicară. În încăpere se făcu linişte şi cu toţii se uitau la ea.

– Ce este, Katsa? întrebă Giddon, apucând-o din nou de braţ. Ca el să nu se facă de râs în faţa tuturor celor din sală, ea îi permise s-o ia de braţ, deşi mâna lui era ca un tăciune care îi ardea pielea.

– Nu e nimic, spuse ea. Îmi pare rău. Se întoarse spre rege, singurul bărbat din încăpere care nu era în picioare. Iartă-mă, rege, spuse ea. Nu e nimic. Vă rog, luaţi loc! Făcu un semn cu mâna de jur-împrejurul meselor. Vă rog!

Încet, domnii se aşezară, iar vocile se auziră din nou. Răsună hohotul de râs al regelui, îndreptat către ea, de asta era sigură. Katsa se întoarse spre lordul Davit.

– Te rog să mă scuzi, domnule. Se întoarse către Giddon, a cărui mână încă o mai ţinea de cot. Dă-mi drumul, Giddon. Vreau să mă plimb puţin pe-afară.

– Merg cu tine, spuse el. Dădu să se ridice, dar, la vederea avertismentului din ochii ei, se aşeză la loc. Prea bine, Katsa, fă ce vrei.

Era ceva strident în vocea lui. Probabil că ea fusese necioplită, dar nu-i păsa. Tot ce conta era să părăsească încăperea şi să se ducă într-un loc din care să nu mai audă zumzăitul vocii unchiului ei. Se întoarse, având grijă să nu surprindă privirea lienidului. Se forţă să meargă încet, calmă, către ieşire. Odată ieşită de uşă, începu să alerge.

Alergă prin coridoare, după colţuri, trecând pe lângă servitori care se lipeau tremurând de pereţi, când ea aproape că zbura pe lângă ei. În cele din urmă, se năpusti în întunericul din curte.

Traversă pavajul din marmură, smulgându-şi agrafele din păr. Oftă când îşi simţi buclele pe umeri şi tensiunea îi părăsi capul. Erau acele de păr, rochia şi pantofii care îi strângeau

picioarele. Era din cauza faptului că trebuise să-şi ţină capul nemişcat şi să stea dreaptă, era din cauza cerceilor care o enervau, ce se frecau de gâtul ei. De aceea nu putuse să mai rămână nici măcar o clipă în plus la dineul select al unchiului ei. Îşi scoase cerceii şi îi zvârli în fântâna unchiului. Nu-i păsa cine i-ar fi găsit.

Dar nu era bine, pentru că oamenii ar fi vorbit. Întreaga curte ar fi speculat în legătură cu semnificaţia faptului că ea îşi aruncase cerceii în fântâna unchiului.

Katsa îşi azvârli pantofii din picioare, îşi sumese fusta şi se căţără în fântână, icnind când apa rece îi trecu printre degete şi îi învălui gleznele. Era mult mai bine în comparaţie cu pantofii. N-avea să şi-i mai pună din nou în picioare, în noaptea aceea. Păşi spre strălucirile pe care le văzu în apă şi îşi recuperă cerceii. Îi şterse de fustă şi le dădu drumul în corsetul rochiei, pentru a fi în siguranţă, şi rămase în fântână, bucurându-se de răcoarea care îi învăluia picioarele, de adierea din curte, de zgomotele nopţii – până când un sunet din interior îi reaminti cât se va vorbi la curte dacă ea ar fi zărită plimbându-se desculţă şi cu părul în dezordine prin fântâna regelui Randa. Vor crede că e nebună.

Şi probabil că era nebună.

O lumină licări dinspre odăile de lucru ale lui Raffin, dar, la urma urmelor, ea nu-i căuta tovărăşia. Nu voia să stea jos şi să vorbească. Dorea să se mişte. Mişcarea ar fi stăvilit învălmăşeala din gândurile ei.

Katsa ieşi din fântână şi îşi prinse baretele pantofilor de încheietura mâinii. Fugi.

CAPITOLUL OPT

Zona de antrenament era pustie și întunecată, cu excepția unei singure torțe care strălucea în afara încăperii pentru echipament. Katsa aprinse torțele din spatele țintelor, astfel încât, atunci când se întoarse, manechinele cu forme umane apăreau întunecate în contrast cu strălucirea din spatele lor. Înșfăcă un arc la întâmplare din rastel și adună o mână de săgeți, cele mai deschise la culoare pe care le putu găsi. Apoi, trase săgeată după săgeată în genunchii țintelor ei. După aceea, în coapse, în coate, în umeri, până când își goli tolba de săgeți. Putea dezarma sau răni orice bărbat cu acest arc pe timpul nopții, asta era suficient de clar. Schimbă arcul cu un altul. Scoase săgețile din ținte. O luă de la început.

Își pierduse cumpătul în timpul cinei, fără nici un motiv. Randa nu îi vorbise, nici măcar nu se uitase spre ea, doar îi rostise numele. Lui îi făcea plăcere să se laude cu ea, ca și când marea ei abilitate i se putea atribui lui. Ca și când ea era săgeată, iar el arcașul a cărui îndemânare o trimisese drept la țintă. Nu, nu o săgeată – asta nu prea reda realitatea. Un câine. Pentru Randa, ea era un câine sălbatic, pe care el îl înfrânsese și îl dresase. O asmuțea asupra dușmanilor lui și îi dădea drumul să iasă din cușcă pentru a fi îngrijită și menținută drăguță, pentru a sta printre prieteni și pentru a-i impresiona pe aceștia.

Katsa nu băgă de seamă că își mărise ritmul și concentrarea, ferocitatea cu care smulgea acum săgețile din tolbă, următoarea

vibrând înainte ca precedenta să-şi fi atins ţinta. Până când simţi prezenţa din spatele ei, îşi văzu neabătută de preocupări şi nici nu-şi dădu seama cum arăta.

Era sălbatică. Ia te uită ce viteză, ia te uită ce precizie şi cu un arc prost, îndoit prost, strunit prost. Nu-i de mirare că Randa o trata în felul ăsta.

Ştiu că lienidul era cel care se afla în spatele ei. Îl ignoră. Dar îşi încetini mişcările, făcu un spectacol din modul în care ţintea spre coapse şi genunchi înainte să fi tras. Deveni conştientă de noroiul de sub picioarele ei şi îşi aminti de asemenea că era desculţă, cu părul curgându-i pe urmeri şi pantofii aruncaţi vraişte undeva în apropierea încăperii cu echipamente. El ar fi observat. Se îndoia că ar exista mulţi care să nu observe. Ei bine, nici el n-ar fi stat încălţat cu asemenea pantofi tâmpiţi sau să fi rămas cu agrafele în păr dacă i-ar fi zgâriat pielea. Sau poate că ar fi făcut-o. Părea să nu-i pese de bijuteriile fine din urechi şi de pe degetele lui. Lienizii trebuie că erau oameni vanitoşi.

– Poţi să omori cu o săgeată? Sau de abia răneşti?

Îşi aminti vocea lui aspră din curtea lui Murgon şi acum o ironiza, aşa cum făcuse şi atunci. Nu se întoarse spre el. Pur şi simplu, luă două săgeţi din tolbă, le lipi, trase arcul şi le dădu drumul. Una zbură spre capul manechinului, cealaltă spre piept. Loviră ţinta cu o bufnitură satisfăcătoare şi luciră pal în lumina mişcătoare a torţelor.

– Nu voi face greşeala să te provoc la o întrecere de tir cu arcul.

Se simţea râsul din vocea lui. Rămase cu spatele la el şi căută o altă săgeată.

– Nu te-ai bucurat prea tare de ultimul nostru meci, spuse ea.

– Ah, dar asta pentru că ştiu de ce eşti în stare. Îmi lipseşte îndemânarea ta legată de arcuri şi săgeţi.

Katsa nu se putu abţine. Găsi că era interesant. Îşi întoarse ochii către el, spre chipul umbrit.

– Adevărat?

– Darul meu îmi dă îndemânarea de a lupta corp la corp, zise el, sau spadă contra spadă. Contează prea puţin la trasul cu arcul.

Se sprijini de lespedea de piatră ce servea drept masă pentru echipamentul arcaşilor. Braţele îi erau încrucişate. Începuse să se deprindă cu înfăţişarea lui, cu atitudinea aceasta leneşă, ca şi când el ar fi putut să meargă la culcare în orice clipă, însă asta n-o păcălea. Se gândi că, dacă s-ar fi dat la el, l-ar fi provocat, iar el ar reacţiona suficient de rapid.

– În cazul ăsta, trebuie să poţi să te ici la trântă cu adversarul pentru a fi în avantaj, rosti ea.

El încuviinţă:

– Poate că sunt mai rapid la trasul cu săgeţi decât cineva neînzestrat. Dar, în ceea ce mă priveşte, abilitatea mea este la fel de bună ca şi modul în care ţintesc.

– Hm.

Katsa îl crezu.

Harurile erau ciudate, acelcaşi haruri nu se manifestau niciodată la fel în doi oameni diferiţi.

– Poţi să arunci la fel de bine un cuţit cum tragi cu săgeţile? întrebă el.

– Da.

– Eşti de neînvins, domniţă Katsa. Din nou, auzi râsul din vocea lui. Îl cântări o clipă, apoi se întoarse şi porni către ţinte. Se opri în faţa unui manechin, cel pe care-l „omorâse", şi scoase săgeţile din coapse, piept şi cap.

El îşi căuta bunicul, iar Katsa deţinea ceea ce el căuta. Dar ei nu i se părea a fi în siguranţă alături de el. Nu prea părea demn de încredere.

Merse de la o ţintă la alta, scoţând săgeţile. El o urmărea cu privirea, ea simţea asta şi, ştiind că o privea, se duse în spatele ţintelor, şi stinse torţele una câte una. În timp ce stingea ultima flacără, întunericul o învălui, iar ea ştiu că era invizibilă.

Atunci, se întoarse către el, gândindu-se să-l examineze în lumina care venea din încăperea pentru echipamente, fără ca el să ştie. Dar bărbatul se aplecase cu braţele încrucişate şi o privea fix. N-o putea vedea, nu era posibil – dar privirea lui era atât de

directă, încât ea nu putea să i-o susţină, deşi era conştientă că el nu ştia că ea îl privea.

Traversă camera şi păşi în lumină, iar ochii lui părură că-şi pierd concentrarea. Îi zâmbi, chiar dacă fu un surâs uşor. Torţa surprinse auriul unui ochi şi argintiul celuilalt. Erau ca ochii unei pisici sau ai unei creaturi nocturne de vreun fel.

– Darul tău îţi asigură şi vedere nocturnă? întrebă ea.

El râse.

– Cu greu. De ce întrebi?

Ea nu răspunse. Se priviră reciproc timp de o clipă. Simţea că gâtul i se înroşeşte şi, odată cu asta, este inundată de o iritaţie în valuri. Se obişnuise pe deplin ca oamenii să îi evite ochii. El n-avea s-o năucească în felul ăsta, doar uitându-se pur şi simplu la ea. Nu-i va permite.

– Mă voi întoarce în apartamentele mele acum, zise ea.

El îşi îndreptă trupul.

– Domniţă, am nişte întrebări pentru tine.

Ei bine, ea ştiu că trebuiau să poarte această conversaţie în cele din urmă şi prefera să se întâmple în întuneric, unde ochii lui nu puteau s-o enerveze. Katsa îşi scoase tolba de săgeţi şi o lăsă pe lespedea de piatră. Puse arcul alături.

– Dă-i drumul! spuse ea.

El se rezemă din nou, de lespede.

– Ce-ai furat de la regele Murgon, întrebă el, acum patru nopţi?

– Nimic altceva decât ce regele Murgon a furat el însuşi.

– A furat de la tine?

– Da, de la mine sau de la un prieten.

– Zău? Îşi încrucişă braţele din nou şi, în lumina torţei, ridică o sprânceană. Mă întreb dacă acest prieten n-ar fi surprins să audă că-l numeşti astfel.

– De ce ar trebui să fie surprins? De ce ar trebui să se considere un duşman?

– Ah, spuse el, dar asta este. Credeam că middlunsienii n-au nici prieteni, nici dușmani. Credeam că regele Randa nu s-a implicat niciodată.

– Presupun că greșești.

– Nu. Nu greșesc. O privi fix și ea fu recunoscătoare pentru întunericul care nu îi dezvăluia pe de-a întregul ochii lui ciudați. Domniță, știi de ce sunt aici?

– Mi s-a spus că ești fiul regelui lienid. Mi s-a zis că îți cauți bunicul, care a dispărut. Dar de ce ai venit la curtea lui Randa, n-aș putea spune. Mă îndoiesc că Randa este răpitorul pe care-l cauți.

El o cântări o clipă și un zâmbet îi răsări pe chip. Katsa știu că nu-l putea păcăli. Nu conta. Indiferent ce bănuia el, n-avea nici o intenție să-i confirme.

– Regele Murgon era aproape sigur că am fost implicat în jaf, rosti el. Părea suficient de sigur că eu știam ce obiect a fost furat.

– Și asta-i firesc, spuse Katsa. Străjerii lui au văzut un luptător înzestrat. Iar tu nu ești nimic altceva decât un luptător înzestrat.

– Nu. Murgon n-a crezut c-am fost implicat fiindcă sunt înzestrat. A crezut că am fost implicat pentru că sunt lienid. Poți să-i explici asta?

Desigur că ea n-avea să-i răspundă la întrebare acestui lienid care zâmbea superior. Observă că gulerul cămășii lui era acum încheiat.

– Observ că-ți închei cămașa la dineuri oficiale, se auzi ea vorbind, deși nu știa de unde apăruse un asemenea comentariu lipsit de sens.

Gura i se răsuci și cuvintele lui, când vorbi, nu reușiră să-i ascundă hohotul de râs.

– N-am știut că erai atât de interesată de cămașa mea, domniță.

Fața ei era roșie, iar hohotul lui de râs o înfurie. Asta era absurd și n-avea de gând să mai suporte mult.

– Acum, mă duc către apartamentele mele, spuse ea și se întoarse să plece. Într-o clipită, el se ridică și îi bară calea.

– Îl ai pe bunicul meu, zise el.

Katsa încercă să-l ocolească.

– Merg către apartamentele mele.

El îi blocă din nou calea şi, de data asta, îşi ridică braţul a avertizare.

Ei bine, cel puţin acum relaţionau într-un mod pe care şi ea putea să-l înţeleagă. Katsa îşi ridică mândră capul şi îl privi în ochi.

– Mă duc în apartamentele mele, spuse ea, şi, dacă trebuie să folosesc forţa împotriva ta pentru a-mi elibera drumul, o voi face.

– Nu-ţi voi permite să te duci, zise el, până când nu-mi vei spune unde e bunicul meu.

Fata vru din nou să treacă pe lângă el, dar îi bară din nou calea, iar ea fu aproape uşurată când încercă să-l lovească peste faţă. Fusese doar o fentă şi, când el se aplecă, ea îl pocni în stomac cu genunchiul, dar tânărul să răsuci, astfel încât lovitura nu prea îl nimeri, iar el o izbi cu pumnul în stomac. Ea încasă lovitura doar ca să vadă cât de bine loveşte, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut. Acesta nu era unul dintre soldaţii regelui, ale căror lovituri abia o atingeau, chiar fiind înconjurată de zece deodată. El putea s-o lase fără respiraţie. El era capabil să lupte, deci o luptă avea să îi ofere şi ea.

Sări şi îl lovi cu piciorul în piept. Acesta căzu la pământ, iar ea se aruncă pe el, îl lovi o dată în faţă, de două ori, de trei ori şi îl îngenunche înainte ca tânărul să reuşească să o dea jos de pe el. Ea se năpusti din nou deasupra lui, ca o pisică sălbatică, dar, când încercă să îi imobilizeze mâinile, el o întoarse pe spate şi o ţintui cu greutatea trupului lui. Ea îşi îndoi picioarele şi îl doborî, iar apoi fură în picioare, ghemuindu-se, dându-şi roată unul celuilalt, lovindu-se reciproc cu mâinile şi picioarele. Ea îl lovi cu piciorul în stomac şi se izbi în pieptul lui, şi din nou căzură la pământ amândoi.

Katsa nu ştia de când se încleştaseră când îşi dădu seama că el râdea. Îi înţelese bucuria, i-o înţelese pe deplin. Ea nu avusese niciodată parte de o asemenea luptă, nu avusese niciodată un asemenea adversar. Era mai rapidă decât era el în mod ofensiv – mult mai rapidă –, dar el era mai puternic şi era ca şi când avea

premoniția mișcărilor ei la fiecare întoarcere și lovitură; nu cunoscuse niciodată un luptător atât de rapid în apărare. Ea apela la mișcări pe care nu le mai încercase încă de când era o copilă, lovituri despre care numai își imaginase că ar fi putut să le folosească. Se jucau. Era un joc. Când el îi țintui mâinile la spate, o înșfăcă de păr și o împinse cu fața la podea, Katsa își dădu seama că și ea râdea.

– Predă-te! îi ceru el.

– Niciodată.

Îi trase un picior și-și smulse brațele din încleștarea lui. Îl lovi cu cotul în față și, când el sări să evite lovitura, ea zbură spre el, și îl trânti la pământ. Îi țintui brațele așa cum o făcuse și el și îl împinse cu fața în podea. Își puse un genunchi pe ceafa lui.

– Predă-te tu, spuse ea, pentru că te-am învins.

– Nu m-ai învins și o știi prea bine. Va trebui să-mi rupi brațele și picioarele ca să mă învingi.

– Și o voi face, zise ea, dacă nu te predai.

Dar se întrezărea un zâmbet în vocea lui și el râse.

– Katsa, spuse el, domniță Katsa. Mă predau cu o condiție.

– Și condiția este?

– Te rog! spuse el. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu bunicul meu.

Era ceva nedefinit în râsul din vocea lui, ceva care îi atinse coarda sensibilă. Ea nu avea un bunic. Sau poate că acest bunic însemna pentru prințul lienid ceea ce Oll sau Helda, sau Raffin însemnau pentru ea.

– Katsa, zise el de pe jos. Te implor să ai încredere în mine așa cum eu am avut în tine.

Ea îl mai ținu la pământ încă o clipă, apoi dădu drumul brațelor sale. Se dădu jos de pe spatele lui și se așeză în praful de lângă el. Rămase cu bărbia în palmă, cântărindu-l.

– De ce ai încredere în mine, întrebă ea, doar te-am lăsat zăcând pe pământul din curtea lui Murgon?

El se răsuci și se așeză, mormăind. Își masă umerii.

– Pentru că m-am trezit. Ai fi putut să mă ucizi, dar n-ai făcut-o. Își atinse maxilarul și se înfioră. Îți sângerează fața. Își întinse mâna spre falca ei, dar ea i-o împinse și se ridică.

– Nu contează, spuse ea. Vino cu mine, prințe Greening!

El se ridică imediat în picioare.

– E Po.

– Po?

– Numele meu. E Po.

Katsa îl privi un moment în timp ce își răsucea brațele, verificându-și articulațiile umerilor. Își pipăi coastele și mormăi. „Ochiul i se umflă și se învinețește", gândi ea, deși era prea dificil de spus asta în întuneric. Mâneca lui era sfâșiată, iar el era acoperit de praf din cap până în picioare. Își dădu seama că și ea arăta la fel – mai rău, cu părul în neorânduială și desculță –, dar asta o făcu doar să zâmbească.

– Vino cu mine, Po, zise ea. Te voi duce la bunicul tău.

CAPITOLUL NOUĂ

Când intrară în odăile de lucru luminate ale lui Raffin, capul lui albastru era aplecat deasupra unui flacon care bolborosea. Raffin adăuga frunze dintr-o plantă aflată în ghiveciul de lângă cotul lui. Le privi cum se dizolvă şi murmură ceva legat de rezultate.

Katsa îşi drese vocea. Raffin se uită la ea şi clipi.

– Iau asta ca pe o dovadă a faptului că aţi ajuns să vă cunoaşteţi reciproc, spuse el. Trebuie să fi fost o luptă prietenească, dacă aţi venit la mine împreună.

– Eşti singur?

– Da, cu excepţia lui Bann, desigur.

– I-am spus prinţului despre bunicul lui.

Raffin se uită de la Katsa la Po şi iarăşi la Katsa. Îşi ridică sprâncenele.

– E în regulă, zise Katsa. Îmi pare rău că nu te-am consultat, Raff.

– Kat, spuse Raffin, dacă tu crezi că e în regulă chiar şi după ce ţi-a însângerat faţa şi – privi la rochia ei distrusă – te-a tăvălit prin praf, atunci te cred.

Katsa zâmbi.

– Putem să-l vedem?

– Puteţi, acceptă Raffin. Şi am veşti bune. S-a trezit.

Castelul lui Randa era plin de coridoare secrete; fusese astfel încă de la construirea sa, cu multe generaţii în urmă. Erau atât de

multe, încât nici măcar Randa nu le știa pe toate – nimeni nu știa cu adevărat, deși Raffin se gândise, de mic, să observe când două camere se uneau într-un mod ciudat. Katsa și Raffin făcuseră o trebușoară bună, copii fiind, cu explorările lor, Katsa ținând de șase, astfel încât oricine ar fi dat peste investigațiile lui Raffin să o ia la sănătoasă la vederea siluetei ei mici și sfidătoare. Raffin și Katsa își aleseseră apartamentele de locuit deoarece un culoar le unea, iar un altul ducea de la camerele lui Raffin la bibliotecile de știință.

Câteva dintre coridoare erau secrete, dar altele erau cunoscute de întreaga curte. Cel din odăile de lucru ale lui Raffin era secret. Conducea din interiorul unei odăi de depozitare într-un alcov dosnic, în sus, pe scări și spre o cameră mică, aflată între două niveluri ale castelului. Era o încăpere fără geamuri, întunecoasă și prăfuită, dar singurul loc din castel de care puteau fi siguri că nimeni nu-l va descoperi și unde Raffin și Bann puteau sta împreună în cea mai mare parte a timpului.

Bann, un tânăr care lucrase în biblioteci, în copilărie, era de mulți ani prietenul lui Raffin. Într-o zi, Raffin dăduse peste el și cei doi copii se întinseseră la vorbă despre ierburi și leacuri, și despre ce se întâmpla când amestecai rădăcina măcinată a unei plante cu pulberea florii alteia. Katsa fusese uimită că exista mai mult de o persoană în Middluns care să considere că asemenea lucruri erau suficient de interesante pentru a vorbi despre ele – și ușurată că Raffin găsise și pe altcineva decât ea pe care să-l plictisească. La scurtă vreme după aceea, Raffin îl implorase pe Bann să-l ajute la un experiment anume și, de atunci, îl răpise efectiv pe Bann pentru el însuși. Bann era asistentul lui Raffin în tot.

Având o torță în mână, Raffin îi conduse pe Katsa și pe Po pe ușa din fundul încăperii de depozitare. Urcară treptele care duceau spre încăperea secretă.

– A spus ceva? întrebă Katsa.

– Nimic, răspunse Raffin, decât că a fost legat la ochi când l-au luat. Încă este foarte slăbit. Nu prea pare să-și amintească multe.

– Știi cine l-a luat? întrebă Po. A fost vinovat Murgon?

– Noi nu credem asta, spuse Katsa, dar ceea ce știm cu certitudine este că n-a fost Randa.

Scările se terminau în fața unei uși. Raffin juca pe deget o cheie.

– Randa nu știe că el este aici, zise Po.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

– Randa nu știe, spuse Katsa. Nici nu trebuie să știe vreodată.

Raffin deschise ușa atunci și ei se îngrămădiră în micuța încăpere. Bann ședea pe un scaun cu spătar, lângă un pat îngust, citind la lumina slabă a unei lămpi aflate pe masa de lângă el. Prințul Tealiff era întins pe spate, în pat, cu ochii închiși și mâinile împreunate pe piept.

La intrarea celor trei, Bann se ridică în picioare. Nu păru surprins când Po se repezi spre pat, doar se dădu deoparte și îi oferi scaunul. Po se așeză și se aplecă spre bunicul lui, privindu-i chipul somnoros. Doar privindu-l, însă neatingându-l. Apoi, Po luă mâinile bărbatului și își aplecă fruntea pe ele, respirând încetișor.

Katsa se simți ca și când ar fi întrerupt ceva intim. Își coborî ochii până când Po se ridică din nou.

– Fața ți se învinețește, prințe Greening, spuse Raffin. Ochiul e pe cale să ți se înnegrească de tot.

– Po, zise el. Spune-mi Po.

– Po. Am să-ți aduc niște gheață din pivniță. Hai, Bann! Hai să aducem niște provizii pentru cei doi războinici ai noștri.

Raffin și Bann ieșiră rapid pe ușă, iar când Katsa și Po se întoarseră spre Tealiff, ochii bătrânului se deschiseră.

– Bunicule, rosti Po.

– Po? Vocea îi era răgușită din cauza efortului de a vorbi. Po! Se luptă să-și dreagă vocea, apoi rămase liniștit o clipă, epuizat. Cerule, băiete! Presupun că nu ar trebui să fiu surprins să te văd.

– Ți-am luat urma, bunicule, spuse Po.

– Dă lampa aia mai aproape, băiete, zise Tealiff. În numele regatului Lienid, ce ai pățit la față, băiete?

– Nu e nimic, bunicule. Doar m-am luptat.

– Cu ce, cu o haită de lupi?

– Cu domnița Katsa, spuse Po. Își înălță cu mândrie capul spre Katsa, care stătea dreaptă la picioarele patului. Nu te îngrijora, bunicule! A fost doar o încăierare prietenească.

Tealiff pufni.

– O încăierare prietenească. Tu arăți mai rău decât ea, Po.

Po izbucni în hohote de râs. Râdea cam mult acest prinț lienid.

– Mi-am găsit perechea, bunicule.

– Mai mult decât perechea, zise Tealiff. Așa mi se pare. Vino aici, copilă! i se adresă el Katsei. Vino la lumină.

Katsa se apropie pe partea cealaltă a patului și îngenunche lângă el. Tealiff se întoarse spre ea, iar fata deveni deodată conștientă de murdăria ei, de chipul însângerat, de părul încâlcit. Cât de îngrozitoare trebuie să-i pară ea acestui bătrân!

– Draga mea, spuse el. Cred că tu mi-ai salvat viața.

– Prințe, spuse Katsa, dacă a făcut cineva asta, acela e vărul meu Raffin, cu leacurile lui.

– Da, Raffin e băiat bun, zise el. O bătu ușor pe mână. Dar știu ce-ați făcut, tu și ceilalți. Mi-ai salvat viața, deși nu-mi imaginez de ce. Mă îndoiesc că vreun lienid ți-a arătat vreodată ceva amabilitate.

– N-am cunoscut niciodată un lienid, spuse Katsa, înaintea ta, prințe. Dar tu pari foarte amabil.

Tealiff își închise ochii. Păru să se scufunde în pernele lui. Respirația îi era ca un oftat prelungit.

– Mai adoarme din când în când, rosti Raffin din ușă. Își va recăpăta puterile odată cu toate celelalte. Ducea ceva împachetat într-o pânză și îi dădu acel ceva lui Po. Gheață. Ține-o la ochi. Se pare că ți-a crăpat și buza. Unde te mai doare?

– Peste tot, spuse Po. Mă simt ca și când aș fi fost călcat de o herghelie de cai.

– Zău, Katsa, zise Raffin. Încercai cumva să-l omori?

– Dacă aș fi încercat să-l omor, ar fi fost mort, spuse Katsa, iar Po râse din nou. N-ar mai fi râs, adăugă ea, dacă i-ar fi fost atât de rău.

Nu îi era atât de rău sau, cel puțin, Raffin stabili că n-avea nici un os rupt și nici răni care să nu se vindece. Apoi, Raffin se întoarse spre Katsa. Îi examină zgârietura care se întindea pe toată falca și îi șterse murdăria și sângele de pe față.

– Nu e foarte adâncă zgârietura asta, concluzionă el. Alte dureri?

– Nici una, răspunse ea. Nici măcar nu simt zgârietura.

– Presupun că va trebui să scoți la pensie rochia asta, spuse el. Helda o să te certe îngrozitor.

– Da, sunt devastată din cauza rochiei.

Raffin zâmbi. O luă de brațe și o îndepărtă de el, astfel încât să o poată privi de sus până jos. Râse.

– Ce poate fi așa de amuzant, zise Katsa, pentru un prinț care și-a vopsit părul în albastru?

– Arăți de parcă te-ai luptat pentru prima dată în viața ta, spuse el.

Katsa avea cinci camere. Camera de dormit, cu draperii închise la culoare și decorațiuni pentru pereți, pe care le alesese Helda, întrucât Katsa refuzase să-și dea cu părerea asupra chestiunii. Baia ei, cu marmură, spațioasă și rece, funcțională. Sufrageria, cu ferestre care dădeau spre curtea interioară și cu o masă mică, unde ea mânca uneori cu Raffin sau cu Helda, sau cu Giddon, când n-o târa la distracții. Camera de zi, plină de scaune moi și perne pe care tot Helda le alesese. Ea nu folosea camera de zi.

A cincea încăpere fusese camera ei de lucru, dar nu-și putea aminti când brodase sau croșetase, sau cârpise un ciorap ultima dată. Nu-și putea aminti când purtase ultima oară un ciorap, ca să spunem adevărul. Transformase odaia într-un loc în care-și depozitase armele: săbii, pumnale, cuțite, arcuri și alte lucruri erau puse pereți. Dotase camera cu o masă solidă, pătrată, iar acum întrunirile Consiliului se țineau acolo.

Katsa să îmbăie pentru a doua oară în acea zi și își înnodă părul ud la ceafă. Își puse rochia în focul din dormitor și privea cu mare satisfacție cum ardea. Sosi un băiat care supraveghea

desfășurarea întâlnirilor de Consiliu. Katsa intră în încăperea armelor și aprinse torțele care atârnau pe pereți, printre cuțite și arcuri.

Raffin și Po sosiră primii. Părul lui Po era umed, pentru că și el se îmbăiase. În jurul ochiului auriu, pielea i se înnegrise, iar asta făcea ca privirea lui să fie și mai șireată, și mai inegală decât fusese înainte. Se sprijini de masă, cu mâinile în buzunare. Ochii săi scrutară încăperea, admirând colecția de arme a Katsei. Po purta o cămașă nouă, cu gulerul descheiat și cu mânecile suflecate până la coate. Antebrațele îi erau la fel de bronzate ca și fața. Katsa nu știa de ce trebuia să observe toate astea. Se încruntă.

– Luați loc, Înălțimile Voastre, prinților, spuse ea.

Trase un scaun de la masă și se așeză și ea.

– Ești binedispusă, zise Raffin.

– Ai părul albastru, i-o întoarse Katsa.

Oll păși în încăpere. La vederea zgârieturii de pe fața Katsei, căscă gura de uimire. Se întoarse spre Po și îi văzu ochiul învinețit. Se întoarse înapoi spre Katsa. Începu să chicotească. Lovi cu palma în masă, iar chicotitul i se transformă într-un răget.

– Ce mi-ar fi plăcut să fi văzut această luptă, domniță! Oh, cât mi-ar fi plăcut s-o văd!

Po zâmbea.

– Domnița a câștigat, ceea ce mă îndoiesc că te va surprinde.

Katsa se uită urât.

– A fost remiză. Nimeni n-a câștigat.

– Uite ce e. Era vocea lui Giddon și, în timp ce intra în cameră și se uita când la Katsa, când la Po, ochii i se întunecară. Își puse mâna pe sabie. Se roti în jurul lui Po. Nu știu de când ai tupeul să te lupți cu domnița Katsa.

– Giddon, spuse Katsa. Nu fi caraghios!

Giddon se întoarse spre ea.

– N-avea dreptul să te atace.

– Eu l-am lovit prima, Giddon. Stai jos!

– Dacă tu l-ai lovit prima, probabil că te-a insultat...

Katsa sări de pe scaunul ei.

– Ajunge, Giddon – dacă tu crezi că am nevoie să mă aperi...

– Un oaspete al acestei curţi, un străin cu totul străin...

– Giddon...

– Lordule Giddon! Po se ridicase în picioare, vocea lui acoperind-o pe a ei. Dacă ţi-am insultat stăpâna, spuse el, trebuie să mă ierţi. Foarte rar am plăcerea să exersez cu cineva de calibrul ei şi n-am putut rezista tentaţiei. Te pot asigura că mi-a produs mai multe răni decât i-am făcut eu ei.

Giddon nu îşi luă mâna de pe mânerul spadei, dar expresia feţei i se mai însenină.

– De asemenea, regret că te-am insultat, zise Po. Înţeleg acum că ar fi trebuit să am mai multă grijă de faţa ei. Iartă-mă! A fost de neiertat.

Îşi întinse mâna peste masă.

Ochii mânioşi ai lui Giddon se îmblânziră. Se întinse şi îi scutură mâna lui Po.

– Îmi înţelegi grija, spuse Giddon.

– Desigur.

Katsa se uită de la unul la celălalt, cei doi scuturându-şi mâinile, înţelegându-şi reciproc îngrijorarea. Nu pricepea de ce Giddon izbucnise, simţindu-se insultat. Nu îşi dădea seama deloc care era locul lui Giddon în toată afacerea. Cine erau ei să-i răpească posibilitatea de a lupta şi să transforme asta într-un soi de înţelegere mutuală între ei doi? Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de faţa ei? Ea i-ar fi smuls nasul de pe chip. I-ar fi lovit cu putere pe amândoi şi nu i-ar fi cerut scuze nici unuia.

Po îi prinse privirea, iar ea nu făcu nimic să-şi reţină furia tăcută pe care i-o transmise peste masă.

– Nu ne aşezăm? întrebă cineva.

Po îi susţinu privirea în timp ce se aşezau. Nu era nici urmă de umor în expresia sa, nici urmă de aroganţă în schimbul de priviri cu Giddon. Apoi, el îşi mişcă buzele ca pentru a rosti un cuvânt. Era la fel de clar ca şi când l-ar fi rostit cu voce tare: „Iartă-mă!“

Bine.

Giddon tot un prost era.

Şaisprezece membri ai Consiliului participară la întrunire, alături de Po şi de lordul Davit: Katsa, Raffin, Giddon, Oll şi soţia lui Oll, Bertol, doi soldaţi aflaţi sub comanda lui Oll, doi spioni care lucraseră cu el, trei aghiotanţi din suita lui Giddon şi patru servitori – o femeie care muncea în bucătăriile castelului, un rândaş, o spălătoreasă şi un funcţionar din serviciul de ţinere a socotelilor. Mai erau şi alţii din castel implicaţi în Consiliu. Dar, în cele mai multe nopţi, aceştia erau reprezentanţii lor, împreună cu Bann, când putea să se desprindă de treburile sale.

De vreme ce întrunirea fusese convocată pentru a lua la cunoştinţă informaţiile lordului Davit, Consiliul nu mai pierdu timpul.

– Regret că nu pot să vă spun cine l-a răpit pe prinţul Tealiff, spuse Davit. Aţi fi preferat, desigur, acest tip de informaţii. Dar s-ar putea să fiu în măsură să vă spun cine n-a făcut-o. Pământurile mele se învecinează cu Estill şi cu Nander. Vecinii mei sunt lorzii-grăniceri ai regelui Thigpen şi ai regelui Drowden. Aceşti lorzi-grăniceri au colaborat cu Consiliul şi unii dintre ei beneficiază de încrederea spionilor lui Thigpen şi ai lui Drowden. Prinţe Raffin, i se adresă Davit, aceşti bărbaţi sunt siguri că nici regele Thigpen, nici regele Drowden nu sunt implicaţi în răpirea lienidului.

Raffin şi Katsa se priviră reciproc.

– Atunci trebuie să fie regele Birn din Wester, zise Raffin.

Era chiar foarte probabil, deşi Katsa nu-şi putea imagina motivul.

– Spune-ne care-ţi sunt sursele, zise Oll, şi sursele surselor. Noi vom cerceta. Dacă se dovedesc a fi informaţii adevărate, ne vom lămuri cum stau lucrurile.

Întrunirea nu mai ţinu mult. În cele şapte regate fusese linişte, iar veştile lui Davit erau destul ca să-i ţină pe Oll şi pe ceilalţi spioni ocupaţi.

– Ne-ar fi de folos, prinţe Greening, spuse Raffin, dacă ai permite să ţinem secretă salvarea bunicului tău deocamdată. Nu putem garanta securitatea lui dacă nici măcar nu ştim cine l-a atacat.

– Desigur, zise Po. Sunt de acord.

– Dar poate că un mesaj cifrat către familia ta, continuă Raffin, care să spună că totul e bine în ceea ce-l priveşte...

– Da, cred că aş putea întocmi un astfel de mesaj.

– Excelent. Raffin bătu cu palmele în masă. Altceva? Katsa?

– Eu n-am nimic, spuse Katsa.

– Bine. Raffin se ridică. În cazul acesta, până când vom afla alte veşti sau până când bunicul Tealiff îşi va aminti mai multe... Giddon, vrei să-l conduci pe lordul Davit înapoi spre apartamentele sale? Oll, Horan, Waller, Bertol, vreţi să veniţi cu mine? O clipă. Vom folosi pasajul interior, Katsa, dacă nu te deranjează o paradă prin dormitorul tău.

– Mergeţi, zise Katsa. E mai bine decât o paradă prin culoarele palatului.

– Prinţe, rosti Raffin. Katsa, vrei tu să-l conduci pe prinţ...

– Da. Duceţi-vă!

Raffin ieşi cu Oll şi cu spionii. Soldaţii şi servitorii îşi luară la revedere şi plecară.

– Am încrederea că te-ai vindecat de boala ta de la cină, Katsa, zise Giddon, dacă ai început să te baţi. Într-adevăr, pare ca şi cum ai redevenit tu însăţi.

Ea trebuia să fie politicoasă în prezenţa lui Po şi a lordului Davit, deşi el îi râdea acum în faţă.

– Da, mulţumesc, Giddon. Noapte bună şi ţie.

Giddon încuviinţă cu o mişcare a capului şi ieşi împreună cu lordul Davit. Po şi Katsa rămaseră singuri. Po se sprijini de masă.

– Nu mi se acordă încrederea că aş putea să-mi găsesc drumul şi singur?

– A vrut să spună să te conduc printr-un culoar secret, spuse Katsa. Dacă vei fi văzut hoinărind prin coridoarele palatului lui

Randa la această oră, oamenii vor comenta. Vor transforma cel mai banal lucru cu putință într-un motiv de bârfă.

– Da, zise el. Cred că asta se întâmplă la cele mai multe dintre curți.

– Plănuiești să stai mai mult timp la curte?

– Aș vrea să stau până când bunicul meu se va simți mai bine.

– Atunci, va trebui să inventăm o scuză pentru prezența ta, spuse Katsa. Pentru că, în general, nu se știe că tu îți cauți bunicul?

Po încuviință cu o mișcare a capului.

– Dacă ai fi de acord să te antrenezi cu mine, zise el, asta ar putea servi drept scuză.

Ea începu să stingă torțele.

– Ce vrei să spui?

– Oamenii ar înțelege, spuse el, dacă aș rămâne pentru a mă antrena cu tine. Ei trebuie să vadă că, din punctul nostru de vedere, acesta este un prilej prețios. Pentru ambii.

Ea se opri în fața ultimei torțe și cântări propunerea lui. Îl înțelegea pe deplin. Era obosită să lupte cu nouă sau zece bărbați deodată, bărbați în armuri complete, nici unul capabil să o atingă, și trebuind întotdeauna să-și tempereze loviturile. Ar fi o încântare, pur și simplu o încântare să lupte cu Po din nou. Să lupte în mod regulat cu el, un vis.

– Dar n-ar părea ca și când tu ai fi renunțat la încercările de a-ți găsi bunicul?

– Am fost deja în Wester, zise el, și în Sunder. Pot călători în Nander și în Estill sub pretextul de a căuta informații, nu-i așa, folosind această cetate ca bază? Nici o cetate nu e mai centrală decât a lui Randa.

El ar putea face asta și nimeni n-ar avea nici un motiv să se îndoiască. Fata stinse ultima torță și porni înapoi spre el. Jumătate din chipul lui era scăldat în lumina din holul de dincolo de ușă. Ochiul său auriu, ochiul învinețit era cel luminat. Se uită la el și își ridică bărbia cu mândrie.

– Am să mă antrenez cu tine, spuse ea. Dar să nu te aștepți să am mai multă grijă de fața ta decât am avut azi.

El izbucni în hohote de râs, dar apoi ochii săi deveniră serioşi şi privi spre podea.

– Iartă-mă pentru asta, Katsa! Am vrut să-mi fac un aliat din lordul Giddon, nu un duşman. Părea a fi singura cale.

Katsa scutură din cap cu nerăbdare.

– Giddon e un prost.

– A reacţionat destul de firesc, spuse el, dacă ţinem cont de poziţia lui.

Brusc, îşi duse degetele spre bărbia ei. Ea încremeni, uitând întrebarea pe care fusese pe punctul de a i-o adresa cu privire la Giddon şi care ar fi poziţia lui în Middluns. El îi aplecă faţa spre lumină.

– A fost inelul meu.

Ea nu înţelese.

– A fost inelul meu cel care te-a zgâriat.

– Inelul tău.

– Ei bine, unul dintre inelele mele.

Fusese unul dintre inelele lui cel care o zgâriase şi acum degetele lui îi atingeau faţa. Îşi retrase mâna şi o privi calm, ca şi când asta ar fi fost firesc, ca şi când prietenii pe care abia şi-i făcuse întotdeauna îi atingeau chipul cu degetele lor. Ca şi când ea şi-ar fi făcut vreodată prieteni. Ca şi când ea avea vreun termen de comparaţie pentru a decide ce era firesc şi ce nu era atunci când cineva îşi făcea prieteni.

Ea nu era normală.

Porni spre uşă şi înşfăcă torţa de pe perete.

– Vino! îi ceru ea.

Pentru că era timpul să-l scoată de acolo pe el, această persoană ciudată, această persoană cu ochi de pisică, creată parcă pentru a o năuci pe ea. I-ar scoate ochii data viitoare când ar lupta. I-ar smulge cerceii din urechi şi inelele de pe degete.

Era timpul să-l scoată de acolo, astfel încât ea să se poată întoarce în apartamentele ei şi redeveni ea însăşi.

CAPITOLUL ZECE

Era un adversar minunat. Nu-l putea dovedi. Nu-l putea lovi acolo unde intenționa sau pe cât de tare ar fi vrut. Era atât de rapid când para sau se răsucea, atât de rapid în reacții! Nu putea să-l trântească, nu putea să-l imobilizeze atunci când lupta lor devenea o încăierare corp la corp pe podea.

Era mult mai puternic decât ea și, pentru prima dată în viața ei, descoperi că a fi mai puțin puternic însemna un dezavantaj. Niciodată înainte de asta, nimeni nu se apropiase suficient de ea, încât să fi contat.

Era atât de adaptat la condițiile din jur și cu ritmul mișcărilor ei, iar asta făcea parte din provocare. Părea să știe întotdeauna ce făcea ea, chiar și când era în spatele lui.

– Voi admite că nu ai vedere nocturnă dacă tu vei admite că ai ochi la ceafă, îi spuse ea odată, când intrase în încăperea de antrenament și el o salutase fără să privească în jur pentru a o identifica.

– Ce vrei să zici?

– Știi întotdeauna ce se întâmplă în spatele tău.

– Katsa, tu nu îți dai seama niciodată de zgomotul pe care îl produci când dai buzna într-o cameră? Nimeni nu deschide ușile așa cum o faci tu.

Probabil că darul tău te face să percepi lucrurile mai bine, spuse ea.

El clătină din cap.

Poate, dar nu mai mult decât al tău.

Pentru el, luptele încă erau cele mai dificile din viaţa lui şi asta pentru că flexibilitatea, energia şi, mai ales, viteza ei erau inepuizabile. Poate că ea nu-l lovea aşa cum dorea, dar îl lovea. Şi pe el îl durea mult. Oprea lupta îndată ce ea îl apuca de braţe, de picioare sau de spate şi i le ţintuia la pământ, iar el o lovea în mod repetat cu una din mâinile libere drept în coaste.

– Nu te doare? o întreba el, icnind printre hohote râs. Nu simţi? Te-am lovit cel puţin de douăsprezece ori şi nici măcar n-ai tresărit.

Sărea în picioare şi-şi pipăia locul, sub sâni.

– Doare, dar nu aşa de rău.

– Oasele tale sunt făcute din piatră. Tu pleci după aceste lupte cu un singur punct dureros, în vreme ce eu ţopăi schilodit şi-mi petrec întreaga zi punându-mi gheaţă pe vânătăi.

Nu-şi purta inelele în timp ce luptau. Încă din prima zi, venise fără ele. Când ea protestase că era o măsură de precauţie inutilă, chipul lui se transformase într-o mască a inocenţei.

– I-am promis lui Giddon, nu-i aşa? spusese el, iar lupta aceea începuse cu Po aplecându-se şi râzând în vreme ce Katsa se răsucea încercând să-i lovească faţa.

Nu purtau nici măcar ghete, nu după ce, în mod accidental, Katsa îl lovise în frunte. El căzuse în patru labe şi ea îşi dăduse seama imediat ce se întâmplase.

– Cheamă-l pe Raff! strigase ea către Oll, care privea de pe margine.

Îl aşezase pe Po pe podea, îşi rupsese mâneca şi încercase să oprească sângele care se prelingea în ochii lui uimiţi. Când Raffin îi dăduse permisiunea să reînceapă luptele, câteva zile mai târziu, ea insistase ca ei să fie desculţi. Şi, într-adevăr, avusese mult mai multă grijă de faţa lui de-atunci.

Aproape întotdeauna, exersau în faţa unui public. Un grup de soldaţi sau de aghiotanţi. Oll, ori de câte ori putea, pentru că luptele îi ofereau atât de multă plăcere. Giddon, deşi întotdeauna

devenea din ce în ce mai morocănos pe măsură ce privea şi nu rămânea niciodată prea mult. Chiar şi Helda venea din când în când, singura femeie care o făcea, şi căsca ochii cu atât mai larg cu cât petrecea mai mult timp acolo.

Randa nu venea, ceea ce era plăcut. Katsa era încântată de tendinţa lui de a se ţine la distanţă faţă de ea.

Mâncau împreună în cele mai multe zile, după ce exersau. În sufrageria ei, singuri, sau în odăile de lucru ale lui Raffin, împreună cu el şi cu Bann. Uneori, la masa pe care Raffin o adusese în camera lui Tealiff. Bunicul era în continuare foarte bolnav, dar compania părea să-l înveselească şi să-l întărească.

Când şedeau împreună vorbind, uneori, ochiul argintiu şi cel auriu al lui Po o prindeau cu garda jos. Nu se putea obişnui cu ochii lui. O zăpăceau. Dar îi întâlnea privirea când el se uita la ea şi atunci se forţa să respire, să vorbească şi să nu fie copleşită. Erau ochi, erau doar ochii lui, iar ea nu era laşă. Şi, în plus, nu voia să se comporte cu el aşa cum se comportase întreaga curte cu ea, evitându-i ochii în mod ciudat, distant. Ea nu voia să-i facă aşa ceva unui prieten.

El era un prieten şi în ultimele câteva săptămâni de vară, pentru prima dată în viaţa ei, curtea lui Randa devenise un loc de încântare pentru Katsa. Un loc unde muncea din greu, dar era plăcut, şi un loc al prietenilor. Spionii lui Oll se mişcau permanent, aflând tot ce era interesant din călătoriile întreprinse în Nander şi Estill. Între regate, în mod uimitor, era pace. Căldura şi apăsarea aerului părea să-i aline şi cruzimea lui Randa sau poate că el era mai degrabă distras de şuvoiul de alimente şi de mărfuri care se revărsa în cetate de pe fiecare traseu comercial în acea perioadă a anului. Indiferent care ar fi fost motivul, Randa nu-i porunci Katsei să îndeplinească vreuna dintre misiunile lui neplăcute. Katsa îşi permitea să se relaxeze la sfârşitul verii.

Întrebările ei pentru Po nu se terminau niciodată.

– De unde ai numele? îl întrebă ea într-o zi, pe când stăteau în camera bunicului, vorbind încetişor, ca să nu-l trezească.

Po avea o pungă cu gheaţă pe umăr.

– Care dintre ele? Am o mulţime dintre care să aleg.

Katsa se întinse peste masă, pentru a-l ajuta să-şi lege pansamentul mai bine.

– Po. Aşa te strigă toţi?

– Fraţii mei mi-au dat numele ăsta când eram mic. E un soi de copac în Lienid, copacul po. Toamna, frunzele acestuia devin argintii şi aurii. Poreclă inevitabilă, bănuiesc.

Katsa fărâmă o bucată de pâine. Se întreba dacă numele îi fusese dat cu dragoste sau dacă fusese o încercare a fraţilor lui Po să-l izoleze – să-i reamintească mereu că era un înzestrat. Îl urmări cum îşi umplea farfuria cu pâine, carne, fructe şi brânză şi zâmbi pe măsură ce mâncarea începu să dispară la fel de repede pe cât fusese îngrămădită în farfurie. Katsa putea şi ea mânca fără oprire, dar cu Po era cu totul altceva.

– Cum este să ai şase fraţi mai mari?

– Cred că, pentru mine, n-a fost la fel cum ar fi pentru alţii, spuse el. Lupta corp la corp este venerată în Lienid. Fraţii mei sunt luptători grozavi şi desigur că eu eram în stare să ţin pasul cu ei, deşi eram mic – şi, în cele din urmă, să-l învingă pe fiecare în parte. Mă tratau ca pe un egal, mai mult decât un egal.

– Şi îţi erau şi prieteni?

– O, da, mai ales cei mai mici.

În cazul acesta, probabil că era mai uşor să fii luptător înzestrat dacă erai băiat sau te aflai într-un regat care venera lupta corp la corp; sau poate că harul lui Po se anunţase mai puţin drastic decât al Katsei. Poate că, dacă ar fi avut şase fraţi mai mari, ar fi avut şi ea şase prieteni.

Sau poate că totul era diferit în Lienid.

– Castelele din Lienid, am auzit eu, sunt construite pe vârfuri de munte atât de înalte, încât oamenii trebuie să fie ridicaţi cu funii, zise ea.

Po zâmbi.

– Numai la cetatea tatălui meu sunt funii pentru aşa ceva.

Îşi mai turnă apă şi se întoarse la mâncarea din farfuria sa.

– Ei bine, spuse Katsa. Ai de gând să-mi explici?

– Katsa. E prea greu să înțelegi că e posibil ca unui bărbat să-i fie foame după ce l-ai lăsat pe jumătate mort? Încep să cred că a mă împiedica să mănânc face parte din strategiile tale de luptă. Vrei ca eu să fiu slăbit și să leșin.

– Pentru cineva care este cel mai grozav luptător lienid, zise ea, ai o constituție cam delicată.

El râse și își puse furculița jos.

– Bine, bine. Cum să-ți descriu asta? Își luă din nou furculița și o folosi pentru a desena în aer în timp ce vorbea. Cetatea tatălui meu se află în vârful acestei stânci înalte, enorme, la fel de înaltă ca un munte, care se ridică din câmpiile de dedesubt. Există trei drumuri spre cetate. Unul este construit în laterala stâncii care o înconjoară. Al doilea e o scară săpată într-o parte a stâncii. Ea merge în zigzag până în vârful stâncii. E o cale bună de acces, dacă ești puternic și complet treaz, și nu ai un cal, deși cei mai mulți care aleg această rută obosesc în cele din urmă și sfârșesc prin a se ruga de cineva să-i ducă mai departe. Eu și frații mei ne întrecem uneori.

– Și cine câștigă?

– Unde e încrederea ta în mine, de trebuie să-mi pui asemenea întrebare? Tu ne-ai întrece pe toți, desigur.

– Abilitatea mea de a lupta nu o include și pe aceea de a alerga în fugă pe scări.

– Fără doar și poate, nu-mi pot imagina ca tu să-i permiți cuiva să te întreacă la indiferent ce.

Katsa pufni.

– Și cel de-al treilea drum?

– Al treilea e cu frânghiile.

– Dar cum funcționează?

Po se scărpină în cap.

– Ei bine, e destul de simplu, zău. Acestea atârnă de pe un scripete așezat orizontal, pe o parte, în vârful stâncii. Se leagănă peste marginea stâncii, iar la capăt sunt prinse de o platformă. Caii mișcă roata, roata trage frânghiile și platforma se ridică.

– Pare o mare bătaie de cap.

– Aproape toţi folosesc această cale. Frânghiile sunt numai pentru a transporta lucruri mari.

– Şi toată cetatea atinge cerul?

Po îşi rupse o altă bucată de pâine şi dădu din cap.

– Dar de ce să fi construit o cetate într-un astfel de loc?

Po ridică din umeri.

– Presupun că datorită faptului că e frumos.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, ai o vedere panoramică de oriunde din cetate. Câmpiile, munţii şi dealurile. Într-o parte, marea.

– Marea, zise Katsa.

Marea puse capăt întrebărilor ei pentru moment. Katsa văzuse lacurile din Nander, unele dintre ele atât de întinse, încât de-abia se zărea malul celălalt. Dar nu văzuse niciodată marea. Nu-şi putea imagina atât de multă apă. Şi nici nu-şi putea imagina apa care se legăna şi se izbea de maluri aşa cum auzise că se întâmpla cu marea. Privi în gol, absentă, spre pereţii micii încăperi a lui Tealiff şi încercă să se gândească la asta.

– Se pot vedea două dintre castelele fraţilor mei din cetate, spuse Po. La poalele munţilor. Celelalte sunt dincolo de munţi sau prea departe pentru a fi văzute.

– Câte castele există?

– Şapte, zise Po, fiindcă sunt şapte fii.

– Atunci unul e al tău.

– Cel mai mic.

– Te deranjează că al tău e cel mai mic?

Po alese un măr din bolul cu fructe de pe masă.

– Sunt bucuros că al meu e cel mai mic, deşi fraţii nu mă cred când spun asta.

Ea nu-i putea condamna pentru că nu-l credeau. N-auzise niciodată ca vreun bărbat, nici măcar vărul ei, nu-şi fi dorit să aibă o proprietate cât se putea de mare. Giddon îşi compara întotdeauna proprietatea cu cea a vecinilor lui şi, când Raffin făcea o listă a plângerilor în legătură cu Thigpen, niciodată nu uita să menţioneze o anume neînţelegere cu privire la locaţia

precisă a graniței de est a regatului Middluns. Ea crezuse că toți bărbații erau la fel. Se gândise că ea nu era așa deoarece nu era bărbat.

– N-am ambițiile fraților mei, rosti Po. N-am vrut niciodată să am o proprietate mare. N-am vrut niciodată să fiu rege sau lord cu puteri depline.

– Nu, zise Katsa. Nici eu. În privința asta, le-am mulțumit dealurilor de nenumărate ori pentru că Raffin s-a născut fiu al lui Randa, iar eu doar nepoata lui, demnă fiică a surorii sale.

– Frații mei vor să dețină toată puterea, spuse el. Le place să fie amestecați în disputele de la curtea tatălui meu. De fapt, chiar se delectează cu asta. Le place să-și administreze propriile castele și cetăți. Uneori, cred cu adevărat că-și doresc cu toții să fie regi. Se lăsă pe spate și își trecu absent degetele peste umărul dureros. Castelul meu nu are o cetate, continuă el. Nu e departe de o cetate, dar cetatea se guvernează singură. N-are nici curte. Este doar o casă mare, care va fi căminul meu pentru vremurile când nu voi călători.

Katsa își luă un măr.

– Intenționezi să călătorești.

– Sunt mai energic decât frații mei. Dar e atât de minunat castelul meu! Este cel mai minunat loc în care să te duci ca acasă. E situat pe o stâncă, deasupra mării. Există trepte spre apă, tăiate în stâncă. Și balcoane care atârnă deasupra stâncii – simți că ai putea să cazi dacă te apleci prea mult. Seara, soarele coboară în mare și cerul întreg se colorează în roșu și portocaliu, apa căpătând culori fantastice. Uneori, se văd pești minunați, pești de culori imposibile. Vin la suprafață și sar – poți să-i zărești din balcoane. Iar iarna, valurile sunt uriașe și vântul te doboară. Nu poți ieși pe balcoane iarna. Este periculos și sălbatic. Bunicule, zise el deodată.

Sări și se îndreptă către pat.

Katsa gândi greșit că ochii de la ceafă îl informaseră de trezirea bunicului.

– Vorbești despre castelul tău, băiete, întrebă bunicul.

– Bunicule, cum te simți?

Katsa își mânca mărul și îi asculta. Avea mintea plină de lucrurile pe care i le spusese Po. Nu știuse că existau în lume privelişti atât de minunate, încât o persoană să vrea să petreacă un secol doar admirându-le.

Po se întoarse spre ea și torța de pe perete îi făcu ochii să-i strălucească. Ea se concentră asupra propriei respirații.

– Am o slăbiciune pentru privelişti frumoase, zise el. Frații mei mă necăjesc.

– Frații tăi sunt cei proşti, spuse Tealiff, pentru că nu văd puterea din lucrurile frumoase. Vino aici, copilă, îi ceru el Katsei. Lasă-mă să-ți văd ochii, căci ei mă fac mai puternic.

Și bunătatea îi aduse un zâmbet pe față, deşi cuvintele lui nu aveau sens. Se duse să se aşeze lângă bunicul Tealiff, iar el și Po îi spuseră mai multe despre castelele lui Po și despre frații lui Po, și despre cetatea din cer a lui Ror.

CAPITOLUL UNSPREZECE

– Cât de departe este moşia lui Giddon de cetatea lui Randa? întrebă Po într-o dimineaţă târzie. Stăteau aşezaţi pe podeaua încăperii de antrenament, bând apă şi odihnindu-se. Fusese un antrenament bun. Po se întorsese cu o zi înainte dintr-o vizită din Nander, iar Katsa considerase că timpul în care fuseseră separaţi era în favoarea lor. Când se reîntâlniseră, amândoi erau încărcaţi cu forţe proaspete.

– E aproape, spuse Katsa. În vest. Poate la o zi distanţă.

– Ai văzut-o?

– Da. E întinsă şi foarte mare. El nu prea se duce acasă, dar reuşeşte să o întreţină bine.

– Cu siguranţă, aşa face.

În ziua aceea, Giddon venise la antrenamentul lor. Fusese singurul musafir şi nu stătuse mult timp. Ea nu ştia de ce venea, fiindcă întotdeauna părea să-l indispună.

Katsa stătea întinsă pe spate şi privea tavanul înalt. Lumina se strecura în încăpere prin ferestrele mari, îndreptate spre est. Zilele începuseră să se micşoreze. În curând, aerul se va răci şi castelul va mirosi a lemn arzând în şeminee. Frunzele aveau să foşnească sub copitele cailor când ar fi mers să călărească.

Fuseseră câteva săptămâni liniştite. I-ar fi plăcut o însărcinare din partea Consiliului – i-ar fi plăcut să iasă din cetate şi să-şi mai dezmorţească picioarele. Se întreba dacă Oll avea ceva veşti în

legătură cu bunicul Tealiil. Eventual, s-ar putea să meargă ea însăşi în Wester şi să încerce să capete informaţii.

– Ce-i vei răspunde lui Giddon când îţi va cere să te căsătoreşti cu el? întrebă Po. Vei accepta?

Katsa se ridică şi îl privi fix.

– Asta e o întrebare absurdă.

– Absurdă... de ce?

Pe faţă nu avea zâmbetul lui obişnuit.

Ea nu credea că încerca s-o necăjească.

– De ce mi-ar cere Giddon să mă mărit cu el?

Ochii lui se îngustară.

– Katsa. Nu eşti serioasă.

Ea se uită la el cu o privire goală şi Po chiar începu să zâmbească.

– Katsa, nu ştii că Giddon e îndrăgostit de tine?

Katsa pufni.

– Nu fi caraghios. Giddon trăieşte ca să mă critice.

Po clătină din cap şi râse din răsputeri.

– Katsa, cum poţi să fii atât de oarbă? E îndrăgostit lulea de tine. Nu vezi cât e de gelos? Nu îţi aminteşti cum a reacţionat când te-am zgâriat pe faţă?

O senzaţie neplăcută îi strângea stomacul.

– Nu înţeleg ce legătură are asta. Şi, în plus, de unde ştii? Nu cred că lordul Giddon are încredere în tine.

El râse.

– Nu, spuse el. Nu, cu siguranţă, nu are. Giddon are încredere în mine cam la fel de mult cât are şi în Murgon. Îmi imaginez că el crede că orice bărbat care se luptă cu tine aşa cum o fac eu nu e cu nimic mai presus decât un oportunist şi cu nimic mai prejos decât un bătăuş.

– Te înşeli, zise Katsa. Giddon nu simte nimic pentru mine.

– N-am cum să te fac să înţelegi asta, Katsa, dacă eşti hotărâtă să nu pricepi. Po se întinse pe spate şi căscă. Cu toate astea, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi la un răspuns. Asta în caz că îţi

va face propunerea. Râse din nou. Trebuie să-mi pun ghiață pe umăr, ca de obicei. Aș spune că din nou ai câștigat, Katsa.

Ea sări în picioare.

– Am terminat aici?

– Presupun că da. Ți-e foame?

Ea îl concedie făcându-i un semn cu mâna și se duse spre ușă. Îl lăsă întins pe spate, în lumina care se strecura prin geamuri și alergă să-l găsească pe Raffin.

Katsa dădu buzna în odăile de lucru ale lui Raffin. Raffin și Bann stăteau la o masă, aplecați deasupra unei cărți.

– Sunteți singuri? întrebă Katsa.

Ei o priviră surprinși.

– Da...

– Giddon mă iubește?

Raffin clipi, iar Bann deschise larg ochii.

– Niciodată nu mi-a vorbit despre asta, zise Raffin. Dar, da, cred că oricine îl cunoaște ar spune că e îndrăgostit de tine.

Katsa se pocni peste frunte.

– Dintre toți proștii – cum poate el...

Se îndreptă spre masă. Se întoarse și păși înapoi spre ușă.

– Ți-a zis ceva? întrebă Raffin.

– Nu. Po mi-a zis. Se răsuci spre Raffin. Și de ce nu mi-ai zis niciodată?

– Kat. Își luă privirile din carte. Credeam că știi. Nu înțeleg cum de nu ți-ai dat seama până acum. Insistă să te escorteze de fiecare dată când afacerile regelui te duc departe de cetate. Întotdeauna, stă lângă tine în timpul cinei.

– Randa decide unde stăm în timpul cinei.

– Păi, probabil, și Randa știe că Giddon speră să se însoare cu tine, spuse Raffin.

Katsa se apropie din nou spre masă, apucându-se cu mâinile de păr.

– O, e îngrozitor! Ce ar trebui să fac?

– Dacă îţi cere să te căsătoreşti cu el, ai să-i spui nu. Ai să-i spui că nu e din cauza lui. Ai să-i spui că nu eşti hotărâtă să te măriţi, că nu îţi doreşti copii; orice trebuie să-i spui ca să înţeleagă că nu el este vinovat.

– Nu m-aş mărita cu Giddon nici ca să-mi salvez viaţa, zise Katsa. Nici ca s-o salvez pe-a ta.

– Ei bine. Ochii lui Raffin râdeau. Nu i-aş mărturisi asta.

Katsa oftă şi merse din nou spre uşă.

– Nu eşti persoana cea mai receptivă dintre cele pe care le cunosc, Kat, zise Raffin, dacă nu te superi că-ţi spun asta. Capacitatea de a nu observa lucrurile evidente este uimitoare.

Ea îşi ridică braţele în aer. Se întoarse să plece. Brusc, se răsuci din nou, şocată de un gând.

– *Tu* nu eşti îndrăgostit de mine, nu-i aşa?

El se holbă la ea o clipă, amuţit. Apoi, izbucni în hohote de râs. Râse şi Bann, desigur, deşi încercase în mod viclean să-şi ascundă amuzamentull. Katsa se simţea prea uşurată ca să fie ofensată.

– Bine, bine, spuse ea. Presupun că merit asta.

– Draga mea Katsa, zise Raffin, Giddon este atât de chipeş! Eşti sigură că n-ai de gând să te răzgândeşti?

Raffin şi Bann se ţineau cu mâinile de burtă, râzând zgomotos.

Katsa făcu un gest cu mâna, ca să alunge vorbele lor prosteşti. Erau incorigibili. Se întoarse să iasă.

– Întrunire de Consiliu în seara asta, spuse Raffin în urma ei.

Ea ridică mâna în semn că auzise. Închise uşa, acompaniată de hohotele lor.

– Există prea puţine întâmplări în cele şapte regate, zise Oll. Am convocat această întrunire numai fiindcă avem ceva informaţii în legătură cu prinţul Tealiff, pe care nu reuşim să le punem cap la cap. Sperăm că veţi avea nişte idei.

Bann li se alăturase la această întrunire, căci bunicul se simţea destul de bine acum pentru a putea fi lăsat singur din când în când. Katsa profitase de pieptul şi umerii largi ai lui Bann şi-l aşezase între ea şi Giddon. Giddon nu putea s-o vadă. Dar, pentru

orice eventualitate, îl plasase şi pe Raffin între ei. Oll şi Po erau vizavi de ea. Po stătea rezemat în scaunul său, iar Katsa îi zărea cu coada ochiului privirile jucăuşe, indiferent în ce parte s-ar fi uitat ea.

– Informaţiile lordului Davit s-au dovedit adevărate, zise Oll. Nici Nander şi nici Estill nu ştiu nimic legat de răpire. Nici unul n-a fost implicat. Însă, acum, suntem aproape siguri că şi regele Birn din Wester este inocent.

– Ar putea fi Murgon, în cazul acesta? întrebă Giddon.

– Dar din ce motiv? rosti Katsa.

– Fără nici un motiv, spuse Raffin. Totuşi, n-ar fi mai puţin motivat decât oricine altcineva. De asta tot revenim la el. Nimeni n-ar avea un motiv s-o facă. Nici măcar Po – prinţul Greening – n-a fost capabil să găsească unul.

Po dădu din cap.

– Bunicul meu este important doar pentru familia lui.

– Şi dacă vreo persoană a avut de gând să provoace familia regală din Lienid, zise Oll, în cele din urmă, n-ar fi trebuit să se demaşte? Altfel, totul devine inutil.

– A mai spus Tealiff ceva? întrebă Giddon.

– A zis că l-au legat la ochi, răspunse Po, şi l-au drogat. A zis că a fost pe un vas multă vreme şi că drumul pe pământ a fost mai scurt, în comparaţie, ceea ce sugerează că aceia care l-au răpit l-au dus cu barca spre est, din Lienid, posibil prin unul dintre porturile sudice din Sunder. Apoi, prin pădurile din cetatea lui Murgon. A spus că, atunci când i-a auzit vorbind, i s-a părut că accentul lor era sudic.

– Asta sugerează Sunder şi Murgon, spuse Giddon.

Dar n-avea sens. Nici un rege nu avusese vreun motiv, iar Murgon cu atât mai puţin. Murgon lucra pentru ceilalţi, singura sa motivaţie fiind banii. Toţi cei de la masă, toţi cei din Consiliu ştiau asta.

– Po, zise Katsa. Bunicul tău s-a certat cu tatăl sau cu vreunul dintre fraţii tăi? Cu mama ta?

– Cu nici unul, răspunse Po, sunt sigur de asta.

– Nu văd cum poţi să fii atât de sigur, zise Giddon.

Po îl fulgeră cu privirea.

– Va trebui să mă crezi pe cuvânt, lordule Giddon! Nici tatăl meu, nici fraţii mei, nici mama mea şi nimeni altcineva de la curtea din Lienid n-a fost implicat în răpire.

– Cuvântul lui Po este suficient pentru Consiliu, rosti Raffin. Şi, dacă n-a fost Birn, Drowden, Thigpen, Randa sau Ror, nu rămâne decât Murgon.

Po îşi ridică sprâncenele.

– L-ai luat în consideraţie şi pe regele din Monsea?

– Un rege având reputaţia bunătăţii faţă de animalele rănite şi copiii rătăciţi, zise Giddon, să renunţe la izolarea sa pentru a-l răpi pe îmbătrânitul tată al soţiei sale? Puţin probabil, nu crezi?

– Am întreprins anchete şi n-am descoperit nimic, spuse Oll. Regele Leck e un bărbat iubitor de pace. Ori e Murgon, ori unul dintre regi ţine ceva secret chiar şi faţă de propriii spioni.

– Se poate să fi fost Murgon, zise Katsa, sau poate nu. În orice caz, Murgon ştie cine e vinovat. Dacă Murgon ştie, ştiu şi cei apropiaţi lui. N-am putea să-l găsim pe vreunul dintre oamenii lui Murgon? L-aş putea face să vorbească.

– Nu fără să-ţi dezvălui identitatea, domniţă, spuse Oll.

– Dar l-ar putea omorî, zise Giddon, după ce l-ar chestiona.

– Ei, staţi puţin. Katsa îşi ridică mâna. N-am zis nimic de omorât.

– Dar nu merită să obţii informaţii, Katsa, spuse Raffin, dacă tu interoghezi pe cineva care te va recunoaşte şi îi va vorbi apoi despre asta lui Murgon.

– Greening ar trebui să fie cel care s-o facă, oricum, zise Giddon, iar privirea rece a lui Po îl fulgeră din nou. Murgon nu şi-ar pune problema unei motivaţii a prinţului din Lienid. Murgon chiar s-ar aştepta la asta din partea lui. De fapt, nu înţeleg de ce n-ai făcut-o deja, i se adresă Giddon lui Po, dacă îţi doreşti atât de mult să ştii cine-i vinovat.

Katsa era prea nervoasă ca să-i mai pese de strategia prin care se așezase la distanță de Giddon. Se aplecă peste Raffin și Bann ca să îi spună lui Giddon:

– E din cauză că Murgon nu poate să știe că Po a aflat că Murgon este implicat, zise ea. Cum ar putea Po să explice ce știe fără să ne incrimineze pe noi?

– Dar tocmai de asta tu nu poți să-i chestionezi pe oamenii lui Murgon, Katsa, numai dacă nu ești dispusă să-i omori după aia.

Giddon bătu cu pumnul în masă și o privi sfidător.

– Bine, spuse Raffin. Bine. Ne învârtim în cerc.

Katsa se așeză la locul ei, clocotind.

– Katsa, zise Raffin, informația nu merită ca tu să riști sau Consiliul să riște. Nici nu merită violența, cred eu.

Ea oftă. Avea dreptate, desigur.

– Poate va merita cândva, în viitor, spuse Raffin. Dar, deocamdată, bunicul Tealiff e în siguranță și n-avem nici un semn din partea lui Murgon sau a altcuiva că el este din nou o țintă. Po, dacă dorești să urmezi niște etape, asta e treaba ta, deși te-aș ruga să discuți cu noi mai întâi.

– Trebuie să mă gândesc la asta, zise Po.

– Atunci, chestiunea este închisă deocamdată, rosti Raffin, până când aflăm ceva nou sau până când Po ia o decizie. Oll? Mai e ceva?

Oll începu să vorbească despre un sat westeran, care făcuse față unui raid nanderan cu o pereche de catapulte dăruite lor de către un lord westeran prieten al Consiliului. Atacatorii din Nander fugiseră crezând că erau atacați de o armată. Râdeau în jurul mesei și Oll începu o altă poveste, dar gândurile Katsei hoinăreau către Murgon și temnițele lui, către pădurile sunderane în care se găseau secrete legate de răpire. Simți privirea lui Po și îl privi peste masă. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, dar el nu se uita la ea. Gândurile lui erau în altă parte. Uneori, avea acea înfățișare când stăteau jos, împreună, după luptele lor.

Ea îi cercetă chipul. Tăietura de pe frunte nu mai era acum decât o linie roșie, subțire. Avea să îi rămână o cicatrice. Se între-

ba dacă asta i-ar leza vanitatea de lienid, dar apoi zâmbi în sinea ei. El nu prea era vanitos. Nu-i păsase nici cât negru sub unghie când ea îi învineţise ochiul. Nu făcuse nimic să-şi ascundă lovitura de pe frunte. Şi, în plus, nici o persoană vanitoasă n-ar alege să lupte cu ea, zi de zi. Nici o persoană vanitoasă nu şi-ar expune corpul la mila mâinilor ei.

Mânecile lui erau iarăşi suflecate până deasupra coatelor. Prea puţin îi păsa de maniere. Ochii ei rămaseră fixaţi pe umbrele de la baza gâtului lui, apoi se ridicară din nou spre faţă. Presupunea că avea motive să fie vanitos. Era suficient de chipeş, la fel de chipeş ca Giddon sau ca Raffin, cu nasul său drept şi forma gurii, şi umerii puternici. Chiar şi cu ochii aceia strălucitori. Chiar şi ei puteau fi consideraţi frumoşi.

Apoi, el îşi mută privirea şi i-o susţinu pe a ei. Şi-apoi, ceva neastâmpărat în ochii lui şi un zâmbet. Ca şi când el ar fi ştiut exact ce gândea ea, exact ce hotărâse ea în legătură cu pretenţiile lui de vanitate. Chipul Katsei deveni inexpresiv, iar fata se încruntă spre el.

Întrunirea se încheie, scaunele scrâşniră pe duşumea. Raffin o luă deoparte să-i spună ceva. Era recunoscătoare că avea o scuză pentru a se întoarce. N-avea să-l mai vadă pe Po din nou până la următoarea lor luptă. Iar luptele întotdeauna o făceau să fie ea însăşi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În dimineața următoare, Randa veni pentru prima dată la antrenamentul lor. Stătea într-o parte, astfel încât toți cei aflați în cameră erau obligați să rămână și ei în picioare și să-l urmărească pe el, în locul luptătorilor pe care veniseră să-i vadă. Katsa era bucuroasă să lupte, bucuroasă că avea această scuză pentru a-l ignora. Doar că nu putea să-l ignore. Era atât de înalt și de lat în umeri și stătea rezemat de peretele alb, fiind învăluit într-o mantie de culoare albastră-deschis. Râsul lui leneș răsuna în fiecare colț al încăperii. Nu se putea scutura de sentimentul prezenței lui – și probabil că el voia ceva. Niciodată nu-și căuta domnița ucigașă decât când dorea ceva. Făcea un exercițiu cu Po când Randa sosise, un exercițiu care îi crea ceva probleme. Începea cu Katsa în genunchi și cu Po în spatele ei, imobilizându-i brațele la spate. Sarcina ei era să se elibereze din strânsoarea lui Po și apoi să se lupte cu el până când îl prindea ea în aceeași poziție. Reușea întotdeauna să se elibereze din strânsoarea lui Po. Nu asta era problema. Priza pe care trebuia să i-o aplice o frustra. Chiar dacă reușea să-l facă să îngenuncheze și-i prindea brațele, nu reușea să-l pună la pământ. Era o chestiune de forță brută. Dacă el încerca prin forța mușchilor lui să se ridice în picioare, ea n-avea puterea să-l oprească, nu dacă nu-l lăsa inconștient sau dacă nu-l rănea serios, ori, nu acesta era scopul exercițiului. Ea avea nevoie

să găsească o poziţie în care să-l ţină, care să-i facă mult prea dureros efortul de a se ridica, încât să renunţe.

Reîncepură exerciţiul. Îngenunche cu Po în spatele ei, iar mâinile lui se strânseră în jurul încheieturilor ei. Vocea lui Randa urcă şi apoi coborî, iar unul dintre servitorii lui răspunse. Flatându-l, gudurându-se. Cu toţii îl flatau pe Randa.

De data aceasta, Katsa era pregătită pentru Po. Se răsuci din strânsoarea lui şi îl atacă precum o pisică sălbatică. Îl lovi cu pumnul în stomac, îşi vârî piciorul între ale lui şi îl făcu să îngenuncheze. Îi smuci braţele. Umărul lui drept – cel pe care avea întotdeauna o compresă cu gheaţă. Îi răsuci braţul drept şi îşi lăsă toată greutatea pe el, în aşa fel încât orice încercare de a se mişca l-ar fi făcut să-şi solicite umărul şi astfel să-l doară şi mai tare.

– Mă predau, icni el. Ea îl liberă, iar el se ridică în picioare. Îşi masă umărul. Bine lucrat, Katsa!

– Din nou.

Începură din nou exerciţiul şi apoi încă o dată, de ambele dăţi ea imobilizându-l cu uşurinţă.

– Ai prins mişcarea, zise Po. Bine. Ce urmează? Să încerc şi cu?

În clipa aceea, numele ei răsună în încăpere şi sângele i se urcă la cap. Avusese dreptate. El nu venise numai ca să urmărească antrenamentul şi acum, în faţa tuturor acestor oameni, ea trebuia să se comporte plăcut şi politicos. Străduindu-se să nu se încrunte, se întoarse spre rege.

– Este atât de amuzant, spuse Randa, să te văd luptând cu un adversar, Katsa!

– Mă bucur că te amuză, rege.

– Prinţe Greening! Cum o găseşti pe domniţa noastră ucigaşă?

– De departe, este o luptătoare de elită, rege, zise Po. Dacă nu s-ar fi abţinut, aş fi fost într-o mare încurcătură.

Randa râse.

– Într-adevăr. Am remarcat că tu eşti cel care vine plin de vânătăi la cină, nu ea.

Mândru de posesiunea lui. Katsa se forță să-și descleștеze pumnii. Se sili să respire normal, să-i susțină privirea unchiului ei, deși voia să-i scoată ochii.

– Katsa, spuse regele. Vino la mine, mai târziu. Am o însărcinare pentru tine.

– Da, rege, zise ea. Mulțumesc, măria ta.

Randa se lăsă pe călcâie și cercetă încăperea. Apoi, cu servitorii ocupându-și locurile în urma lui, ieși cu un foșnet puternic al mantiei albastre, iar Katsa privi lung după el, până când acesta și anturajul lui dispărură. Apoi, ea privi țintă la ușa pe care servitorii o trântiseră în urma lui.

În jurul încăperii, încetișor, lorzii și soldații se așezară. Katsa era vag conștientă de aceste mișcări. Vag conștientă de ochii lui Po ațintiți asupra ei, urmărind-o, în tăcere.

– De data asta ce-o să fie, Katsa?

Ea știa ce voia. O simțea coborându-i în brațe, în degete, gâdilându-i picioarele.

– O luptă dreaptă, spuse ea. Orice e cinstit. Până când unul din noi se predă.

Po își îngustă ochii. Cântări pumnii ei strânși și gura încleștată.

– Vom avea lupta asta, dar o vom avea mâine. Pentru astăzi, am terminat.

– Nu. Luptăm.

– Katsa. Am terminat.

Ea se duse spre el, aproape, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi:

– Care-i treaba, Po? Te temi de mine?

– Da, mă tem de tine, așa cum ar trebui când ești furioasă. N-am să lupt cu tine niciodată când ești furioasă. După cum nici tu n-ar trebui să te lupți cu mine când sunt furios. Nu ăsta este scopul acestor exercițiii.

Iar când el îi spuse că era furioasă, ea își dădu seama că era adevărat. Și, la fel de repede, furia se transformă în disperare. Randa urma să o trimită într-o altă misiune violentă. Avea să o trimită să rănească vreun biet infractor, vreun prost care merita

să-şi păstreze degetele chiar dacă nu era un om onorabil. El avea s-o trimită, iar ea trebuia să se ducă, căci el deţinea puterea.

Mâncară în sufrageria ei. Katsa îşi privea fix furfuria. El îi vorbea despre fraţii lui, despre cum le-ar fi plăcut acestora să le urmărească exerciţiile. Ea ar trebui să vină în Lienid într-o zi şi să lupte cu el pentru familia lui. Ei ar fi uimiţi de abilitatea ei şi ar onora-o pe deplin. Şi el ar putea să-i arate cele mai frumoase lucruri din cetatea tatălui său.

Ea nu asculta. Se gândea la braţele pe care le rupsese pentru unchiul ei. Braţele îndoite în direcţia greşită la încheietura cotului, aşchiile ieşindu-se prin piele. El spuse ceva despre umărul său, iar ea se scuturã şi-l privi.

– Ce-ai zis? întrebă ea. În legătură cu umărul tău? Îmi pare rău.

El îşi coborî privirea şi îşi făcu de lucru cu furculiţa.

– Unchiul tău are ceva influenţă asupra ta, spuse el. N-ai mai fost tu însăţi de când el a intrat în încăperea de antrenament.

– Sau poate că am fost eu însămi şi n-am fost dăţile celelalte.

– Ce vrei să spui?

– Unchiul meu mă consideră salbătică. Mă consideră o ucigaşă. Ei bine, n-are dreptate? N-am devenit sălbatică atunci când el a intrat în încăpere? Şi cum se cheamă ceea ce facem noi în fiecare zi?

Rupse o bucată de pâine şi o trânti pe farfuria ei. Aruncă o privire mâncării ei.

– Eu nu cred că eşti sălbatică, zise el.

Ea oftă profund.

– Nu m-ai văzut cu duşmanii lui Randa.

Po îşi duse cupa la buze şi bău, apoi o lăsă jos, urmărind-o cu privirea pe Katsa.

– Ce o să-ţi ceară să faci de data asta?

Fata îşi domoli focul care i se ridica din stomac. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar izbi farfuria de pământ, în câte bucăţi s-ar sparge.

– Probabil vreun lord care-i datorează bani, spuse ea, sau care refuză să cadă de acord asupra vreunui târg, sau care s-a uitat urât la el. Îmi va spune să-l rănesc pe respectivul, destul încât el niciodată să nu-l mai insulte pe unchiul meu.

– Și tu vei face ceea ce el îți cere să faci?

– Cine sunt proștii ăștia care continuă să nu se supună voinței lui Randa? N-au auzit poveștile? Nu știu că mă va trimite pe mine?

– Nu-ți stă în puteri să refuzi? întrebă Po. Cum te poate obliga cineva să faci ceva?

Focul îi izbucni în gâtlej și o înecă.

– El e regele. Și tu ești un prost de crezi că am de ales în această privință.

– Dar tu chiar poți alege. Nu el e cel care te face sălbatică. Te faci singură sălbatică atunci când te pleci în fața voinței lui.

Ea se ridică brusc în picioare și se răsuci pentru a-l pocni cu latul palmei peste față. Scăzu forța loviturii numai în ultima clipă, când își dădu seama că el nu ridicase mâna ca să pareze. Mâna ei îi izbi fața, cu un zgomot revoltător. Privi îngrozită cum scaunul lui se răsturnă, iar capul lui lovi podeaua. Îl lovise tare. Știa că-l lovise tare. Și că el nu se apărase.

Se repezi spre el. Po stătea întins pe o parte, ținându-și ambele mâini pe obraz. O lacrimă i se prelinse din ochi, pe degete și curse pe podea. Mormăi sau suspină – nu știa ce anume. Îngenunche lângă el și-i puse mâna pe umăr.

– Ți-am rupt falca? Poți să vorbești?

El își schimbă poziția, ridicându-se în fund. Își pipăi falca, deschizându-și și închizându-și gura. Își mișcă maxilarul în stânga și-n dreapta.

– Nu cred că e rupt.

Vocea lui era o șoaptă.

Ea își puse palma pe fața lui și pipăi oasele de sub piele. Îi pipăi și celălalt obraz pentru a putea compara. Își dădu seama că nu era nici o diferență și respiră ușurată.

– Nu e ruptă, spuse el, deși așa părea.

– Am mai redus din forță, zise ea, când mi-am dat seama că tu nu aveai să ripostezi. Se ridică la nivelul mesei și își înmuie mâinile în carafa cu apă. Pescui câteva cuburi de gheață, le puse pe o bucată de pânză și le înfășură. Îi puse gheața pe falcă. De ce n-ai ripostat?

Ținându-și gheața, mormăi:

– O să mă doară zile în șir.

– Po...

El o privi și oftă.

– Ți-am spus și mai înainte, Katsa. Nu voi lupta când ești furioasă. Nu voi soluționa niciodată o înțelegere între noi cu lovituri. Îndepărtă gheața și își pipăi maxilarul cu degetele. Mârâi și își puse din nou gheața pe față. Ce facem în sala de antrenament – asta e pentru a ne ajuta reciproc. N-o folosim unul împotriva celuilalt. Suntem prieteni, Katsa.

O cuprinse rușinea. Era atât de elementar, atât de evident! Nu era ceea ce prietenii își făceau unii altora, deși ea o făcuse.

– Suntem prea periculoși unul pentru celălalt, Katsa. Și, chiar dacă n-am fi fost, nu e corect.

– N-am să mai fac niciodată, spuse ea. Jur!

Atunci, el îi căută privirea și i-o susținu.

– Știu că n-ai s-o mai faci, Katsa. Pisică sălbatică. Nu te învinovăți singură. Te-ai așteptat ca eu să ripostez. Altminteri, nu m-ai fi lovit.

Dar ea știa că ar fi trebuit să se controleze.

– Nici măcar n-ai fost tu cel care m-a înfuriat. El a fost.

Po o cântări pentru o clipă.

– Ce crezi că s-ar întâmpla, întrebă el, dacă ai refuza să faci ce-ți ordonă Randa?

Ea chiar nu știa. Putea doar să și-l imagineze zâmbindu-i batjocoritor, cuvintele lui exprimând un dispreț profund.

– Dacă nu fac ce-mi cere, se înfurie. Când se înfurie, mă înfurii și eu. Și atunci vreau să-l omor.

– Hm. Po strâmbă din buze. Te temi de propria furie.

Ea se opri și îl privi pentru că i se părea a fi corect. Se temea de propria furie.

– Dar nici măcar nu merită să te înfurii pe Randa, zise Po. Nu e altceva decât un fanfaron.

Katsa pufni.

– Un fanfaron care taie degetele oamenilor sau le rupe brațele.

– Nu și dacă tu nu mai faci asta pentru el, zise Po. O mare parte din puterea lui vine de la tine.

Ea se temea de propria furie: și-o repeta în gând. Se temea de ce ar putea să-i facă regelui – și pe bună dreptate. Uită-te la Po, falca lui roșie, care începea să se umfle. Învățase să-și controleze abilitatea, dar nu învățase să-și controleze furia. Și asta însemna că ea încă nu-și controla harul.

– Ne întoarcem la masă? spuse el, căci încă stăteau așezați pe podea.

– Ar trebui probabil să mergi să te vadă Raff, zise ea, doar ca să te asiguri că nu ai nimic rupt. Își lăsă privirea în jos. Iartă-mă, Po!

Po se ridică în picioare. Îi întinse o mână și o trase în sus.

– Ești iertată, domniță.

Fata clătină din cap, nevenindu-i să creadă cât de bun era el.

– Voi, lienizii, sunteți așa de ciudați! Reacțiile voastre nu sunt niciodată așa cum ar fi ale mele. Tu, atât de calm când eu te-am rănit atât de rău. Sora tatălui tău, atât de ciudată în jalea ei.

Po își îngustă ochii.

– Ce vrei să spui?

– Despre ce? Dar nu e regina din Monsea sora tatălui tău?

– Ce-a făcut sora tatălui meu?

– Se spune că a încetat să mai mănânce când a auzit de dispariția bunicului. Nu știai? Iar apoi s-a încuiat împreună cu copilul în apartamentul ei și nu-i permite nici măcar regelui să intre.

– Nu-i permite regelui să intre, repetă el cu uimire în glas.

– Și nici altcuiva, zise Katsa, cu excepția unei cameriste care le aduce de mâncare.

– Și de ce nu mi-a spus nimeni nimic despre asta până acum?

– Am presupus că ştiai, Po. N-am avut nici cea mai vagă idee că era atât de important pentru tine. Eşti apropiat de ea?

Po privi fix masa, balta pe care o făcea gheaţa topindu-se şi mâncarea ei pe jumătate consumată. Mintea lui era în altă parte, chipul i se înnegură.

– Po, ce este?

El dădu din cap.

– Nu m-aş fi aşteptat ca Ashen să se comporte aşa, spuse el. Dar nu contează. Trebuie să-l găsesc pe Raffin sau pe Bann.

Ea se uită la chipul lui atunci.

– E ceva ce tu nu-mi spui.

El refuză s-o privească în ochi.

– Cât timp vei fi plecată în misiunea lui Randa?

– Probabil că nu mai mult de vreo două zile.

– Când te întorci, trebuie să vorbesc cu tine.

– De ce nu vorbeşti acum cu mine?

El clătină din cap.

– Trebuie să mă gândesc. Trebuie să-mi fac un plan.

De ce nu era uşor să te uiţi la ochii lui? De ce privea el masa şi podeaua, dar niciodată nu o privea în faţă?

Era grija pentru sora tatălui. Era îngrijorarea pentru oamenii la care ţinea. Pentru că aşa era el, acest lienid. Prietenia lui era adevărată.

Apoi, el o privi. Un zâmbet slab îi apăru pe buze, dar nu şi în ochi.

– Nu fi prea bună faţă de mine, Katsa! Ca prieteni, nici unul din noi nu este fără vină.

O părăsi, ieşind să-l caute pe Raffin. Ea rămase în picioare şi privi fix spre locul din care el tocmai plecase. Şi încercă să se scuture de simţământul ireal că el răspunsese unui gând al ei mai curând decât unei întrebări puse de ea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Nu că ar fi fost prima dată când o părăsea, iar ea rămânea cu acel sentiment. Po proceda cum credea el de cuviinţă. Îi cunoştea opiniile, uneori chiar înainte ca ea să le fi exprimat. O privea de dincolo de masă şi ştia că era furioasă, şi de ce; sau că ea hotărâse că el era chipeş.

Raffin îi spusese că nu era receptivă. Po era receptiv. Şi vorbăreţ. Poate că de aceea se înţelegeau ei atât de bine. Nu era nevoie ca ea să se justifice în faţa lui Po, iar el se justifica în faţa ei fără ca ea să trebuiască să i-o ceară. Katsa nu cunoscuse niciodată o persoană cu care să poată comunica atât de liber – atât era ea de neobişnuită cu fenomenul numit prietenie. Fata medita la asta în timp ce caii îi duceau spre vest, până când dealurile începură să dispară, lăsând loc terenurilor plate, acoperite cu iarbă, iar plăcerea călăritului în galop îi distrase atenţia. Giddon era binedispus, întrucât aceasta era ţara lui. Urmau să viziteze moşia sa în drumul lor către o alta situată imediat după a lui. Urmau să doarmă în castelul lui, atât la ducere, cât şi la întoarcere. Giddon era nerăbdător şi, deşi Katsa nu era tocmai încântată de compania lui, cel puţin nu putea să se plângă în legătură cu ritmul în care călăreau.

– E puţin ciudat, nu-i aşa? spuse Oll când se opriră la amiază să se odihnească. Ca regele să-ţi fi cerut să-ţi pedepseşti vecinul?

– E ciudat, zise Giddon. Lordul Ellis e un vecin de treabă. Nu-mi imaginez ce l-o fi apucat să iște acest scandal cu Randa.

– Păi, își protejează fiicele, spuse Oll. Nimeni nu i-o poate lua în nume de rău. Ghinionul lui Ellis că s-a pus de-a curmezișul regelui.

Randa făcuse o înțelegere cu un aghiotant nanderan. Aghiotantul nu putuse să-și găsească o soție, deoarece moșia lui se afla în regiunea central-sudică din Nander, aflată în calea raidurilor westerane și estillene. Era un loc periculos, mai ales pentru o femeie. Și mai era și o moșie pustie, fără suficienți servitori, întrucât atacatorii îi uciseseră și îi răpiseră pe cei mai mulți. Aghiotantul era disperat să aibă o soție, atât de disperat, încât era dispus să renunțe la zestrea ei. Regele Randa se oferise să ia asupra lui sarcina de a-i găsi o mireasă, cu condiția ca zestrea ei să-i revină lui Randa.

Lordul Ellis avea două fiice aflate la vârsta măritișului. Două fiice și două dote foarte mari. Randa îi ordonase lui Ellis să decidă pe care fiică ar prefera să o trimită ca mireasă în Nander. „Alege-o pe aceea care are spiritul mai puternic, îi scrisese Randa, pentru că nu este o uniune pentru cei slabi de înger."

Lordul Ellis refuzase s-o aleagă pe oricare din fiice. „Ambele mele fiice au spiritul puternic, îi scrise el regelui, dar n-am de gând să o trimit pe nici una în pustietatea din Nander. Regele are cele mai mari puteri, dar nu cred că are puterea să forțeze un mariaj nepotrivit, spre propriul beneficiu."

Katsei i se tăie respirația atunci când Raffin i-a spus ce scrisese lordul Ellis în scrisoarea lui. Era un bărbat viteaz, la fel de viteaz ca oricare altul cu care Randa avusese de-a face. Randa voia ca Giddon să discute cu Ellis și, dacă dialogul nu dădea roade, dorea ca nepoata lui să-l rănească pe Ellis – în prezența fiicelor lui, astfel încât una din ele să se ofere a se căsători pentru a-și proteja tatăl. Randa se aștepta ca ei să se întoarcă la palat cu una sau cu alta din cele două fiice, dar și cu zestrea.

– Sarcina pe care o avem este înspăimântătoare, zise Oll. Chiar și fără ca Ellis să-ți fie vecin, e înspăimântătoare.

– Este, spuse Giddon. Dar nu văd cum am putea să n-o îndeplinim.

Stăteau pe o stâncă, mâncând pâine și fructe. Katsa privi iarba înaltă, care se unduia în jurul lor. Vântul o îmbrâncea, o ataca, o lovea dintr-o parte și apoi din cealaltă. Se ridica și cădea, și iar se ridica. Avea unduiri ca de apă.

– Așa e și marea? întrebă Katsa. Și amândoi se întoarseră spre ea, surprinși. Se mișcă marea așa cum se mișcă iarba?

– Seamănă, domniță, zise Oll, dar e diferită. Marea scoate sunete năvalnice și e cenușie, și rece. Dar se unduiește cam la fel.

– Mi-ar plăcea să văd marea, spuse ea.

Giddon o privi neîncrezător.

– Poftim? E un lucru atât de ciudat ca să fie menționat?

– Pentru tine e ciudat să-l menționezi. Clătină din cap. Adună pâinea și fructele și apoi se ridică. Luptătorul lienid îți umple capul cu idei romantice.

Se îndreptă spre calul său.

Ea îl ignoră, astfel că nu fu nevoită să se gândească la propriile lui păreri despre romantism sau la costumul lui, sau la gelozia lui. Călări în forță peste câmpii și își imagină că de fapt gonea peste mare.

Era mai dificil să ignori prezența lui Giddon odată ajunși la castelul lui. Zidurile erau mari, cenușii și impresionante. Servitorii mișunau în curtea însorită pentru a-și saluta stăpânul și a i se închina, iar el le spuse pe nume și îi întrebă de grânele din hambare, de castel, de podul care fusese reparat. El era rege acolo, iar ea văzu că se simțea bine în postura aceasta, iar servitorii lui erau fericiți să-l vadă.

Servitorii lui Giddon erau întotdeauna atenți față de Katsa, ori de câte ori ea se afla la curtea lui. Se apropiară de ea s-o întrebe dacă avea nevoie de ceva, îi aprinseră focul și îi aduseră apă pentru a se spăla. Când îi întâlni pe coridoare, ei o salutară. Nicăieri în altă parte nu era tratată astfel, nici măcar în propriul cămin. Îi veni în minte că, desigur, Giddon le poruncise în mod

expres servitorilor lui să o trateze ca pe o doamnă, nu să se teamă de ea şi, dacă totuşi se temeau, să pretindă că nu era aşa. Toate astea le făcuse Giddon pentru ea. Îşi dădu seama că servitorii probabil o priveau ca pe viitoarea lor stăpână, căci, dacă toţi de la curtea lui Randa cunoşteau sentimentele lui Giddon pentru ea, cu siguranţă, servitorii lui Giddon le remarcaseră şi ei.

Nu ştia cum să se comporte la curtea lui Giddon acum, dându-şi seama că toţi aşteptau ceva din partea ei, ceva ce ea n-avea să le ofere niciodată. Se gândi că ar fi fost uşuraţi să ştie că ea n-avea de gând să se mărite cu Giddon. Ar fi răsuflat uşuraţi şi ar fi zâmbit, şi s-ar fi pregătit veseli pentru indiferent care doamnă inofensivă ar fi fost a doua lui alegere. Dar poate că speranţele lor erau pe potriva speranţei stăpânului. Speranţa lui Giddon o tulbura pe ea. Nu putea înţelege prostia lui, să se îndrăgostească de ea, şi nici măcar nu-i venea să creadă că putea fi întru totul adevărat.

Oll deveni îmbufnat gândindu-se la lordul Ellis.

– Însărcinarea pe care regele ne-a cerut să o ducem la bun sfârşit e crudă, spuse el în timpul cinei, în sufrageria particulară a lui Giddon, unde mâncau toţi trei, având o pereche de servitori care să-i slujească. Nu-mi amintesc dacă ne-a mai cerut vreodată să îndeplinim o însărcinare atât de crudă.

– A făcut-o, zise Giddon, şi noi am îndeplinit-o. Iar tu n-ai vorbit niciodată în felul ăsta până acum.

– Pare doar... Oll se opri pentru a privi absent pereţii lui Giddon acoperiţi cu tapiserii bogate, în roşu şi auriu. Pare doar că e o însărcinare pe care Consiliul n-ar trece-o cu vederea. Consiliul ar trimite pe cineva care să le apere pe aceste fiice. De noi.

Giddon îşi înfipse furculiţa în cartofi şi apoi mestecă. Cântări cuvintele lui Oll.

– Nu putem face nici o treabă pentru Consiliu, spuse el, dacă nu urmăm şi poruncile lui Randa. Nu suntem de folos nimănui dacă ajungem în temniţe.

– Da, zise Oll. Dar totuşi, nu pare drept.

La sfârşitul mesei, Giddon era la fel de morocănos ca şi Oll.

Katsa îi privi faţa încruntată şi ochii nefericiţi. Îl urmărise pe Giddon mâncând, cuţitul său reflectând roşul şi auriul pereţilor în timp ce-şi tăia carnea. Vocea sa era scăzută şi el oftă – amândoi oftară. Oll şi Giddon, în vreme ce mâncau şi vorbeau.

Nu voiau să îndeplinească această însărcinare pentru Randa. Privindu-i şi ascultându-i, rotiţele minţii Katsei se puseră în mişcare, căutând modalităţi prin care ar putea să se împotrivească instrucţiunilor lui Randa.

Po spusese că stătea în puterea ei să-l refuze pe Randa. Şi poate că era în puterile ei, aşa cum nu stătea în puterile lui Oll sau ale lui Giddon, căci Randa îi putea pedepsi aşa cum nu putea s-o pedepsească pe ea. Ar pedepsi-o pe ea? Şi-ar folosi întreaga armată, poate, ca s-o bage cu forţa în temniţele lui. Ar putea să o omoare, nu într-o luptă, dar ar putea s-o otrăvească într-o seară, la cină. Dacă ar considera-o un pericol sau n-ar mai considera-o utilă, cu siguranţă, ar închide-o sau ar omorî-o.

Şi ce s-ar întâmpla dacă furia lui, când s-ar întoarce la curte fără fiica lui Ellis, i-ar stârni-o pe a ei? Ce s-ar întâmpla la curte dacă ea ar sta în faţa lui Randa şi ar simţi o furie în mâinile şi picioarele ei, pe care n-ar mai putea-o controla? Ce-ar face ea?

Nu conta. Când Katsa se trezi dimineaţa următoare, în patul ei confortabil din castelul lui Giddon, ştiu că nu conta ce ar putea Randa să-i facă ei sau ce-ar putea ea să-i facă lui Randa. Dacă ar fi obligată să-l rănească pe lordul Ellis astăzi, aşa cum dorea Randa, acest lucru ar face-o să turbeze de furie. Simţea furia acumulându-se numai când se gândea la asta. Furia ei, dacă l-ar răni pe lordul Ellis, n-ar fi mai puţin catastrofală decât furia ei dacă n-ar face-o, iar Randa s-ar răzbuna. N-avea de gând s-o facă.

N-avea de gând să tortureze un bărbat care doar îşi apăra copiii. Nu ştia ce avea să se întâmple din cauza asta. Dar ştia că, astăzi, ea nu va răni pe nimeni. Îşi aruncă deoparte păturile şi se gândi numai la prezent.

Giddon și Oll abia își târau picioarele în timp ce-și pregăteau bagajele și caii.

– Poate vom reuși să-l convingem să cadă la înțelegere, spuse Giddon pe un ton jalnic.

– Pff, fu singurul răspuns al lui Oll.

Castelul lui Ellis se afla la câteva ore distanță de mers cu calul. Când sosiră, un intendent îi conduse în biblioteca mare, unde Ellis stătea la o masă și scria. Pereții erau acoperiți cu cărți, unele aflate la o înălțime atât de mare, încât se putea ajunge la ele doar cu ajutorul unor scări făcute dintr-un lemn fin, de culoare închisă, care se rezemau de rafturi. Când intrară, lordul Ellis se ridică, cu bărbia înălțată și cu ochii plini de mândrie. Era un om scund, cu un ciuf de păr negru și degete mici, pe care le răsfiră pe biroul său.

– Știu de ce ești aici, Giddon, zise el.

Giddon își drese vocea, nesimțindu-se în largul său:

– Vrem să vorbim cu tine, Ellis, și cu fiicele tale.

– Nu-mi voi aduce fiicele la această adunare, spuse Ellis, ochii săi fulgerând spre Katsa.

Nu tresări sub privirea ei, iar ea îl stimă și mai mult.

Acum era timpul ca ea să acționeze. Numără trei servitori stând în picioare, încordați, lângă perete.

– Lordule Ellis, zise ea, dacă-ți pasă câtuși de puțin de siguranța propriilor servitori, trimite-i de aici.

Giddon îi aruncă o privire, surpriza fiind evidentă pe chipul său, căci acesta nu era modul ei obișnuit de a opera.

– Katsa...

– Nu mă face să-mi pierd timpul, lordule Ellis, continuă Katsa. Pot să-i scot eu de aici, dacă tu nu vrei.

Lordul Ellis le făcu un semn oamenilor, arătându-le ușa.

– Duceți-vă, le spuse el. Duceți-vă! Nu lăsați pe nimeni să intre. Vedeți-vă de treburile voastre.

Cel mai probabil, treburile lor implicau îndepărtarea fiicelor din zonă, asta dacă fetele erau acasă. Pe Katsa o fulgeră gândul că lordul Ellis este genul care să se fi pregătit pentru așa ceva.

Când ușa se închise, își ridică mâna, ca să-l facă pe Giddon să tacă. El îi aruncă o privire plină de enervare uimită, pe care ea o ignoră.

– Lordule Ellis, reluă ea. Regele dorește ca noi să vorbim cu tine, ca să o trimiți pe una din fiicele tale în Nander. Îmi imaginez că-i puțin probabil să reușim.

Chipul lui Ellis era dur și încă îi susținea privirea.

– Corect.

Katsa dădu din cap.

– Foarte bine. Asta fiind lămurită, Randa dorește ca eu să te torturez până când una din fiicele tale se oferă de bunăvoie pentru căsătorie.

Expresia de pe chipul lui Ellis nu se schimbă.

– Mă așteptam și la asta.

Vocea lui Giddon abia se auzi:

– Katsa, ce faci?

– Regele, spuse Katsa și simți sângele ridicându-i-se în cap, încât trebui să se sprijine de birou pentru a-și menține echilibrul. Regele este drept în unele privințe. În această privință, nu este. Dorește să te intimideze. Dar n-o face el însuși – mă folosește pe mine pentru asta. Și eu... Katsa se simți deodată puternică. Se îndepărtă de birou și își îndreptă trupul. N-am de gând să fac ce spune Randa. N-am să te oblig pe tine sau pe fiicele tale să-i urmați porunca. Domnule, poți face ce dorești.

În încăpere să lăsă tăcerea. Ochii lui Ellis erau larg deschiși de uimire și acum fu rândul lui să se sprijine de birou, ca și când pericolul îl întărise mai înainte, iar dispariția acestuia l-ar fi slăbit. Lângă Katsa, Giddon părea a fi încetat să mai respire și, când îi aruncă o privire, fata constată că gura acestuia era întredeschisă. Oll stătea mai la o parte, iar fața lui era blândă și îngrijorată.

– Ei bine, zise lordul Ellis. Asta chiar e o surpriză, domniță. Îți mulțumesc! Într-adevăr, nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

Katsa nu credea că o persoană ar trebui să-i mulțumească pentru că nu-i produsese durere. Producerea bucuriei merita mulțumiri, iar producerea durerii era demnă de dispreț. Să nu

produci nici una nu se încadra în nici o categorie. Nu însemna nimic, iar nimicul nu presupunea mulţumiri.

– Nu-mi datorezi recunoştinţă, spuse ea. Şi mă tem că asta nu va pune capăt necazurilor tale cu Randa.

– Katsa. Era Oll. Eşti sigură că asta este ceea ce vrei?

– Ce-ţi va face Randa? întrebă Giddon.

– Orice va face, zise Oll, te vom sprijini.

– Nu, spuse Katsa. N-o să mă sprijiniţi. Trebuie să fiu pe cont propriu în chestia asta. Randa trebuie să creadă că tu şi Giddon aţi încercat să mă obligaţi să-i urmez porunca, dar nu s-a putut. Se întreba dacă ar trebui să-i rănească pentru a părea mai convingător.

– Dar nici n-am vrut să îndeplinim această misiune, zise Giddon. Discuţia noastră te-a îndemnat să faci această alegere. Nu putem rămâne deoparte şi să te lăsăm...

Katsa vorbi pe un ton hotărât:

– Dacă află că i-aţi nesocotit ordinele, vă va închide sau vă va omorî. Pe mine, nu mă poate răni aşa cum vă poate răni pe voi. Cred că nici toată garda lui nu mă poate dovedi pe mine. Şi, dacă ar face-o, cel puţin, eu nu am o moşie care să depindă de mine, aşa cum ai tu, Giddon. Eu nu am o soţie, aşa cum ai tu, Oll.

Chipul lui Giddon era întunecat. Deschise gura, ca să vorbească, dar Katsa îl împiedică.

– Voi doi nu veţi fi de nici un folos dacă veţi fi închişi. Raffin are nevoie de voi. Oriunde aş fi, *eu* voi avea nevoie de voi.

Giddon încercă să spună ceva:

– Nu voi...

Ea avea să-l facă să înţeleagă asta. Avea să treacă peste încăpăţânarea lui şi să-l facă să înţeleagă asta. Izbi cu mâna în birou atât de tare, încât hârtiile căzură toate la pământ.

– Îl voi omorî pe rege, spuse ea. Îl voi omorî pe rege dacă voi doi nu renunţaţi la ideea de a mă sprijini pe mine. Asta e revolta mea, doar a mea, şi, dacă nu sunteţi de acord, jur pe harul meu că-l voi ucide pe rege.

Nu știa dacă de fapt avea s-o facă. Dar știa că părea suficient de sălbatică, încât ei să creadă că ar face-o. Se întoarse spre Oll.

– Spune că accepți.

Oll își drese vocea:

– Domniță, va fi precum spui.

Se întoarse spre Giddon.

– Giddon?

– Nu-mi place, zise el.

– Giddon...

– Va fi precum spui, acceptă el cu privirea în pământ și cu fața roșie, mohorâtă.

Katsa se întoarse spre Ellis.

– Lordule Ellis, dacă Randa află că lordul Giddon și căpitanul Oll au consimțit de bunăvoie, voi ști că tu ai vorbit. Te voi ucide. Îți voi ucide fiicele. Înțelegi?

– Înțeleg, domniță, zise Ellis. Și, încă o dată, mulțumesc.

Rămase fără grai când el îi mulțumi a doua oară, știind că-l amenințase atât de brutal. „Când ești un monstru, gândi ea, ți se mulțumește și ești lăudat pentru că nu te comporți ca un monstru.“ I-ar fi plăcut să se abțină de la cruzime și să nu fie admirată pentru asta.

– Și acum, în această încăpere, fiind doar noi prezenți, spuse ea, vom plănui detaliile a ceea ce vom pretinde că s-a întâmplat astăzi aici.

Luară cina în sufrageria lui Giddon, din castelul lui Giddon, exact așa cum făcuseră cu o seară înainte. Giddon îi permisese să-l taie la gât cu cuțitul ei, iar Oll o lăsase să-i învinețească pomeții. Ar fi făcut-o și fără permisiunea lor, căci știa că Randa se aștepta la dovezi legate de o încăierare. Dar Oll și Giddon priviseră lucrurile cu înțelepciune sau poate că ghiciseră că avea s-o facă indiferent dacă ei erau sau nu de acord. Stătuseră liniștiți și curajoși. Nu fusese încântată de ispravă, dar le produsese cât de puțină durere îi permitea abilitatea ei.

Nu au făcut prea multă conversație la cină. Katsa rupea pâinea, o mesteca și o înghițea. Privea fix furculița și cuțitul din mâinile ei. Privea lung la pocalul din argint.

– Lordul din Estill, începu ea.

Bărbații își ridicară privirile din farfurii.

– Lordul care a luat mai multă cherestea de la Randa decât ar fi trebuit. Vi-l amintiți?

Ei încuviințară.

– Nu l-am rănit, spuse ea. Adică, l-am lăsat lat. Dar nu l-am rănit. Își puse furculița și cuțitul jos și se uită de la Giddon la Oll. N-am putut. A plătit cu vârf și îndesat în aur pentru infracțiunea sa. Nu l-am putut răni.

O privire pentru o clipă. Giddon își plecă privirea în farfurie. Oll își drese vocea.

– Poate că munca pentru Consiliu a scos la iveală părțile noastre mai bune, zise el.

Katsa își luă cuțitul și furculița, tăie carnea de berbec și se gândi la asta. Își cunoștea caracterul. L-ar fi recunoscut dacă ar fi ajuns să stea față în față. Ar fi fost un monstru cu un ochi albastru și un ochi verde, asemănător cu un lup care mârâia. O bestie plină de vicii, care își ataca prietenii din cauza furiei incontrolabile, un ucigaș ce se oferea pe sine în calitate de recipient acumulator al furiei regelui. Totuși, era un monstru ciudat, căci, dincolo de suprafață, era înspăimântat și îi era greață de propria violență. Se pedepsea pentru propria sălbăticie. Iar uneori n-avea inimă pentru a fi violent și se revolta pe față împotriva acestei situații.

Un monstru care refuza uneori să se poarte ca un monstru. Când un monstru încetează să se comporte ca un monstru, încetează să mai fie un monstru? Devine altceva?

Poate că, la urma urmelor, nu și-ar recunoaște caracterul.

Erau prea multe întrebări și prea puține răspunsuri la această masă din castelul lui Giddon. I-ar fi plăcut să călătorească împreună cu Raffin sau cu Po, mai degrabă decât cu Oll și Giddon; ei ar avea răspunsuri. De un fel sau de altul.

Trebuia să se ferească a-și folosi harul la mânie. În asta consta lupta dusă de firea ei.

După cină, se duse pe terenul de antrenament, sperând că aruncarea săgeților la țintă i-ar liniști gândurile. Acolo o găsi el.

Dorise să fie singură. Dar, când Giddon ieşi din conul de umbră, înalt şi tăcut, îşi dori să se fi aflat într-o sală mare, cu sute de oameni. O petrecere chiar, ea într-o rochie şi cu pantofi îngrozitori. Un dans. În alt oricare loc decât singură cu Giddon, unde nimeni să nu dea peste ei şi nimeni să nu-i întrerupă.

– Tragi cu săgeți la țintă, în întuneric, spuse Giddon.

Își lăsă arcul în jos. Presupunea că asta era una dintre criticile lui.

– Da, zise ea, pentru că nu se putea gândi la nici un alt răspuns.

– Tragi la fel de bine în întuneric ca şi la lumină?

– Da, zise ea, iar el zâmbi, ceea ce o emoționă pe ea. Dacă avea să fie plăcut, apoi ea se temea de ceea ce avea să urmeze. Prefera ca el să fie arogant şi critic, şi neplăcut, dacă tot trebuiau să fie singuri.

– Nu e nimic ce tu să nu poți face, Katsa.

– Nu fi absurd.

Dar el părea hotărât să nu se certe. Zâmbi din nou şi se rezemă de balustrada de lemn care separa culoarul ei de celelalte.

– Ce crezi că se va întâmpla la curtea lui Randa, mâine? întrebă el.

– Sincer, nu ştiu, răspunse Katsa. Randa va fi foarte furios.

– Nu-mi place că tu mă aperi de furia lui, Katsa. Nu-mi place deloc.

– Îmi pare rău, Giddon, la fel cum îmi pare rău că te-am tăiat la gât. Ne întoarcem la castel?

Își scoase tolba trecându-şi cureaua peste cap şi o puse pe pământ. El o urmărea tăcut şi un fior de panică i se ridică în piept.

– Ar trebui să mă laşi pe mine să te apăr pe tine, spuse el.

– Tu nu mă poți apăra de rege. Ar fi fatal pentru tine şi o risipă de energie. Hai să ne întoarcem la castel.

– Mărită-te cu mine, spuse el, şi mariajul nostru te va apăra.

Ei bine, deci el a spus-o – după cum a prezis Po – şi asta o făcuse să se simtă ca atunci când Po o lovea cu pumnii în stomac.

Nu știa încotro să privească. Nu putea sta liniștită. Își puse mâna pe cap, apoi pe balustradă. Își încordă voința pentru a reuși să raționeze.

– Mariajul nostru nu mă va proteja, zise ea. Randa nu mă va ierta pur și simplu, pentru că sunt măritată.

– Dar ar fi mai indulgent, spuse Giddon. Logodna noastră i-ar oferi o alternativă. Ar fi periculos pentru el să încerce să te pedepsească, iar el știe asta. Dacă anunțăm că ne vom căsători, atunci el ne poate exila de la curte; ne poate trimite aici, unde el nu te va mai putea ajunge, și nici tu pe el. Și astfel veți putea pretinde că totul este în regulă între voi doi.

Și ea s-ar căsători cu Giddon. Ar urma să fie soția lui, stăpâna casei. Ar fi răspunzătoare cu distracția nenorociților lui de musafiri. S-ar aștepta de la ea să-i angajeze și să-i concedieze pe servitorii lui pe baza îndemânării lor în ale patiseriei sau o prostie de genul acesta. S-ar aștepta să-i poarte copiii și să stea acasă, și să-i iubească. Ar urma să se ducă în patul lui noaptea, patul lui Giddon, și să se culce cu un bărbat care consideră o zgârietură pe fața ei ca pe un afront personal. Un bărbat care se crede protectorul ei – protectorul ei când ea îl poate învinge la duel chiar și înarmată cu o scobitoare, iar el, cu o sabie.

Alungă gândul, îl alungă cu furie. El îi era prieten și credincios Consiliului. N-avea de gând să rostească nimic din cele gândite. Avea să-i spună ceea ce Raffin îi zisese să răspundă.

– Giddon. Cu siguranță, ai auzit că nu intenționez să mă mărit.

– Dar ai refuza o propunere potrivită? Și, trebuie să recunoști, pare a fi o soluție pentru problema ta cu regele.

– Giddon.

Stătea în fața ei, cu fața imobilă, cu ochii calzi. Atât de încrezători! Nu-și imagina că ea l-ar putea refuza. Și poate că asta era de iertat, căci probabil că nici o altă femeie n-ar face-o.

– Giddon. Tu ai nevoie de o soție care să-ți nască urmași. Eu nu mi-am dorit niciodată copii. Trebuie să te căsătorești cu o femeie care își dorește prunci.

– Tu nu eşti o femeie anormală, Katsa. Tu poţi să lupţi în timp ce alte femei nu pot, dar nu eşti atât de diferită faţă de celelalte femei. Vei vrea prunci, sunt sigur de asta.

Ea nu se aşteptase să aibă un prilej imediat de a practica ţinerea în frâu a propriului temperament. Căci el merita un ghiont, ca să-i iasă această certitudine din cap şi să intre în pământ, acolo unde îi era locul.

– Nu mă pot căsători cu tine, Giddon. Nu este din cauza ta. E din cauza mea. Nu mă voi căsători niciodată, cu nimeni şi nu voi naşte copiii nici unui bărbat.

Atunci, el o privi fix, iar expresia i se schimbă. Cunoştea acea înfăţişare a lui Giddon, arcuirea sarcastică a buzei şi sclipirea din privire. Începea s-o audă.

– Nu cred că ai gândit ceea ce ai spus, Katsa. Crezi că ai să primeşti o propunere mai atrăgătoare?

– Nu tu eşti vinovat, Giddon. E vina mea.

– Îţi imaginezi că mai există şi alţii cărora să li se stârnească interesul în legătură cu o domniţă ucigaşă?

– Giddon...

– Tu speri că lienidul îţi va cere mâna. Arătă cu degetul spre ea, pe faţa lui fiind întipărită o expresie ironică. Îl preferi pe el pentru că e prinţ, iar eu sunt doar un lord.

Katsa îşi ridică braţele în aer.

– Giddon, dintre toate îngrozitoarele...

– N-o să-ţi ceară mâna, zise Giddon, şi, dacă ar face-o, ai fi o proastă să accepţi. În el nu poţi să ai încredere, cum nu poţi avea nici în Murgon.

– Giddon, te asigur că...

– Nici nu e de onoare, continuă Giddon. Un bărbat care luptă cu tine aşa cum o face el nu e cu nimic mai presus decât un oportunist şi cu nimic mai prejos decât un bătăuş.

Ea încremeni. Se uită lung la Giddon, dar nici măcar nu-i văzu degetul împungând aerul, chipul bosumflat. În loc de asta, îl văzu pe Po stând jos, pe podeaua din sala din antrenament, rostind exact cuvintele pe care tocmai le folosise Giddon. Înainte ca Giddon să le fi folosit.

– Giddon. I-ai spus cuvintele astea și lui Po?

– Katsa, n-am avut niciodată o discuție cu el când tu nu ai fost de față.

– Dar altcuiva? Le-ai spus altcuiva?

– Sigur că nu. Dacă tu crezi că eu îmi irosesc timpul...

– Ești sigur?

– Da. Sunt sigur. Dar ce contează? Dacă mi-ar fi cerut, nu m-aș fi temut să-i zic ce cred.

Ea îl privi fix pe Giddon, neîncrezătoare, lipsită de apărare împotriva înțelegerii care îi trecea prin minte și căpăta consistență. Își duse mâna la gât. Nu putea să respire normal. Pusese întrebarea pe care simțea că trebuia să i-o pună și se crispă la gândul răspunsului pe care avea să-l primească.

– Ai mai avut ideile astea în prezența lui?

– Că nu am încredere în el? Că e un oportunist și un bătăuș? La asta mă gândesc mereu când mă uit la el.

Giddon aproape că scuipa, dar Katsa nu vedea. Își îndoi genunchii și își puse arcul pe pământ, încet, cu grijă. Apoi, se ridică și îi întoarse spatele. Se îndepărtă, făcând câte un pas. Inspira și expira, și privea fix înainte.

– Te temi că am să-l jignesc, strigă Giddon după ea, pe scumpul tău prinț lienid. Și poate că am să-i spun părerea mea. Poate că va pleca mai repede dacă am să-l încurajez.

Ea nu asculta, nu auzea. Căci era prea multă învălmășeală în mintea ei. El aflase gândurile lui Giddon. Și le știuse și pe ale ei, știa că așa se întâmplase. Când fusese furioasă, când gândise frumos despre el. Și cu alte ocazii. Trebuie să fi fost și alte ocazii, deși mintea ei țipa prea tare pentru ca ea să se poată gândi la ele.

Îl crezuse un luptător. Doar un luptător. Și, în prostia ei, îl crezuse receptiv. Chiar îl admirase pentru receptivitatea lui.

Ea admira un om care citea gândurile.

Avusese încredere în el. Avusese încredere în el și n-ar fi trebuit. El o înșelase în ceea ce privea identitatea lui, o înșelase în ceea ce privea darul lui. Și era același lucru cu a minți.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Dădu buzna în odăile de lucru ale lui Raffin, iar el își ridică privirile de la treaba lui, tresărind.

– Unde e? întrebă ea, iar apoi se opri brusc, pentru că el era chiar acolo, lângă masa lui Raffin, cu falca lui învineţită şi mânecile suflecate.

– Katsa, trebuie să-ţi spun ceva, rosti el.

– Tu poţi citi gândurile, zise ea. Poţi citi gândurile şi m-ai mințit!

Raffin înjură şi sări în sus. Alergă spre uşa din spatele ei şi o închise brusc.

Faţa lui Po se înroşi, dar el încă îi susţinea privirea.

– Nu pot citi gândurile, spuse el.

– Iar eu nu sunt proastă, ţipă ea, aşa că încetează să mă mai minți! Spune-mi, ce-ai aflat? Ce gânduri mi-ai furat?

– Nu pot citi gândurile, zise el. Îi simt pe oameni.

– Şi ce vrea să însemne asta? Adică tu simţi gândurile oamenilor?

– Nu, Katsa. Ascultă-mă. Îi simt pe oameni. Gândeşte-te la asta ca şi cum ar fi vedere nocturnă, Katsa, sau ca şi când aş avea ochi la ceafă, după cum m-ai şi acuzat. Îi simt pe oameni când sunt lângă mine, gândind şi simţind, şi mişcându-se, trupurile lor, energia lor fizică. Numai că... Po înghiţi. Se întâmplă să le simt gândurile atunci când ei se gândesc la mine.

– Şi asta nu înseamnă că le citeşti gândurile? strigă atât de tare încât el tresări, dar încă îi susţinea privirea.

– Bine. Înseamnă ceva citirea gândurilor. Dar nu pot să fac ce crezi tu că pot.

– M-ai mințit, insistă ea. Am avut încredere în tine.

Vocea blândă a lui Raffin îi curmă neliniștea.

– Lasă-l să-ți explice, Katsa.

Se întoarse spre Raffin neîncrezătoare, uimită că, deși știa care e adevărul, încă îi lua partea lui Po. Se răsuci din nou spre Po, care încă se uita la ea ca și când el n-ar fi greșit cu nimic, cu absolut nimic.

– Katsa, te rog, spuse Po. Te rog, ascultă-mă! Nu pot pur și simplu să stau jos și să ascult orice gânduri aș vrea eu. Nu știu ce gândești despre Raffin sau ce gândește Raffin despre Bann, sau dacă Oll e încântat de cina lui. Poți fi dincolo de ușă, alergând în cerc și gândind cât de mult îl urăști pe Randa, iar tot ce știu eu este că tu alergi în cerc – până când gândurile tale se îndreaptă spre mine. Numai atunci eu pot ști ce simți tu cu adevărat.

Deci așa era o trădare din partea unui prieten. Nu. Din partea unui trădător care pretindea a fi prieten. Și părea un prieten atât de minunat, atât de compătimitor, atât de înțelegător – și nu era de mirare, fiindcă el îi știuse toate gândurile, îi știuse mereu toate trăirile. Prietenie prefăcută.

– Nu, zise el. Nu. Am mințit, Katsa, dar prietenia mea nu a fost prefăcută. Am fost întotdeauna prietenul tău adevărat.

Chiar și acum, îi citea gândurile.

– Oprește-te, rosti ea printre dinți. Oprește-te! Cum îndrăznești, trădătorule, impostorule, tu...

I se părea că vorbele nu reușeau să exprime tot ce simțea. Dar acum, el își plecase privirea în pământ, nefericit, și ea pricepu că el aflase tot ceea ce voise ea să-i comunice. Era bucuroasă într-un mod răutăcios că harul lui îi comunica tot ceea ce ea nu putea rosti. Se aplecă peste masă, cu fața crispată de nefericire. Când vorbi, vocea lui era lipsită de orice inflexiune:

– Numai două persoane au știut că acesta este darul meu: mama și bunicul meu. Iar acum, Raffin și cu tine. Tatăl meu nu

ştie, nici fraţii mei. Mama şi bunicul mi-au interzis să-i spun oricui, chiar din clipa în care, copil fiind, mi-am dezvăluit darul.

Bine. Ea o să aibă grijă de această chestiune. Căci Giddon avea dreptate, deşi nu putu să priceapă cum. Po nu era demn de încredere. Oamenii trebuiau să ştie, iar ea avea să le spună tuturor.

– Dacă o faci, zise Po, îmi vei răpi orice brumă de libertate. Îmi vei distruge viaţa.

Ea îl privi, dar imaginea lui se înceţoşă din pricina lacrimilor care i se adunaseră în ochi. Trebuia să plece. Trebuia să iasă din încăpere, căci avea să-l lovească, dar jurase că nu o s-o facă niciodată în asemenea condiţii. Voia să-i provoace o durere pentru că ocupase în inima ei un loc pe care nu i l-ar fi acordat dacă ar fi ştiut adevărul.

– M-ai minţit, spuse ea.

Se întoarse şi ieşi în fugă din odaie.

Helda îi remarcă în treacăt ochii umezi şi muţenia.

– Domniţă, sper că nu e nimeni bolnav, zise ea.

Venise lângă cada Katsei şi îi săpunea părul încâlcit.

– Nu e nimeni bolnav.

– Atunci, ceva te-a supărat, spuse Helda. Trebuie să fie unul dintre tinerii tăi.

Unul dintre tinerii ei. Unul dintre prietenii ei. Lista ei de prieteni se micşora de la puţini la şi mai puţini.

– Am nesocotit ordinele regelui, rosti ea. Va fi foarte furios pe mine.

– Da? zise Helda. Dar nu explică durerea din ochii tăi. Asta trebuie să fie fapta unuia dintre tinerii tăi.

Katsa nu spuse nimic. Toţi cei din castelul ăsta puteau citi gândurile. Cu toţii puteau vedea prin ea, dar ea nu vedea nimic.

– Dacă regele e furios pe tine, continuă Helda, iar tu ai probleme cu unul dintre tinerii tăi, te vom face deosebit de frumoasă pentru diseară. Ai să porţi rochia roşie.

Katsa aproape că râse la auzul mostrei de logică a Heldei, dar râsul i se opri în gât. Avea să plece de la curte după această seară. Căci nu mai voia să se afle acolo, să aibă de-a face cu furia unchiului ei, sarcasmul lui Giddon, mândria rănită şi, mai presus de orice, trădarea lui Po.

Mai târziu, când Katsa era îmbrăcată şi Helda îi descâlcea părul umed în faţa focului, se auzi o bătaie în uşă.

Katsei i se ridică inima în gât, căci putea fi un intendent convocând-o la unchiul ei sau, chiar şi mai rău, putea fi Po, venit să-i citească gândurile şi să o rănească iarăşi cu scuzele şi explicaţiile lui. Dar Helda se duse spre uşă şi se întoarse însoţită de Raffin.

– Nu e cel pe care-l aşteptam, spuse Helda.

Îşi încrucişă mâinile în poală şi dădu din cap în mod aprobator.

Katsa îşi apăsă tâmplele cu degetele.

– Helda, trebuie să vorbesc singură cu el.

Helda ieşi. Raffin se aşeză pe patul ei şi îşi încrucişă picioarele, aşa cum făcea când era copil. Aşa cum făcuseră amândoi de atâtea ori, şezând împreună pe pat, vorbind şi râzând. Acum, el nu râdea şi nu vorbea. Doar stătea de parcă ar fi avut numai mâini şi picioare, şi o privea pe ea şezând pe scaunul de lângă foc. Dragul şi prietenosul lui chip, contorsionat de grijă.

– Rochia asta ţi se potriveşte, Kat, zise el. Ai ochii foarte strălucitori.

– Helda îşi imaginează că o rochie mi-ar rezolva toate problemele, spuse Katsa.

– Problemele tale s-au înmulţit de când ai plecat de la curte. Am vorbit cu Giddon.

– Giddon...

Numele lui o obosea.

– Da. Mi-a spus ce s-a întâmplat cu lordul Ellis. Zău, Katsa. Chiar e o treabă serioasă, nu-i aşa? Ce-ai să te faci?

– Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

– Zău, Katsa.

– De ce tot repeți asta? Bănuiesc că tu crezi c-ar fi trebuit să-l torturez pe individ, deși n-a făcut nimic rău?

– Sigur că nu. Ai procedat corect. Sigur că ai procedat corect.

– Iar regele nu mă va mai controla. Nu voi mai fi animalul lui.

– Kat! Își schimbă poziția și oftă. O privi mai de aproape. Înțeleg că te-ai hotărât. Și știi că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l împiedic. Sunt de partea ta în tot ce are de-a face cu Randa, întotdeauna. Doar... Doar că...

Știa. Doar că Randa îi dădea prea puțină atenție fiului său, cel care prepara leacuri. Prea puține stăteau în puterile lui Raffin câtă vreme tatăl lui trăia.

– Sunt îngrijorat pentru tine, Kat, spuse el. Asta-i tot. Cu toții suntem. Giddon e chiar disperat.

– Giddon. Oftă. Giddon mi-a propus să mă mărit cu el.

– Cerule! Înainte sau după ce te-ai văzut cu Ellis?

– După. Gesticulă nerăbdătoare. Giddon crede că mariajul este soluția tuturor problemelor mele.

– Hm. Păi, cum a mers?

Cum a mers? Îi venea să râdă, deși chestia era lipsită de umor.

– A început prost și a progresat spre mai rău, zise ea, și s-a sfârșit cu mine dându-mi seama că Po citește gândurile. Și că minte.

Raffin o cântări din priviri o clipă. Dădu să vorbească, apoi se opri. Ochii lui erau foarte blânzi.

– Dragă Katsa, spuse el în cele din urmă. Ai avut câteva zile îngrozitoare. Cu Randa, cu Giddon și cu Po.

Cele mai îngrozitoare cu Po, deși pericolul era reprezentat de Randa. Po, rana pe care avea să o înlăture, dacă ar fi fost după ea. Randa n-ar fi putut niciodată să o rănească așa cum o făcuse Po.

Rămaseră tăcuți. Focul trosnea lângă ea. Focul era un lux, iar aerul era foarte puțin, dar Helda voise ca părul ei să se usuce mai repede, așa încât puseseră în cămin niște bușteni mari. Părul i se cârlionța în bucle peste umeri. Și-l dădu după urechi și îl legă într-un coc.

– Darul lui a constituit un secret încă de când era copil chiar.

Şi iată-le sosind, explicaţiile şi justificările. Îşi luă privirile de la el şi se cuprinse cu mâinile.

– Mama lui ştia că el ar fi fost folosit doar ca unealtă dacă adevărul ar fi ieşit la iveală. Imaginează-ţi utilizările unui copil care poate simţi reacţiile la lucrurile pe care le spune sau ştie ce face cineva dincolo de pereţi. Imaginează-ţi cum urmează să fie folosit cu un tată rege. Mama lui ştia că n-ar fi fost apt să relaţioneze cu oamenii sau să se împrietenească, fiindcă nimeni n-ar fi avut încredere în el. Nimeni n-ar fi vrut să aibă de-a face cu el. Gândeşte-te la asta, Katsa! Gândeşte-te ce înseamnă asta!

Se uită la el cu ochii înflăcărați, iar faţa lui se îmblânzi.

– Ce spun eu. Sigur că tu nu trebuie să-ţi imaginezi asta.

Nu, deoarece pentru ea constituia realitatea. Ea nu beneficiase de luxul de a îşi putea ascunde harul.

– Nu-l putem învinovăţi pentru că nu ne-a spus mai devreme, adăugă Raffin. Ca să fiu cinstit, mă simt mişcat, pentru că mi-a spus-o totuşi. Mi-a spus după ce ai plecat. Are ceva idei în legătură cu răpirea, Kat.

Da, după cum trebuie că avea idei despre o mulţime de alte lucruri pe care n-avea căderea să le ştie. Cel care poate citi gândurile nu rămânea niciodată în pană de idei.

– Care-i sunt ideile?

– De ce nu-l laşi pe el să-ţi spună?

– Nu mă topesc de dorinţa de a mă afla în compania unuia care citeşte gânduri.

– Kat, el pleacă mâine.

Ea îl privi lung.

– Ce vrei să spui? Cum adică pleacă?

– Pleacă de la curte, spuse Raffin, pentru totdeauna. Se duce în Sunder şi apoi în Monsea, probabil. N-a stabilit încă amănuntele planului.

I se umplură ochii de lacrimi. Părea incapabilă să controleze lichidul acela ciudat care îi izvora din ochi. Îşi privi lung mâinile şi o lacrimă îi căzu pe palmă.

– Cred că am să-l trimit aici, zise Raffin, să-ți spună el despre asta.

Se ridică din pat și se apropie de ea. Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Katsa, dragă, rosti el și apoi părăsi camera.

Fără să se miște, ea privea modelul în pătrățele al pardoselii din marmură și se întreba cum de se simțea atât de dezolată, încât să i se umple ochii de lacrimi. Nu-și amintea să fi plâns vreodată, niciodată în viața ei. Nu până când acest prost de lienid sosise la curtea ei și o mințise, iar apoi anunțase că va pleca.

Aflat în pragul ușii, era nehotărât; părea nesigur dacă să se apropie sau să mențină distanța. Nici ea nu știa ce voia, doar să rămână calmă și să nu se uite la el, și să nu gândească nimic, ca el să nu-i poată fura gândurile. Ea stătea în picioare, apoi traversă sufrageria, se duse la fereastră și privi afară. Curtea era pustie și părea galbenă în lumina soarelui ce tocmai apunea. Îl simți venind spre ea.

– Katsa, iartă-mă! o rugă el. Te implor să mă ierți.

Ei bine, ăsta era un lucru la care putea să-i răspundă cu ușurință. Nu-l ierta.

Pomii din grădina lui Randa erau încă verzi și încă mai erau flori. Dar, în curând, frunzele aveau să pălească și apoi să cadă. Grădinarii urmau să vină cu greble mari, ca să le adune de pe pardoseala din marmură și să le ducă în roabe. Nu știa unde le duceau. „În grădinile de legume, gândi ea, sau pe câmpii." Erau harnici, grădinarii.

Nu-l ierta.

Îl auzi făcând încă un pas.

– Cum... De unde ai știut? întrebă el. Dacă ai vrea să-mi spui?

Ea își lipi fruntea de geam.

– De ce nu-ți folosești darul ca să găsești răspunsul la această întrebare?

El se opri.

Aş putea, spuse el, eventual, dacă te-ai gândi în mod special la asta. Dar tu n-o faci, iar eu nu pot să bântui în mintea ta şi să extrag orice informaţie pe care o doresc. Tot aşa cum nu-mi pot împiedica darul să-mi arate lucruri pe care nu le vreau.

Ea nu spuse nimic.

– Katsa, tot ce ştiu exact în clipa asta este că tu eşti mânioasă, furioasă din cap până în picioare şi că te-am rănit, şi că tu nu mă ierţi. Sau că nu ai încredere în mine. Asta e tot ce ştiu pe moment. Şi darul meu nu face decât să-mi confirme ceea ce văd cu ochii mei.

Ea oftă adânc şi vorbi spre geam:

Giddon mi-a spus să n-am încredere în tine. Iar când mi-a zis-o, a folosit aceleaşi cuvinte pe care le-ai folosit tu înainte, exact aceleaşi cuvinte. Şi – îşi mişcă ea mâna în aer – au mai existat şi alte indicii. Dar cuvintele lui Giddon au făcut ca totul să fie limpede.

El se afla şi mai aproape acum. Rezemat de masă, cel mai probabil, cu mâinile în buzunare şi privindu-i spatele. Ea se concentră asupra priveliştii de afară. Două doamne traversau curtea de dedesubt, ţinându-se de braţ. Buclele părului prins în creştetul capului se legănau.

– N-am fost foarte grijuliu cu tine, zise el. Grijuliu să-l ascund. Aş merge mai departe şi aş spune că am fost neglijent uneori. Se opri, iar vocea lui era calmă, ca şi când ar fi vorbit ghetelor lui: Asta s-a întâmplat fiindcă am vrut ca tu să ştii.

Dar asta nu-l absolvea. El îi luase gândurile fără să-i spună, iar el voise să-i spună, dar acesta nu era un motiv pentru a începe să-l ierte.

– N-am putut să-ţi zic, Katsa. N-a fost posibil, rosti el, iar ea se răsuci să-l privească.

– Opreşte-te! Opreşte asta! Opreşte-te din a mai răspunde gândurilor mele!

– N-am să-mi mai ascund darul de tine, Katsa! N-am să-l mai ascund.

Nu se mai rezema de masă, cu mâinile în buzunare. Stătea drept, apucându-se de păr. Fața lui – nu voia să se uite la fața lui. Se întoarse iarăși spre fereastră.

– N-am de gând să-l mai ascund de tine, Katsa, spuse el din nou. Te rog! Lasă-mă să-ți explic. Nu e chiar așa de rău cum crezi.

– E ușor pentru tine s-o spui, zise ea. Nu tu ești cel căruia propriile gânduri nu-i mai aparțin.

– Aproape toate gândurile îți aparțin, spuse el. Darul meu nu face decât să-mi arate cum stai în relație cu *mine*. Unde ești din punct de vedere fizic, în apropiere, și ce faci, și orice gânduri sau sentimente, sau instincte ai în legătură cu mine. Eu... eu presupun că vrea să fie un soi de autoapărare, termină el pe un ton jalnic. Oricum, de asta pot eu să lupt cu tine. Simt mișcările corpului tău fără să te văd. Și, ca să-mi accentuez spusele, simt energia intențiilor tale față de mine. Știu orice mișcare pe care intenționezi s-o faci împotriva mea, chiar înainte s-o inițiezi.

Datorită acestei afirmații extraordinare, ea aproape că nu mai expiră. Se întreba vag dacă așa simțeau și victimele ei când le lovea în piept.

– Știu când cineva vrea să mă lovească și cum, adăugă el. Știu dacă o persoană mă privește cu bunătate sau dacă are încredere în mine. Știu dacă o persoană nu mă place. Știu când cineva intenționează să mă mintă.

– Așa cum m-ai mințit tu, spuse ea, în legătură cu capacitatea ta de a citi gândurile.

El continuă stăruitor:

– Da, e adevărat. Dar mi-ai zis despre înfruntările tale cu Randa, Katsa, era necesar să le aud din gura ta. Și mi-ai spus despre Raffin sau despre Giddon. Când ne-am întâlnit în curtea lui Murgon. Îți amintești? Când ne-am întâlnit, nu știam de ce te aflai acolo. Nu puteam să caut prin gândurile tale și să știu că te aflai în plin proces de salvare a bunicului meu din temnițele lui Murgon. Nici măcar nu eram sigur că bunicul meu se afla în temnițe, căci nu ajunsesem îndeajuns de aproape de el ca să-i simt

prezența fizică. Și nici nu vorbisem cu Murgon, nu aflasem încă nimic despre minciunile lui Murgon. Nu știam că atacaseși toate străjile de la castel. Tot ce știam în mod cert era că tu nu știai cine sunt eu și nu știai dacă să ai încredere în mine, dar nu voiai să mă omori fiindcă eram lienid și posibil datorită a ceva ce avea legătură cu alt lienid, deși nu puteam fi sigur cine anume sau cum de se ajunsese la asta. Și, de asemenea, că tu... nu știu cum să explic asta, dar *simțeam* că ești demnă de încredere. Asta e tot, tot ce știu. Datorită acelor informații, m-am hotărât să am încredere în tine.

– Trebuie să fie convenabil, zise ea pe un ton amar, să știi dacă altă persoană e demnă de încredere. Nu ne-am afla aici, acum dacă eu aș fi avut această capacitate.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu pot să-ți zic cât de rău îmi pare. Am detestat faptul că nu ți-am spus. M-a râcâit zilnic, de când ne-am împrietenit.

– Nu suntem prieteni.

Șopti aceste cuvinte geamului.

– Dacă nu ești prietena mea înseamnă că n-am nici un prieten.

– Prietenii nu mint, replică ea.

– Prietenii încearcă să înțeleagă, zise el. Cum aș fi putut deveni prietenul tău fără să mint? Cât de mult am riscat să vă spun ție și lui Raffin adevărul. Tu ai fi făcut altceva, Katsa, dacă acesta ar fi fost darul și secretul tău? Te-ai fi ascuns într-o gaură și n-ai fi îndrăznit să împovărezi pe cineva cu prietenia ta de plâns? Voi avea prieteni, Katsa. Voi avea o viață chiar dacă trebuie să duc această povară.

El se opri o clipă, vocea fiindu-i răgușită și înecată, iar Katsa se lupta împotriva durerii lui, lupta s-o împiedice s-o atingă pe ea. Descoperi că strângea rama ferestrei foarte tare.

– Tu ai să mă lași fără prieteni, Katsa, termină el pe un ton potolit. Din cauza ta, darul meu ar ajunge să-mi controleze toate aspectele vieții și să-mi închidă calea spre orice fel de fericire.

Ea nu voia să audă acele cuvinte, cuvinte care apelau la compasiunea ei, la înțelegerea ei. Ea, care le făcuse atât de multora

rău cu propriul dar și fusese insultată din pricina acestuia. Ea, care încă se lupta să-și împiedice darul să o stăpânească și care, ca și el, nu ceruse niciodată puterea care-i fusese dăruită.

– Da, spuse el. N-am cerut asta. Aș renunța la dar pentru tine, dacă aș putea.

Iarăși furie, pentru că ea nici măcar nu putea simți compasiune fără ca el să o știe. Asta era o nebunie. Nu putea înțelege nebunia situației. Cum se înțelegea mama lui cu el? Sau bunicul? Cum putea oricine?

Inspiră adânc și încercă să le cântărească pe fiecare în parte.

– Modul în care lupți, zise ea cu privirea rătăcind prin curtea cuprinsă de întuneric. Te aștepți ca eu să cred că modul în care lupți nu este o parte din dar?

– Sunt un luptător înnăscut, spuse el. Toți frații mei sunt. Familia regală este renumită în Lienid pentru lupta corp la corp. Dar darul meu... este un avantaj enorm într-o luptă, să anticipezi fiecare mișcare pe care adversarul tău o face împotriva ta. Adaugă la asta faptul că-ți simt imediat corpul, un simț care depășește văzul – și ai să înțelegi de ce nimeni n-a reușit niciodată să mă învingă, cu excepția ta.

Ea se gândi la acest lucru și descoperi că nu putea să creadă.

– Dar ești prea bun. Trebuie să ai, de asemenea, și darul luptei. Nu puteai să te lupți atât de bine cu mine dacă nu l-ai fi avut.

– Katsa, spuse el, gândește-te. Tu ești o luptătoare de cinci ori mai bună decât mine. Când luptăm, tu te abții – nu-mi zice că n-o faci, pentru că o faci –, iar eu nu mă abțin câtuși de puțin. Și tu poți să-mi faci orice dorești, iar eu nu pot să te rănesc...

– Mă doare când mă lovești...

– Te doare doar pentru o clipită și, în plus, dacă te lovesc, e numai fiindcă tu mă lași, pentru că ești prea ocupată să-mi răsucești brațul până mi-l disloci, ca să îți mai pese că te lovesc în stomac. Cât crezi că ar dura să mă omori sau să-mi rupi oasele dacă așa ai decide?

Dacă ar decide-o cu adevărat?

Avea dreptate. Dacă scopul ei era să-l rănească, să-i rupă brațul sau gâtul, nu credea că ar fi durat foarte mult.

– Când ne luptăm, continuă el, faci mari eforturi să câștigi fără să mă rănești. Faptul că de obicei reușești e dovada abilității tale fenomenale. Eu nu te-am rănit niciodată și, crede-mă, am încercat.

– E doar o acoperire, spuse ea. Lupta-i doar o acoperire.

– Da. Mama a înțeles și s-a folosit de chestia asta atunci când a devenit limpede că aveam și eu îndemânarea fraților mei, iar darul îmi sporea acea îndemânare.

– Cum de n-ai știut că aveam să te lovesc, spuse ea, în curtea lui Murgon?

– Am știut, zise el, dar numai în ultima clipă și n-am reacționat destul de rapid. Până la prima lovitură, nu mi-am dat seama de viteza ta. Niciodată nu mă mai întâlnisem cu așa ceva.

Mortarul se crăpa sub rama ferestrei. Katsa trase o bucățică și o frământă între degete.

– Darul tău mai greșește uneori sau ai întotdeauna dreptate?

El trase aer în piept. Părea aproape un hohot de râs.

– Nu e întotdeauna exact. Și se schimbă mereu. Încă mă perfecționez. Simțul meu față de fizic e destul de demn de încredere, atâta timp cât nu mă aflu într-o mulțime uriașă. Știu unde se află oamenii și ce fac ei. Dar ce simt ei față de mine – niciodată nu mi s-a întâmplat să mă gândesc că mă mințea cineva și acesta să n-o fi făcut. Sau, o vreme, când mă gândeam că intenționa cineva să mă lovească, el să n-o fi făcut. Însă sunt ocazii când nu sunt sigur – când simt ceva, dar nu sunt sigur. Sentimentele celorlalți pot fi foarte... complicate și dificil de înțeles.

Ea nu se gândise la asta, la faptul că o persoană ar putea fi dificil de înțeles chiar și pentru cineva care era în stare să citească gândurile.

– Acum, sunt mai sigur decât am fost cândva, spuse el. Când eram copil, rar eram sigur. Aceste unde enorme de energie și de sentimente, și de gânduri întotdeauna mă loveau și, de cele mai multe ori, mă înecam în ele. Mi-a luat mult timp să învăț să dis-

ting între gânduri care contau şi gânduri care nu contau. Gânduri care sunt doar gânduri trecătoare şi gânduri care poartă un soi de intenţie relevantă. Am devenit mult mai bun la asta, dar harul încă îmi oferă lucruri despre care n-am nici cea mai vagă idee ce aş putea face cu ele.

I se păru ridicol, cu totul ridicol. Iar ea crezuse că harul ei era copleşitor. Pe lângă al lui, al ei părea chiar insignifiant.

– Uneori, e greu să-mi stăpânesc darul, zise el.

Ea se întoarse într-o parte, pentru o clipă.

– Ai spus asta pentru că am gândit-o eu?

– Nu. Am zis-o pentru că am gândit-o eu.

Se întoarse din nou spre fereastră.

– Şi eu am gândit-o, spuse ea. Sau... cam pe-acolo.

– Ei bine, rosti el. Îmi imaginez că e un sentiment pe care l-ai înţelege.

Ea oftă din nou. Erau lucruri în legătură cu asta pe care putea să le înţeleagă, deşi nu voia.

– Cât de aproape fizic trebuie să fii de cineva pentru ca darul tău să-l simtă?

– Depinde. Şi se schimbă cu timpul.

– Ce vrei să spui?

– Dacă e cineva pe care-l cunosc bine, zise el, îl pot simţi de la mare distanţă. Pentru străini, trebuie să fiu mai aproape. Astăzi, am ştiut când te-ai apropiat de castel, am ştiut când te-ai năpustit în curte şi când ai sărit din şa, şi am simţit mânia ta într-un mod puternic şi limpede în timp ce tu zburai spre odăile lui Raffin. Distanţa de la care te simt pe tine e mult mai mare decât în cazul celorlalţi.

Acum, era mai întuneric afară decât în sufrageria ei. Deodată, ea îi văzu reflexia în geam. Era rezemat din nou de masă, aşa cum şi-l imaginase mai înainte. Faţa, umerii şi braţele îi atârnau. Totul la el atârna. Era nefericit. Îşi privea picioarele, dar, când ea îl privi, îşi ridică ochii şi privirile li se întâlniră în reflexia de pe sticlă. Brusc, simţi din nou lacrimile şi vru să spună ceva.

– Simţi prezenţa animalelor şi a plantelor? Pietre şi pământ?

– Plec, zise el. Mâine.

– Știi când e un animal în apropiere?

– Vrei, te rog, să te întorci, rosti el, așa încât să te pot vedea în timp ce vorbim?

– Poți să-mi citești gândurile mai ușor dacă sunt cu fața spre tine?

– Nu. Aș vrea doar să te văd, Katsa. Asta e tot.

Vocea lui era moale și plină de păreri de rău. Îi părea rău despre toate astea, îi părea rău pentru darul lui. Darul lui de care el nu era vinovat și care ar fi îndepărtat-o dacă el i l-ar fi dezvăluit de la început.

Ea se întoarse cu fața către el.

– Nu l-am folosit pentru a simți animalele sau plantele, sau peisajele, spuse el, dar, în ultima vreme, asta s-a tot schimbat. Uneori, simt ceva amețitor, care nu e ființă omenească. Dacă se mișcă orice, eu pot să simt. E ciudat.

Katsa îi privi chipul.

– Plec în Sunder, zise el.

Katsa își încrucișă mâinile la piept și nu mai spuse nimic.

– Când Murgon m-a chestionat după misiunea ta, a devenit evident pentru mine că îl luaseși pe bunicul meu. A devenit la fel de evident ca și faptul că Murgon îl ținuse pentru altcineva. Dar nu am putut afla pentru cine, nu fără să pun niște întrebări care ar fi dezvăluit ceea ce știam.

Abia îl asculta. Era obosită, copleșită de prea multe întâmplări din prezent pentru a se concentra asupra detaliilor legate de răpire.

– Încep să cred că are de-a face cu Monsea, zise el. Am exclus regatele Middluns, Wester, Nander, Estill, Sunder... și, după cum îți amintești, am fost la majoritatea acestor curți. Știu că n-am fost mințit acolo, exceptând Sunderul. Regatul Lienid nu este vinovat, sunt sigur de asta.

Își pierduse furia pe undeva, în timp ce vorbeau. N-o mai simțea. Ar fi vrut s-o fi simțit, pentru că ar fi fost de preferat față de vidul care-i luase locul. Regreta tot ce se schimbase acum în legătură cu Po. Îi părea rău să vadă cum totul dispărea.

– Katsa, spuse el, tu trebuie să mă asculți.

Ea clipi și își adună gândurile, meditând la cuvintele pe care le spusese el.

– Dar regele Leck din Monsea e un om bun, zise ea. N-ar avea nici un motiv.

– Se prea poate, spuse el, deși nu știu cum s-o iau. Ceva nu e în regulă, Katsa. Niște impresii pe care le am din Murgon, la care am renunțat atunci, probabil la care am renunțat din greșeală. Și sora tatălui meu, regina Ashen, nu s-ar comporta așa cum mi-ai spus. Ea este atât de stoică, e puternică... N-ar face crize de isterie și nu s-ar încuia pe ea și pe copil, nepermițând accesul soțului. Îți jur. Dacă ai cunoaște-o...

Se opri, având chipul îngrijorat. Lovi cu piciorul în podea.

– Am sentimentul că Monsea are ceva de-a face cu asta. Nu știu dacă e darul meu sau doar instinctul. Oricum, mă întorc în Sunder să văd ce pot afla despre asta. Bunicul se simte mai bine, dar, pentru binele lui, vreau să stea ascuns până dau de capătul tărășeniei.

Atunci, asta era. El se ducea în Sunder să dea de capătul tărășeniei. Și era bine că pleca, căci ea nu-l mai voia în mintea ei.

Dar, pe de altă parte, nu dorea nici ca el să plece. Și el probabil că știa asta, de vreme ce ea o gândise. Și acum, știa că ea știe că el știe din moment ce se gândise și la asta?

Era o absurditate, era imposibil. Să fie cu el era imposibil.

Dar tot nu voia ca el să plece.

– Speram că vei merge cu mine, spuse Po, iar ea se uită la el cu gura căscată. Am face o echipă bună. Nici măcar nu știu unde mă duc. Cu siguranță. Dar am sperat că tu vei lua în considerație și posibilitatea de a veni cu mine. Dacă încă îmi mai ești prietenă.

Ei nu-i trecea prin minte ce-ar fi putut să-i răspundă.

– Darul nu-ți spune dacă îți sunt prietenă?

– Dar tu însăți știi?

Încercă să se gândească, însă nu era nimic în mintea ei. Știa că era doar ca paralizată și tristă, și plină de sentimente confuze.

– Nu-ți cunosc sentimentele, zise el, dacă nici tu însăți nu le știi.

Deodată, el se uită spre uşă. Şi imediat se auzi un ciocănit, iar un intendent se năpusti înăuntru fără să aştepte să-i răspundă Katsa. La vederea feţei sale palide, crispate, totul se năpusti din nou asupra ei. Randa. Randa voia s-o vadă, cel mai probabil dorea s-o omoare. Înainte de această încurcătură cu Po, ea îi nesocotise ordinele lui Randa.

– Domniţă, regele ordonă să vă înfăţişaţi înaintea lui imediat, zise intendentul. Iertaţi-mă, domniţă. El spune că, dacă nu veţi face întocmai, va trimite întregul corp de străjeri să vă aducă.

– Prea bine, rosti Katsa. Spune-i că vin la el imediat.

– Mulţumesc, domniţă.

Intendentul se răsuci şi dispăru în viteză. În urma lui, Katsa se încruntă.

– Întregul lui corp de străjeri. Ce crede el c-ar putea ei să-mi facă? Ar fi trebuit să-i zic intendentului să-i trimită, doar ca amuzament. Privi în jur. Mă întreb dacă ar trebui să iau un cuţit.

Po o privi cu ochii îngustaţi.

– Ce-ai făcut? Despre ce e vorba?

– I-am nesocotit ordinele. M-a trimis să-l torturez pe un amărât, un lord nevinovat, şi am decis că n-o voi face. Crezi că ar trebui să iau un cuţit?

Traversă încăperea spre camera armelor.

El o urmă.

– Ca să faci ce? Ce crezi că se va întâmpla la această întrevedere?

– Nu ştiu, nu ştiu. Oh, Po, dacă mă mânie, mă tem c-am să vreau să-l omor. Şi ce s-ar întâmpla dacă m-ar ameninţa şi nu mi-ar da de ales?

Se trânti pe un scaun şi-şi lăsă capul pe masa Consiliului. Dintre toate ocaziile posibile, cum ar putea tocmai acum să meargă la Randa, când în capul ei era o învălmăşeală de gânduri? Şi-ar pierde controlul la auzul vocii lui. Ar face ceva îngrozitor.

Po se aşeză pe scaunul de alături şi se aplecă pentru a o privi.

– Katsa, spuse el. Ascultă-mă. Eşti cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Poţi să faci orice doreşti, orice vrei în lumea asta. Nimeni nu-ţi poate face nimic, iar un-

chiul tău nu te poate atinge. În secunda în care te afli în prezența lui, vei avea toată puterea. Dacă vrei să nu-l rănești, Katsa, atunci va trebui să te stăpânești.

– Dar ce-ar trebui să fac?

– Ai să-ți dai seama la momentul potrivit, zise Po. Trebuie doar să intri știind ce n-ai să faci. N-ai să-l rănești și n-ai să-l lași să te rănească. Restul – văzând și făcând.

Cu capul pe masă, ea oftă. Nu prea se gândea la planul lui.

– Katsa, este singurul plan posibil. Ai puterea să faci orice dorești.

Ea se ridică și se întoarse spre el.

– Tot repeți asta, dar nu e adevărat, spuse ea. Nu am puterea să te opresc să-mi mai simți gândurile.

El ridică din sprâncene.

– M-ai putea omorî.

– N-aș putea, zise ea, pentru că tu ai ști că aș vrea să te omor și ai fugi de mine. Ai sta departe de mine întotdeauna.

– Ah, dar n-aș face-o.

– Ai face-o, spuse ea, dacă eu aș vrea să te omor.

– N-aș face-o.

Și, la auzul acestei afirmații lipsite de sens, ea își aruncă brațele în aer.

– Ajunge. Ajunge cu asta.

Se ridică în picioare și ieși din apartamentele ei pentru a da curs cererii regelui.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Primul gând care îi trecu prin minte pe când intra în sala tronului a fost că și-ar fi dorit să-și fi adus cuțitul cu ea totuși. Al doilea gând fu legat de dorința ca felul în care Po simțea trupurile să se fi extins și în această sală, astfel încât el să fi putut să o avertizeze de ceea ce o aștepta aici, iar ea să fi putut avea cunoștințele necesare pentru a decide să nu vină.

Un covor lung, albastru ducea de la uși către tronul lui Randa. Tronul se afla la înălțime, pe o platformă de marmură albă. Randa ședea drept, cu ochii săi albaștri strălucind, îmbrăcat într-o mantie albastră. Chipul îi era dur, zâmbetul – încremenit. Un arcaș la dreapta și altul la stânga, fiecare având câte o săgeată pregătită în arc, ațintite – își dădu ea seama intrând în cameră – spre fruntea ei, exact între sprâncene. Încă doi arcași, câte unul în fiecare colț îndepărtat, având de asemenea arcurile pregătite.

Străjerii regelui se aliniau pe o parte și cealaltă a covorului, la o distanță de un metru între ei, cu săbiile scoase din teci și ținute pe lângă corp. De obicei, Randa păstra doar o zecime din străjeri în sala tronului. Impresionant; era un batalion impresionant acesta pe care Randa îl aranjase în vederea sosirii ei. În timp ce Katsa evalua efectivul din sală, îi veni în minte că Birn sau Drowden, sau Thigpen s-ar fi descurcat mai bine. Era bine că el

era un rege care nu-şi făcea griji, aşa că Randa nu era atât de isteţ când se punea problema adunării trupelor. Aceasta de aici era complet anapoda. Lipseau doi arcaşi şi erau prea mulţi dintre aceşti oameni neîndemânatici, îmbrăcaţi în armuri, care s-ar fi călcat în picioare dacă ar fi încercat să o atace pe ea. Cu toţii înarmaţi, toţi aveau săbii şi fiecare – un pumnal la centură. Săbii şi pumnale pe care şi ea ar fi putut să le aibă asupra ei, dar, tot atât de bine, putea să le smulgă de la cei care le deţineau. Iar regele însuşi, aflat la înălţime, pe o platformă, ca o ţintă perfectă pentru tăişul ei.

Dacă în această sală ar fi izbucnit o luptă, s-ar fi transformat într-un măcel. Katsa păşi înainte, fiind toată ochi şi urechi la arcaşi. Arcaşii lui Randa erau buni, dar nu erau înzestraţi. Katsa pierdu o clipă pentru a simţi un pic de milă pentru străjerii din spatele ei, dacă această întâlnire avea să se transforme într-o luptă cu săgeţi.

Iar apoi, când ajunse la jumătatea distanţei spre tron, unchiul ei o strigă:

– Opreşte-te acolo! N-am nici o dorinţă de a te afla mai aproape de mine, Katsa. Numele ei răsună ca un abur care sâsâia spre covor când Randa îl pronunţă. Te-ai reîntors la curte astăzi, fără nici o femeie. Fără nici o zestre. Aghiotantul şi căpitanul meu – răniţi de mâna ta. Ce ai de spus în apărarea ta?

Dacă un întreg batalion de soldaţi nu reprezenta o problemă, de ce o singură voce o enerva atât de tare? Se forţă să-i susţină privirea plină de dispreţ.

– Măria ta, n-am fost de acord cu porunca ta.

– Am auzit eu bine? N-ai fost de acord cu porunca mea?

– Nu, măria ta.

Randa se lăsă pe spate, cu buzele şi mai strânse.

– Încântător, zise el. Cu adevărat încântător. Katsa, spune-mi. Ce anume te-a făcut să crezi că te afli într-o poziţie în care să emiţi păreri despre poruncile unui rege? Să meditezi asupra lor?

Să-ţi formezi păreri cu privire la ele? Ţi-am cerut cu vreodată să ne împărtăşeşti gândurile sau altceva?

– Nu, măria ta.

– Te-am încurajat cu vreodată să-ţi reverşi asupra noastră sfaturile-ţi înţelepte?

– Nu, măria ta.

– Crezi cumva că, datorită înţelepciunii, intelectului tău uimitor, îţi este garantată poziţia la curtea noastră?

Aici, Randa dădu dovadă de isteţime. Acesta era modul prin care el o menţinuse pe ea atâta vreme ca pe un animal în cuşcă. Ştia ce cuvinte să folosească pentru a o face să se simtă proastă şi abrutizată şi să o transforme într-un câine.

Ei bine, dacă trebuia să fie câine, cel puţin, n-avea să mai rămână mult timp în cuşca acestui bărbat. Avea să fie pe cont propriu, avea să fie ticăloasă pe cont propriu şi avea să facă doar ceea ce îi plăcea. Chiar şi acum, îşi simţea mâinile şi picioarele începând să tremure de nerăbdare. Îşi îngustă ochii, privindu-l pe rege. Nu putu să-şi ascundă provocarea din voce.

– Şi care este scopul exact al tuturor acestor oameni, unchiule?

Randa zâmbi afabil.

– Aceşti bărbaţi te vor ataca dacă faci şi cea mai mică mişcare. Şi, la sfârşitul întrevederii, te vor însoţi în temniţă.

– Şi chiar îţi imaginezi că voi merge de bunăvoie în temniţă?

– Nu-mi pasă dacă mergi de bunăvoie sau nu.

– Asta-i deoarece tu crezi că aceşti bărbaţi ar putea să mă oblige să merg împotriva voinţei mele.

– Katsa! Desigur că avem cea mai înaltă apreciere pentru îndemânarea ta. Dar nici măcar tu n-ai nici o şansă împotriva a două sute de străjeri şi a celor mai buni arcaşi ai mei. La sfârşitul acestei discuţii, vei fi ori în temniţă, ori moartă.

Katsa văzu şi auzi tot ce se petrecea în sală. Regele şi arcaşii săi, arcurile încordate şi săgeţile aţintite, străjerii cu săbiile pregătite, braţele ei acoperite cu mâneci roşii, picioarele sub fustele

roșii. Sala era încremenită, complet nemișcată, cu excepția respirației bărbaților din jurul ei și a tulburării pe care o simțea lângă ea. Își ținea mâinile pe lângă corp, la distanță, astfel încât oricine să le poată vedea. Recunoștea un nou sentiment – ura.

– Unchiule, spuse ea. Dă-mi voie să-ți explic ce se va întâmpla în clipa în care unul dintre oamenii tăi face o mișcare spre mine. Să zicem, de exemplu, că unul dintre arcașii tăi slobozește o săgeată. N-ai fost prezent la multe dintre sesiunile mele de antrenament, unchiule. Nu m-ai văzut ferindu-mă de săgeți, dar arcașii tăi m-au văzut. Dacă unul dintre arcașii tăi dă drumul unei săgeți, mă voi lăsa la podea. Săgeata, fără doar și poate, îl va lovi pe unul dintre străjerii tăi. Sabia și pumnalul acelui străjer vor fi în mâinile mele înainte ca oricine din sală să aibă timp să priceapă ce s-a întâmplat. Va izbucni o luptă cu străjerii. Dar numai șapte sau opt dintre ei ar putea să mă înconjoare deodată, unchiule, iar șapte sau opt nu înseamnă nimic pentru mine. Pe măsură ce îi voi omorî pe străjeri, le voi lua pumnalele și voi începe să le arunc spre inimile arcașilor tăi, care nu vor mai putea să mă vadă de vreme ce încăierarea cu străjerii va fi început. Voi ieși din sală vie, unchiule, dar cei mai mulți dintre ei vor fi morți. Desigur, asta se va întâmpla dacă eu aș aștepta ca unul dintre oamenii tăi să facă o mișcare. Aș putea să fiu eu prima care să se miște. Aș putea ataca un străjer, i-aș lua pumnalul și ți l-aș înfige în piept într-o clipită.

Chipul lui Randa avea o expresie batjocoritoare, dar, dincolo de asta, el începuse să tremure. O amenințare cu moartea, dată și primită, iar Katsa își simți degetele fremătându-i. Și înțelese că putea s-o facă acum, putea să-l omoare chiar acum. Disprețul din ochii lui ar fi dispărut, iar expresia batjocoritoare i s-ar fi șters de pe chip. O furnicau degetele, căci ar fi putut s-o facă exact acum, doar înșfăcând un pumnal.

„Și apoi ce?“ șopti o voce firavă în interiorul ei, iar Katsa începu să respire normal, înțelegând. Și apoi ce? O baie de sânge din care ea ar fi norocoasă să scape. Raffin ar deveni rege, iar

prima lui misiune ar fi să-l omoare pe ucigaşul tatălui său. O însărcinare pe care n-ar putea să o evite dacă ar fi să conducă în mod corect regatul Middluns, o însărcinare care i-ar frânge inima şi ar transforma-o pe ea într-un duşman şi într-o străină.

Iar Po avea să audă şi el în timp ce era departe. Avea să audă că ea îşi pierduse cumpătul şi-şi omorâse unchiul, că ea fusese cauza exilului şi ea îi frânsese spiritul lui Raffin. El avea să se întoarcă în Lienid şi să privească din balcon cum soarele coboară în mare, şi ar fi dat din cap în lumina portocalie, şi s-ar fi întrebat de ce permisese ea să se întâmple acest lucru când avea atât de multă putere în fiinţa ei.

„Unde îţi este încrederea în propriile puteri? îi şopti vocea acum. Nu trebuie să faci vărsare de sânge." Şi Katsa văzu ce făcea ea aici, în această sală a tronului. Îl văzu pe Randa palid, strângând braţele tronului cu atâta forţă, încât se părea că avea să le rupă. Într-o clipă, avea să le facă semn arcaşilor să tra , fără să se mai teamă, nemaifiind îngrozit, pentru că se aştepta ca ea să facă prima mişcare. Ochii i se umplură de lacrimi. Mila era mai înspăimântătoare decât crima, căci era mai puternică, iar Randa n-o merita. Şi, cu toate că voia ceea ce voia şi vocea, nu credea că avea curajul să o facă.

„Po crede că tu ai curaj, spuse vocea plină de mândrie. Prefă-te a crede că are dreptate. Acordă-i încredere doar pentru o clipă."

Să se prefacă. Degetele ei urlau, dar poate că ar fi putut să se prefacă îndeajuns cât să iasă din această sală. Katsa îşi ridică ochii spre rege. Vocea îi tremura.

– Părăsesc curtea, spuse ea. Nu încerca să mă opreşti. Îţi promit că vei regreta dacă o vei face. Uită de mine odată ce sunt plecată, căci nu voi mai accepta să trăiesc ca un animal legat. Nu mai sunt a ta ca să-mi porunceşti.

El avea ochii şi gura larg deschise. Ea se răsuci pe călcâie şi se grăbi de-a lungul covorului, urechile percepându-i liniştea, pregătind-o pentru a se răsuci la pri. ul indiciu al unei corzi de arc întinse sau săbii ridicate. Când ieşi pe uşile mari ale unchiului ei,

simți privirile a sute de ochi ațintiți cu surprindere asupra ei și nici unul dintre acești oameni nu știa că ea fusese doar la o secundă distanță de a se răzgândi.

PARTEA A DOUA

Secretul regelui

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Plecară înainte să se fi luminat de zi. Raffin și Bann îi conduseră, cei doi făuritori de leacuri având ochii tulburi, Bann căscând întruna. Dimineața era rece, iar Katsa era complet trează și tăcută. Căci era timidă datorită partenerului ei de călătorie și se simțea ciudat în legătură cu Raffin, atât de ciudat, că și-ar fi dorit să nu fi fost acolo. Dacă Raffin n-ar fi fost acolo, urmărind-o cum pleca, atunci probabil că ea ar fi putut să pretindă că nu-l părăsea. Cu Raffin acolo, nu putea fi vorba de vreo prefăcătorie, iar ea era incapabilă a face ceva în legătură cu lichidul dureros de ciudat care îi apărea în ochi și în gât ori de câte ori se uita la el.

Erau imposibili acești doi bărbați, căci, dacă unul n-o făcea să plângă, celălalt o făcea. Își putea doar închipui cum s-ar fi comportat Helda. Nu-i plăcuse să-și ia rămas-bun de la Helda sau de la Oll. Nu, avea prea puține motive de fericire în această dimineață, dar cel puțin nu-l părăsea pe Po, iar el probabil că stătea alături de calul lui, înregistrându-i fiecare sentiment. Îi aruncă o privire nimicitoare ca avertisment, iar el ridică din sprâncene, îi zâmbi și căscă. Prea bine. Și ar face bine să nu călărească de parcă ar fi pe jumătate adormit sau ea avea să-l lase în urmă, într-un nor de praf. N-avea chef să tândălească.

Raffin se agita înainte și înapoi, printre caii lor, verificând șeile, testând prinderea scărilor de șei.

– Presupun că n-ar trebui să mă îngrijorez în legătură cu siguranța voastră, spuse el, voi doi călărind împreună.

– Vom fi în siguranță. Katsa trase o curea de care atârnau coburii. Îi aruncă lui Po o desagă luată de pe spinarea calului ei.

– Ai lista cu contactele Consiliului din Sunder? întrebă Raffin. Și hărțile? Ai mâncare pentru toată ziua? Ai bani?

Katsa îi zâmbi, căci glasul lui sunase ca al unei mame al cărei copil pleca pentru totdeauna.

– Po este prințul din Lienid, spuse ea. De ce crezi că el călărește un cal atât de mare dacă nu pentru a-și căra desagii cu aur?

Raffin o privi cu ochi surâzători.

– Ia asta. Îi închise pumnul peste un săculeț. E o pungă cu leacuri, în caz că veți avea nevoie de ele. Le-am însemnat astfel încât să știi la ce folosește fiecare.

Po se apropie și îi întinse mâna lui Bann.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Îi luă mâna lui Raffin. Vei avea grijă de bunicul meu în lipsa mea?

– Va fi în siguranță la noi, spuse Raffin.

Po sări pe spatele calului, iar Katsa îi luă mâinile lui Bann și i le strânse puternic. Apoi, veni în fața lui Raffin și îl privi drept în ochi.

– Ei bine, zise Raffin. Ai să ne dai de știre despre cum o duci, când ai să poți?

– Desigur, spuse Katsa.

El își privi picioarele și își drese vocea. Își frecă gâtul și oftă. Din nou, își dori atât de mult ca el să nu fi fost acolo! Căci lacrimile aveau să-i curgă pe obraji, iar ea nu le putea opri.

– Ei bine, rosti Raffin. Și-o să ne vedem într-o bună zi, iubirea mea.

Ea se întinse spre el și îl luă de gât, iar el o ridică de la pământ și o îmbrățișă puternic. Ea respira în gulerul cămășii lui și îl ținea strâns.

În clipa următoare, picioarele ei se aflau din nou pe pământ. Se întoarse și se urcă în șa.

– Plecăm acum, spuse ea către Po.

În timp ce caii lor mergeau la trap prin curtea din fața grajdului, ea nu privi îndărăt.

Traseul urmat de ei era dificil și schimbător, căci singurul lor plan cert era să se țină aproape de orice cărare care ar fi putut să-i ducă mai aproape de aflarea adevărului despre răpire. Prima lor destinație fu un han, la sud de cetatea lui Murgon, la trei zile distanță de cetatea lui Randa – un han aflat de-a lungul drumului pe care bănuiau că merseseră răpitorii. Spionii lui Murgon frecventau hanul, așa cum o făceau și negustorii, și călătorii din cetățile-port ale regatului Sunder, și, adesea, chiar cei din Monsea. „Este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe", gândi Po, iar asta nu îi îndepărta din calea lor, dacă ultima lor destinație era Monsea.

Nu călătoreau în anonimat. Ochii Katsei o făceau ușor de recunoscut de către oricine din cele șapte regate care avea urechi să audă povești. Po era în mod vădit un lienid și fusese prea adesea subiect de bârfă pentru a fi recunoscut datorită ochilor lui și persoanei înzestrate în prezența căreia se afla. Povestea plecării pripite a Katsei de la curtea lui Randa împreună cu prințul lienid avea să se împrăștie. Orice încercare de a se deghiza ar fi fost prostească. Katsa nici măcar nu se deranjase să-și schimbe tunica albastră și pantalonii care o identificau ca fiind membră a familiei lui Randa. Scopul lor putea fi presupus, pentru că era destul de cunoscut faptul că înzestratul lienid își căuta bunicul dispărut și era de presupus că domnița înzestrată îl însoțea. Cercetările lor, traseul ales, chiar și mesele pe care le-ar fi luat constituiau subiect de bârfă.

Totuși, oamenii ar fi fost decepționați. Căci nimeni n-avea de unde să știe că Po și Katsa nu-l căutau pe bunic, ci motivul răpirii lui. Nimeni n-avea cum să știe că Po și Katsa aflaseră de implicarea lui Murgon și îl suspectau pe Leck din Monsea. Și nimeni nu putea nici măcar ghici cât de multe era în stare Po să afle punând cele mai simple întrebări cu putință.

El călărea bine și aproape la fel de rapid pe cât i-ar fi plăcut ei. Trecură de copacii pădurilor din sud. Zgomotul produs de

copitele cailor o alina și făcea ca distanța care se întindea între ea și oamenii lăsați în urmă să-i pară mai puțin împovărătoare. Era bucuroasă de compania lui Po. Era ca o partidă de călărie între prieteni. Dar, mai târziu, când se opriră pentru a-și dezmorți picioarele și pentru a mânca, ea se simți din nou intimidată de prezența lui și nu știu cum să se comporte sau ce să spună.

– Vino să stai aici, Katsa.

El era așezat pe trunchiul mare al unui copac căzut, iar ea îl privi încruntată de lângă cal.

– Katsa, zise el. Dragă Katsa, n-am să te muşc. Nu-ți simt gândurile în momentul acesta, exceptând faptul că vreau să știu ce te face să nu te simți bine. Vino și vorbește cu mine.

Iar ea veni și se așeză lângă el, dar nu vorbi și nici măcar nu se uită la el, căci se temea să nu fie atrasă de privirea lui.

– Katsa, spuse el în cele din urmă, după ce stătură și mestecară în tăcere de ceva vreme, ai să te obișnuiești cu mine în timp. Vom găsi o cale să ne înțelegem unul cu celălalt. Cum aș putea să te ajut cu asta? Ar trebui să-ți zic de fiecare dată când simt ceva cu darul meu? Așa ai ajunge, poate, să înțelegi?

Nu suna prea atrăgător pentru ea. Ar fi preferat ca el să pretindă că nu simțea nimic. Dar avea dreptate. Erau împreună acum și, cu cât mai repede lămureau asta, cu atât mai bine.

– Da, răspunse ea.

– Prea bine, atunci. Așa voi face. Vrei să-mi pui vreo întrebare? Trebuie doar să întrebi.

– Mă gândesc că, spuse ea, dacă tu întotdeauna știi ce simt eu despre tine, atunci ar trebui să-mi spui mereu ce simți și tu despre mine, așa cum simți. Întotdeauna.

– Hm. Îi privi brațele. Nu mă prea încântă ideea asta.

– Nici pe mine nu mă încântă faptul că tu-mi cunoști trăirile, dar n-am de-ales.

– Hm. Se scărpină în cap. Presupun că, teoretic, ar fi corect.

– Ar fi.

– Prea bine. Hai să vedem. Mi-e milă de tine că a trebuit să-l părăsești pe Raffin. Consider că ai dat dovadă de curaj

înfruntându-l pe Randa aşa cum ai făcut-o, în privinţa individului ăla, Ellis. Nu ştiu dacă eu aş fi putut să merg până la capăt. Cred că ai mai multă energie decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit vreodată, deşi mă întreb dacă nu eşti puţin cam dură cu calul tău. Mă tot întreb de ce n-ai vrut să te căsătoreşti cu Giddon şi dacă ai făcut-o deoarece ai intenţionat să te căsătoreşti cu Raffin. Atunci, dacă e aşa, nu cumva eşti şi mai nefericită că a trebuit să-l părăseşti decât pot eu să-mi dau seama? Sunt foarte mulţumit că ai venit cu mine. Mi-ar plăcea să te văd apărându-te cu adevărat, luptând cu cineva până la moarte, căci ar fi o privelişte care mi-ar da fiori. Cred că mama te-ar plăcea. Fraţii mei, desigur, te-ar adora. Consider că eşti cea mai certăreaţă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Şi chiar îmi fac griji pentru calul tău.

Se opri, rupse o bucată de pâine, o mestecă şi o înghiţi. Ea îl privea ţintă, cu ochii larg deschişi.

– Asta e tot, deocamdată, spuse el.

– Nu e posibil ca tu să fi gândit toate aceste lucruri în doar o clipă, zise ea, iar el râse şi sunetul fu o mângâiere pentru ea.

Luptă împotriva luminiţelor aurie şi argintie care străluceau în ochii lui, dar pierdu. Când vorbi, vocea lui era moale.

– Acum, mă întreb, zise el, cum se face că nu-ţi dai seama că ochii tăi mă prind în mreje, aşa cum ai mei te prind pe tine? Nu-mi pot explica, Katsa, dar n-ar trebui ca asta să te stânjenească. Căci suntem amândoi cuprinşi de aceeaşi... atitudine prostească.

Katsa se înroşi, simţindu-se mai mult decât stânjenită de ochii şi de cuvintele lui. Dar asta era şi o uşurare pentru ea. Deoarece, dacă şi el se purta prosteşte, atunci comportamentul ei stupid o deranja mai puţin.

– Am crezut că s-ar putea să o faci dinadins, spuse ea, chestia cu ochii. Am crezut că ar putea fi o parte din darul tău, să mă prinzi în capcană cu ochii tăi şi să-mi citeşti gândurile.

– Nu. Nu, nu e nimic de genul ăsta.

– Cei mai mulţi oameni nu vor să se uite în ochii mei, zise ea. Cei mai mulţi oameni se tem de ei.

– Da. Nici în ochii mei nu se uită oamenii prea mult timp. Sunt prea ciudaţi.

Apoi, ea se uită la ochii lui, se aplecă și îi studie cu adevărat, așa cum nu avusese curajul s-o facă mai înainte.

– Ochii tăi sunt ca niște lumini. Nu prea par naturali.

El zâmbi.

– Mama spune că, atunci când am deschis ochii, în ziua în care culoarea lor s-a definitivat, aproape că m-a scăpat din brațe, atât de tare a tresărit.

– Ce culoare au avut înainte?

– Cenușii, ca a celor mai mulți lienzi. Dar ai tăi?

– Habar n-am. Nimeni nu mi-a spus vreodată și nu cred că a mai rămas cineva pe care să-l pot întreba.

– Ochii tăi sunt frumoși, zise el, iar ea se simți încălzită brusc, încălzită de soarele care se strecura printre vârfurile copacilor și crea petice de lumină.

În timp ce se urcau înapoi în șei și se întoarseră pe drumul din pădure, ea nu se simțea chiar confortabil în prezența lui, dar cel puțin putea să-l privească în față acum și să nu se teamă că-și punea pe tavă tot sufletul.

Drumul care ducea spre cetatea lui Murgon deveni mai larg și mai circulat. Când îi zăreau pe Katsa și Po, oamenii îi priveau lung. În curând, în hanuri și în casele din jurul cetății, va fi cunoscut faptul că acei doi luptători înzestrați călătoreau împreună, spre sud, pe drumul Murgon.

– Ești sigur că nu vrei să poposim la regele Murgon, zise Katsa, ca să-i adresezi niște întrebări? Ar fi mult mai rapid, nu-i așa?

– După jaf, a lăsat să se înțeleagă foarte clar că nu mai eram bine-venit la curtea lui. Bănuiește că știu ce s-a furat.

– Se teme de tine.

– Da. Și este genul care să facă un lucru prostesc. Dacă ne-am duce la curtea lui, probabil că ar pregăti o ofensivă, iar noi probabil că va trebui să începem să rănim oameni. Aș prefera să evit asta, tu nu? Dacă e să se iște ceva neplăcut, lasă să se întâmple asta la curtea regelui vinovat, nu la a celui care e doar un biet complice.

– Vom merge la han.

– Da, spuse Po. Vom merge la han.

Drumul prin pădure se îngustă din nou și deveni mai pustiu pe măsură ce cetatea lui Murgon rămânea în urmă. Se opriră înainte de căderea nopții. Își ridicară tabăra la o oarecare distanță de drum, într-o poieniță cu mușchi pe jos, cu ramuri groase drept acoperiș și un izvor care părea să fie pe placul cailor.

– Asta-i tot ce-i trebuie unui om, zise Po. Aș putea trăi aici chiar mulțumit. Ce părere ai, Katsa?

– Ai vrea să mănânci carne? Mă duc să prind ceva.

– Și mai bine, spuse el. Dar va fi întuneric în câteva minute și n-aș vrea să te rătăcești, mai ales dacă va fi un întuneric negru ca smoala.

Katsa zâmbi și traversă pârâiașul.

– O să-mi ia doar câteva minute. Și nu mă rătăcesc niciodată. Nici în cel mai negru întuneric.

– Nu-ți iei nici măcar arcul cu tine? Plănuiești să strângi de gât un elan cu mâinile goale?

– Am un cuțit în gheată, spuse Katsa, iar apoi se întrebă, preț de o clipă, dacă ea chiar ar *putea* să strângă de gât un elan cu mâinile goale. Părea posibil. Dar acum ea căuta doar un iepure sau o pasăre, iar cuțitul avea să-i servească drept armă. Se strecură printre copacii noduroși și apoi în liniștea umedă a pădurii. Era doar o chestiune de a asculta, de a rămâne în tăcere și de a se face invizibilă.

Când se întoarse, cinci minute mai târziu, cu un iepure mare, gras și jupuit, Po deja făcuse focul. Flăcările aruncau lumini portocalii asupra cailor și asupra lui însuși.

– Măcar atât am putut să fac și eu, zise Po pe un ton sec, și văd că deja ai jupuit iepurele. Încep să cred că nu voi avea prea multe responsabilități în timpul călătoriei noastre împreună, prin pădure.

– Te deranjează? Ești bine-venit să vânezi și tu. Poate că aș sta lângă foc, să cârpesc șosetele și să țip dacă aud vreun zgomot ciudat.

Atunci, el zâmbi.

– Și pe Giddon îl tratezi în felul ăsta când călătoriți? Îmi închipui că găsește asta deosebit de umilitor.

– Bietul Po! Te poţi declara mulţumit că-mi citeşti gândurile, dacă doreşti să te simţi superior.

El râse.

– Ştiu că acum mă necăjeşti. Şi ar trebui să ştii că nu sunt uşor de umilit. Poţi să vânezi pentru a-mi oferi hrană şi să mă învingi de fiecare dată când luptăm, şi să mă aperi când suntem atacaţi, dacă-ţi face plăcere. Îţi voi mulţumi pentru asta.

– Dar n-ar trebui să te apăr dacă am fi atacaţi. Şi, de altfel, mă îndoiesc că trebuie să vânez pentru a-ţi asigura hrana.

– Adevărat. Dar eşti mai bună decât mine, Katsa. Şi nu mă umileşte asta. Mai puse o creangă pe foc. Mă copleşeşte. Dar nu mă umileşte.

Rămase tăcută în noaptea adâncă, privind cum picura sângele din halca de carne pe care o ţinea pe un băţ deasupra focului. Asculta cum sfârâia când atingea focul. În minte, încerca să facă diferenţa între noţiunile „a fi copleşit" şi „a fi umilit" şi înţelese ce voise Po să spună. Ea nu s-ar fi gândit să facă deosebirea. El avea gândurile atât de limpezi, în timp ce ale ei erau o furtună permanentă, al cărei înţeles nu prea îl pricepea şi niciodată nu îl stăpânea. Simţi brusc şi acut că Po era mai isteţ decât ea, mult mai isteţ, şi că, în comparaţie cu el, ea era neşlefuită. O brută care nu gândea şi nu simţea.

– Katsa!

Ea îşi ridică privirea. Flăcările dansau în ochii lui, argintiu şi auriu, şi reflectau cerceii pe care el îi purta în ureche. Toată faţa îi era luminată.

– Spune-mi, zise el. A cui a fost ideea cu Consiliul?

– A fost a mea.

– Şi cine a decis ce misiuni avea Consiliul să îndeplinească?

– În ultimă instanţă, eu.

– Cine a plănuit fiecare misiune?

– Eu cu Raffin, cu Oll şi cu toţi ceilalţi.

El privea cum carnea se prăjea în foc. O întoarse pe a lui, o scutură absent şi astfel sucul stropi focul. Îşi ridică din nou privirile către ea.

– Nu înţeleg cum poţi să ne compari, spuse el, şi să găseşti că tu ai lipsuri în ceea ce priveşte inteligenţa, gândirea sau sentimentele. Eu a trebuit să-mi petrec întreaga viaţă dând formă emoţiilor celorlalţi şi a lor mele în mintea mea. Dacă, uneori, gândurile mele sunt mai limpezi decât ale tale, motivul este că eu am mai mult antrenament. Asta e singura diferenţă dintre noi.

Se concentră din nou asupra cărnii lui. Ea îl urmări cu privirea, ascultând.

– Aş vrea ca tu să-ţi aminteşti de Consiliu. Aş vrea ca tu să-ţi aminteşti că, atunci când ne-am întâlnit, erai pe cale de a-l salva pe bunicul meu, pentru nici un alt motiv decât acela că tu nu credeai că el merita să fie răpit.

Po se aplecă spre foc şi mai puse o creangă. Şedeau tăcuţi, cuibăriţi lângă foc, înconjuraţi de întuneric.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Dimineață, ea se trezi înaintea lui. O luă pe firul apei în jos, până când găsi un loc unde se forma ceva mai mare decât o baltă, dar mai mică decât un iaz. Acolo, ea se îmbăie cât de bine putu. Tremura, dar n-o deranjau răceala aerului și a apei; o trezi-ră complet. Când încercă să-și desfacă părul și să-l descâlcească, avu parte de frustrarea obișnuită. Trăgea și smulgea, dar degetele ei nu reușeau să-și găsească drumul printre noduri. Îl legă la loc. Se zvântă cât de bine putu și se îmbrăcă. Când se întoarse în luminiș, el era treaz, legându-și coburii.

– Mi-ai tăia părul dacă te-aș ruga?

El o privi nedumerit, ridicând din sprâncene.

– Încerci cumva să te deghizezi?

– Nu, nu e asta. Este doar faptul că mă înnebunește și nu l-am vrut niciodată, și mi-ar fi mult mai comod dacă nu l-aș avea.

– Hm. Examină nodul cel mare adunat la ceafa ei. Este ca și cum ar fi țesut, precum cuibul unei păsări, spuse el și, văzând pri-virea ei încruntată, râse. Dacă tu chiar vrei, aș putea să ți-l tai. Dar nu-mi închipui că ai fi deosebit de încântată de rezultat. De ce nu aștepți până ajungem la han, ca să o rogi pe nevasta han-giului s-o facă, sau pe una dintre femeile din cetate?

Katsa oftă.

– Foarte bine. Pot să mai trăiesc cu asta timp de încă o zi.

Po dispăru în jos pe cărarea pe care ea tocmai venise. Își rulă pătura și începu să-și pună lucrurile pe cal.

Drumul se îngusta pe măsură ce înaintau spre sud, iar pădurea devenea tot mai deasă și mai întunecată. Po mergea în frunte, în ciuda protestelor Katsei. El insista ca, atunci când ea stabilea ritmul, porneau acceptabil, dar, invariabil, nu după mult timp, galopau într-o viteză apropiată de cea la care puteai să-ți rupi gâtul. De aceea, își asumase sarcina de a-l apăra pe calul Katsei de stăpână.

– Zici că te gândești la cal, spuse Katsa când se opriră odată să adape caii într-un pârâu care traversa drumul. Dar cred că e doar faptul că nu poți să ții pasul cu mine.

Po râse de remarca ei.

– Încerci să mă momești, dar n-o să meargă.

– Apropo, zise Katsa, tocmai mi-a trecut prin minte că n-am mai exersat lupta noastră de când ți-am descoperit decepția, iar tu ai fost de acord să încetezi să mă mai minți.

– Nu, de fapt, de când m-ai pocnit în falcă pentru că erai furioasă pe Randa.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Bine, spuse ea. Tu vei conduce. Dar cum rămâne cu antrenamentele? Nu vrei să le continuăm?

– Desigur, acceptă el. Diseară, poate, dacă va fi încă lumină când poposim.

Călăreau în tăcere. Gândurile Katsei rătăceau, iar ea descoperi că, atunci când gândurile i se îndreptau spre orice avea legătură cu Po, trebuia să se controleze și să fie cu grijă. Dacă trebuia să se gândească la el, atunci avea să fie ceva nesemnificativ. El avea să nu se aleagă cu nimic din imixtiunile în gândurile ei, în timp ce călătoreau de-a lungul drumului liniștit din pădure.

Îi trecu prin minte cât de expus trebuia să fie el la aceste intruziuni. Ce se întâmpla dacă el se gândea la o problemă complicată, se concentra puternic și o mare mulțime de oameni apărea. Sau chiar și o singură persoană, care-l vedea și considera că ochii lui erau ciudați sau îi admira inelele, sau voia să-i cumpere

calul. Își pierdea concentrarea când alți oameni se infiltrau în gândurile lui? Cât de enervant trebuia să fie?

Apoi, ea se întrebă: ar putea să-i atragă atenția fără să-i zică vreo vorbă? Dacă avea nevoie de ajutorul lui sau dorea să se oprească, putea să-l strige în gând? Trebuia să fie posibil. Dacă o persoană aflată în raza lui de acțiune dorea să comunice cu el, Po trebuia să știe asta.

Îl privi cum călărea în fața ei, cu spatele drept și brațele ferme. Cămașa lui albă avea mânecile suflecate până la coate, ca de obicei. După aceea, privi copacii și urechile calului, și pământul care se întindea în fața ei. Își goli mintea de orice avea legătură cu Po. „Voi vâna o gâscă pentru cină, se gândi ea. Frunzele din acești copaci sunt pe cale de a-și schimba culoarea. Vremea e minunată și răcoroasă."

Și apoi, cu toată puterea ei, își concentră atenția asupra cefei lui Po și îi strigă numele în minte. El trase căpăstrul atât de puternic, încât calul se opri brusc, se clătină și aproape că se lăsă în jos. Iar calul ei aproape că se ciocni cu al lui. El părea atât de speriat și surprins – și nervos –, încât ea nu se putu abține: izbucni în râs.

– În numele Lienidului, ce-i cu tine? Încerci să mă sperii de moarte? Nu e destul că-ți nenorocești propriul cal, dar încerci să-l termini și pe al meu?

Știa că el era furios, dar nu se putu opri din râs.

– Iartă-mă, Po, încercam doar să-ți atrag atenția.

– Și presupun că nu-ți trece niciodată prin minte s-o iei cu binișorul. Dacă ți-aș spune că acoperișul meu trebuie reparat, ai începe prin a-mi dărâma casa.

– Oh, Po, nu fi mânios. Își înăbuși hohotul de râs care i se ridica din gât. Zău, Po, habar n-aveam că te vei speria în halul ăsta. N-am crezut că *aș putea* să te sperii. Nu m-am gândit că darul tău permitea una ca asta.

Tuși și se forță să afișeze o mască a penitenței, care oricum n-avea să-l prostească nici pe cel mai incompetent cititor de gânduri. Dar ea chiar nu voise asta, cu adevărat nu voise, iar el trebuia s-o știe. Și, în cele din urmă, fața i se destinse, iar un zâmbet îi răsări pe buze.

– Uită-te la mine, spuse el fără să fie nevoie, căci zâmbetul o prinsese în capcană. Acum, rostește-mi numele în minte, ca și când ai vrea să-mi atragi atenția – liniștit. La fel de liniștit ca și când l-ai rosti cu voce tare.

Ea aștepta o clipă, iar apoi îl gândi. „Po."

El încuviință.

– Atât trebuie doar.

– Păi, asta a fost ușor.

– Și vei observa că n-a avut nici un efect negativ asupra calului.

– Foarte amuzant. Putem să exersăm în timp ce călărim?

Și, tot restul zilei, ea îl strigă din când în când în minte. De fiecare dată, el ridica mâna pentru a-i arăta că auzise. Chiar și când ea șoptea. Așa încât se hotărî să nu-l mai strige, căci era limpede că funcționa și fiindcă nu voia să-l plictisească. El se uită peste umăr la ea și dădu din cap, iar ea știu că o înțelesese. Și călărea în urma lui, cu ochii larg deschiși, și încerca să priceapă cum de puteau să poarte o așa-zisă discuție fără să rostească vreun cuvânt.

Campară lângă un heleșteu înconjurat de marii copaci din Sunder. În vreme ce-și dezlegau coburii de pe cai, Katsa fu sigură că văzuse o gâscă prin stufăriș, legănându-se pe malul opus. Po își miji ochii.

– Chiar pare să fie o gâscă, spuse el, și nu mi-ar displăcea un copan la cină.

Așa încât Katsa porni, apropiindu-se în tăcere de gâscă. Aceasta n-o observă. Se hotărî să meargă direct la ea și să-i sucească gâtul, așa cum făceau femeile de la bucătărie în cotețele de păsări ale castelului. Dar, când se furișă mai aproape, gâsca o auzi și începu să gâgâie și să alerge spre apă. Ea fugi după pasăre, iar aceasta își deschise aripile ample și se înălță în aer. Katsa sări și-o prinse cu mâinile de mijloc. O doborî drept în heleșteu, surprinsă de mărimea ei. Iar acum, se lupta în apă cu o gâscă enormă, care bătea din aripi, ciupea, stropea cu apă și dădea din picioare – dar numai pentru o clipă. Căci mâinile îi erau deja în

jurul gâtului, iar acesta fu răsucit înainte ca pasărea să-şi poată înfige ciocul în vreo parte a corpului ei.

Se întoarse la ţărm şi fu surprinsă să-l vadă pe Po în picioare, cu gura căscată. Ea stătea în heleşteu, cu apa curgându-i din păr şi din haine, şi ţinea pasărea uriaşă de gât, pentru ca el s-o vadă.

– Am prins-o! anunţă ea.

El o privi ţintă vreme de o clipă, pieptul lui ridicându-se şi coborând, căci se părea că alergase la vederea luptei din apă. Îşi frecă tâmplele.

– Katsa, în numele Lienidului, ce faci?

– Ce vrei să spui? Am prins o gâscă.

– De ce nu ţi-ai folosit cuţitul? Te afli în heleşteu. Eşti udă toată.

– E doar apă, zise ea. Oricum, era vremea să-mi spăl hainele.

– Katsa...

– Am vrut să văd dacă pot s-o fac, spuse ea. Ce-ar fi dacă aş călători vreodată fără arme şi ar trebui să mănânc? E bine de ştiut cum să prinzi o gâscă fără să foloseşti arme.

– Ai fi putut să stai în tabăra noastră şi să tragi spre ea, peste heleşteu, dacă ai fi vrut. Am văzut cum ţinteşti.

– Dar acum ştiu că pot să fac asta, zise ea simplu.

El dădu din cap şi îi întinse o mână.

– Ieşi de acolo înainte să răceşti. Şi dă-mi mie asta. O voi jumuli în vreme ce tu te schimbi cu haine uscate.

– Eu nu răcesc niciodată, spuse ea în timp ce-şi croia drum spre mal.

Atunci, el râse.

– O, Katsa, sunt sigur că tu nu răceşti. Îi luă gâsca din mână. Mai poţi lupta? Putem exersa în vreme ce gâsca se coace.

Acum, să lupte cu el era ceva diferit, căci ştia care-i sunt avantajele. Să simuleze o lovitură era o risipă inutilă de energie, băgă Katsa de seamă. Nu avea nici un avantaj mental asupra lui, deşteptăciunea nu-i folosea la nimic. Singurele ei avantaje erau viteza şi ferocitatea. Iar acum, că ştia asta, deveni destul de uşor să-şi adapteze strategia. Nu pierdea timpul cu creativitatea. Doar îl lovea cu pumnii cât de repede şi tare putea. Se poate ca el să fi

știut încotro și-ar îndrepta următoarea lovitură, dar, după un șir de lovituri, pur și simplu nu mai putea să țină pasul cu ea, nu se putea mișca îndeajuns de repede pentru a o bloca. Se încleștară și se luptară în timp ce lumina pălea, iar seara se instala. Iarăși și iarăși, el se preda și se ridica în picioare, râzând și mormăind.

– Asta e un bun antrenament pentru mine, spuse el, dar nu înțeleg ce ai tu de câștigat. Altceva decât satisfacția de a mă bate măr.

– Va trebui să inventăm niște exerciții noi, zise ea. Ceva care se ne pună la încercare ambele daruri.

– Luptă cu mine și după ce se întunecă. Ai să descoperi atunci că suntem și mai potriviți.

Era adevărat. Cerul nopții era deasupra lor, un cer întunecat, fără lună și fără stele. În cele din urmă, Katsa nu mai putu vedea, de-abia reușea să-i ghicească silueta. Știa că ea nu mai poate să-l vadă și se mișca într-un fel care o încurca. Apărarea lui deveni mai puternică. Și loviturile lui începură s-o atingă cu precizie.

Ea îl opri.

– Este chiar asta, faptul că-mi simți mâinile și picioarele?

– Mâinile și picioarele, degetele de la mâini și degetele de la picioare, spuse el. Ești o prezență atât de puternică, Katsa! Ai atât de multă energie fizică! O simt permanent. Uneori, chiar și emoțiile tale par a fi fizice.

Ea mîji ochii și se gândi.

– Ai putea să lupți cu o persoană fiind legat la ochi?

– N-am făcut-o niciodată – n-am putut să încerc niciodată, desigur, fără să stârnesc suspiciune. Dar, da, aș putea, deși ar fi mai ușor pe teren deschis. Nu simt foarte clar suprafața pădurii.

Ea îl privi fix, o formă neagră, proiectată pe un cer negru.

– Minunat, zise ea. E minunat. Te invidiez. Ar trebui să luptăm mai des noaptea.

El râse:

– Nu m-aș plânge. Ar fi drăguț să atac din când în când.

Se mai luptară puțin, până când amândoi călcară pe o creangă zuia, iar Po aterizâ pe spate, pe jumătate scufundat în heleșteu. Ieși, împroșcând apă.

– Cred că ne-am antrenat suficient în întuneric, spuse el. Hai să vedem ce face gâsca.

Gâsca sfârâia deasupra focului. Katsa o încercă folosind furculița, iar carnea se desprindea de pe os.

– E perfectă, spuse ea. Am să-ți tai copanul.

Îi aruncă o privire, iar, în momentul acela, el își scotea cămașa udă. Ea se forță să-și golească mintea de orice gând. Să fie la fel de albă ca o coală de hârtie, liberă ca un cer fără stele. El veni spre foc și se ghemui acolo. Își ștergea apa de pe brațele goale și apoi își scutura mâinile spre foc. Katsa privea țintă gâsca și desprindea cu grijă copanul, și se gândea la înfățișarea cea mai lipsită de expresie de pe un chip de pe care nu se putea citi nimic, în măsura în care și-ar fi putut-o ea imagina. Se gândi că era o seară răcoroasă. Se gândi că gâsca avea să fie delicioasă, iar ei trebuiau să mănânce cât mai mult posibil. Nu trebuiau s-o irosească.

– Sper că ți-e foame, îi zise ea. N-aș vrea să irosim gâsca.

– Mor de foame.

Aparent, avea de gând să stea acolo, fără cămașă, până când focul o să-l usuce. Un semn de pe brațul lui îi atrase privirea, iar ea inspiră adânc și își imagină o carte în care nu scria nimic, plină de pagini goale. Dar apoi, un semn asemănător de pe celălalt braț îi atrase atenția, iar curiozitatea o cuprinse. Nu se putea abține; își mijii ochii la brațele lui. Și era în regulă, asta era acceptabil. Căci nu era nimic în neregulă cu a fi curioasă în legătură cu semnele care păreau a fi pictate pe pielea lui. Benzi late, întunecate, ca o panglică îi înconjurau brațele în locul unde mușchii umărului se terminau și începeau mușchii brațului. Benzile erau decorate cu desene complicate, iar ea credea că erau de diverse culori. Era greu să-ți dai seama la lumina focului.

– E un ornament din Lienid, spuse el, ca și cerceii din urechile mele.

– Dar ce este? întrebă ea. E pictat?

– E un fel de vopsea.

– Și nu se duce la spălat?

– Nu, timp de mai mulți ani.

El căută într-unul dintre coburi şi scoase o cămaşă. Şi-o trase peste cap, iar Katsa se gândi la o mare întindere de zăpadă şi respiră uşurată. Îi întinse copanul.

– Oamenii din Lienid sunt înnebuniţi după decoraţiuni, zise el.

– Poartă şi femeile semnele acestea?

– Nu, doar bărbaţii.

– Şi oamenii de rând?

– Da.

– Dar nu-l vede nimeni niciodată, spuse Katsa. Hainele celor din Lienid acoperă partea superioară a braţelor unui bărbat, nu-i aşa?

– Da, spuse Po. Nu sunt la vedere. Este o decoraţiune pe care cu greu o poate zări cineva.

Îi zări ochii zâmbitori, care sclipeau către ea, în lumina focului.

– Ce e? De ce zâmbeşti?

– Este destinat să fie atrăgător pentru soţia mea, zise el.

Katsa aproape că-şi scăpă cuţitul în foc.

– Ai o soţie?

– Cerule, nu! Zău, Katsa. Nu crezi că ţi-aş fi pomenit de ea?

El râdea de-a binelea acum, iar ea pufni.

– Nu ştiu niciodată ce alegi să-mi pomeneşti despre tine, Po.

– Este destinat pentru ochii nevestei pe care se presupune că o voi avea, spuse el.

– Cu cine te vei căsători?

El ridică din umeri.

– Nu m-am imaginat căsătorindu-mă cu cineva.

Ea se trase dincolo de foc şi desprinse celălalt copan pentru ea. Se întoarse şi se aşeză.

– Nu eşti îngrijorat cu privire la castelul şi la moşia pe care le ai? În legătură cu crearea de moştenitori?

El ridică din nou din umeri.

– Nu îndeajuns ca să mă unesc cu o persoană de care să nu vreau să fiu legat. Sunt destul de mulţumit de unul singur.

Katsa fu surprinsă.

– Mă gândisem la tine mai mult ca la o... ființă socială, când te afli pe domeniul tău.

– Când sunt în Lienid, mă descurc bine adaptându-mă unei societăți normale, atunci când trebuie. Dar este doar o prefăcătorie, Katsa. Întotdeauna este doar o prefăcătorie. Sunt constrâns să-mi ascund darul, mai ales de familia mea. Când sunt în cetatea tatălui meu, există o parte din mine care pur și simplu de-abia așteaptă să plec în călătorie din nou. Sau să mă întorc în castelul meu, unde sunt lăsat în pace.

Ea înțelegea asta perfect.

– Presupun că, dacă te căsătorești, n-ar putea fi decât o femeie în care să ai destulă încredere, ca să-i destăinuiești adevărul despre harul tău.

Po lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Da. Femeia cu care mă voi căsători va trebui să se corespundă unor cerințe mai degrabă imposibile. Aruncă osul rămas de la copan în foc și își tăie o altă bucată de gâscă. Suflă asupra cărnii pentru a o răci. Dar tu, Katsa? I-ai frânt inima lui Giddon cu plecarea ta, nu-i așa?

Simpla pronunțare a numelui o umplu de iritare.

– Giddon. Și se poate ca tu să nu înțelegi de ce n-am vrut să mă mărit cu el?

– Văd o mie de motive pentru care n-ai vrea să te măriți cu el. Dar nu știu care este motivul tău.

– Chiar și dacă aș fi vrut să mă mărit, nu m-aș mărita cu Giddon, spuse Katsa. Dar n-o să mă mărit cu nimeni. Sunt surprinsă că n-ai auzit zvonul acesta. Ai fost destul de mult timp la curtea lui Randa.

– O, l-am auzit. Dar, de asemenea, am auzit că ești o bătăușă ineficientă și că Randa te ține sub papuc. Nici unul dintre aceste zvonuri nu s-a dovedit a fi adevărat.

Ea zâmbi și își aruncă și ea osul în foc. Unul din cai necheză. Niște creaturi mici intrară în helești, apa închizându-se în jurul lor cu un pleoscăit. Brusc, ea se simți încălzită și mulțumită, și plină de mâncare bună.

– Eu și Raffin am vorbit odată despre căsătorie, zise ea. Căci el nu e încântat de ideea căsătoriei cu vreo femeie nobilă, care se gândește doar la a se îmbogăți sau a fi regină. Dar, desigur, el trebuie să se însoare cu cineva. N-are de ales în privința asta. Iar să se căsătorească cu mine ar fi o soluție simplă. Ne înțelegem și nu l-aș împiedica să se ocupe de experimentele lui. Nu s-ar aștepta ca eu să-i distrez oaspeții și nu m-ar împiedica să mă ocup de Consiliu.

Ea se gândi la Raffin aplecându-se asupra cărților și flacoanelor lui. Probabil că, în clipa asta, lucra la vreun experiment, cu Bann alături de el. Când avea să se întoarcă la curte, probabil că el se va fi căsătorit cu vreo lady sau cu alta. El s-a căsătorit, iar ea nu a fost acolo pentru ca el să-i vorbească despre asta; nu era acolo să-i împărtășească gândurile ei, dacă ar fi vrut să le asculte, așa cum făcea întotdeauna.

– În cele din urmă, reluă ea, nu s-a mai pus problema. Am râs în legătură cu asta, deoarece nici măcar n-am putut să încep s-o iau în calcul la modul serios. N-aș fi acceptat niciodată să fiu regină. Iar Raffin va dori copii, lucru pe care eu iarăși nu l-aș consimți. Și n-aș vrea să fiu atât de legată de o persoană, nici măcar de Raffin. Miji ochii spre foc și oftă gândindu-se la vărul ei ale cărui răspunderi erau atât de apăsătoare. Sper că se va îndrăgosti de vreo femeie care să devină o regină și o mamă fericită. Asta ar fi lucrul cel mai bun pentru el. Vreo femeie care să-și dorească o casă plină de copii.

Po își înclină capul spre ea.

– Îți displac copiii?

– Nu mi-au displăcut niciodată copiii pe care i-am întâlnit. Numai că niciodată nu mi i-am dorit. N-am dorit să le dau viață. Nu pot să explic asta.

Apoi, și-l aminti pe Giddon care o asigurase că asta avea să se schimbe. Ca și când el i-ar fi cunoscut sufletul, ca și când ar fi avut cea mai vagă înțelegere sufletului ei. Aruncă un alt os în foc și rupse o altă bucată din carnea de gâscă. Îi simți privirile și se uită la el încruntată.

– De ce te uiți la mine așa de urât, întrebă el, deși, după câte pot eu să-mi dau seama, nu ești supărată pe mine?

Ea zâmbi.

– Mă gândeam doar că Giddon ar fi descoperit că sunt o nevastă tare enervantă. Mă întreb dacă ar fi înțeles când aș fi plantat un răzor întreg de dediței-de-mare în grădini. Sau poate că m-ar fi considerat fermecător de domestică.

Po părea încurcat.

– Ce sunt dediței-de-mare?

– Nu știu dacă voi aveți alt nume pentru ea în Lienid. E o floare mică, purpurie. O femeie care îi mănâncă frunzele nu va putea naște copii.

Se înfășurară în pături și se culcară în fața focului care abia mai ardea. Po căscă îndelung, adânc, dar Katsa nu era obosită. Îi veni în minte o întrebare. Dar nu voia să-l trezească în caz că adormise.

– Ce este, Katsa? Sunt treaz.

Nu era sigură dacă se va obișnui vreodată cu chestia asta.

– Mă întrebam dacă aș putea să te trezesc, spuse ea, strigându-te în mintea mea în timp ce dormi.

– Nu știu, zise el. Nu simt lucrurile când dorm, dar, dacă sunt în pericol sau dacă se apropie cineva, mă trezesc întotdeauna. Poți să încerci – căscă din nou –, dacă trebuie.

– Am să încerc într-o altă noapte, spuse ea, când vei fi mai puțin obosit.

– Katsa, tu nu ești niciodată obosită?

– Sigur că sunt, răspunse ea, deși nu-i venea în minte nici un exemplu.

– Știi povestea regelui Leck din Monsea?

– Nu știam că există o poveste.

– Există, zise Po, o poveste care datează de secole și ar trebui s-o cunoști dacă tot călătorim în regatul lui. Am să ți-o spun și poate că ai să te simți mai obosită.

Se întoarse pe spate. Ea era culcată pe-o parte și îi privea profilul în lumina focului pe cale să se stingă.

– Ultimul cuplu regal din Monsea au fost oameni buni. Nu în mod deosebit niște minți grozave în ale statului, spuse el, dar aveau sfetnici de soi și erau mult mai buni față de popor decât ar putea mulți să-și închipuie astăzi că ar fi un rege și o regină. Dar nu aveau copii. Nu era un lucru bun, Katsa, așa cum ar fi pentru tine. Își doreau cu disperare un copil, pentru a avea un moștenitor, dar și fiindcă pur și simplu își doreau unul, așa cum presupun că-și doresc majoritatea oamenilor. Și, într-o bună zi, la curtea lor a sosit un băiat. Un băiat chipeș, având în jur de treisprezece ani, cu o înfățișare de copil isteț, cu un petic pe ochi, căci își pierduse ochiul când era mai mic. N-a spus de unde venea sau cine îi erau părinții, sau ce se întâmplase cu ochiul lui. Pur și simplu, a venit la curte cerșind și spunând povești în schimbul banilor și mâncării. Servitorii îl duseră înăuntru, căci zicea povești atât de minunate – povești sălbatice, despre un loc aflat dincolo de cele șapte regate, unde monștri ieșeau din apă și zburau prin aer, iar armatele năvăleau din peșteri și oamenii erau diferiți de toți cei pe care i-am cunoscut vreodată. În cele din urmă, regele și regina au aflat despre el, iar băiatul a fost adus înaintea lor pentru a le spune povești. I-a fermecat complet... i-a fermecat din prima zi. Le-a fost milă de el, de sărăcia, de singurătatea și de ochiul lui lipsă. Au început să-l aducă alături de ei la mese sau să întrebe de el când se întorceau din călătorii lungi, sau să-l cheme serile în apartamentele lor. Îl tratau ca pe un nobil; era educat și învățat să lupte și să călărească. Îl tratau aproape ca și cum ar fi fost propriul lor fiu. Și, când băiatul a împlinit șaisprezece ani, fiindcă regele și regina tot n-aveau un copil al lor, regele a făcut ceva extraordinar. L-a numit pe băiat moștenitorul lui.

– Chiar dacă nu știau nimic despre trecutul lui?

– Chiar dacă nu știau nimic despre trecutul lui. Iar de aici începe povestea cu adevărat interesantă, Katsa. Căci, la nici o săptămână de când regele îl numise pe băiat moștenitorul lui, regele și regina au murit de o boală ivită pe neașteptate. Iar cei doi sfetnici mai apropiați ai lor au fost disperați și s-au aruncat în râu. Sau, cel puțin, așa spune povestea. Nu știu dacă au existat martori.

Katsa se ridică într-un cot și îl privi țintă.

– Crezi că e ciudat? întrebă el. Eu întotdeauna am considerat că e ciudat. Dar poporul monsean n-a pus niciodată lucrurile sub semnul întrebării și toți cei din familia mea care l-au cunoscut pe Leck mi-au spus că sunt un prost dacă pun întrebări. Ei zic că Leck este deosebit de fermecător, chiar și peticul de pe ochi este fermecător. Ei spun că i-a jelit pe rege și pe regină îngrozitor de mult și este imposibil ca el să fi avut ceva de-a face cu decesul lor.

– N-am știut niciodată povestea asta, zise Katsa. Și nici că Leck nu are un ochi. L-ai întâlnit vreodată?

– Nu l-am întâlnit, spuse Po. Dar întotdeauna am avut un sentiment că eu nu l-aș trata așa cum o fac ceilalți. În ciuda grozavei sale reputații de bunătate față de cei mici și slabi. Căscă și se întoarse pe o parte. Ei bine, presupun că amândoi vom afla destul de curând dacă îi vom da crezare, în caz că lucrurile merg după cum mă aștept. Noapte bună, Katsa! Mâine, am putea ajunge la han.

Katsa închise ochii și ascultă cum respirația lui devenea calmă și egală. Cântări povestea pe care i-o spusese. Era greu de împăcat buna reputație a regelui Leck cu această poveste. Totuși, poate că era nevinovat. Poate că existau niște explicații logice.

Se întreba cum vor fi primiți la han și dacă vor fi destul de norocoși ca sa-și încrucișeze cărările cu cineva care deținea informațiile pe care le căutau. Ascultă sunetele care veneau dinspre helești și foșnetul ierbii.

Când crezu că Po adormise, îi rosti numele o dată, cu voce fermă, liniștită. El nu se mișcă. Se gândi la numele lui o dată, liniștită, ca o șoaptă în mintea ei. Din nou, el nu se mișcă, iar respirația nu i se schimbă.

Dormea.

Katsa expiră încetișor.

Era cea mai mare proastă din cele șapte regate.

De ce, când ea lupta cu el aproape în fiecare zi, când îi cunoștea fiece părticică a trupului, de ce, când ea șezuse deasupra lui și se luptase corp la corp cu el pe pământ și probabil ar putea să-i identifice prinderea în brațe mai rapid decât orice nevastă ar

recunoaşte îmbrăţişarea propriului soţ, de ce o stânjenea atât de tare vederea braţelor şi umerilor lui? Văzuse o mie de bărbaţi fără cămaşă până atunci, în sălile de antrenament sau când călătorea cu Giddon şi Oll. Raffin practic se dezbrăca în faţa ei, aşa erau de obişnuiţi unul cu celălalt. La fel era şi în cazul ochilor lui. Dacă nu luptau, corpul lui Po avea acelaşi efect asupra ei ca şi ochii lui.

Respiraţia lui se schimbă, iar ea îşi alungă gândurile. Ascultă cum respiraţia lui redevine ritmică.

N-avea să fie simplu cu Po. Nimic cu Po n-avea să fie simplu. Dar era prietenul ei, iar ea avea să călătorească împreună cu el. O să-l ajute să-l descopere pe răpitorul bunicului lui. Şi, cu orice preţ, va avea grijă să nu-l mai vâre în nici un heleşteu.

Iar acum, ea trebuia să doarmă. Se întoarse cu spatele la el şi îşi impuse să nu se mai gândească la nimic.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Hanul era o clădire mare, înaltă, construită din bușteni solizi. Cu cât mai adânc pătrundeai în partea sudică a cetății Sunder, cu atât mai masiv și mai dens era lemnul copacilor, deci cu atât mai puternice și mai impozante – casele și hanurile. Katsa nu petrecuse mult timp în partea centrală a Sunderului; unchiul ei o trimisese acolo de două sau de trei ori, probabil. Dar pădurile sălbatice și orășelele simple, cu case solide și prea îndepărtate de granițe pentru a fi implicate în prostia regilor o încântaseră întotdeauna pe Katsa. Pereții hanului păreau a fi ziduri de castel, dar mai întunecați și mai calzi.

Stăteau așezați la o masă, într-o încăpere plină de oameni care ședeau la mese – mese greoaie, de culori închise, făcute din același lemn ca și pereții. Era acea perioadă a zilei când oamenii din cetate și călătorii deopotrivă veneau șuvoaie în marea sală de mese a hanului și stăteau jos pentru a vorbi și a râde la o cupă cu ceva tare de băut. Conteniseră șoaptele care cuprinseseră încăperea când Po și Katsa intraseră pe ușă. Oamenii erau zgomotoși acum și joviali, și, chiar dacă mai trăgeau cu coada ochiului la înzestrații cu sânge regal, peste cupele și scaunele lor, ei bine, cel puțin, nu se holbau de-a dreptul.

Po stătea rezemat în scaunul lui. Ochii îi licăreau leneș, privind în jurul încăperii. Bea din cupa lui de cidru, iar cu degetul trasa urma rotundă pe care aceasta o lăsase pe masă. Își sprijini

cotul pe masă şi-şi lăsă capul pe mână. Căsca. „Arată, gândi Katsa, ca şi când i-ar trebui doar un cântec de leagăn pentru a adormi instantaneu. Se preface de minune."

Apoi, privirea lui poposi asupra ei şi el schiţă o tentativă de zâmbet.

– Nu cred că vom sta multă vreme la acest han, spuse el pe un ton coborât. În această încăpere există bărbaţi care deja sunt interesaţi de noi.

Po îl informase pe hangiu că ei doreau să ofere bani pentru orice informaţie legată de răpirea bunicului Tealiff. Bărbaţii – în special cei din Sunder, dacă sunt la fel ca regele lor – ar face multe pentru bani. Ar renunţa la loialitate şi ar spune adevăruri pe care promiseseră să nu le dezvăluie. Ar inventa şi poveşti, dar asta nu conta, pentru că Po putea scoate ceva dintr-o minciună la fel de bine ca din adevăr.

Katsa sorbi din cupa ei şi privi mulţimea de oameni. Podoabele negustorilor ieşeau în evidenţă dintre ternele nuanţe de maro şi portocaliu ale oamenilor din cetate. Katsa era singura femeie din încăpere, cu excepţia unei servitoare grăbite, fiica hangiului, care alerga printre mese cu o tavă plină de cupe şi căni. Era mică de statură, măslinie şi drăguţă, şi puţin mai tânără decât Katsa. Nu atrăgea nimănui atenţia în timp ce robotea şi nici nu zâmbea cuiva, exceptându-l pe orăşeanul destul de bătrân pentru a-i fi tată. Le adusese lui Katsa şi lui Po băuturile în tăcere, aruncându-i doar o privire rapidă şi timidă lui Po. Majoritatea bărbaţilor din sală îi acordau respectul cuvenit. Dar Katsei nu prea îi plăcură zâmbetele de pe chipurile negustorilor de la masa unde fata servea în momentul acela.

– Câţi ani crezi că are fata asta? întrebă Katsa. Crezi că e măritată?

Po privi masa negustorilor şi sorbi din băutură.

– Şaisprezece sau şaptesprezece, cred. Nu e măritată.

– De unde ştii?

El se opri.

– Nu ştiu. E o bănuială.

– N-a părut a fi o bănuială.

El bău din cupă. Chipul îi era impasibil. Nu fusese o bănuială, ea știa asta. Brusc, îi trecu prin minte cum de putea el ști un asemenea lucru cu atâta certitudine. Îi luă o clipă pentru a-și calma iritarea stârnită de orice fată care-l admirase vreodată pe Po și credea că acesta nu-i cunoștea gândurile.

– Ești imposibil, spuse ea. Nu ești cu nimic mai bun decât acei negustori. Și, în plus, numai fiindcă ea stă cu ochii pe tine, asta nu înseamnă că...

– Nu e corect, protestă Po. Nu pot să mă abțin când știu. Greșeala mea a fost să ți-o dezvălui ție. Nu sunt obișnuit să călătoresc cu cineva care-mi cunoaște darul. Am vorbit înainte de a gândi cât de necinstit ar fi față de ea.

Katsa își dădu ochii peste cap.

– Scutește-mă de confesiunile tale. Dacă e necăsătoriă, nu pricep de ce tatăl ei o trimite să-i servească pe acești bărbați. Nu sunt convinsă că e în siguranță printre ei.

– Tatăl ei stă la bar cea mai mare parte a timpului. Nimeni n-ar îndrăzni să-i facă vreun rău.

– Dar el nu este acolo întotdeauna – acum, nu-i acolo. Și doar fiindcă nu sar pe ea nu înseamnă că o respectă sau că n-o să o caute mai târziu.

Fata dădu ocol mesei negustorilor, turnându-le cidru în cupe. Când unul dintre bărbați îi atinse brațul, ea se dădu înapoi. Negustorii izbucniră în râs. Bărbatul se întindea spre ea, apoi se retrăgea, apoi iarăși se întindea și iarăși se retrăgea, necăjind-o. Prietenii lui râdeau și mai tare. Apoi, bărbatul aflat în cealaltă parte a fetei o înșfăcă de încheietura mâinii și o ținu strâns, iar bărbații izbucniră în urale. Ea încercă să-și tragă mâna, dar bărbatul care râdea nu voia să-i dea drumul. Roșie la față de rușine, nu se uita la fața nici unuia, ci doar își trăgea brațul. Arăta prea mult ca un iepuraș nătâng, încurcat, prins în capcană și, brusc, Katsa se ridică în picioare. Și Po se ridică și o prinse pe Katsa de braț.

Preț de o secundă, Katsa aprecie simetria ciudată; exceptând faptul că, spre deosebire de servitoare, ea putea să se smulgă din strânsoarea lui Po, iar, spre deosebire de negustori, Po avea un

motiv îndreptățit s-o țină de braț. Iar Katsa n-avea să se smulgă din strânsoarea degetelor lui, căci nu era nevoie. Fusese suficient că se ridicase în picioare. Cei din încăpere înlemniră tăcuți. Bărbatul dădu drumul mâinii fetei. Se uita fix la Katsa, cu fața albă și gura deschisă – teamă, la fel de cunoscută Katsei ca și propriul trup. Și fata se uita fix și încerca să-și regăsească suflul, și-și apăsă mâna pe piept.

– Stai jos, Katsa. Vocea lui Po era scăzută. S-a terminat acum. Stai jos!

Iar ea se așeză. Cei din încăpere respirară ușurați. După câteva clipe, vocile murmurară, apoi vorbiră și râseră din nou. Dar Katsa nu era sigură că se terminase. Poate că se terminase cu fata și cu acei negustori. Dar vor mai fi și alte grupuri de negustori mâine. Iar acești negustori aveau să plece și să-și găsească altă fată.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce Katsa se pregătea de culcare, veniră două fete să-i taie părul.

– E prea târziu, domniță? întrebă cea mai în vârstă, care ducea foarfeca și o perie.

– Nu. Cu cât mai curând scap de el, cu atât mai bine. Vă rog, intrați.

Erau tinere, mai tinere decât fata care servea. Cea mai tânără, o copilă de zece sau de unsprezece ani, ducea o mătură și un făraș. O așezară pe Katsa și se mișcau cu timiditate în jurul ei. Vorbeau puțin. Aproape că nu îndrăzneau să respire, nu chiar înspăimântate, dar pe-aproape. Cea mai mare dezlegă părul Katsei și începu să-și treacă degetele prin partea încâlcită.

– Domniță, iertați-mă dacă vă provoc durere.

– Nu mă doare, spuse Katsa. Și nu e nevoie să-l descâlcești, vreau să-l tai tot, cât de scurt poți. La fel de scurt ca al unui bărbat.

Ambele fete deschiseră ochii larg.

– Am tăiat părul multor bărbați, zise fata mai mare.

– Poți să-l tai și pe al meu așa cum l-ai tăiat pe al lor, zise Katsa. Cu cât mai scurt îl tai, cu atât mai fericită voi fi.

Foarfeca țăcănea pe lângă urechile Katsei, iar capul ei deveni din ce în ce mai ușor. Cât de ciudat era să-și răsucească gâtul și să nu simtă cum o trăgea părul, coada grea răsucindu-se pe spatele ei. Fata mai mică ținea mătura și îndepărta părul în clipa în care cădea pe podea.

– E sora voastră cea pe care am văzut-o servind băuturile în sala de mese? întrebă Katsa.

– Da, domniță.

– Câți ani are?

– Șaisprezece, domniță.

– Și voi?

– Eu am paisprezece, iar sora mea – unsprezece, domniță.

Katsa o privi pe fată mai mică adunând părul cu o mătură mai înaltă decât ea.

– Le învață cineva pe fetele de la han să se protejeze singure? Porți un cuțit?

– Ne protejează tata și fratele nostru, spuse simplu fata.

Fetele tăiau și măturau, iar părul Katsei cădea. Se înfioră, nefiind obișnuită să simtă aerul răcoros pe gât. Și se întreba dacă alte fete din Sunder și din cele șapte regate aveau cuțite sau dacă toate se așteptau ca tații și frații lor să le protejeze.

Un ciocănit o trezi. Se ridică. Venea dinspre ușa care lega camera ei de a lui Po. Nu dormea de multă vreme și era miezul nopții. Luna lumina suficient de bine prin fereastră, așa încât, dacă n-ar fi fost Po cel care ciocănea, ci un dușman, ea putea să-l vadă destul de bine, să-l bată până îl lăsa fără suflare. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte în clipa în care se ridică.

– Katsa, sunt doar eu, strigă vocea prin gaura cheii. E un zăvor dublu. Trebuie să-l deschizi de pe partea ta.

Ea se rostogoli din pat. Dar unde era cheia?

– Cheia mea era atârnată lângă ușă, strigă el, iar ei îi trebui o clipă ca să privească în direcția indicată de el. Am bănuit doar că erai în căutarea cheii. N-a fost darul meu, deci nu trebuie să te înfurii.

Katsa pipăi de-a lungul peretelui. Degetele ei atinseră o cheie.

– Nu te temi să strigi în halul ăsta? Oricine te-ar putea auzi. S-ar putea să-ți dezvălui prețiosul dar unei întregi legiuni de iubiți ai mei.

Râsul său se auzi înăbușit de dincolo de ușă.

– Aș ști dacă mi-ar auzi vocea cineva. Și, de asemenea, aș ști dacă tu ai fi cu o legiune de iubiți. Katsa – ți-ai tăiat părul?

Ea pufni.

– Asta-i minunat. N-am pic de intimitate și mi-ai simțit chiar și părul.

Răsuci cheia în broască și deschise ușa. Po își îndreptă trupul. Avea o lumânare în mână.

– Cerule! exclamă el.

– Ce vrei?

Ridică lumânarea, ca să-i vadă fața.

– Po, ce vrei?

– A făcut o treabă mult mai bună decât aș fi făcut eu.

– Mă întorc în pat, zise Katsa și întinse mâna spre ușă.

– Bine, bine. Bărbații, negustorii. Bărbații sunderani care o necăjeau pe fata aia. Cred că intenționează să vină la noi în noaptea asta și să ne vorbească.

– De unde știi?

– Camerele lor sunt sub ale noastre.

Ea clătină din cap, nevenindu-i a crede.

– Nimeni din hanul ăsta nu are pic de intimitate.

– Simțul meu față de ei e slab, Katsa. Nu pot să-i simt pe toți până în vârful ultimului fir de păr, așa cum te simt pe tine.

Ea oftă

– În cazul ăsta, ce onoare pe capul meu. Vin la miezul nopții?

– Da.

– Dețin informații?

– Cred că da.

– Ai încredere în ei?

– Nu în mod special. Cred că vor veni curând, Katsa. Când vor veni, bi ciocăni la ușa ta exterioară.

Katsa încuviință din cap.

– Prea bine, voi fi gata.

Păşi înapoi în camera ei şi trase uşa după ea. Aprinse o lumânare, îşi stropi faţa cu apă şi se pregăti pentru sosirea târzie, în noapte a negustorilor.

Şase negustori stătuseră aşezaţi în jurul mesei în salon şi râseră de fata care servea. Când ciocănitul lui Po o aduse la uşă, îl zări stând în hol, cu toţi şase, fiecare având o lumânare care arunca o lumină palidă peste chipul bărbos. Erau înalţi şi laţi în spate, enormi pe lângă ea şi chiar şi cel mai mic era mai înalt şi mai lat în umeri decât Po.

Ce mai adunătură de bătăuşi! Îi urmă în camera lui Po.

– Sunteţi treji şi îmbrăcaţi, prinţe, domniţă, spuse cel mai mare dintre negustori în timp ce se strecurau în camera lui Po.

Era bărbatul care încercase primul s-o apuce pe fată de braţ şi primul care o necăjise. Katsa înregistră ironia când acesta le rosti titlurile. Omul n-avea mai mult respect pentru ei decât aveau ei pentru el. Cel care o luase pe fată de mână se afla în spatele lui, iar cei doi păreau să fie conducătorii grupului. Stăteau împreună, în mijlocul camerei, cu faţa la Po, pe când ceilalţi patru se aflau în umbră.

Erau bine făcuţi aceşti negustori. Katsa se duse la uşa laterală, cea care dădea în camera ei, şi se rezemă de ea cu braţele încrucişate. Se afla la câţiva paşi de Po şi de cei doi conducători şi putea să-i vadă şi pe ceilalţi patru. Era mai multă precauţie decât ar fi fost necesară. Dar nu le făcea nici unuia dintre ei rău să ştie că ea îi urmărea cu privirea.

– Am tot primit vizitatori în cursul nopţii, spuse Po, o minciună uşor de crezut. Nu sunteţi singurii călători din han care deţin informaţii despre bunicul meu.

– Fii precaut faţă de ceilalţi, prinţe, spuse cel mai mare dintre negustori. Bărbaţii ar minţi pentru bani.

Po ridică o sprânceană.

– Îţi mulţumesc pentru avertisment. Se lăsă într-o rână, sprijindu-se de masă şi-şi băgă mâinile în buzunare. Katsa afişă un zâmbet îngheţat. Prefera atitudinea îndrăzneaţă a lui Po.

– Ce informaţii aveţi pentru noi? întrebă el.

– Cât plătiți? întrebă bărbatul.

– Voi plăti oricât face informația.

– Suntem șase, zise bărbatul.

– O să vă plătesc în monede divizibile cu șase, spuse Po, dacă asta vrei.

– Am vrut să zic, prințe, că nu merită să ne pierdem vremea divulgându-ți informații dacă tu nu ne vei recompensa suficient cât să ajungă pentru toți șase.

Po alese acel moment pentru a căsca. Când vorbi, vocea sa era calmă, chiar prietenoasă:

– N-am să mă tocmesc asupra unui preț când n-am o fărâmiță de informație de la voi. Veți fi răsplătiți corect. Dacă asta nu vă mulțumește, sunteți liberi să plecați.

Bărbatul se legănă pe călcâie o clipă. Îi aruncă o privire partenerului. Acesta încuviință, iar omul își drese vocea.

– Prea bine, spuse el. Avem informații care fac legătura între răpire și regele Birn din Wester.

– Ce interesant, rosti Po, iar farsa începu.

Po puse toate întrebările pe care le-ar fi adresat cineva dacă ar fi condus acest interogatoriu în mod serios. Care era sursa informațiilor lor? Era de încredere acela care vorbise despre Birn? Care era motivul răpirii? Fusese Birn sprijinit de un alt regat? Se afla bunicul Tealiff în temnițele lui Birn? Cum erau păzite temnițele lui Birn?

– Ei bine, domniță, zise Po, aruncând o privire în direcția ei. Va trebui să trii .item vorbă rapid, astfel încât frații mei să știe să cerceteze temnițele lui Birn din Wester.

– Și n-o să călătoriți voi înșivă într-acolo? Omul era surprins și, cel mai probabil, dezamăgit că nu reușise să-i trimită pe Po și Katsa într-o misiune inutilă.

– Noi mergem pre sud și est, spuse Po. În Monsea și la regele Leck.

– Leck nu este vinovat de răpire, spuse bărbatul.

– N-am zis niciodată că este.

– Leck nu poate fi învinovățit. Îți risipești energia cercetând în Monsea, când bunicul tău e în Wester.

Po căscă din nou. Își schimbă poziția centrului de greutate și-și încrucișă brațele. Se uită prietenos la bărbat.

– Nu mergem în Monsea în căutarea bunicului meu, spuse el. Este o vizită de curtoazie. Sora tatălui meu este regina din Monsea. A fost foarte supărată din pricina răpirii. Intenționăm să-i facem o vizită. Poate că vom reuși să aducem alinare cu veștile voastre, la curtea din Monsea.

Unul dintre negustorii din spate își drese vocea.

– Multă boală, acolo, zise din colțul lui, la curtea din Monsea.

Ochii lui Po se îndreptară calm spre bărbat.

– Chiar așa?

Omul mormăi.

– Familia mea se află în serviciul lui Leck. Rude îndepărtate. Două fetițe care lucrau în adăpostul lui, verișoare de vreun grad, ei bine, au murit în urmă cu câteva luni.

– Ce vrei să spui prin „în adăpostul lui"?

– Adăpostul pentru animale al lui Leck. El salvează animale, prințe. Știi asta.

– Da, desigur, zise Po. Dar nu știam despre adăpost.

Bărbatul părea să se bucure că era în centrul atenției lui Po. Privi la însoțitorii lui și își ridică bărbia.

– Păi, prințe, are sute de animale, câini, veverițe, iepuri, care sângerează din tăieturile de pe spate și burți.

Po își îngustă ochii.

– Tăieturi pe spate și burți, repetă el precaut.

– Știi dumneata. Ca și când ar fi intrat în ceva ascuțit, spuse bărbatul.

Pentru o clipă, Po îl privi țintă.

– Desigur. Și oase rupte? Vreo boală?

Omul se gândi.

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva, prințe. Doar o grămadă de tăieturi și înțepături care necesită un timp îndelungat pentru a se vindeca. Nespus de lung pentru a se vindeca. Are o echipă de copii care îl ajută să îngrijească micile vietăți pentru a se vindeca. Se zice că este foarte dedicat animalelor lui.

Po își strânse gura pungă. Îi aruncă o privire Katsei.

– Înțeleg, spuse el. Și știi cumva de ce boală au murit fetele?

Bărbatul ridică din umeri.

– Copiii nu sunt foarte puternici.

– Am trecut la un alt subiect acum, zise cel mai solid dintre negustori, întrerupându-i. Am convenit să-ți dăm informații despre răpire, nu despre asta. Vom vrea și mai mulți bani pentru supliment.

– Și, oricum, brusc, am fost atinși de o boală numită plictiseală, spuse partenerul lui.

– Oh, zise primul, ai poate în minte o modalitate mai amuzantă de petrecere a timpului?

– Într-o companie diferită, spuse bărbatul din colț.

Râdeau toți șase, chicotind datorită unei glume doar a lor, pe care Katsa simțea că o înțelege.

– Noroc cu tații care-și protejează fiicele și cu ușile încuiate ale dormitoarelor, zise partenerul primului pe un ton coborât, către prietenii lui, dar nu suficient de coborât pentru auzul ascuțit la Katsei.

Se repezi spre ei, înainte ca hohotul de râs să fi început. Po o blocă atât de rapid, încât ea știu că el trebuie să fi reacționat cu o fracțiune de secundă înaintea sa.

– Oprește-te! îi ceru el încet. Gândește-te. Respiră.

O cuprinse o mânie impulsivă și îi permise trupului lui să-i blocheze calea către negustori, către cei doi, către cei șase, căci acei bărbați erau unul și același pentru ea.

– Ești singurul bărbat din șapte regate care poate ține o pisică salbatică în lesă, spuse unul din cei doi bărbați.

Ea nu era sigură care anume, căci atenția îi era distrasă de efectul pe care acele cuvinte le avuseseră asupra lui Po.

– Suntem norocoși că are un asemenea gardian sensibil, continuă bărbatul. Și tu ești un tip norocos. Sălbaticele sunt cele mai amuzante, dacă poți să le ții sub control.

Po se uita la ea, dar n-o vedea. Ochii lui scăpărau, gheață argintie și foc auriu. Brațul care o ținea se încordă, iar mâna i se strânse pumn. Inspiră, părea că la nesfârșit. Era furios. Katsa văzu asta și se gândi că el avea de gând să-l lovească pe bărbatul

care vorbise, şi, pentru un moment de panică, nu ştiu dacă să-l oprească sau să-l ajute.

Să-l oprească. Avea să-l oprească, căci el nu mai raţiona. Îl prinse de braţe şi îl ţinu strâns. Îi rosti numele în mintea ei:

„Po. Opreşte-te! Gândeşte, vorbi ea în minte, aşa cum îi spusese el. Gândeşte-te." El începu să expire, la fel de îndelung cum inspirase. Îşi concentră din nou privirea şi o văzu.

Se răsuci pe călcâie şi rămase alături de ea. Îi privi în faţă pe cei doi bărbaţi; nici nu mai conta care din ei vorbise.

– Afară!

Tonul lui era foarte calm.

– Am vrea să ne primim plata...

Po făcu un pas spre bărbaţi, iar ei se dădură înapoi. Îşi ţinea braţele pe lângă corp cu un calm întâmplător care nu putea să păcălească pe nimeni din cameră.

– Aveţi cea mai vagă idee cui anume vă adresaţi? întrebă el. Vă închipuiţi că veţi primi fie şi un bănuţ având în vedere că aţi vorbit în felul acesta? Sunteţi norocoşi că vă las să ieşiţi fără să vă bat până vă scot dinţii din gură.

– Eşti sigur că n-ar trebui s-o facem? spuse Katsa, privindu-l pe fiecare dintre bărbaţi în ochi, unul după altul. Mi-ar plăcea să fac ceva ca să-i descurajez să nu se mai atingă de fata hangiului.

– N-o vom face, icni unul dintre ei. Nu ne vom atinge de nimeni, jur.

– Dacă o veţi face, veţi regreta, zise ea. Veţi regreta tot restul micilor şi nenorocitelor voastre vieţi.

– N-o vom face, domniţă. N-o vom face. Ieşiră cu spatele către uşă, de pe feţele lor albe dispărându-le rânjetele de superioritate. Era doar o glumă, domniţă, jurăm.

– Ieşiţi! spuse Po. Plata voastră este faptul că nu vă omorâm pentru insulte.

Bărbaţii se înghesuiră să iasă din cameră. Po trânti uşa în urma lor. Apoi, se rezemă de uşă şi se lăsă se alunece, până când ajunse pe podea. Îşi frecă faţa cu mâinile şi lăsă să-i scape un oftat adânc.

Katsa luă o lumânare de pe masă și se ghemui în fața lui. Încerca să-i măsoare oboseala și mânia din gradul de aplecare al capului și încordarea umerilor. Își luă mâinile de la ochi și-și rezemă capul de ușă. Se uită la chipul ei pentru o clipă.

– Am crezut cu adevărat c-aș fi putut să-l rănesc foarte grav pe bărbatul ăla, spuse el.

– Nu știam că ești capabil de un asemenea temperament.

– Se pare că sunt.

– Po, zise Katsa când o străbătu un gând. Cum de-ai știut când am intenționat să-i atac? Intențiile mele se refereau la ei, nu la tine.

– Da, dar am simțit brusc cum îți crește energia și te cunosc destul de bine, ca să bănuiesc când ești pe cale să te repezi la cineva. Zâmbi pe jumătate obosit. Nimeni nu te-ar putea acuza vreodată că ești inconsecventă.

Ea pufni. Se așeză pe podea, în fața lui și își încrucișă picioarele.

– Și acum, ai de gând să-mi spui ce-ai aflat de la ei?

– Da. Își închise ochii. Ce am aflat. Pentru început, cu excepția individului din colț, de-abia dacă au rostit vreun cuvânt adevărat. A fost un joc. Voiau să ne păcălească, să-i plătim pentru informații false. Voiau să-și ia revanșa pentru incidentul din sufragerie.

– N-au minte, zise Katsa.

– N-au, e adevărat, însă, fără doar și poate, ne-au ajutat. Leck este, Katsa. Sunt sigur de asta. Bărbatul mințea când spunea că nu Leck este vinovat. Și totuși... și totuși era și altceva, ceva foarte ciudat, de care n-am putut să-mi dau seama. Clătină din cap și se uită lung la mâinile lui, gândindu-se. E ciudat, Katsa. Simt această ciudată... stare de apărare ridicându-se în ei.

– Ce vrei să spui prin „stare de apărare"?

– Ca și când ei toți credeau în nevinovăția lui Leck și voiau să-l apere în fața mea.

– Dar tocmai ai zis că Leck e vinovat.

– E vinovat, iar acești bărbați o știu. Dar, de asemenea, ei îl cred nevinovat.

– Dar asta n-are sens.

El dădu din nou din cap.

– Știu. Dar sunt sigur de ceea ce am simțit. Vorbesc serios, Katsa, când bărbatul a spus că Leck nu e vinovat de răpire, el mințea. Dar, când a spus, o clipă mai târziu, că „Leck nu poate fi învinovățit", el vorbea serios. Era încredințat că spune adevărul. Po privea spre tavanul întunecat. Am putea concluziona că Leck l-a răpit pe bunicul meu, dar într-un scop nevinovat? Pur și simplu, nu poate fi asta.

Katsa nu putea înțelege lucrurile pe care Po le aflase, nu mai mult decât înțelegea maniera în care le aflase.

– Nimic din toate asta n-are nici un înțeles, zise ea cu o voce pierdută.

El își întrerupse șirul gândurilor pentru o clipă și se concentră asupra ei.

– Katsa, îmi pare rău. Asta trebuie să fie copleșitor pentru tine. Sunt capabil să simt o mulțime, vezi tu, de la oamenii care încearcă să mă păcălească, dar care nu știu să-și ferească gândurile și sentimentele.

Ea nu putea înțelege. Renunțase să încerce a găsi un sens în faptul că regele era atât vinovat, cât și nevinovat.

Se uita la Po în timp ce acesta era din nou cufundat în gânduri și-și privea lung mâinile. Negustorii nu știuseră să-și ferească gândurile și sentimentele. Dacă era un lucru care putea fi făcut, atunci ea chiar dorea să învețe cum să-l facă.

Îi simți privirea și își dădu seama că el o urmărea.

– Ții ceva lucruri ascunse de mine, spuse el.

Ea tresări, apoi privi în gol pentru clipă.

– Sau o faci, continuă el, de când ai aflat despre darul meu. Vreau să zic, am simțit că-mi ascunzi unele lucruri – așa cum o faci acum – și pot să spun că funcționează, fiindcă darul meu nu-mi indică nimic. Întotdeauna mă simt puțin ușurat când funcționează, Katsa. Cu adevărat, nu doresc să-ți aflu toate secretele. Se ridică în picioare, chipul fiindu-i luminat de o idee. Știi? Întotdeauna ai fi putut să mă lași lat. Nu te-aș fi oprit.

Atunci, Katsa râse.

– N-aş fi făcut-o. Ţi-am promis că nu te voi lovi decât în timpul exerciţiilor.

– Dar, în cazul ăsta, ar fi vorba de autoapărare.

– Nu este.

– Ba este, insistă el, iar ea râse din nou de corectitudinea lui.

– Mai degrabă mi-aş antrena mintea împotriva ta, spuse ea, decât să te las lat de fiecare dată când aş avea un gând pe care n-aş vrea ca tu să-l ştii.

– Da, bine, şi eu aş prefera asta, crede-mă. Dar îţi acord permisiunea să mă laşi lat dacă vreodată vei avea nevoie s-o faci.

– Mai bine n-ai face-o. Ştii cât de impulsivă sunt.

– Nu-mi pasă.

– Dacă-mi acorzi permisiunea, probabil că o voi face, Po. Probabil că voi...

El îşi ridică mâna.

– Am fi chit. Când luptăm, tu îţi stăpâneşti harul. Eu nu pot să-l stăpânesc pe al meu. Deci tu trebuie să ai dreptul să te aperi.

Ei nu îi plăcea asta. Dar nici nu putea să nu-i înţeleagă punctul de vedere. Nu putea să nu înţeleagă modul drăgăstos în care, de bunăvoie, renunţa la darul lui pentru ea.

– Vei avea mereu o durere de cap, îl avertiză ea.

– Poate că Raffin a inclus printre leacuri şi remediul său contra durerilor de cap. Mi-ar plăcea să-mi schimb culoarea părului, acum, că tu ţi-ai schimbat coafura. Albastru mi se potriveşte, nu crezi?

Din nou, ea râse şi jură în sinea ei că n-avea să-l lovească; n-avea s-o facă decât dacă era cu totul disperată. În clipa aceea, lumânarea aflată pe podea, între ei licări şi se stinse. Conversaţia lor o luase razna cu totul. Plecau spre Monsea în zori, cel mai probabil, şi era miezul nopţii, iar la han şi în cetate toată lumea dormea. Totuşi, ei stăteau pe podea, râzând în întuneric.

– Deci, plecăm spre Monsea, mâine? spuse ea. O să adormim călare.

– Eu am să adorm călare. Tu vei călări ca şi când ai fi dormit zile întregi – ca şi când ar fi un concurs între noi ca să vedem care ajunge primul în Monsea.

– Și ce vom găsi când vom ajunge acolo? Un rege nevinovat de lucrurile de care se face vinovat?

El se scărpină în cap.

– Întotdeauna am considerat straniu faptul că mama și tatăl meu n-aveau nici un fel de suspiciuni legate de Leck, chiar și cunoscându-i povestea. Iar acum, acești bărbați par să-l considere fără vină în privința răpirii, deși ei știu că nu e așa.

– Poate fi el atât de cumsecade în alte privințe, încât oricine să-i ierte crimele sau să nu reușească să le vadă?

Pentru o clipă, el rămase tăcut.

– M-am întrebat... Mi-a trecut prin minte recent... că el ar putea fi înzestrat. Că ar putea avea un dar care schimbă modul în care lumea gândește despre el. Există asemenea daruri? Nici măcar nu știu.

Ei nu-i trecuse niciodată prin minte. Dar el ar putea fi înzestrat. Cu un ochi lipsă, el ar putea fi înzestrat și nimeni n-ar ști măcar. Nimeni nici măcar n-ar bănui, căci cine ar bănui existența unui dar care să controleze bănuielile?

– Ar putea avea darul de a prosti lumea, zise Po. Darul de a încurca lumea cu minciuni, minciuni care se împrăștie din regat în regat. Imaginează-ți, Katsa, oamenii purtându-i minciunile în vorbele lor și rostindu-le urechilor care cred; minciuni absurde, care desființează logica și adevărul, pe tot drumul către Lienid. Poți să-ți imaginezi puterea persoanei care are un asemenea dar? Și-ar putea crea orice reputație ar dori. Ar putea lua orice ar vrea și nimeni nu l-ar considera niciodată vinovat.

Katsa se gândi la băiatul care fusese numit moștenitor, la regele și regina care muriseră la scurtă vreme după aceea. Sfetnicii care se presupunea că au sărit împreună în râu. Și un întreg regat de oameni îndoliați, care nu s-au gândit niciodată să se întrebe dacă băiatul avea familie sau trecut, sau sânge monsean curgându-i prin vene – dar care devenise rege.

– Dar bunătatea lui, spuse Katsa pe un ton imperios, animalele. Bărbatul vorbea despre animale însănătoșite.

– Și ăsta e celălalt lucru, zise Po. Bărbatul credea cu adevărat în filantropia lui Leck. Dar eu sunt singura persoană care consi-

dară că e puţin ciudat că există atât de mulţi câini şi veveriţe tăiate în Monsea, care au nevoie de a fi salvate? Sunt copacii şi stâncile făcute din sticlă pisată?

– Dar el e un om bun, căruia îi pasă de ele.

Po o privi ciudat pe Katsa.

– Şi tu îl aperi, în ciuda logicii care-ţi spune să n-o faci, exact ca părinţii mei şi la fel ca acei negustori. El are sute de animale cu tăieturi ciudate, care nu se vindecă, Katsa, iar copiii din serviciul lui mor de boli misterioase, iar tu nu ai nici cea mai vagă bănuială.

Avea dreptate. Katsa înţelese şi adevărul în toată măreţia sa îi copleşi mintea. Începu să i se formeze ideea unei puteri care se întindea ca o presimţire rea, ca boala însăşi, zăpăcind toate minţile pe care le atingea.

Putea exista un dar mai periculos decât acela care înlocuia vederea adevărului cu ceaţa falsităţii?

Katsa se cutremură. Pentru că avea să se afle în prezenţa acestui rege, destul de curând. Nu era sigură ce apărare să adopte împotriva unui bărbat care reuşise s-o păcălească, făcând-o să creadă în reputaţia lui de om neprihănit.

Ochii ei urmăriră silueta lui Po, întunecată pe fundalul uşii de culoare închisă. Cămaşa albă era singurul lucru cu adevărat vizibil din el, un cenuşiu luminos în întuneric. Deodată, ea îşi dori să-l poată vedea mai bine. El se ridică şi o ridică şi pe ea în picioare. O duse la fereastră şi îi privi faţa. Luna aprinse o strălucire în ochiul lui argintiu şi o rază se reflectă în aurul din ureche. Katsa nu ştia de ce se simţise atât de agitată sau de ce liniile nasului şi gurii, sau îngrijorarea din ochii lui ar trebui s-o liniştească.

– Ce este? întrebă el. Ce te frământă?

– Dacă Leck are acest har, după cum bănuieşti... începu ea.

– Da.

– ... Cum am să mă apăr de el?

El se gândi serios la asta.

– Ei bine, şi asta e uşor, spuse el. Darul meu mă va proteja. Şi te va proteja şi pe tine. Vei fi în siguranţă cu mine, Katsa.

În patul ei, gândurile i se învălmășeau ca o furtună în minte, dar ea își impuse să doarmă. Într-o secundă, furtuna se potoli. Adormi învăluită de o stare de calm.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Pentru a ajunge în cetatea lui Leck, de la han sau din oricare alt punct din Sunder, existau două căi. Pe una se putea călători spre sud, către unul dintre porturile sunderane, pentru a naviga spre sud-est, către Monport, cetatea-port cea mai vestică a peninsulei monseane, de unde un drum ducea spre nord, către cetatea lui Leck, peste câmpia aflată la est de vârfurile celor mai înalți munți din Monsea. Această rută era folosită de negustorii care transportau mărfuri și cele mai multe grupuri în care se găseau femei, copii sau bătrâni.

Cealaltă cale era mai scurtă, însă mai dificilă. Mergea spre sud-est, printr-o pădure sunderană, care devenea tot mai deasă și mai sălbatică, și urca pe munții ce formau granița dintre Monsea, Sunder și Estill. Cărarea devenea prea stâncoasă și nepotrivită pentru cai. Cei care traversau munții o făceau la picior. Un han de fiecare parte a trecătorii adăpostea caii celor care suiau munții și îi vindea sau îi înapoia celor care se întorceau din munți. Aceasta fu ruta pe care Katsa și Po aveau s-o urmeze.

Cetatea lui Leck se afla la o zi distanță dincolo de trecătoarea muntoasă sau mai puțin chiar, dacă își cumpărau alți cai. Drumul spre cetate șerpuia prin văi inundate de apele care se scurgeau de pe versanții muntoși. Era un peisaj cu râuri și pâraie similar celui din Lienid, îi spuse Po Katsei – precum scrisese regina monseană –, ceea ce-l făcea diferit de tot ce văzuse Katsa vreodată.

În timp ce călăreau, Katsa nu se putea liniști, deși încerca să se gândească doar la peisajele ciudate din fața lor. Căci, atunci când se trezise dimineață, în hanul sunderan, furtuna de gânduri din noaptea precedentă revenise în mintea ei.

Darul lui Po avea să-l protejeze pe Po de Leck. Iar Po avea s-o protejeze pe ea.

Cu Po, Katsa avea să fie în siguranță.

O spusese simplu, ca și când n-ar fi însemnat nimic. Dar, pentru Katsa, nu era ușor să se bizuie pe protecția altcuiva. Nu făcuse așa ceva niciodată în viața ei.

Și, în plus, n-ar fi mai ușor pentru ea să-l omoare pe Leck imediat, înainte ca el să rostească vreun cuvânt sau să ridice un deget? Sau să-i pună un căluș, să-l imobilizeze, să găsească vreo modalitate să-l lase cu totul lipsit de puteri? Să mențină controlul și să-și asigure propria apărare? Katsa n-avea nevoie de protecția altcuiva. Trebuia să existe o soluție, o cale ca ea să se poată apăra singură de Leck, dacă el avea cu adevărat puterile pe care le bănuiau ei. Trebuia doar să se gândească la asta.

Dimineață târziu, cerurile începură să se reverse. Pe la prânz, burnița deveni ploaie în toată regula, o ploaie rece, necontenită, care răpăia și ascundea pădurea de privirile lor. În cele din urmă, se opriră uzi până la piele, ca să vadă ce-ar putea face pentru a-și asigura un adăpost înainte de căderea serii. Crengile încâlcite ale copacilor de pe ambele părți ale drumului le asigurau un oarecare acoperiș. Legară caii sub un pin enorm, care mirosea a rășină ce curgea din ramurile lui odată cu apa de ploaie.

– Este cel mai uscat loc pe care l-am putea găsi, zise Po. Va fi imposibil să aprindem focul, dar cel puțin nu vom dormi în ploaie.

– Niciodată nu e imposibil să faci un foc, spuse Katsa. Îl fac eu, iar tu găsește ceva de mâncare.

Așa că Po porni printre copaci cu arcul său, sceptic, iar Katsa se apucă să facă focul. Nu era ușor, totul fiind ud în jurul ei. Dar pinul protejase acele căzute sub el, iar ea descoperi câteva frunze și un băț sau două care nu era îmbibate de apă. Cu o lovitură de cuțit, suflând ușor de câteva ori și încercând să formeze o pavăză

din brațele ei deschise, reuși să facă o flacără să licărească în micul morman jilav pe care-l alcătuise ea. Fața i se încălzi când se aplecă deasupra ei. Îi făcu plăcere. Ea întotdeauna se descurca în privința focului. Când era cu Oll și Giddon, focul fusese întotdeauna responsabilitatea ei.

Desigur, o dovadă în plus că nu trebuia să se bizuie pe nimeni pentru a supraviețui.

Lăsă focul să mocnească și căută ceva cu care să-l alimenteze. Când Po se întoarse cu apa curgând pe el, în tabăra lor, ea fu recunoscătoare pentru iepurele gras din mâna lui.

– În mod hotărât, darul meu e încă în formare, spuse el ștergându-și apa de pe față. Încă de când am intrat în pădure, am remarcat o mai mare sensibilitate față de animale. Iepurele ăsta se ascundea în scorbura unui copac și mi se pare că n-ar fi trebuit să știu că se afla acolo... Se opri la vederea micului foc care scotea fum. O privi cum sufla în foc și-l alimenta cu vreascurile și rămurelele adunate. Katsa, cum ai reușit? Ești o minune.

Ea râse auzind asta. El se ghemui lângă ea.

– E bine să te aud râzând, spuse Po. Ai fost atât de tăcută astăzi! Știi? Mi-e cam frig, deși nu mi-am dat seama până ce nu am simțit căldura acestor flăcări.

Po se încălzea, se ocupa de cină și flecărea. Katsa începu să-și desfacă bagajul și să atârne pături și haine de cele mai joase crengi ale pinului, pentru a le zvânta cât de bine se putea. Când carnea iepurelui sfârâi deasupra flăcărilor, Po i se alătură. Desfășură hârtiile și apropie de foc un colț muiat. Deschise pachetul de leacuri al lui Raffin și le inspectă, întinzând plicurile etichetate pe pietre, pentru a se usca.

Era plăcut în tabăra lor, cu picăturile căzând de sus și cu căldura focului, și cu mirosul de lemn arzând, și cu carnea care se frigea. Sporovăiala lui Po era plăcută. Katsa întreținea focul și zâmbea la auzul spuselor lui. Îi era somn în acea noapte, învelită într-o pătură parțial uscată, sigură că ar putea supraviețui oriunde, pe cont propriu.

Se trezi la miezul nopții, cuprinsă de un atac de panică, sigură că Po plecase și că era singură. Dar trebuie că fusese sfârșitul unui vis furișându-se din mintea ei, căci ea îl auzea pe Po respirând prin răpăitul monoton al ploii. Când se întoarse și se ridică, îi zări trupul pe pământ, acolo, lângă ea. Se întinse și-i atinse umărul. Doar ca să fie sigură. N-o părăsise, era acolo și ei călătoreau împreună, prin pădurea sunderană, spre granița monseană. Se culcă din nou și privi conturul siluetei lui adormite în întuneric.

La urma urmelor, avea să-i accepte protecția, dacă ar fi avut cu adevărat nevoie de ea. Nu era atât de mândră, încât să nu se lase ajutată de acest prieten. Deja o ajutase într-o mie de feluri.

Și ea l-ar proteja cu îndârjire, dacă el ar avea nevoie – dacă o luptă devenea primejdioasă pentru el sau dacă avea nevoie de adăpost, sau de mâncare, sau de un foc în ploaie. Sau de orice altceva ar fi putut ea să-i ofere. L-ar fi apărat de orice.

În cazul ăsta, lucrurile erau clare. Își închise ochii și se cufundă în somn.

Katsa nu știa ce era în neregulă cu ea când se trezi în următoarea dimineață. Nu-și putea explica furia pe care o simțea față de el. Nu exista nici o explicație și probabil că el știa asta, căci n-o întrebă nimic. Doar comentă că ploaia se oprise, o privi cum își rula pătura, evitând să-l privească, și-și puse lucrurile pe cal. În timp ce călăreau, ea tot nu se uita la el. Și, cu toate că nu se putea să-i fi scăpat intensitatea furiei ei, el nu făcu nici un comentariu.

Katsa nu era supărată pentru că exista o persoană care îi putea asigura sprijinul și protecția. Asta ar fi fost aroganță, iar ea înțelesese că aroganța era prostie. Trebuia să se străduiască să fie modestă – un alt aspect în privința căruia el o ajutase. O făcuse să se gândească la modestie. Dar nu era asta. Era faptul că ea nu *ceruse* o persoană în care să aibă încredere, pentru care să facă atât de multe, căreia i s-ar dărui. Ea nu *ceruse* o persoană a cărei absență, dacă se trezea în miez de noapte, să o îngrijoreze – nu fiindcă i-ar fi lipsit protecția lui, ci pur și simplu pentru că își dorea compania lui. Ea nu ceruse o persoană a cărei companie să și-o dorească.

Katsa nu-şi putea suporta propria stupiditate. Se acoperi cu o carapace de supărare şi-şi alungă toate gândurile din minte.

Când se opriră pentru a-şi odihni caii lângă un iaz umflat de apele ploii, el se rezemă de un copac şi mâncă o bucată de pâine. El o urmărea cu o privire calmă, în tăcere. Nu se uita la Po, dar era conştientă că avea ochii aţintiţi asupra ei, întotdeauna asupra ei. Nimic n-o înfuria mai tare decât felul în care el se rezema de copac şi-şi mânca pâinea, şi o urmărea cu acei ochi strălucitori.

– La ce te uiţi? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Iazul e plin de peşti, spuse el, şi de broaşte. Somni, cu sutele. Nu crezi că e nostim cum eu ştiu toate astea cu atâta limpezime?

Ea l-ar fi lovit pentru calmul lui şi pentru ultima lui abilitate de a număra broaştele şi peştii pe care nu-i putea vedea. Îşi încleştă pumnii, se întoarse şi se forţă să se îndepărteze. Dincolo de drum, între copaci, dincolo de copaci, apoi începu să alerge prin pădure, speriind păsările care îşi luară zborul. Alergă dincolo de izvoare şi de pâlcurile de ferigi, şi de dealurile acoperite cu muşchi. Se năpusti într-un luminiş cu o cascadă care se prăvălea peste stânci şi se aduna într-un mic lac. Îşi aruncă ghetele din picioare, îşi scoase hainele şi sări în apă. Ţipă din cauza frigului care îi cuprinse trupul deodată, iar gura şi nasul i se umplură de apă. Ieşi la suprafaţă, tuşi şi pufni, cu dinţii clănţănindu-i. Râse din cauza răcelii şi se repezi spre mal. Acum, stând în picioare pe pământ, cu frigul zburlindu-i părul de pe corp, era calmă.

Răcorită şi cu mintea limpede, se întoarse la el. Po şedea rezemat de copac, cu genunchii adunaţi şi ţinându-şi capul în mâini. Stătea gârbovit. Obosit, nefericit. Simţi o undă de tandreţe când îl privi. Apoi, el îşi ridică ochii şi o privi, iar ea desluşi ceea ce nu mai văzuse până atunci. Icni.

Ochii lui erau frumoşi. Chipul lui era frumos în toate trăsăturile sale. La fel şi umerii, şi mâinile. Şi braţele care-i atârnau peste genunchi, şi pieptul care nu se mişca, căci el îşi ţinea respiraţia privind-o. Şi inima din piept. Acest prieten. Cum de nu văzuse până atunci? Cum de nu-l văzuse pe el? A fost oarbă. Apoi,

lacrimile îi umplură ochii, căci ea nu ceruse asta. Ea nu-l ceruse pe acest bărbat frumos din fața ei, în ochii lui citindu-se speranța a ceva ce ea nu voia.

El se ridică, iar ei i se muiară picioarele. Își puse mâna pe cal, ca să se sprijine.

– Nu vreau, spuse ea.

– Katsa. Nici eu n-am plănuit asta.

Ea se apucă de marginile șeii, ca să nu cadă între picioarele calului.

– Tu... tu ai un fel de a-mi distruge planurile, spuse el, iar ea țipă și căzu în genunchi, apoi se ridică brusc, furioasă, înainte ca el să poată veni la ea, ca s-o ajute și s-o atingă.

– Suie-te pe cal, zise ea, chiar acum. Plecăm!

Ea încălecă și porni fără a fi sigură că el o urma. Călăriră în tăcere și ea permise doar unui singur gând să-i pătrundă în minte, iarăși și iarăși. „Nu-mi doresc un soț. Nu-mi doresc un soț.“ Îl potrivi ritmului copitelor calului. Iar dacă el îi afla gândul, cu atât mai bine.

Nici când se opriră pentru noapte, ea nu-i vorbi. Dar nu putea să pretindă că el nu era acolo. Fără să-l vadă, simțea fiecare mișcare a lui Po. Îi simți ochii urmărind-o peste focul pe care-l făcea. El avea să stea acolo, strălucind în lumina focului, iar ea era incapabilă să se uite la el, căci el strălucea și era frumos, și ea nu putea suporta asta.

– Katsa, te rog! spuse el în cele din urmă. Măcar vorbește cu mine.

Ea se răsuci, pentru a se uita în ochii lui.

– Ce este de vorbit? Știi ce simt și ce părere am despre asta.

– Dar ce simt eu? Asta nu contează?

Vocea lui era mică. Atât de neașteptat de mică în fața amărăciunii ei, iar asta o făcu să se simtă rușinată. Se așeză vizavi de el.

– Po! Iartă-mă! În mod cert, contează. Poți să-mi spui tot ce simți.

El păru deodată să nu mai știe ce să zică. Își coborâse privirea și își făcea de lucru cu inelele lui. Trase aer în piept și se scărpină pe cap, dar, când își înălță chipul pentru a o privi, ea simți că

ochii lui erau goi, că putea vedea prin ei până în adâncul sufletului lui. Știu ce avea el de gând să-i spună.

– Știu că nu vrei asta, Katsa. Dar nu mă pot abține. În clipa în care ai apărut deodată în viața mea, am fost pierdut. Mă tem să-ți zic ce-mi doresc, de teamă că tu mă vei... o, nu știu, arunca în foc. Sau, și mai probabil, mă vei refuza. Sau, cel mai rău dintre toate, mă vei disprețui, spuse el, vocea frângându-i-se și coborându-și privirea. Își lăsă capul pe brațe. Te iubesc! Îmi ești mai dragă sufletului decât am știut vreodată că ar putea fi cineva. Și te-am făcut să plângi. Mă voi opri acum.

Ea plângea, dar nu din cauza cuvintelor lui. Era din cauza unei certitudini pe care ea refuza s-o ia în considerație în timp ce stătea în fața lui. Se ridică în picioare.

– Trebuie să plec.

El sări.

– Nu, Katsa, te rog!

– Nu mă duc departe, Po. Am nevoie să gândesc, fără tine în mintea mea.

– Mă tem că, dacă pleci, n-ai să te mai întorci.

– Po. Cel puțin, această asigurare i-o putea oferi. Mă voi întoarce.

Pentru o clipă, el o privi.

– Acum, știu că vorbești sincer. Dar mă tem că, odată ce pleci să te gândești, vei hotărî că soluția este să mă părăsești.

– N-o voi face.

– N-am de unde să știu asta.

– Nu. spuse Katsa. N-ai cum. Dar trebuie să gândesc singură și refuz să te las lat, așa că trebuie să-mi dai voie să plec. Și, odată ce sunt plecată, va trebui să ai încredere în mine, așa cum orice persoană fără harul tău ar trebui s-o facă. Și după cum a trebuit s-o fac și eu întotdeauna cu tine.

El se uită din nou la ea, cu ochii aceia goi, nefericiți. Apoi, inspiră adânc și se așeză jos.

– Ai grijă să fie o distanță de cam zece minute între noi, spuse el, dacă vrei să ai intimitate.

O distanţă de zece minute era cu mult mai mult decât considerase ea că acoperea harul lui, iar ăsta era un amotiv pentru o altă ceartă. Îi simţi privirea în ceafă pe când trecea printre copaci. Bâjbâi cu mâinile şi cu picioarele în căutarea întunericului, distanţei şi singurătii.

Singură în pădure, Katsa se aşeză pe un ciot şi plânse. Plânse ca o persoană a cărei inimă era frântă şi se întreba cum, când doi oameni se iubeau reciproc, putea exista o asemenea durere.

Nu putea să-l aibă, şi nu greşea. Nu putea fi niciodată soţia lui. Nu putea să se rupă de la curtea lui Randa doar pentru a se oferi iarăşi – să aparţină altei persoane, să răspundă în faţa altei persoane, să-şi modeleze însăşi fiinţa ei în jurul altor persoane. Indiferent cât îl iubea.

Katsa şezu în întunericul pădurii sunderane şi înţelese trei adevăruri. Îl iubea pe Po. Îl dorea pe Po. Şi n-ar putea fi niciodată a nimănui altcuiva decât a ei înseşi.

După o vreme, începu să-şi croiască drum înapoi spre foc. Nimic nu se schimbase în sentimentele ei. Şi nu era obosită. Dar Po avea să sufere dacă nu dormea, iar ea ştia că el n-avea să doarmă până când ea nu se întorcea.

El era culcat pe spate, complet treaz, privind fix luna care se vedea doar pe jumătate. Se duse la el şi se aşeză în faţa lui. El o privi cu ochii calzi şi nu spuse nimic. Se uită şi ea la el şi-şi dezvălui sentimentele pentru el, astfel încât el să înţeleagă ce simţea, ce dorea şi ce nu putea face. Po se ridică. Îi privi chipul multă vreme.

– Ştii, nu m-aş aştepta să te schimbi dacă mi-ai fi nevastă, spuse el în cele din urmă.

– Să-ţi fiu nevastă m-ar schimba, zise ea.

El se uită în ochii ei.

– Da. Te înţeleg.

Un buştean căzu în foc. Şedeau tăcuţi. Vocea lui, când vorbi, fu ezitantă.

– Tocmai mi-am dat seama că inima frântă nu e singura alternativă la căsătorie, zise el.

– Ce vrei să spui?

El își aplecă fruntea o clipă. Apoi, își ridică din nou ochii spre ea.

– M-aș dărui ție oricum vei vrea să mă iei, spuse el atât de simplu, încât Katsa constată că nu era stânjenită.

Îi privi fața.

– Și la ce ar duce asta?

– Nu știu. Dar am încredere în tine.

Ea îl privi în ochi. El i se oferea. Avea încredere în ea. Așa cum și ea avea încredere în el.

Ea nu luase în calcul această posibilitate când șezuse singură în pădure, plângând. Nici măcar nu se gândise la așa ceva. Iar oferta lui atârna suspendată în fața lui acum, ca ea să o atingă și să o accepte; iar ceea ce păruse limpede și simplu, și sfâșietor era, din nou, încurcat și complicat. Dar, de asemenea, exista o speranță.

Ar putea ea fi iubita lui și totuși să-și aparțină sieși?

Aceasta era întrebarea, iar ea nu știa răspunsul.

– Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

– Gândește-te aici, zise el. Sunt atât de obosit, Katsa! Voi adormi imediat.

Ea încuviință.

– Bine, spuse ea. Voi rămâne.

El se întinse și îi șterse o lacrimă care îi atârna pe obraz. Ea simți atingerea degetului lui la baza șirei spinării ei și luptă împotriva senzației, împotriva dorinței de a-i acorda permisiunea de a ști ce simte ea. El se întinse. Ea se ridică și se îndreptă spre un copac aflat dincolo de lumina focului. Se așeză lângă acesta și privi silueta lui Po, așteptând ca el să adoarmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Ideea de a avea un iubit era pentru Katsa ceva ca descoperirea unui membru pe care nu-l remarcase până atunci. Un braţ în plus sau un deget la picior. Era neobişnuit, iar ea întorcea problema pe toate feţele şi analiza acest lucru ca şi cum ar fi cercetat un deget străin apărut la piciorul ei pe neaşteptate.

Posibilitatea ca acel iubit să fie Po îi diminua întru câtva starea de confuzie. Asta se întâmpla gândindu-se la Po, nu la ideea de a avea un iubit, astfel încât Katsa începu să se simtă suficient de relaxată pentru a lua în consideraţie ce ar însemna să doarmă în patul lui, dar nu să-i fie nevastă.

Îi luă mai mult decât o noapte de gândire. Mergeau prin pădurea sunderană şi vorbeau, şi se odihneau, şi campau ca până atunci. Dar momentele lor de tăcere erau mai stânjenitoare decât înainte, iar Katsa lua pauză din când în când, pentru a-şi ţine sieşi companie şi a gândi de una singură. Nu mai exersau, căci Katsa se ruşina de atingerea lui. Iar el nu insista. Nu insista cu nimic, nici măcar cu conversaţia, nici măcar cu privirea.

Mergeau pe cât de repede permitea drumul. Dar cu cât mai departe călătoreau, cu atât mai mult drumul semăna în cel mai bun caz cu o cărare şerpuind printre râpe şi în jurul unor copaci de o mărime pe care Katsa n-o mai văzuse niciodată. Copaci cu trunchiuri groase cât lungimea unui cal şi ramuri care foşneau mult deasupra lor. Trebuiau să se aplece uneori pentru a evita perdelele de lujeri care atârnau de pe ramuri. Pământul se ridica

pe măsură ce ei se îndreptau spre est, iar pâraiele curgeau în zig-zag prin pădure.

Cel puțin, ruta lor îi permitea lui Po să fie distras. El nu se putea abține să nu privească în jur, cu ochii măriți.

– E sălbatică pădurea asta. Ai mai văzut vreodată ceva asemănător? E superbă.

Superbă și plină de animale care își făceau provizii pentru iarnă. Ușor de vânat și ușor de găsit adăpost. Dar Katsa simțea într-un mod palpabil cum caii ei se mișcau la fel de încet ca și propriile gânduri.

– Cred că am merge mai repede pe jos, spuse ea.

– Caii o să-ți lipsească atunci când va trebui să-i dăm.

– Și când se va întâmpla asta?

– Pe hartă arată că, probabil, cam în zece zile.

– Voi prefera să merg pe jos.

– Tu nu oboseşti niciodată, întrebă Po, nu-i aşa?

– Ba da, dacă n-am dormit multă vreme. Sau dacă duc ceva foarte greu. M-am simțit obosită când l-am cărat pe bunicul tău pe un șir întreg de trepte.

El se uită atent la ea, cu sprâncenele ridicate.

– L-ai cărat pe bunicul meu pe un șir întreg de trepte?

– Da, la castelul lui Randa.

– După o zi și o noapte de călărit intens?

– Da.

El izbucni în râs, dar ea nu vedea ce era atât de amuzant.

– A trebuit s-o fac, Po. Dacă n-aș fi făcut-o, misiunea ar fi eşuat.

– Cântărește cât tine și încă jumătate pe-atât.

– Păi, da, și am obosit când am ajuns în capul scărilor. Tu n-ai fi fost atât de obosit.

– Eu sunt mai mare decât el, Katsa. Sunt mai puternic. Și aș fi fost obosit dacă mi-aș fi petrecut noaptea pe cal.

– A trebuit s-o fac. N-am avut de ales.

– Darul tău e mai mult decât lupta, zise el.

Ea nu răspunse și, după o clipă de uimire, îi uită vorbele. Gândurile i se întoarseră la chestiunea care o frământa. Ca și când nu se putea abține de la a o face, cu Po întotdeauna în fața ei.

Care era diferența dintre un soț și un iubit?

Dacă îl lua pe Po de soț, asta însemna să facă promisiuni în legătură cu un viitor pe care ea încă nu-l putea întrezări. Căci, odată devenită soția lui, avea să fie soția lui pentru totdeauna. Și, indiferent de câtă libertate i-ar fi acordat Po, ea avea să știe întotdeauna că exista un hăț. Libertatea ei nu i-ar fi aparținut, ar fi depins de Po dacă i-o acorda sau i-o retrăgea. Că n-avea niciodată să i-o retragă, asta nu prea conta. Dacă nu depindea strict de ea, nu era cu adevărat a ei.

Dacă Po ar fi fost iubitul ei, s-ar fi simțit ea captivă, încolțită într-un anume fel pentru totdeauna? Sau ar fi beneficiat în continuare de libertatea care i se datora ei înseși?

Într-o seară, stăteau întinși de o parte și cealaltă a unui foc pe cale să se stingă, când o nouă îngrijorare o cuprinse. Dacă ea avea să primească mai mult de la Po decât ar fi putut ea să îi dea?

– Po?

Îl auzi întorcându-se pe o parte.

– Da?

– Cum te-ai simți dacă te-aș părăsi pentru totdeauna? Dacă, într-o zi, m-aș dărui ție și, în următoarea, aș pleca – fără promisiuni de întoarcere?

– Katsa, un bărbat ar fi nebun să încerce să te țină într-o cușcă.

– Dar asta nu mă lămurește cum te-ai simți tu, întotdeauna supus capriciului meu.

– Nu e vorba de capriciul tău. Este o nevoie a sufletului tău. Uiți că sunt în poziția unică de a te înțelege, Katsa. Dacă te-ai smulge de lângă mine, aș ști că nu este din cauza lipsei de iubire. Sau, dacă ar fi, aș ști-o și pe asta. Și aș ști că e drept ca tu să pleci.

– Dar nu-mi răspunzi la întrebare. Cum te-ai simți?

Urmă o pauză.

– Nu știu. Probabil că aș simți o mulțime de lucruri. Dar numai unul dintre ele ar fi nefericirea; și sunt dispus să risc nefericirea.

Katsa privi fix vârfurile copacilor.

– Ești sigur de asta?

El oftă.

– Sunt mai mult decât sigur.

Era dispus să rişte nefericirea. Şi acesta era miezul problemei. Ea nu putea şti unde avea să ducă acest lucru, iar să continue însemna să rişte tot soiul de nefericiri.

Focul pâlpâi şi se stinse. Era înspăimântată. Căci, atunci când tabăra lor deveni întunecată, şi ea descoperi că preferă să rişte.

În ziua următoare, Katsa ar fi dat orice pentru o cărare dreaptă şi curată, astfel încât călăritul intens şi potcoavele care loveau pământul să-i poată stăvili simţămintele. În loc de asta, drumul mergea ba înainte, ba înapoi, în sus şi în jos prin râpe, iar ea nu ştia cum de se putea abţine să nu ţipe. Căderea serii îi determină să poposească într-o văgăună unde apa curgea şi forma un heleşteu liniştit şi adânc. Muşchiul acoperea copacii şi pământul. Muşchi care atârnau de pe lujerii din copac şi plonjau în heleşteul care strălucea verde, ca lezpezile din curtea interioară a lui Randa.

– Pari puţin iritată, spuse Po. De ce nu vânezi? Eu am să fac focul.

Le îngădui să fugă primelor câteva animale pe care le întâlni. Se gândi că, dacă intră mai adânc în pădure şi durează mai mult, ar putea să-şi calmeze unele nelinişti. Dar, când se întoarse în tabără, mult mai târziu, cu o vulpe în mână, nimic nu se schimbase. El stătea calm lângă foc, iar ea se gândi că este pe cale să explodeze. Zvârli carnea pe pământ, lângă flăcări. Se aşeză pe o piatră şi îşi prinse capul cu mâinile.

Ştia că era tulburată în sinea ei. Era teamă, simplă şi rece.

Se întoarse către el.

– Înţeleg de ce n-ar trebui să ne luptăm unul cu celălalt atunci când unul din noi este mânios. Dar oare e rău să ne luptăm când unul din noi este înspăimântat?

El privi focul şi se gândi intens la întrebarea ei. O privi în faţă.

– Cred că depinde de ceea ce speri să câştigi prin luptă.

– Cred că mă va calma. Consider că mă va face să mă simt bine cu... cu tine în preajma mea. Îşi frecă fruntea, oftând. M-ar reda pe mine mie însămi.

El o privi.

– Pare cu adevărat să aibă acest efect asupra ta.

– Vrei să te lupţi cu mine acum, Po?

El o privi îndelung, apoi se îndepărtă de foc şi-i făcu semn să-l urmeze. Ea merse după el, năucită, cu gândurile zumzăindu-i atât de nebunește, încât o paralizau şi, când fură față în față, își dădu seama că se holba prostește la el. Scutură din cap pentru a-şi reveni, dar nu-i fu de nici un folos.

– Lovește-mă! îi ceru ea.

El se opri pentru o fracțiune de secundă. Apoi, își repezi pumnul spre chipul ei, iar ea își aruncă brațul în aer, pentru a-i bloca lovitura. Explozia brațului lovit de braț o trezi din moleșeală. Avea să lupte cu el şi avea să-l bată. El încă n-o bătuse şi n-avea s-o învingă nici în seara asta. Indiferent de întuneric şi de furtuna din mintea ei, acum, că se luptau, furtuna dispăruse. Gândurile îi erau limpezi.

Ea lovi dur şi repede, cu mâna, cotul, genunchiul, piciorul. Lovi şi el tare, dar era ca şi cum fiecare lovitură stârnea şi mai multă energie în interiorul ei. Fiecare copac pe care-l loveau, fiecare rădăcină peste care călcau o echilibrau. Se simțea bine luptându-se cu Po, iar lupta era crâncenă.

Când se luptau corp la corp pe pământ, ea își întoarse fața şi strigă:

– Aşteaptă. Sânge. Simt gustul sângelui.

El încetă să se mai lupte.

– Unde? Nu în gura ta?

– Cred că e mâna ta, spuse ea.

El se ridică în fund, iar ea se ghemui lângă el. Ea îi luă mâna şi îi cercetă cu atenție palma.

– Sângerează? Poți să-ți dai seama de asta?

– Nu-i nimic. A fost muchia cizmei tale.

– N-ar fi trebuit să luptăm încălțați cu cizme.

– Dar nu putem lupta desculți în pădure, Katsa. Zău, nu-i nimic.

– În afară de...

– Ai sânge la gură, zise el, cu o voce amuzată, distrasă, care făcea să fie clar cât de puțin îi păsa de mâna lui rănită.

Ridică un deget şi aproape îi atinse buza, apoi își lăsă degetul în jos, ca şi când şi-ar fi dat seama brusc că făcea ceva ce n-ar fi trebuit. Își drese vocea şi își luă privirile de la ea.

Şi atunci, ea simți cât de aproape era el. Îi simți mâna şi încheietura, caldă sub degetele ei. El era aici, chiar aici, respirând în fața

ei; ea îl atingea. Simți riscul ca și când ar fi fost apă rece împroșcată pe pielea ei. Știu că venise momentul să aleagă. Știa ce va alege.

El o privi din nou, iar ea văzu în ochii lui că înțelesese. I se strecură în brațe. Se agățară unul de celălalt, iar ea plângea, în egală măsură de ușurarea de a fi îmbrățișată de el și de teama de ceea ce făcea. El o legănă în brațe și o strânse, și îi șopti numele iarăși și iarăși, până când, în cele din urmă, lacrimile i se opriră.

Ea își șterse fața de cămașa lui. Îl cuprinse cu mâinile de gât. Se simțea caldă în brațele lui și calmă, și în siguranță, și curajoasă. Iar apoi, ea râse, râse de cât de bine era, de cât de bine se simțea trupul lui lângă al ei. El îi zâmbi, un zâmbet năstrușnic, strălucitor, care o făcu să simtă căldura invadându-i trupul. Apoi, buzele lui îi atinseră gâtul și se frecară de ceafa ei. Ea icni. Gura lui o găsi pe a ei. Ea se întoarse spre foc.

Ceva mai târziu, în timp ce era culcată alături de el pe mușchi, agățată de el, hipnotizată de ceva ce buzele lui făceau pe gâtul ei, își reaminti de mâna lui sângerândă.

– Mai târziu, mârâi el, iar apoi ea își aminti de sângele de la gura ei, dar asta aduse din nou gura lui lângă a ei, gustând, căutând, cu mâinile bâjbâind pe sub hainele ei, iar ale ei pe sub hainele lui. Și căldura pielii lui, în timp ce trupurile lor se explorau reciproc. Și, după toate astea, își cunoșteau reciproc trupurile, ca toți iubiții. Iar atingerea lui era atât de diferită, făcând-o să-și dorească mai mult.

– Po, spuse ea când un gând îi trecu rapid prin minte.

– E printre leacuri, șopti el. Există dediței-de-mare printre leacuri.

Iar mâinile lui și gura lui, și trupul lui o readuseră în starea de nepăsare. O îmbăta, acest bărbat o îmbăta și, de fiecare dată când ochii lui se reflectau în ai ei, ea nu putea să respire.

Aștepta durerea atunci când aceasta veni. Dar icni din cauza violenței ei; nu era ca nici o altă durere pe care o simțise înainte. El o sărută și încetini, și s-ar fi oprit. Dar ea râse și spuse că, de data asta, avea să accepte durerea și sângerarea la atingerea lui. El zâmbi cu nasul lângă gâtul ei și o sărută iarăși, și ea se mișcă odată cu el prin valurile de durere. Durerea deveni o căldură care creștea. Creștea și-i oprea respirația. Și o lăsă fără respirație, apoi durerea și gândurile ei se îndepărtară de trup, așa încât nu mai

rămase nimic decât corpul ei şi corpul lui, şi lumina, şi focul pe care le făcuseră împreună.

După aceea, s-au întins, încălzindu-se unul de la celălalt şi încălziţi de foc. Ea îi atinse nasul şi gura. Legănă cerceii din urechile lui. El o ţinea în braţe şi o săruta, iar ochii lui licăriră reflectându-se în ai ei.

– Te simţi bine? o întrebă el.

Ea râse.

– Nu m-am pierdut. Dar tu?

El zâmbi.

– Sunt foarte fericit.

Ea urmări cu degetul conturul maxilarului lui până la ureche şi în jos, până la umăr. Îi atinse semnele care îi încercuiau braţul.

– Şi Raffin s-a gândit că vom ajunge aici, spuse ea. Se pare că sunt singura care nu şi-a dat seama de ce urmează.

– Raffin va fi un rege foarte bun, spuse Po, iar ea râse din nou şi-şi lăsă capul pe încheietura braţului lui.

– Vom porni mâine la drum, zise ea gândindu-se la bărbaţii care nu erau regi buni.

– Da, bine. Te mai doare?

– Nu.

– De ce crezi că se întâmplă aşa? De ce simte o femeie acea durere?

N-avea răspuns pentru aşa ceva. Femeile o simţeau, asta era tot ce ştia.

– Lasă-mă să-ţi curăţ mâna, spuse ea.

– Mai întâi, am să te curăţ eu pe tine.

Ea tremură când el plecă de lângă ea pentru a se îndrepta spre foc şi pentru a găsi apă şi cârpe. Se aplecă în lumină, iar strălucirea şi umbrele îi dansau pe corp. Era frumos. Ea îl admiră, iar el îi aruncă un zâmbet. „Aproape la fel frumos pe cât eşti de vanitos“, gândi ea, iar el râse în hohote.

O surprinse ideea că acesta ar fi trebuit să fie un sentiment ciudat, să fie culcată acolo, urmărindu-l cu privirea, necăjindu-l. Să facă tot ceea ce făcuseră şi să fie ceea ce deveniseră. Dar, în loc de asta, se simţea firesc şi plăcut. Inevitabil. Şi doar în extrem de mică măsură era terifiant.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Purtau conversații lungi în care ea nu spunea un cuvânt. Căci Po putea simți când Katsa dorea să-i vorbească și, dacă era un lucru pe care ea voia ca el să îl știe, darul lui putea să prindă acel lucru. Părea a fi o abilitate folositoare pentru ca ei să exerseze. Iar Katsa descoperi că, cu cât mai ușor devenea să-și deschidă mintea față de el, cu atât mai mult reușea, la fel de bine, să și-o închidă. Nu era niciodată pe deplin satisfăcătoare modalitatea de a-și bloca gândurile, căci, de câte ori își ferea sentimentele de el, trebuia să le ferească și de ea însăși. Dar totuși era mai mult decât nimic.

Descoperiră că era mai ușor pentru el să-i culeagă gândurile decât era pentru ea să le formuleze. La început, ea gândea lucrurile pentru el cuvânt cu cuvânt, ca și când ar fi vorbit, dar în gând. „Vrei să ne oprim și să ne odihnim, să prind ceva pentru cină? Am rămas fără apă."

– Sigur că te înțeleg când ești atât de exactă, spuse el. Dar nu trebuie să te străduiești atât de tare. Pot să înțeleg și imagini sau sentimente, sau gânduri în propoziții neformate.

Și, la început, asta a fost dificil pentru ea. Se temea să nu fie înțeleasă greșit și își alcătuia imaginile cu aceeași grijă cu care-și formula cuvintele. Peștele prăjindu-se la focul lor. Un pârâu. Dediței-de-mare pe care ea trebuie să îi mănânce la cină.

– Dacă tu doar deschizi un gând pentru mine, Katsa, eu îl voi vedea – indiferent cum îl gândești. Dacă intenționezi ca eu să știu, așa va fi.

Dar ce însemna să deschidă un gând pentru el? Să-l menească lui, ca să-l știe? Ea încerca pur și simplu să ajungă la mintea lui de fiecare dată când voia ca el să știe ceva. „Po." Și apoi să i-l lase lui pentru a aduna esența acelui gând.

Părea să funcționeze. Ea exersa în mod constant, atât comunicând cu el, cât și nepermițându-i să-i asculte gândurile. Încet, încordarea minții ei slăbi.

Într-o noapte, lângă foc, protejată de ploaie, de un acoperiș de ramuri pe care ea îl construise, îl rugă să-i arăte inelele. El își puse mâinile în ale ei. Ea numără. Șase inele simple, din aur, de diferite lățimi, pe mâna lui dreaptă. Pe stânga, unul simplu, de aur, altul subțire, cu o piatră cenușie încrustată în mijloc, unul lat și masiv, cu o piatră albă, strălucitoare și ascuțită – acesta trebuie că o zgâriase pe ea în seara aceea, lângă terenul de antrenament – și altul simplu și din aur, la fel ca primul, dar gravat de jur împrejur cu un desen pe care ea îl recunoscu din marcajele de pe brațele lui. Acest inel o făcuse să se întrebe dacă inelele însemnau ceva.

– Da, zise el. Toate inelele purtate de un lienid înseamnă ceva. Acesta gravat este inelul celui de al șaptelea fiu al regelui. E inelul castelului meu și al perioadei mele de prinț. Moștenirea mea.

„Frații tăi au inele diferite și alte marcaje pe brațe decât ai tu?"

– Da.

Ea atinse cu degetul inelul masiv cu piatra albă zimțată.

„Acesta este inelul unui rege."

– Da, este pentru tatăl meu. Iar acesta, spuse el, atingându-l cu degetul pe cel mic, cu piatra cenușie din mijloc, e pentru mama mea. Cel simplu, pentru bunicul meu.

„El n-a fost rege niciodată?"

– Fratele lui mai mare a fost rege. Când acesta a murit, el urma să fie rege dacă ar fi vrut. Dar fiul lui, tatăl meu, era tânăr

și puternic, și ambițios. Bunicul era bătrân și bolnav, și bucuros să-i cedeze calitatea de rege fiului său.

„Dar în legătură cu mama tatălui tău și cu mama, și tatăl mamei tale – porți inele și pentru ei?“

– Nu. Au murit. Nu i-am cunoscut niciodată.

Ea îi luă mâna dreaptă.

„Și acestea? Nu ai destule degete pentru câte inele ai la mâna asta.“

– Acestea sunt pentru frații mei, spuse el. Câte unul pentru fiecare. Cel mai gros, pentru cel mai mare și cel mai subțire, pentru cel mai tânăr.

„Asta înseamnă că frații tăi poartă cu toții un inel și mai subțire pentru tine?“

– Corect, și mama, și bunicul, și tatăl meu, de asemenea.

„De ce trebuie ca ale tale să fie mai mici numai fiindcă ești cel mai tânăr?“

– Așa stau lucrurile, Katsa. Dar inelul pe care îl poartă ei pentru mine e diferit de celelalte. Are încrustată o pietricică aurie și una argintie.

„Pentru ochii tăi.“

– Da.

„E un inel special pentru darul tău?“

– Cei din Lienid îi cinstesc pe înzestrați.

Ei bine, și asta era o idee inedită. Ea nu știuse să existe cineva care să-i cinstească pe înzestrați.

„Tu nu porți inele pentru soțiile fraților tăi sau copiii lor?“

El zâmbi.

– Din fericire, nu. Dar ar urma să port unul pentru nevasta mea și, dacă aș avea copii, aș purta unul pentru fiecare. Mama mea are patru frați, patru surori, șapte fii, doi părinți și un soț. Poartă nouăsprezece inele.

„Dar asta e absurd. Cum își mai poate folosi degetele?“

El ridică din umeri.

– N-am nici o dificultate în a le folosi pe ale mele. Îi ridică mâinile la gură și apoi îi sărută articulațiile degetelor.

„N-ai să mă prinzi purtând atât de multe inele.“

El râse, îi întoarse mâinile şi îi sărută palmele şi încheieturile.

– N-am să te prind făcând nimic din ce n-ai să vrei.

Şi asta fu ceea ce deveni rapid aspectul preferat în legătură cu harul lui Po: el ştia, fără ca ea să-i spună, lucrurile pe care ea *chiar* voia să le facă. Căzu în genunchi în faţa ei acum, cu un zâmbet care părea neastâmpărat. Mâna lui o prinse şi apoi o trase mai aproape. Buzele lui îi mângâiară gâtul. Ea începu să gâfâie, uită orice reproş ar fi fost pe punctul de a îi face şi se bucură de răcoarea inelelor lui pe faţa şi pe corpul ei, şi în orice loc pe care-l atingeau.

– Tu crezi că Leck le-a tăiat chiar el pe animalele acelea, îi spuse ea într-o zi, când călăreau. Nu-i aşa?

El o privi la rându-i.

– Îmi dau seama că este o acuzaţie dezgustătoare. Dar, da, asta e ceea ce cred. Şi, de asemenea, mă întreb ce-i cu boala despre care a vorbit bărbatul acela.

– Tu crezi că el extermină oameni.

Po ridică din umeri şi nu răspunse.

Katsa zise:

– Crezi că regina Ashen s-a încuiat, fugind de el, pentru că a bănuit că e înzestrat?

– M-am întrebat şi în legătură cu asta.

– Dar cum de şi-a dat seama? N-ar fi trebuit ca ea să fie cu totul sub vraja lui?

– Habar n-am. Probabil că el a mers prea departe cu abuzurile lui, iar ea a avut un moment de iluminare mentală. Po ridică o ramură care le atârna în cale şi se aplecă sub ea. Poate că darul lui funcţionează numai până la un punct.

Sau poate că nu exista nici un dar. Poate că nu era nimic altceva decât o idee ridicolă, pe care ei o inventaseră într-o încercare disperată de a lămuri împrejurările inexplicabile.

Dar un rege şi o regină muriseră şi nimeni nu fusese învinuit. Un rege răpise un bunic şi nimeni nu-l suspectase.

Un rege cu un singur ochi.

Era un dar. Şi, dacă nu era, tot era ceva nefiresc.

Cărarea deveni şi mai îngustă, şi mai năpădită de buruieni, iar ei mergeau mai mult pe lângă cai decât călăreau. Iar acum, toţi copacii păreau să-şi schimbe deodată culoarea, frunze portocalii şi galbene, şi stacojii, şi purpurii, şi cafenii. Încă o zi sau două până să ajungă la hanul unde urmau să-şi lase caii şi apoi urcuşul abrupt în munţi, cu lucrurile pe care le aveau în spate. „Este zăpadă în munţi, spusese Po, şi nu vor fi mulţi călători." Ei vor trebui să se mişte cu precauţie şi să se ferească de furtuni.

– Dar nu eşti îngrijorată, Katsa, nu-i aşa?

– Nu în mod special.

– Pentru că ţie niciodată nu ţi-e frig şi poţi să dobori un urs cu mâinile, şi să faci un foc când viscoleşte, folosind ţurţuri drept scăpărătoare.

Nu râse la glumele lui, dar nu-şi putu reprima un zâmbet. Campară pentru noapte. Ea pescuia şi, întotdeauna când ea pescuia, el o necăjea, căci nu pescuia folosind o undiţă, aşa cum el ar fi făcut-o. Pescuia scoţându-şi cizmele, rulându-şi cracii pantalonilor şi bălăcindu-se în apă. Apoi, înşfăca orice peşte care se apropia de ea şi i-l arunca lui Po, care stătea pe mal, râzând de ea, curăţând de solzi şi eviscerând cina, şi ţinându-i ei companie.

– Nu există mulţi oameni ale căror mâini să fie mai rapide decât un peşte, zise el.

Katsa înşfăcă o strălucire roz-argintie ce-i trecu pe lângă gleznе şi îi aruncă lui Po peştele.

– Nu există mulţi oameni care să ştie că un cal are o piatră prinsă în copită, deşi calul nu dă semne. Poate că sunt capabilă să-mi omor cina la fel de uşor cum omor bărbaţi, dar cel puţin nu conversez cu caii.

– Eu nu conversez cu caii. Am început numai să ştiu când ei vor să ne oprim. Şi, odată ce ne-am oprit, este de obicei destul de uşor să descopăr ce nu e în regulă.

– Ei bine, fără să ţinem cont de asta, mi se pare că nu eşti într-o poziţie în care să te minunezi de ciudăţenia darului meu.

Po se lăsă pe spate, pe coate şi zâmbi.

– Nu cred că darul tău e ciudat. Dar cred că nu este ceea ce crezi tu că e.

Katsa înșfăcă o strălucire întunecată din apă și-i aruncă un pește.

– Ce este atunci?

– Ei, acum, asta n-o știu. Dar darul uciderii nu poate explica toate lucrurile pe care poți să le faci. Faptul că niciodată nu obosești. Sau că nu suferi de frig ori de foame.

– Obosesc.

– Și alte lucruri. Abilitatea pe care o ai în legătură cu focul în timpul unei ploi torențiale.

– Sunt doar mai răbdătoare decât alți oameni.

Po pufni.

– Da. Răbdarea m-a frapat întotdeauna ca fiind una dintre caracteristicile tale definitorii. Se feri de peștele care zbură spre capul lui și se lăsă din nou pe spate, râzând.

– Îți strălucesc ochii așa cum stai în apă, cu soarele apunând în fața ta. Ești frumoasă.

„Încetează."

– Și tu ești un prost.

– Ieși de acolo, pisică sălbatică. Avem destul pește.

Ea se bălăci până la mal. Ieșindu-i în cale la marginea apei, el o trase pe mușchiul care se întindea pe pământ. Împreună, adunară peștele și se îndreptară spre foc.

– Obosesc, zise Katsa. Și simt frigul și foamea.

– Bine, dacă spui tu. Dar încearcă să te compari cu ceilalți oameni.

Să se compare cu ceilalți oameni.

Se așeză și își șterse picioarele.

– Ne luptăm în seara asta? întrebă el.

Ea dădu din cap absentă.

El așeză peștele deasupra flăcărilor și fredonă, și își spălă mâinile, și o privi.

Ea stătea jos și se gândea ce ar putea descoperi făcând o comparație cu ceilalți oameni.

Chiar simţea frigul uneori. Dar nu suferea din această cauza aşa cum sufereau ceilalţi oameni. Simţea şi foamea uneori, dar rezista timp îndelungat cu mâncare puţină, iar foamea n-o făcea să fie slăbită. Nici măcar nu-şi amintea să se fi simţit slăbită din vreun motiv oarecare. Nici nu-şi putea aminti să fi fost bolnavă. Se gândi mai bine şi fu sigură. Nici măcar nu avusese vreo tuse.

Privea fix focul. Aceste lucruri erau puţin neobişnuite. Înţelegea asta. Şi ştia că era chiar mai mult de-atât.

Ea lupta şi călărea, şi se dădea de-a dura, dar pielea ei rareori se învineţea sau se zgâria. Nu-şi rupsese niciodată nici măcar un os. Şi nu suferea de durere aşa cum sufereau ceilalţi oameni. Chiar şi când Po o lovea foarte tare, durerea era uşor de suportat. Dacă era să fie cinstită, trebuia să admită că nu prea înţelegea ce voiau să spună ceilalţi oameni când se plângeau de durere.

Nu obosea la fel ca restul oamenilor. N-avea nevoie de prea mult somn. În cele mai multe dintre nopţi, se forţa să doarmă numai fiindcă ştia că trebuia.

– Po.

El îşi ridică privirea dinspre foc.

– Poţi să-ţi spui ţie însuţi că trebuie să te duci la culcare?

– Ce vrei să zici?

– Vreau să spun, poţi să fii culcat şi să îţi impui să dormi ori de câte ori vrei, instantaneu?

El miji ochii la ea.

– Nu. N-am auzit niciodată de un asemenea lucru.

– Hm.

O studie pentru o clipă ce păru foarte lungă şi apoi păru să se hotărască s-o lase în ale ei. Ea de-abia îl remarca. Nu i se mai întâmplase până atunci să se gândească la faptul că modul în care îşi controla somnul ar putea fi nefiresc. Şi nu doar că putea să-şi comande să doarmă. Putea să-şi impună să doarmă o anume perioadă de timp. Şi, ori de câte ori se trezea, ştia mereu cât era ceasul. În orice clipă a zilei, de fapt, ştia cât era ora.

Exact aşa cum întotdeauna ştia unde se află şi încotro priveşte.

– Unde e nordul? îl întrebă ea pe Po.

El își ridică din nou privirile și cântări o clipă lumina. Arătă spre o direcție care era aproximativ nord, dar nu exact. Cum de ea știa acest lucru cu atâta certitudine?

Ea nu se rătăcea niciodată. Niciodată nu avea probleme în a face un foc sau un adăpost. Vâna cu atâta ușurință! Vederea și auzul îi erau mai bune decât ale oricui dintre cei pe care îi cunoscuse vreodată.

Se ridică brusc în picioare. Făcu câțiva pași spre helești și privi în el fără să vadă.

Nevoile fizice care îi limitau pe ceilalți oameni pe ea n-o limitau. Lucrurile din cauza cărora alți oameni sufereau n-o atingeau pe ea. Știa instinctiv cum să trăiască și cum să se descurce în sălbăticie.

Și putea omorî pe oricine. La cea mai mică amenințare legată de supraviețuirea ei.

Katsa se așeză brusc pe pământ.

Oare supraviețuirea era darul ei?

În clipa în care își puse întrebarea, o și neagă. Era doar o ucigașă, întotdeauna fusese doar o ucigașă. Omorâse un văr, în văzul tuturor, la curtea lui Randa – un bărbat care n-avea să-i facă rău, nu chiar. Îl omorâse fără un gând, fără să ezite – exact cum aproape fusese să-l omoare și pe unchiul ei.

Dar *nu* își omorâse unchiul. Găsise o cale s-o evite și să rămână în viață.

Și intenția ei nu fusese ca vărul ei să moară. Fusese doar o copilă, cu darul neformat. Nu se dezlănțuise ca să-l omoare; se dezlănțuise ca să se protejeze, să se apere de atingerea lui. Uitase asta, undeva în timp, când oamenii de la curte începuseră să se rușineze de ea, iar Randa începuse să-i folosească îndemânarea în scopuri proprii și să o numească al lui copil ucigaș.

Darul ei nu era uciderea. Darul ei era supraviețuirea.

Râse atunci. Pentru că era aproape ca și când ar fi zis că darul ei era viața și, desigur, asta era caraghios.

Se ridică din nou în picioare și se întoarse cu spatele la foc. Po o privi apropiindu-se. N-o întrebă la ce se gândea, nu o deranjă; avea să aștepte până când ea ar fi vrut să-i spună. Se uită la el cum o măsura, privind-o pe deasupra flăcărilor. Era pur și simplu curios.

– M-am comparat cu ceilalți oameni, zise ea.

– Înțeleg, spuse el precaut.

Ea coji pielea unuia dintre peștii prăjiți și își tăie o bucată. Mestecă și se gândi.

– Po.

El o privi.

– Dacă ai afla că darul meu nu este uciderea, zise ea, ci supraviețuirea...

El își ridică sprâncenele.

– Te-ar surprinde?

El își strânse gura pungă.

– Nu. Așa devine mai clar pentru mine.

– Dar... este ca și când ai spune că darul meu e viața.

– Da.

– E absurd.

– Oare? Nu cred. Și nu e numai propria ta viață, zise el. Ai salvat multe vieți cu darul tău.

Ea clătină din cap.

– Nu la fel de multe pe câte am distrus.

– Posibil. Dar ai restul vieții ca să echilibrezi balanța. Ai să trăiești mult.

Restul vieții ei pentru a echilibra balanța.

Katsa desprinse carnea de pe oasele altui pește. Sfărâmă carnea moale și o mâncă, și se gândi la asta zâmbind.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Brusc, copacii se răriră, iar munții le ieșiră în întâmpinare și, odată cu munții, cetatea în care aveau să-și lase caii. Clădirile era construite din piatră sau din lemn greu, din Sunder, dar ceea ce îi tăie Katsei respirația era fundalul pe care se profila cetatea. Văzuse dealurile din Estill, dar nu văzuse niciodată munți. Nu văzuse niciodată copaci argintii, care se cățărau până sus, la cer, și stânci, și zăpadă care se cățărau și mai sus, pe vârfuri incredibil de înalte, care străluceau aurii în lumina soarelui.

– Îmi amintește de acasă, spuse Po.

– Lienid arată așa?

– Anumite zone din Lienid. Cetatea tatălui meu este așezată lângă niște munți ca aceștia.

– Ei bine, spuse Katsa, mie nu-mi amintește de nimic, căci n-am văzut nimic asemănător. Aproape că nu pot să cred ce văd acum.

Nu făcură tabără și nici nu vânară în acea seară. Mâncarea lor fu preparată și servită de nevasta necioplită, dar prietenoasă a hangiului, ce nu păru interesată de ochii lor de înzestrați și care voia să știe tot ce văzuseră în călătoria lor și pe oricine pe lângă care trecuseră. Mâncară într-o încăpere încălzită de focul dintr-un șemineu mare, din piatră. Tocană fierbinte, legume fierbinți, pâine caldă și toată încăperea numai pentru ei. Scaune cu spătar, pe care să te așezi, și o masă, și farfurii, și linguri. Băile de după,

calde; patul, cald şi mai moale decât îşi amintea Katsa că ar putea un pat să fie. Era lux şi ei se bucurau de el, căci ştiau că era ultima dată când aveau să se delecteze cu un asemenea confort, pentru multă vreme de-acum încolo.

Plecară înainte ca lumina soarelui să se reverse peste piscuri, cu proviziile împachetate de către nevasta hangiului şi cu apă rece din fântâna hanului. Îşi cărau cele mai multe dintre lucruri, tot ceea ce nu lăsaseră în urmă, laolaltă cu caii. Un arc şi o tolbă de săgeţi, pe spatele Katsei, căci ea era un arcaş mai bun. Nici una din săbii, cu toate că amândoi aveau asupra lor pumnalul şi cuţitul. Sacii de dormit, ceva îmbrăcăminte, bani, leacuri, hărţile, lista cu contactele Consiliului.

Cerul către care urcau deveni purpuriu, apoi portocaliu şi roz. Cărarea de munte purta semnele trecerii altora – urme de foc, amprente de încălţăminte în pământ. În unele locuri fuseseră construite colibe, pentru a fi folosite de către călători, fără mobilier, dar cu vetre grosolane, funcţionale. Construite prin eforturile conjugate ale regatelor Sunder, Estill şi Monsea într-o vreme, cu mult timp în urmă, când acestea colaborau pentru a asigura trecerea graniţelor în siguranţă pentru toţi călătorii.

– Un acoperiş şi patru pereţi te pot salva în timpul unui viscol pe munte, spuse Po.

– Ai fost vreodată prins de un viscol în munţi?

– Am fost odată, cu fratele meu Silvern. Ieşiserăm să ne căţărăm şi o furtună ne-a surprins. Am găsit coliba unui tăietor de lemne – dacă n-am fi găsit-o, probabil că am fi fost morţi. Am fost ţinuţi pe loc patru zile. Timp de patru zile n-am mâncat nimic decât pâinea şi merele pe care le aduseserăm cu noi, şi zăpadă. Mama aproape că ne dăduse dispăruţi.

– Al câtelea frate este Silvern?

– Cel de-al cincilea fiu al tatălui meu.

– Păcat că n-ai avut atunci simţul animalelor pe care-l ai acum. Ai fi putut ieşi să dezgropi o cârtiţă sau o veveriţă.

– Şi să mă rătăcesc pe drumul înapoi spre colibă, spuse el. Fie asta, fie să mă întorc la un frate care ar fi considerat că era îngrozitor de suspect faptul că reuşisem să vânez în timpul viscolului.

Se căţărau peste pământ şi iarbă care la un moment dat lăsară loc stâncilor, se căţărau întotdeauna având în faţă piscurile înalte ale munţilor. Era plăcut să ieşi din pădure, să te caţări, să te mişti rapid. Cerul vast, liber îşi oglindea soarele pe faţa ei şi îi umplea plămânii cu aer proaspăt. Era mulţumită.

– De ce n-ai avut niciodată încredere în fraţii tăi să le spui despre darul pe care îl ai?

– Mama mi-a interzis când eram copil, mi-a interzis cu desăvârşire să le spun. Am urât faptul că a trebuit să ascund asta de ei – în mod special de Silvern şi de Skye, care sunt cei mai apropiaţi de vârsta mea. Dar acum, că-i cunosc pe fraţii mei ca bărbaţi, înţeleg că mama avea dreptate.

– De ce? Nu poţi avea încredere în ei?

– Ba da, în privinţa celor mai multe dintre lucruri. Dar ei toţi sunt plămădiţi din ambiţie, Katsa, fiecare dintre ei, luptându-se unul cu celălalt în mod constant pentru a câştiga favorurile tatălui meu. După cum stau lucrurile acum, eu nu mai reprezint o ameninţare pentru ei – întrucât sunt cel mai tânăr şi n-am nici un fel de ambiţii. Şi ei mă respectă, căci ştiu că ar fi nevoie de toţi şase laolaltă ca să mă poată învinge într-o luptă. Dar, dacă ar fi ştiut adevărul despre darul meu, ar fi încercat să mă folosească. N-ar fi fost capabili să se abţină.

– Dar tu nu i-ai fi lăsat.

– Nu, dar atunci ar fi avut resentimente faţă de mine şi nu sunt sigur că unul dintre ei n-ar fi cedat tentaţiei de a-i spune nevestei sau sfetnicilor lui. Şi aşa ar fi aflat tata... Totul s-ar fi năruit.

Se opriră la un izvor. Katsa bău şi îşi spălă faţa.

– Mama ta prevăzuse asta.

– Şi, pe deasupra, se temea ca nu cumva să afle tata. Îşi cufundă plosca în apă. Nu e un părinte lipsit de bunătate. Dar e greu să fii rege. Bărbaţii vor încerca întotdeauna să-l lipsească de putere pe un rege, prin toate mijloacele. Aş fi fost mult prea util

pentru el. N-ar fi rezistat să nu mă folosească – pur şi simplu, n-ar fi putut. Şi acesta era lucrul cel mai grav de care se temea mama mea.

– N-a vrut niciodată să te folosească drept luptător?

– Cu siguranţă, şi l-am ajutat. Nu aşa cum l-ai ajutat tu pe Randa.

– Tatăl meu nu este tiran precum Randa. Dar, de fapt, mama se temea ca el să nu-mi folosească mintea. Ea voia ca mintea să-mi aparţină mie, nu lui.

Katsei nu i se părea corect ca o mamă să trebuiască să-şi protejeze copilul de tatăl lui. Dar ea nu prea ştia multe despre mame şi taţi. Ea n-avusese o mamă sau un tată care să o protejeze, să-l împiedice pe Randa să o folosească. Poate, mai degrabă decât taţii, regii reprezentau pericolul.

– Bunicul tău a fost de acord că nimeni n-ar trebui să ştie adevărul despre darul tău?

– Bunicul meu a fost de acord.

– Dacă ar afla adevărul acum, tatăl tău ar fi foarte supărat?

– Ar fi furios pe mine, pe mama şi pe bunicul meu. Cu toţii ar fi furioşi. Pe bună dreptate – faptul că i-am ascuns asta e o mare decepţie, Katsa.

– Ai fost obligat s-o faci.

– Chiar şi-aşa. N-ar fi uşor de iertat.

Katsa se urcă pe o grămadă de pietre şi se uită în jur. Nu păreau să fie mai aproape de crestele munţilor care se ridicau în faţa lor. Numai privind în urmă, la pădurea foarte îndepărtată, îşi dădeau seama că urcaseră. Dar şi pentru că temperatura scăzuse. Îşi potrivi mai bine bagajele pe umeri şi păşi pe cărare.

Apoi, gândul la reginele care-şi protejau copiii de regi se înfipse şi mai adânc în mintea ei.

„Po. Leck are o fiică."

– Da. Bitterblue. Are zece ani.

„Bitterblue ar fi putut avea un rol în afacerea asta ciudată. Dacă Leck ar fi încercat să-i facă rău, asta ar explica de ce regina Ashen s-a ascuns împreună cu ea."

Po se opri şi se întoarse, ca să se uite curios la ea.

– Dacă el taie animale de plăcere, nici nu vreau să mă gândesc ce i-ar trece prin minte să-i facă propriei fiice.

Supoziția atârna în aerul dintre ei, sinistră și oribilă. Katsa își aminti brusc de cele două fetițe moarte.

– Să sperăm că te înșeli, spuse Po, punându-și mâna pe stomac ca și când i-ar fi fost greață.

– Să ne mișcăm mai repede, spuse Katsa, asta în caz că am dreptate.

Porniră aproape în fugă. Urmau cărarea în sus, printre munții care îi despărțeau de Monsea și de adevărul pe care regatul îl ascundea.

În dimineața următoare, se treziră pe podeaua unei colibe prăfuite, în fața unui foc stins și în răceala iernii care pătrundea pe sub ușă. Stelele înghețate se topiră pe măsură ce Katsa și Po urcau și lumina se împrăștie deasupra orizontului. Cărarea deveni mai abruptă și mai stâncoasă. Ritmul în care urcau alungă frigul și amorțeala pe care Katsa nu le simțea, dar de care Po se plângea.

– M-am tot gândit cum ar trebui să ne purtăm la curtea lui Leck, zise Po.

Se cățără de pe o stâncă pe alta și sări pe o a treia.

– La ce te-ai gândit?

– Păi, mi-aș dori să fiu mai sigur în legătură cu suspiciunile noastre înainte de a-l întâlni.

– Crezi că ar trebui să găsim un han în afara cetății lui și să stăm acolo în prima seară?

– Asta-i părerea mea.

– Dar n-ar trebui să irosim timpul.

– Nu. Dacă nu putem afla nimic folositor într-o seară, atunci probabil că ar trebui să ne continuăm drumul și să ne prezentăm la curte.

Urcau, iar Katsa se întreba cum avea să fie – ori urmau să pozeze în prieteni la curte și să se infiltreze treptat, ori aveau să intre și să fie ofensivi, și să pornească o luptă mare. Și-l imagină pe Leck drept un bărbat nesincer și zâmbind superior, stând la capătul covorului de catifea, cu singurul lui ochi îngustat și

sfredelindu-i cu o privire inteligentă. Se imaginã pe ea trăgându-i o săgeată în inimă, astfel încât el să cadă în genunchi, să sângereze peste tot covorul şi să moară la picioarele curtenilor lui. La comanda lui Po, lovitura ei. Avea să fie la comanda lui Po, căci, până când urmau să cunoască adevărul despre darul lui, ea n-ar putea avea încredere în propria judecată.

„Po, asta-i adevărat, nu-i aşa?"

Lui îi trebui un moment pentru a aduna gândurile ei.

– Am şi eu nişte idei în legătură cu asta, zise el. Odată ajunşi în Monsea, ai fi de acord să faci numai şi numai ce spun eu? Numai până când voi reuşi să percep puterea lui Leck? Ai fi vreodată de acord cu asta?

– Sigur că aş fi, Po, în acest caz.

– Şi trebuie să te aştepţi ca eu să mă comport ciudat. Va trebui să mă prefac că sunt înzestrat cu darul luptei, doar atât, şi că eu cred fiecare cuvânt pe care el îl spune.

– Iar eu voi exersa arta trasului cu arcul şi a aruncării cuţitelor, spuse Katsa. Căci am sentimentul că, atunci când totul va fi dat pe faţă, regele Leck se va găsi la capătul cuţitului meu.

Po clătină din cap şi nu zâmbi.

– Simt că n-o să fie chiar aşa de uşor.

A treia zi a traversării lor fu cea mai vântoasă şi cea mai rece. Trecătoarea montană îi duse între două vârfuri ascunse uneori în dosul unor furtuni de zăpadă. Cizmele lor scârţâiau pe peticele de zăpadă; din cerul albastru se cerneau fulgi pe umerii lor şi se topeau în părul Katsei.

– Îmi place iarna în munţi, zise ea, dar Po râse.

– Asta nu e iarnă în munţi. Asta e toamnă în munţi, şi una chiar blândă. Iarna e feroce.

– Cred că ar trebui să-mi placă şi asta, spuse ea, iar Po râse din nou.

– N-aş fi câtuşi de puţin surprins. Ţi-ai da toată silinţa să faci faţă acestei provocări.

Vremea rămase neschimbată, aşa încât declaraţia Katsei nu putu fi confirmată. Se mişcau pe cât de repede le permitea

terenul. Deşi se mira de energia Katsei, Po era puternic şi agil. O necăji pentru ritmul pe care îl alesese, dar nu se plânse şi, dacă uneori se oprea pentru a mânca şi a bea apă, Katsa era recunoscătoare, căci îi reamintea şi ei să mănânce şi să bea. Şi îi oferea o scuză pentru a se întoarce şi a privi lung în urma lor, la munţii care se întindeau de la est la vest, la toată lumea pe care o putea vedea – căci era atât de sus, încât simţea că poate să vadă lumea întreagă.

Şi apoi, brusc, ajunseră în vârful trecătorii. În faţa lor, munţii plonjau într-o pădure de pini. Văi verzi se întindeau la picioarele lor, brăzdate de pâraie, cu ferme şi mici puncte despre care Katsa bănui că erau vaci. Şi o linie – un râu care se micşora în zare şi ducea către o cetate miniaturală, albă, din cât puteau ei să-şi dea seama. Cetatea lui Leck.

– De-abia o zăresc, spuse Po, dar am încredere în vederea ta.

– Văd clădiri, spuse Katsa, şi un zid de o culoare închisă, în jurul unui castel alb. Şi, uită-te, vezi fermele din vale? Cu siguranţă, le zăreşti. Şi vacile. Vezi vacile?

– Da, le văd, acum, că ai adus vorba despre asta. E grozav, Katsa! Ai văzut vreodată o privelişte atât de grozavă?

Ea râse fiindcă el era fericit. Pentru moment, în timp ce priveau în jos, spre Monsea, lumea era frumoasă şi lipsită de griji.

Coborâşul era mai periculos decât urcuşul. Po se plângea că degetele de la picioare erau pe punctul de a-i ieşi prin cizme, apoi se plânse că şi-ar fi dorit să se întâmple asta, căci îl dureau de la mersul constant în coborâre. După aceea, Katsa băgă de seamă că el încetase a se tot plânge şi devenise preocupat de ceva.

– Po. Mergem repede.

– Da. Îşi umbri ochii cu mâna şi scrută câmpurile din Monsea. Sper numai că-i suficient de rapid.

În acea noapte, campară lângă un pârâu care curgea cărând sloiuri ce se topeau. Ea se aşeză pe o stâncă şi-i privi ochii care străluceau de îngrijorare. El îi întoarse privirea şi îi zâmbi brusc.

– Ţi-ar plăcea să mănânci ceva dulce cu acest iepure?

– Sigur, spuse ea, dar n-are nici o importanță ce vreau eu, dacă avem doar iepurele.

El se ridică în picioare, se răsuci pe călcâie și intră într-un desiș.

„Unde te duci?"

El nu răspunse. Cizmele lui scârțâiră pe stâncă în timp ce el dispărea în întuneric.

Ea se ridică în picioare.

– Po!

– Nu-ți face griji la inimioară, Katsa. Vocea lui venea din depărtare. Doar caut ceea ce îți dorești.

– Dacă tu crezi că eu am de gând să stau aici...

– Stai jos! Ai să-mi strici surpriza.

Se așeză, dar îl lăsă să înțeleagă ce gândea despre el și despre surpriza lui, fiindcă se agita aiurea în întuneric, rupându-și probabil gleznele pe stânci, așa încât ea va trebui să-l care restul drumul prin munți. Trecură câteva minute, apoi ea îl auzi întorcându-se. El păși în lumină și veni spre ea, cu mâinile făcute căuș. Când îngenunche în fața ei, Katsa văzu o grămăjoară de fructe de pădure în palmele lui. Privi umbrele de pe chipul lui.

– Fructe de ilice? întrebă ea. Fructe de ilice. Luă una din mâna lui și o mușcă. Pocni cu o dulceață rece. Înghiți carnea fructului și se uită la chipul lui, încurcată. Darul tău ți-a arătat aceste fructe?

– Da.

– Po, asta-i ceva nou, nu-i așa? Că tu poți simți o plantă cu asemenea claritate. Nu e ca și când s-ar fi mișcat sau ar fi gândit, sau pe punctul de a-ți cădea în cap.

El se lăsă pe genunchi. Clătină din cap.

– Lumea mi se dezvăluie bucată cu bucată, tot ce e neclar se limpezește. Ca să fiu cinstit, e puțin derutant. Sunt mereu ușor ametit.

Katsa îl privi fix. Nu era nimic de comentat. Darul lui îi arătase fructele și el era mereu ușor ametit. Mâine, el avea să fie capabil să-i povestească despre o alunecare de pământ din cealaltă parte a lumii și amândoi aveau să leșine.

Ea oftă și îi atinse aurul din ureche.

– Dacă-ți pui picioarele în pârâu, apa rece îți va calma durerea din degete, iar eu ți le voi freca pentru a ți le încălzi după ce termini.

– Și dacă mi-e frig în alte locuri decât degetele de la picioare? Mi le vei încălzi și pe acelea?

Vocea lui era numai zâmbet, iar ea îi râse în față. Dar apoi, el îi luă bărbia în mână și o privi serios în ochi.

– Katsa. Când vom ajunge în preajma lui Leck, tu va trebui să faci orice îți voi spune eu. Promiți?

– Promit.

– Trebuie, Katsa, trebuie să juri.

– Po, ți-am promis-o și înainte și ți-o voi promite iarăși, și voi jura. Voi face ce-mi vei spune tu.

El îi cercetă ochii și apoi dădu din cap. Îi răsturnă în mână ultimele fructe și se aplecă spre cizmele lui.

– Degetele mele de la picioare sunt o nenorocire și nu sunt sigur dacă e înțelept să le eliberez. S-ar putea revolta și ar alerga în munți și ar refuza să se mai întoarcă.

Ea luă încă un fruct.

– Mă aștept să le fac față degetelor tale de la picioare.

Ziua următoare n-au mai fost glume din partea lui Po în legătură cu degetele lui de la picioare sau cu orice altceva. De-abia vorbea și, cu cât înaintau pe drumul care ducea la regele Leck, cu atât mai nerăbdător părea să devină. Starea lui de spirit era contagioasă. Katsa nu se simțea nici ea în apele ei.

– Vei face ce-ți spun când va veni vremea? o întrebă el încă o dată.

Ea deschise gura pentru a da glas unui val de iritare provocat de întrebarea la care deja răspunsese, iar acum trebuia din nou să răspundă. Dar, văzându-l târșâindu-și picioarele alături de ea, încordat și îngrijorat, îi dispăru supărarea.

– Voi face ce spui, Po.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

– Katsa!

Vocea lui o trezi. Deschise ochii și știu că mai erau cam trei ore până în zori.

– Ce este?

– Nu pot să dorm.

Ea se ridică.

– Prea îngrijorat?

– Da.

– Păi, presupun că nu m-ai trezit numai ca să-ți țin companie.

– Ție nu-ți face trebuință să dormi și, dacă tot voi rămâne treaz, am putea la fel de bine să ne punem în mișcare.

Ea se ridică, își rulă pătura și își puse tolba, arcul și bagajele în spate într-o clipă. O cărare care mergea în jos trecea printre copaci. Pădurea era întunecată. Po o luă de braț și o conduse cât de bine putu, împiedicându-se de pietre și proptindu-se cu mâna de copaci pe care ea nu-i putea vedea, pentru a-și păstra echilibrul.

Când, în cele din urmă, o lumină rece și puternică aduse umbre și le permise să întrezărească poteca, grăbiră pasul, practic alergând. Zăpada începu să cadă, iar poteca mai largă și mai plană strălucea într-o nuanță bleu. Hanul de unde urmau să cumpere cai era dincolo de pădure, la câteva ore distanță de mers pe jos. În timp ce mergeau grăbiți, Katsa descoperi că aștepta cu nerăbdare relaxarea pe care caii aveau să o aducă picioarelor și plămânilor ei. Își deschise gândul către Po.

– E nevoie de așa ceva, spuse el, ca tu să obosești. Alergatul în întuneric, fără somn, fără mâncare, după zile de cățărat prin munți.

Nu zâmbea și nici n-o necăjea.

– Mă bucur. Oricare ar fi lucrul spre care alergăm, cel mai probabil, vom avea nevoie de energia ta și de vitalitatea ta.

Asta îi aduse Katsei aminte de ceva. Scotoci într-o desagă din spatele ei.

– Mănâncă, spuse ea. Trebuie să mâncăm amândoi sau nu vom fi buni de nimic.

Era pe la jumătatea dimineții și încă ningea când se apropiară de locul unde pădurea se termina brusc și începeau câmpiile. Deodată, Po se întoarse spre ea, alarmarea țipând din fiecare trăsătură a chipului lui. Începu să alerge de-a lungul cărării, printre copaci, spre liziera pădurii. Iar atunci, Katsa auzi voci de bărbați ridicate, țipând și tunetul potcoavelor apropiindu-se. Fugi după Po, trecu printre copaci, la câțiva pași în spatele lui.

O femeie se clătina peste câmpii venind spre ei, o femeie scundă, cu brațele ridicate, chipul ei – o mască a terorii. Păr de culoare închisă și cercei din aur în urechi. O rochie neagră și aur pe degetele pe care le întindea către Po. Și, în urma ei, o armată de bărbați pe cai în galop, conduși de un bărbat cu mantia fluturând și cu o apărătoare de ochi, și un arc ridicat, și o săgeată pregătită, care zbură din arc și lovi pe femeie drept în spate. Aceasta tresări și se împiedică. Căzu pe burtă, în zăpadă.

Po îngheță. Alergă spre Katsa, strigând:

– Trage în el! Trage!

Dar ea deja își scosese arcul de pe spate și întinsese mâna spre o săgeată. Trase coarda și ținti. Atunci, caii se opriră. Bărbatul cu apărătoarea de ochi urlă, iar Katsa încremeni.

– Ah, ce accident! strigă el.

Vocea lui păru sugrumată, un suspin. Atât de plin de durere disperată, încât Katsa icni și lacrimi îi apărură în ochi.

– Ce accident îngrozitor, îngrozitor! strigă bărbatul. Soția mea! Preaiubita mea soție!

Katsa privea țintă trupul chircit al femeii, rochia neagră și brațele inerte, zăpada albă pătată cu roșu. Suspinele bărbatului

ajungeau la ea peste câmpie. Era un accident. Un accident teribil, tragic. Katsa își lăsă arcul în jos.

– Nu! Trage în el!

Katsa îl privi uimită pe Po, șocată de vorbele lui, de sălbăticia din ochii lui.

– Dar a fost un accident, zise ea.

– Ai promis să faci ce-ți spun.

– Da. Dar n-am de gând să trag într-un om care jelește, a cărui soție tocmai a avut un asemenea accident...

Vocea lui era mânioasă acum, așa cum ea n-o auzise niciodată.

– Dă-mi mie arcul, șuieră el atât de ciudat și de aspru, atât de diferit de felul lui de a fi.

– Nu.

– Dă-mi-l!

– Nu! Nu ești în apele tale.

El își duse mâinile la cap și apoi privi disperat în spatele lui, la bărbatul care-i urmărea cu singurul lui ochi ațintit asupra lor – o privire rece, cercetătoare. Po și bărbatul se uitară unul la altul pentru numai o clipă. Un licăr de recunoaștere se iscă în interiorul Katsei, dar apoi dispăru. Po se întoarse spre ea, calm acum. Disperat, imperios de calm.

– Vrei să faci altceva, atunci? întrebă el. Ceva mult mai nesemnificativ. Ceva ce nu va răni pe nimeni?

– Da, dacă nu va răni pe nimeni.

– Vrei să fugi cu mine acum, înapoi în pădure? Și, dacă el începe să vorbească, vrei să-ți acoperi urechile?

Ciudată cerere, dar simți din nou acel licăr de recunoaștere, așa că fu de acord fără să știe de ce.

– Da.

– Repede, Katsa!

Într-o clipită, se întoarseră și o luară la goană, și, când ea auzi vocile, își duse mâinile la urechi. Dar încă putea să audă cuvintele lătrate ici și colo, iar ceea ce auzi o făcu să fie confuză. Iar apoi, vocea lui Po strigând la ea să continue să alerge; strigând la ea, gândi ea vag, pentru a acoperi celelalte voci. Auzi pe jumătate ropotul înăbușit al copitelor apropiindu-se. Ropotul deveni un

tunet. Și apoi, văzu săgețile lovind copacii din jurul lor. Săgețile o înfuriară. „Am fi putut să-i omorâm pe acești bărbați, pe toți, gândi ea către Po. Ar trebui să luptăm.“ Dar el continua să strige la ea să alerge, iar mâna lui se încordă pe umărul ei și o împinse mai departe și ea avu din nou sentimentul că nimic nu era în regulă, că nimic din toate astea nu era normal și că, în această nebunie, ar trebui să aibă încredere în Po.

Alergară pe după copaci și se cățărară pe pante, grăbindu-se în orice direcție alegea Po. Săgețile cădeau pe măsură ce ei se afundau în pădure, căci copacii încetiniră caii și îi încurcară pe bărbați. Totuși, continuau să alerge. Ajunseră într-o parte a pădurii atât de deasă, încât zăpada fusese oprită în ramurile copacilor și nu ajunsese deloc pe pământ. „Urmele pașilor noștri, gândi Katsa. El ne-a adus aici ca ei să nu poată depista urmele.“ Se agăță de acest gând, întrucât era singura parte din toată această lipsă de sens pe care ea putea s-o înțeleagă.

În cele din urmă, Po îi îndepărtă mâinile de pe urechi. Mai alergară până când ajunseră la un copac mare, gros, cu ace cafenii, pământul fiind acoperit cu ramuri moarte, care căzuseră de pe trunchiul lui.

– Există o scorbură acolo, sus, zise Po. E o deschidere în trunchi. Poți să te cațări? Dacă mă duc eu primul, poți să vii după mine?

– Desigur. Iată, zise ea împletindu-și mâinile pentru a forma o treaptă.

El își puse un picior în palmele ei și sări, iar ea îl ridică pe cât putu de sus în copac. Ea își găsi sprijin pentru mâini și picioare pe scoarța aspră a copacului și se cățără după el.

– Ai grijă la ramura aia, strigă el spre ea. Și la aceasta: o adiere ar putea s-o dea jos.

Ea urcă pe aceleași crengi pe care le folosise și el; el urca și ea îl urma. Po dispăru și, un moment mai târziu, brațele lui ieșiră dintr-o scorbură mare, de deasupra ei. O trase înăuntru, în scorbura în care o simțise de pe pământ. Stăteau în întuneric, respirând sacadat, cu picioarele împletite în scorbura lor.

– Deocamdată, vom fi în siguranță aici, spuse Po. Atâta timp cât nu vin cu câinii după noi.

Dar de ce se ascundeau? Acum, că stăteau liniștiți, ciudățenia a tot ceea ce se întâmplase începu să penetreze mintea Katsei ca săgețile pe care călăreții le trăseseră spre ei. De ce se ascundeau, de ce nu luptau? De ce se temeau? Femeia aceea se temuse și ea. Femeia care arăta ca un lienid. Ashen. Nevasta lui Leck era din Lienid, numele ei era Ashen – și, da, asta avea o noimă, întrucât bărbatul îndurerat o numise soția lui. Bărbatul cu apărătoare pentru ochi și cu arcul în mână era Leck.

Dar nu fusese săgeata lui Leck cea care o lovise pe Ashen? Katsa nu prea putea să-și amintească și, când încercă să deruleze din nou acel moment în mintea ei, ceața și zăpada care cădea îi blocară vederea.

Po ar fi putut să-și amintească. Dar Po fusese și el atât de ciudat, spunându-i să tragă în Leck când acesta își jelea propria soție și apoi cerându-i să-și acopere urechile. De ce să-și acopere urechile?

Lucrul acela pe care ea nu prea putea să-l conștientizeze i se ivi din nou în minte. Încercă să-l priceapă, dar acesta dispăru. Și apoi, ea fu din nou mânioasă din cauza lentorii ei, din cauza prostiei ei. Nu putea să priceapă înțelesul tuturor lucrurilor deoarece ea era mult prea puțin inteligentă.

Se uită la Po care se rezemase de peretele copacului și privea fix în fața lui, în gol. Să-l vadă o supără și mai mult, căci chipul său părea tras, gura strânsă. Era obosit, epuizat, cel mai probabil – flămând. Spusese ceva despre câini și ea îi cunoștea destul de bine ochii, încât să recunoască umbrele de îngrijorare din ei.

„Po. Te rog, spune-mi ce nu e în regulă."

– Katsa. El oftă pronunțându-i numele. Își frecă fruntea și apoi o privi drept în față. Îți amintești conversațiile noastre despre regele Leck, Katsa? Ce-am spus despre el înainte să-l vedem azi?

Ea îl privi țintă și-și aminti că spuseseră ceva, dar nu-și putea aminti ce anume.

– În legătură cu ochii lui, Katsa. Ceva ce el ascunde.

– El e... Brusc, își aminti. Este înzestrat.

– Da. Îți amintești care este darul lui?

Și apoi, amintirile începură s-o năpădească una câte una, dintr-un colț al minții la care nu fusese capabilă să ajungă până atunci. Și văzu totul limpede. Ashen, îngrozită, fugind de soțul ei

și de armata lui. Leck trăgându-i o săgeată în spate lui Ashen. Leck plângând cu jale prefăcută, vorbele lui înceţoşându-i mintea Katsei, transformând crima pe care ochii ei o văzuseră într-un accident tragic, pe care nu și-l putea aminti. Po strigând la ea să tragă în Leck și ea refuzând.

Nu-l putu privi în față, căci rușinea o copleși.

– Nu e vina ta, zise el.

– Am jurat că voi face ce-mi vei spune. Am jurat, Po!

– Katsa. Nimeni n-ar fi putut să-și țină acea promisiune. Dacă aș fi știut cât de puternic este Leck, dacă aș fi avut cea mai vagă idee – n-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici.

– Nu m-ai adus aici. Am venit împreună.

– Ei bine, și acum suntem amândoi în mare pericol. Încremeni. Așteaptă, îi șopti. Păru să asculte ceva, dar Katsa nu auzea nimic. Ne caută în pădure, spuse el după un minut. Ala s-a întors. Nu cred că au câini.

– Dar de ce ne ascundem de ei?

– Katsa...

– Ce vrei să spui, suntem în mare pericol? De ce nu luptăm cu acești măcelari? De ce... Își prinse chipul cu mâinile. Sunt atât de încurcată! Sunt iremediabil proastă.

– Nu ești proastă. E darul lui Leck cel care-ți îndepărtează gândurile și este darul meu care vede cu mult mai mult decât ar face-o oricine altcineva. Ești încurcată deoarece Leck, în mod deliberat, te-a zăpăcit cu cuvintele lui și întrucât încă nu ți-am spus ceea ce știu.

– Atunci, spune-mi. Spune-mi ce știi.

– Ei bine, Ashen e moartă – asta nu trebuie să ți-o spun. A murit fiindcă a încercat să scape de Leck împreună cu Bitterblue. Aceasta este pedeapsa ei pentru că și-a protejat copila.

Auzi amărăciunea din glasul lui și-și amintea că Ashen nu era o străină pentru el, că Po văzuse un membru al familiei lui omorât astăzi.

– Cred că ai avut dreptate în legătură cu Bitterblue, zise el. Sunt aproape sigur de ceea ce Ashen voia în timp ce alerga spre mine.

– Ce voia?

– Voia ca eu să o găsesc pe Bitterblue şi să o protejez. Eu... eu nu ştiu exact ce vrea Leck cu ea. Dar cred că Bitterblue e în pădure, ascunzându-se la fel ca noi.

– Trebuie s-o găsim înaintea lor.

– Da. Dar mai e ceva ce ar trebui să ştii, Katsa. Suntem într-un anume pericol, tu şi cu mine. Leck ne-a văzut, ne-a recunoscut. Leck ne-a văzut...

El îşi întrerupse şirul vorbelor, dar nu conta. Brusc, ea înţelese ceea ce Leck văzuse. Îi văzuse alergând când ei n-ar fi trebuit să aibă nici cea mai vagă idee despre pericol. O văzuse punându-şi mâinile la urechi când n-ar fi trebuit să ştie despre puterea cuvintelor lui.

– Nu ştie... nu ştie cât de mult din adevăr cunoaştem noi, spuse Po. Dar ştie că darul lui nu funcţionează asupra mea. Eu reprezint o ameninţare pentru el şi mă vrea mort. Iar pe tine te vrea vie.

Katsa îl fulgeră cu privirea.

– Dar ei trăgeau în noi...

– Am auzit ordinul, Katsa. Săgeţile îmi erau destinate.

– Ar fi trebuit să fi luptat, spuse Katsa. Am fi putut să-i învingem pe soldaţii ăia. Ar fi trebuit să-l găsim şi să-l ucidem.

– Nu, Katsa. Ştii că nu poţi să te afli în prezenţa lui.

– Pot să-mi acopăr cumva urechile.

– Nu poţi să blochezi toate sunetele, iar el pur şi simplu va vorbi mai tare. Va striga şi tu vei auzi – auzul tău este prea bun –, iar vorbele lui nu sunt mai puţin periculoase dacă sunt înăbuşite. Chiar şi vorbele soldaţilor lui sunt periculoase. Katsa, vei sfârşi prin a fi din nou încurcată şi va trebui să fugim...

– N-am să-i permit să-mi facă asta din nou, Po...

– Katsa. Exista o certitudine obosită în vocea lui, iar ea nu voia să audă ceea ce el avea de gând să spună. Ar fi de ajuns doar câteva vorbe, rosti el, şi te-ar avea. Câteva cuvinte au şters tot ceea ce tu ai văzut. Te vrea, Katsa! Îţi vrea darul. Şi eu nu te pot apăra.

Ea urî adevărul cuvintelor lui, căci el avea dreptate. Leck ar putea face ce ar vrea cu ea. Ar putea face un monstru din ea, dacă asta i-ar fi dorinţa.

– Unde e el acum?

– Nu știu... nu în apropiere. Dar e probabil în pădure, căutându-ne pe noi sau pe Bitterblue.

– Ar fi greu să-l evităm?

– Nu cred. Harul meu îmi va spune dacă e în apropiere și vom putea fugi, și ne vom putea ascunde.

Un sentiment neplăcut îi tăie respirația. Dacă el ar încerca s-o întoarcă împotriva lui Po?

Își scoase pumnalul de la brâu și i-l înmână lui. El o privi cu ochii liniștiți, înțelegând.

– Nu se va ajunge la asta, spuse el.

– Bine, zise ea. Ia-l oricum.

El se pregăti să spună ceva, dar nu o contrazise. Luă pumnalul și-l puse la centura lui. Ea își trase cuțitul din cizmă și i-l dădu. Îi dădu arcul și-l ajută să-și lege tolba de săgeți pe spate.

– Nu prea avem ce face în legătură cu mâinile și cu picioarele mele, spuse ea, dar cel puțin sunt neînarmată. Ai avea o șansă împotriva mea, Po, dacă ai avea câte un cuțit în fiecare mână, iar eu n-aș avea nici unul.

– Nu se va ajunge la asta.

– Nu, probabil că nu.

Dar, dacă avea să se întâmple, nu era nimic rău să fie pregătiți. Ea îi privi chipul, ochii care străluceau vag. Ochii lui obosiți. Dragii lui ochi. El ar fi mult mai în măsură să se apere dacă mâinile ei ar fi legate. Se întrebă dacă n-ar trebui să-i lege mâinile.

– Deja ai intrat în regatul absurdului, zise el.

Ea zâmbi.

– Totuși, ar trebui să încercăm în luptele noastre.

Un zâmbet i se ivi în colțul gurii.

– Aș putea fi de acord uneori, când toate astea vor fi rămas în urma noastră.

– Acum, zise ea, hai să o găsim pe verișoara ta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Nu era ușor pentru ea să meargă neajutorată prin pădure, Po hotărând încotro să o ia și știind când și unde să se ascundă, încremenind pe loc dacă simțea lucruri pe care ea nu le putea vedea sau auzi. Darul lui era neprețuit, ea știa asta. Dar Katsa nu se simțise niciodată copil.

– Îi revenise speranța când m-a văzut, spuse Po, vorbind repede în timp ce goneau printre copaci. Asta a simțit Ashen. La vederea mea, inima ei s-a umplut de speranță. Pentru Bitterblue.

Această speranță era ceea ce le zorea pașii acum. Ashen sperase atât de mult ca Po să o găsească pe Bitterblue, încât îi lăsase o percepție a locului în care ea credea că ar fi Bitterblue, un anume loc pe care atât ea, cât și copila îl știau din partidele lor de călărie împreună. Era la sudul trecătorii din munți, într-o văgăună cu un pârâu.

– Am o idee despre cum arată, spuse Po. Dar nu știu exact unde se află și nu știu dacă ea a rămas acolo odată ce și-a dat seama că întreaga armată o căuta.

– Cel puțin, știm de unde să începem, zise Katsa. N-ar fi putut ajunge prea departe.

Alergau prin pădure. Ninsoarea se oprise și din acele de pin picura încontinuu apă. Trecură de urmele soldaților întipărite în fâșii de noroi, soldați care-i căutau pe ei.

– Dacă ea a lăsat urme la fel de clare ca acestea, probabil că o vor fi găsit până acum, spuse Katsa.

– Să sperăm că a moştenit ceva din viclenia tatălui ei.

De mai multe ori, câte un soldat venea deranjant de aproape, iar Po schimbă direcţia, astfel încât să-l ocolească. Odată, când îl evitau pe unul dintre soldaţi, aproape că dădură peste un altul. Se căţărară într-un copac, iar Po îşi pregăti o săgeată, dar individul nu-şi ridică deloc privirea din pământ.

– Prinţesă Bitterblue, strigă bărbatul. Ieşi acum, prinţesă. Tatăl tău este foarte îngrijorat pentru tine.

Soldatul se îndepărtă, însă dură câteva minute până când Katsa fu capabilă să coboare. Chiar şi cu mâinile peste urechi, auzise cuvintele bărbatului. Luptase împotriva lor, dar încă îi întunecau mintea. Era în copac, tremurând în timp ce Po o luă de bărbie, o privi în ochi şi îi vorbi peste toată confuzia ei.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Mintea mea e limpede.

Coborâră din copac. Mergeau repede şi lăsau cât de puţine urme posibil în trecerea lor.

În apropierea intrării în pădure, lucrurile deveniră complicate. Pretutindeni erau soldaţi adunaţi în grupuri, mergând în toate direcţiile. Ea şi Po alergau în reprize scurte, când Po hotăra că nu exista nici un pericol, apoi se ascundeau.

Odată, Po o luă de braţ şi o împinse îndărăt, şi alergară înapoi pe unde veniseră. Găsiră o stâncă mare, acoperită de muşchi şi se ghemuiră în spatele acesteia, mâinile lui Po acoperindu-i urechile, ochii lui strălucind de încordare. Înghesuită între stâncă şi Po, cu inima lui bătându-i repede lângă trupul ei, ea ştiu că, de data aceasta, se ascundeau de ceva mai mult decât de soldaţi. Aşteptară, părându-li-se că nu se mai termină. Apoi, Po o luă de încheietura mâinii şi îi făcu semn să-l urmeze. Se târâră pe un drum diferit, unul care mărea distanţa dintre ei şi regele din Monsea.

Când se aflară pe atât de aproape de intrarea în pădure, pe cât considerase Po a fi sigur, cotiră spre sud, aşa după cum sperau că făcuse şi Bitterblue. Când un pârâu le apăru bolborosind în

cale, Po se opri. Se ghemui la pământ și își cuprinse capul cu mâinile. Katsa rămase în picioare lângă el și privi, și ascultă, așteptând ca el să simtă ceva dinspre pădure sau din amintirea speranței lui Ashen.

– Nu există nimic, zise el în cele din urmă. N-aș putea spune dacă ăsta e pârâul bun.

Katsa se lăsă și ea pe vine, lângă el.

– Dacă soldații n-au găsit-o încă, zise ea, atunci copila n-a lăsat nici o urmă evidentă, nici măcar în zăpadă și noroi. Trebuie să fi avut prezența de spirit să meargă printr-un pârâu, Po. Toate pâraiele din această pădure curg din munți spre vale. Ar fi știut să meargă spre vest, depărtându-se de vale. E rău dacă urmăm acest pârâu spre vest? Dacă nu dăm de ea, putem continua spre sud și să căutăm următorul pârâu.

– Asta pare puțin cam hazardat, spuse Po, dar se ridică în picioare, se întoarseră amândoi și urmară cursul apei, spre vest.

Când Katsa găsi o șuviță de păr de culoare închisă, lung, prinsă în ramura unui copac care o lovi peste burtă, strigă numele lui Po în minte. Ținu șuvița de păr în sus, pentru ca el să o vadă. O îndesă în mânecă și se bucură de expresia ceva mai optimistă de pe chipul lui.

Când pârâul coti brusc și intră într-o mică văgăună cu ierburi și ferigi, Po se opri și o luă de mână.

– Recunosc acest loc. Acesta e.

– Ea este aici?

El rămase tăcut o clipă.

– Nu. Dar hai să continuăm de-a lungul pârâului. Repejor. Mă tem că s-ar putea să fie soldați pe urmele noastre.

Numai câteva minute mai târziu, el se întoarse spre ea, ușurarea fiind vizibil întipărită pe chipul său obosit.

– O simt acum!

Ieși din pârâu, iar Katsa îl urmă. El își croi drum printre copaci, până când ajunse la un trunchi de copac căzut, întins la pământ. Măsură trunchiul din ochi. Merse spre un capăt, se ghemui la pământ și privi în interior.

– Bitterblue, rosti el la intrarea în trunchi. Sunt vărul tău, Po. Fiul lui Ror. Am venit să te apărăm.

Nici un răspuns. Po vorbi liniștit și blând:

– Nu vrem să-ți facem rău, verișoară. Suntem aici să te ajutăm. Ți-e foame? Avem de mâncare.

În continuare, nici un răspuns dinspre copacul căzut. Po se ridică în picioare și se întoarse spre Katsa. Vorbi pe un ton scăzut:

– Se teme de mine. Trebuie să încerci tu.

Katsa pufni.

– Crezi că îi va fi mai puțin frică de mine?

– Se teme de mine pentru că sunt bărbat. Ai grijă. Are un cuțit și e dispusă să-l folosească.

– Bravo ei.

Katsa îngenunche în fața capătului scorburos al copacului și privi înăuntru. Reuși să întrezărească silueta fetei, ghemuită strâns, panicată, respirând sacadat. Mâinile ei țineau strâns un cuțit.

– Prințesă Bitterblue, zise ea. Sunt domnița Katsa din Middluns. Am venit cu Po să te ajutăm. Trebuie să ai încredere în noi, Bitterblue. Suntem amândoi luptători înzestrați. Putem avea grijă ca tu să fii în siguranță.

– Spune-i că știm despre darul lui Leck, șopti Po.

– Știm că tatăl tău te caută, rosti Katsa în întuneric. Știm că e înzestrat. Putem să avem grijă ca tu să fii în siguranță, Bitterblue.

Katsa așteptă un semn din partea fetei, dar nu se întâmplă nimic. Privi înspre Po și ridică din umeri.

– Crezi că putem despica trunchiul copacului? întrebă ea.

Dar apoi, din interiorul acestuia ieși o voce mică, tremurândă:

– Unde e mama mea?

Ochii Katsei îi căutară iute pe ai lui Po. Nesiguri, se uitară unul la altul, apoi Po oftă și dădu din cap. Katsa se întoarse spre trunchi.

– Mama ta a murit, Bitterblue.

Se așteptă să audă suspine, țipete. Dar, în loc de asta, se făcu o pauză, apoi vocea se auzi din nou. Și mai mică acum.

– Regele a omorât-o?

– Da, zise Katsa.

Din nou se lăsă liniște în interiorul copacului. Katsa aștepta.

– Vin soldații, murmură Po. Sunt la câteva minute distanță.

Nu voia să lupte cu acești soldați care transportau otrava lui Leck în gurile lor. Și s-ar fi putut să nu fie nevoiți să o facă, dacă reușeau s-o convingă pe copilă să iasă.

– Văd cuțitul acela, prințesă Bitterblue, spuse ea. Știi cum să-l folosești? Chiar și o fetiță poate să provoace mult rău cu un cuțit. Te-aș putea învăța.

Po se lăsă pe vine și o atinse pe umăr.

– Mulțumesc, Katsa, rosti el dintr-o suflare și apoi se ridică, făcând câțiva pași printre copaci, privind în jur și ascultând orice ar fi putut darul lui să îi spună.

Iar ea înțelese de ce îi mulțumise, căci copila se târa afară din trunchi. Chipul ei apăru din întuneric, după aceea mâinile și umerii. Ochii ei cenușii și părul de culoare închisă, la fel ca al mamei sale. Ochii mari, fața udă de lacrimi și dinții clănțănindu-i. Degetele strângând puternic un cuțit care era mai lung decât antebrațul ei.

Ieși din trunchiul copacului și Katsa o luă în brațe și îi pipăi obrajii și fruntea. Copila tremura de frig. Fustele îi erau ude și i se lipeau de picioare; botinele îi erau pline de apă. Nu purta nici haină, nici fular, nici mănuși.

– Cerule, ai înțepenit de frig, zise Katsa. Își smulse propria haină și o trase peste capul copilei. Încercă să-i bage mâinile lui Bitterblue în mânecile hainei, dar fata nu voia să dea drumul cuțitului. Copilă, dă-i drumul doar pentru un minut. Doar pentru o secundă. Grăbește-te, vin soldații! Îi smulse cuțitul dintre degete și îi încheie haina. Îi dădu cuțitul înapoi. Poți să mergi, Bitterblue?

Fata nu răspunse, dar se legănă, cu ochii privind în gol.

– Putem să o ducem noi, spuse Po brusc, de lângă Katsa. Trebuie să plecăm.

– Așteaptă, zise Katsa. Îi este prea frig.

– Acum. În clipa asta, Katsa.

– Dă-mi haina ta.

Po își smulse bagajele, tolba și arcul. Își smulse haina și i-o aruncă Katsei. Aceasta i-o îndesă trăgându-i-o peste cap lui Bitterblue, luptându-se din nou cu degetele strânse pe cuțit. Îi ridică gluga peste urechi și i-o legă strâns. Bitterblue arăta ca un sac cu cartofi, un sac cu cartofi care tremura, cu ochii goi și cu un cuțit în mână. Po o bătu pe fată peste umeri și-și adunară lucrurile.

– E-n regulă, spuse Katsa. Să mergem.

Alergară spre sud, pășind peste ace de pin și peste stânci de câte ori puteau, lăsând cât mai puține semne ale trecerii lor. Dar pământul era prea umed, iar soldații erau iuți în șeile lor. Cărarea era prea ușor de urmat și, nu după mult timp, Katsa auzi ramuri rupându-se și tunetul copitelor cailor.

„Po, câți sunt?“

– Cincisprezece, zise el, cel puțin.

Ea respiră panicată.

„Dacă mă încurcă din nou cuvintele lor?“

Vocea lui era scăzută.

– Mi-aș dori să pot lupta singur împotriva lor, Katsa, și fără ca tu să auzi. Dar asta ar însemna să ne despărțim și, chiar în clipa asta, soldații ne înconjoară. Nu voi risca să fii găsită când eu nu voi aici.

Katsa pufni.

„Nici eu nu-ți voi permite să lupți singur cu cincisprezece bărbați.“

– Trebuie să omorâm cât mai mulți posibil, zise Po, înainte ca ei să fie suficient de aproape pentru a vorbi. Și să sperăm că, odată atacați, nu vor fi prea guralivi. Hai să găsim un loc unde să ascundem fata. Dacă n-o să o vadă, probabil că vor vorbi mai puțin despre ea.

Înghesuiră copila în spatele unor stânci și ierburi, într-o scorbură aflată la baza unui copac.

– Să nu scoți nici un sunet, prințesă, spuse Katsa. Și împrumută-mi cuțitul. Îl voi ucide pe unul dintre oamenii tatălui tău cu el.

Îi luă fetei cuțitul dintre degetele care nu răspundeau la comenzi.

„Po, gândi Katsa cu mintea alertă. Dă-mi cuțitele și pumnalele. Am să omor din prima.“

Po scoase două pumnale de la centură şi câte un cuţit din fiecare cizmă şi i le dădu unul câte unul. Ea adună armele laolaltă. El îşi pregăti arcul cu o săgeată. Se ghemuiră în spatele unei stânci şi aşteptară, dar nu avură mult de aşteptat. Bărbaţii ieşiră dintre copaci, apropiindu-se rapid pe caii lor, cu ochii cercetând pământul în căutare de urme. Katsa numără şaptesprezece bărbaţi.

„Eu mă duc spre dreapta, gândi ea către Po. Tu du-te în stânga."

Şi, cu acestea, ea se ridică şi azvârli un cuţit, apoi altul şi încă unul. Săgeata lui Po zbură, iar el se întinse după alta. Cuţitele şi pumnalele Katsei era înfipte în piepturile a cinci bărbaţi, iar Po ucisese doi înainte ca soldaţii să-şi dea seama că erau prinşi într-o ambuscadă.

Trupurile celor morţi se prăbuşiră de pe cai pe pământ, iar ale celor vii săriră după ele, trăgându-şi săbiile din teci, strigând, ţipând neinteligibil, unul sau doi scoţându-şi săgeţile. Katsa aleargă spre bărbaţi. Po continuă să tragă. Primul îi ieşi în întâmpinare cu ochi sălbatici şi scrâşnind din dinţi, legănându-şi sabia atât de dezordonat, încât nu fu nici o problemă pentru Katsa să-l dezarmeze, lovind alt bărbat în cap, trăgând pumnalul primului bărbat de la brâul acestuia şi înjunghiindu-i pe ambii în gât. Păstră pumnalul, înşfăcă o spadă şi se năpusti legănându-se. Îi smulse altui bărbat spada din mână şi o înfipse pe a ei în stomacul acestuia. Se răsuci spre doi soldaţi care veneau din spate şi-i ucise pe amândoi cu pumnalul, în timp ce lupta cu un al treilea cu spada ei. Aruncă pumnalul în pieptul unui bărbat călare, care se pregătea să trimită o săgeată în Po.

Brusc, rămase un singur bărbat care respira sacadat, cu ochii larg deschişi de teamă. Omul dădu înapoi şi porni să alerge. Într-o fracţiune de secundă, Katsa trase cuţitul din pieptul altui soldat şi alergă după el, dar auzi cum o săgeată fusese eliberată din arc, iar bărbatul ţipă şi căzu, şi rămase nemişcat.

Katsa îşi privi pantalonii şi tunica pătate de sânge. Îşi şterse faţa, iar sângele îi curse pe mâneci. De jur împrejurul ei zăceau bărbaţii ucişi, bărbaţi care n-avuseseră de ales, ale căror minţi nu fuseseră mai slabe decât a ei. Katsa era descurajată şi se simţea

rău, și era furioasă pe regele care făcuse ca această baie de sânge să fie necesară.

– Hai să ne asigurăm că sunt morți, zise ea, și să-i punem pe cai. Trebuie să-i trimitem înapoi, ca să nu se mai țină Leck după coada noastră.

Erau cu toții morți. Katsa scoase săgețile și cuțitele din pieptu-rile și spinările lor și încercă să nu se uite la chipurile lor. Șterse cuțitele și pumnalele și i le dădu înapoi lui Po. Îi duse lui Bitter-blue cuțitul ei și găsi fata stând în picioare, cu brațele încrucișate, cu ochii atenți acum, lucidă. Katsa aruncă o privire la hainele ei pline de sânge. Spera ca fata să nu fi fost martora masacrării bărbaților.

– M-am mai încălzit, spuse Bitterblue.

– Bine. Cât ai văzut din luptă?

– Nu prea au avut vreo șansă, nu-i așa? fu singurul ei răspuns. Unde mergem acum?

– Nu sunt sigură. Trebuie să ne găsim un loc sigur unde să ne ascundem, unde să putem mânca și dormi. Trebuie să vorbim despre ce se va întâmpla în continuare.

– Va trebuie să-l omori pe rege, zise ea, dacă vrei ca el să înceteze să ne urmărească.

Katsa privi la această copilă care de-abia îi ajungea până la piept. Mânecile hainei lui Po îi atârnau până aproape de genunchi. Ochii și nasul ei, mari sub glugă, prea mari pentru feți-șoara ei. Vocea, un scâncet. Dar un calm în maniera ei de a vorbi, o siguranță incredibilă în timp ce recomanda uciderea tată-lui ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Păstrară doi cai. Bitterblue călărea împreună cu Katsa. Își croiră drum înapoi spre pârâu, pentru a se spăla de sângele soldaților. Apoi, o luară spre vest. Îndreptându-se spre munți, merseră cu caii prin apă, până când terenul din jurul lor deveni stâncos, astfel încât nu rămâneau urme de copite. Acolo, o luară spre sud, de-a lungul poalelor munților, și începură să caute un loc potrivit în care să se ascundă pe timpul nopții. Un loc pe care să-l poată apăra, un loc destul de departe de Leck pentru a fi în siguranță, dar nu atât de îndepărtat, încât să nu poată ajunge la Leck, să-l omoare.

Căci, desigur, Bitterblue avea dreptate. Leck trebuia să moară. Katsa o știa, dar nu-i plăcea să se gândească la asta. Fiindcă era o ucigașă, ea ar fi trebuit să comită crima, dar era limpede că Po avea să fie cel care avea s-o ducă la îndeplinire. Po să ucidă un rege păzit de o armată de soldați. De unul singur și fără ajutorul ei.

„Nu trebuie să te apropii de castel, gândi ea spre Po în timp ce călăreau. N-ai să poți niciodată să te apropii suficient de el. Ești prea ușor de remarcat. Te vor prinde într-o ambuscadă."

Caii pășeau cu grijă printre stânci. Po nu dădu vreun semn că avea cunoștință de gândurile ei, nici măcar nu o privi, însă ea știa că o auzise.

„Ai face mai bine să te strecori după el în pădure, când o caută pe copilă, și să tragi în el. De la o distanță cât mai mare posibil."

Po călărea în fața lor, cu spatele drept. Brațele nemișcate, în ciuda oboselii și a frigului, și a lipsei hainei.

„Și apoi să fugi cât de repede poți."

El încetini și veni alături de ele. O privi în față și ceva puternic din ochii lui argintiu și auriu o mângâie și o liniști. Po nu era nici slab și nici lipsit de apărare. Își avea darul și puterea. Se întinse după mâna ei. Când ea i-o dădu, el i-o sărută. O luă înainte, continuându-și drumul.

Bitterblue stătea liniștită în fața ei. Înțepenise când Po venise aproape, dar, chiar dacă găsi că tăcerea lor era ciudată, nu spuse nimic.

Ajunseră într-un loc unde pământul cobora spre stânga și forma o depresiune adâncă, având un lac care strălucea în depărtare, la picioarele lor. Spre dreapta, cărarea urca pe un bloc de piatră care atârna deasupra lacului.

– Dacă ne-am duce până spre capătul îndepărtat al acelei stânci și ne-am ascunde acolo, zise Katsa, oricine ar veni după noi va trebui fie să traverseze stânca, așa cum am făcut noi, fie să se cațăre din defileu. Ar fi ușor de văzut.

– Și eu m-am gândit la asta, spuse Po. Hai să vedem ce e acolo.

Așa încât urcară. Cărarea de pe stâncă se înclina ușor spre marginea dinspre defileu, dar era largă, iar caii ţineau drumul pe lângă peretele stâncos. Pietricele alunecau de sub copitele lor și se rostogoleau la vale, ciocnindu-se de margine și plonjând în lac, însă călătorii erau în siguranță.

În capătul îndepărtat găsiră ceva mai mult decât pietre și desiș, și câțiva copaci anemici crescând din fisurile rocii. O mică peșteră cu spatele spre defileu și cărarea de pe stâncă părea a fi cea mai bună alegere pentru tabăra lor.

– N-o să fie un pat moale, zise Po, dar focul n-o să se vadă. Ți-e foame, verișoară?

Fata ședea pe o stâncă, tăcută, mâinile ei strângând cuțitul. Nu se plânsese de foame, de nimic altceva de fapt. Dar acum ea urmărea cu ochii măriți cum Po despacheta puțina mâncare pe care o aveau, niște carne din seara precedentă și un măr mic, pe care îl cărase tot drumul de la hanul din partea sunderană a

munților. Ochii lui Bitterblue priveau mâncarea, iar ea de-abia părea să respire. Era lihnită, oricine putea să vadă asta.

– Când ai mâncat ultima dată? o întrebă Po în timp ce punea mâncarea în fața ei.

– Azi-dimineață, niște fructe de pădure.

– Și înainte de asta?

– Ieri. Ieri-dimineață.

– Ușurel, zise Po, când Bitterblue luă carnea în mâini și mușcă o bucată mare. Încetișor, sau o să ți se facă rău.

– Am să cobor în defileu și am să găsesc ceva carne pentru noi, zise Katsa. Soarele va apune în curând. O să iau un cuțit, Po, dacă tu ai să stai cu ochii pe mine.

Po scoase un cuțit din cizma lui și i-l dădu.

– Dacă ai să auzi un sunet de bufniță, să fugi. Două strigăte, fugi spre sud. Trei strigăte, alergi înapoi, spre tabără.

Ea încuviință din cap.

– De acord.

– Încearcă în păpurișul din sudul lacului, spuse el. Și culege niște pietricele când te întorci. Cred că am văzut niște prepelițe.

Katsa pufni, dar nu zise nimic. Aruncă o privire spre fată, care nu vedea nimic altceva decât mâncarea din mâinile ei. Apoi, se răsuci pe călcâie, își croi drum printre bolovani și o luă prin defileu.

Când Katsa se întoarse în tabără cu o funie plină de prepelițe jumulite și eviscerate, soarele se scufunda dincolo de munți. Po îngrămădea ramuri lângă peretele din fundul peșterii. Bitterblue era culcată în apropiere, învelită într-o pătură.

– Aș zice că nu prea a dormit în ultimele câteva zile, spuse Po.

– O să-i fie mai bine acum, că hainele ei sunt uscate. O să avem grijă să-i fie cald și să mănânce.

– E o fetiță liniștită, nu-i așa? Scundă pentru zece ani. M-a ajutat să adun lemnele până când pur și simplu s-a prăbușit de epuizare. I-am zis să doarmă până ce vom avea mai multă mâncare. Are degetele înfășurate strâns în jurul cuțitului ăluia. Și, în continuare, se teme de mine – am sentimentul că nu este obișnuită ca bărbații să-i arate vreo urmă de bunătate.

– Po. Încep să cred că nu vreau să știu care-i toată tărășenia. Nu pot să pricep nimic din ea. Nu pricep deloc care este rolul bunicului tău în toată povestea.

Po clătină din cap și privi spre fată, care era ghemuită pe pământ, înfofolită în hainele ei și în pături.

– Nu prea sunt sigur cât din toate astea are de-a face cu sănătatea mintală sau cu a avea sens. Dar o să avem grijă să fie în siguranță și o să-l omorâm pe Leck. Și, în cele din urmă, vom afla care-i adevărul.

– Va fi o tânără regină îngrozitoare.

– Da, și eu m-am gândit la asta. Dar n-avem ce face.

Se așezară în liniște și așteptară întunericul ce avea să mascheze fumul care ieșea din foc. Po își trase încă o cămașă peste cea pe care deja o purta. Ea îi privi fața, trăsăturile cunoscute, ochii care captau lumina rozalie a sfârșitului zilei.

Își mușcă buzele pentru a nu se arăta îngrijorată, căci știa că nu-i va fi de ajutor lui.

– Cum ai s-o faci? întrebă ea.

– Cel mai probabil, după cum ai spus. O să vorbim despre asta când se trezește Bitterblue. Mă aștept să fie capabilă să ne ajute.

Să ajute să pună la cale uciderea tatălui ei. Da, probabil că ea avea să-i ajute dacă va putea. Căci problema era toată nebunia care constituia atmosfera acestui regat, în timp ce ei ședeau în tabăra lor stâncoasă de pe culmea munților din Monsea.

Lumina focului sau trosnetul acestuia, sau mirosul cărnii sfârâind deasupra lui o trezi pe Bitterblue. Veni să se așeze lângă ei, în apropierea focului, cu pătura pe umeri și cuțitul în mână.

– Te voi învăța cum să folosești acest cuțit, îi spuse Katsa, când te vei simți mai bine. Cum să te aperi, cum să schilodești un bărbat. Putem să-l folosim pe Po ca model.

Ochii copilei licăriră rușinați spre cei ai Katsei, apoi și-i coborî în poală.

– Minunat, zise Po. E chiar plictisitor, zău, felul în care mă bați de mă lași lat cu mâinile și cu picioarele, Katsa. Va fi ceva nou să mă ataci cu un cuțit.

Bitterblue o privi din nou pe Katsa.

– Tu ești luptătorul cel mai bun dintre voi doi?

– Da, rosti Katsa.

– De departe, zise Po. Nici nu poate fi vorba de comparație.

– Dar Po are alte avantaje, spuse Katsa. E mai puternic. Vede mai bine în întuneric.

– Dar, într-o luptă, zise Po, întotdeauna să pariezi pe această domniță, Bitterblue. Chiar și în întuneric.

Ședeau liniștiți, așteptând ca prepelițele să se rumenească. Bitterblue tremura și își strânse pătura mai bine în jurul umerilor.

– Mi-ar plăcea să am și eu un dar, spuse ea, care să-mi permită să mă apăr singură.

Katsa își ținu respirația și se forță să aștepte răbdătoare și să nu pună întrebări.

După o clipă, Bitterblue zise:

– Regele mă vrea.

– Pentru ce? întrebă Katsa, căci nu se putu abține.

Bitterblue nu răspunse. Își lăsă bărbia în piept și își lipi brațele de corp, făcându-se mică.

– El are un dar, spuse ea. Așa mi-a spus mama. Mi-a spus că poate manipula mințile oamenilor cu vorbele lui, astfel încât ei cred tot ce zice el. Chiar și dacă aud acel lucru din gura altora, chiar și dacă e doar un zvon pe care el l-a lansat și care s-a împrăștiat departe de el. Puterea lui scade pe măsură ce se răspândește, dar nu dispare. Privea fix și nefericită la cuțitul din mâinile ei. Ea mi-a zis că nu e omul potrivit pentru a se fi născut cu un dar ca ăsta. Își bate joc de oamenii mici și slabi. Îi place să provoace durere.

Po își puse mâna pe coapsa Katsei, ceea ce era singurul lucru care o împiedica să țâșnească în picioare înfuriată.

– Mama a bănuit toate astea, continuă Bitterblue, din când în când, încă de când l-a cunoscut. Dar el întotdeauna a fost capabil să o zăpăcească și s-o facă să uite. Până cu câteva luni în urmă, când a început să aibă un interes deosebit pentru mine. Se opri din vorbit și inspiră adânc, de câteva ori. Ochii ei se fixară asupra Katsei, în ei licărind ceva neplăcut. N-aș putea spune ce vrea de la mine în mod exact. A fost întotdeauna... pasionat de compania fetelor. Și are niște obiceiuri ciudate pe care eu și mama am ajuns să le înțelegem. Taie animale cu cuțitul. Le torturează și le ține în viață multă vreme, apoi le ucide. Își drese vocea: Și cred că nu face asta numai cu animalele.

„Bunătate față de copii și creaturi neajutorate", gândi Katsa, reținându-și lacrimile de furie. Întreaga ei viață crezuse în reputația de om cumsecade a lui Leck. Oare le convingea și pe victime că le făcea un bine atunci când le tăia cu cuțitul?

– I-a zis mamei că voia să înceapă să petreacă timpul numai cu mine, zise Bitterblue. Zicea că era vremea să ajungă să-și cunoască fiica mai bine. A devenit atât de furios când a fost refuzat! A lovit-o. A încercat să-și folosească darul pe mine, a încercat să mă facă să merg la cuștile lui, cu el, dar, ori de câte ori vedeam vânătăile de pe chipul mamei, îmi aminteam adevărul. Îmi limpezea mințile. Puțin, dar destul ca să știu să refuz.

Deci, Po avusese dreptate. Decesele de la curtea lui Leck începeau să aibă și mai multă noimă pentru Katsa. Probabil că Leck ucisese cam mulți oameni – ceea ce devenise mai mult un necaz decât o plăcere, căci el îi rănise atât de grav, încât aceștia începuseră să înțeleagă adevărul.

– Atunci, l-a răpit pe bunicul, zise Bitterblue, căci știa că nu era nimeni pe care mama să-l fi iubit mai mult. I-a spus mamei că avea de gând să-l tortureze pe bunicul dacă ea nu era de acord să mă predea. I-a zis că avea de gând să-l aducă în Monsea și să-l ucidă sub privirile noastre. Am sperat că nu erau decât minciunile lui obișnuite. Dar, apoi, am primit scrisori din Lienid și am știut că bunicul lipsea cu adevărat.

– Bunicul n-a fost nici torturat și nici omorât, spuse Po. E în siguranță acum.

– Ar fi putut pur și simplu să mă ia pe mine, zise Bitterblue, vocea curmându-i-se cu un fior brusc. Are o armată întreagă, care nu l-ar trăda niciodată. Dar n-a vrut. Are această... răbdare bolnăvicioasă. Nu-l interesa să ne oblige. Voia să ne audă spunând da.

„Fiindcă era mai satisfăcător pentru el în felul acesta", gândi Katsa.

– Eu și mama ne-am baricadat în apartamentele ei, continuă Bitterblue. O vreme, regele ne-a ignorat. A pus să ni se aducă mâncare și băutură, apă și lenjerie curată. Dar, uneori, vorbea cu noi printre uși. Tot încerca s-o convingă pe mama să mă trimită la el. Uneori, mă zăpăcea. Alteori, o zăpăcea pe ea. Întotdeauna, venea cu cele mai convingătoare motive pentru care ar trebui să ies și trebuia să ne amintim mereu care este adevărul. A fost

înspăimântător. O lacrimă își făcu loc pe chipul ei, dar ea continuă să vorbească repede, ca și când n-ar mai fi putut să țină pentru ea povestea: A început să ne trimită animale, șoareci tăiați, câini și pisici încă în viață, scheunând și sângerând. A fost oribil. Și, într-o zi, fata care ne aducea mâncarea avea tăieturi pe față, trei linii pe fiecare obraz, sângerând abundent. Și alte răni pe care nu le puteam vedea. Nu mergea cum trebuia. Când am întrebat-o ce se întâmplase, a zis că nu putea să-și amintească. Era o fată de vârsta mea. Se opri o clipă, sufocată de lacrimi. Își șterse fața de umăr. De asta mama a hotărât că trebuia să fugim. Am legat cearșafuri și pături laolaltă și le-am dat drumul pe fereastră. Am crezut că n-am să pot să o fac, de teamă. Dar mama mi-a vorbit întruna în timp ce coboram. Privi țintă flăcările. Mama a omorât un străjer, cu un cuțit. Am alergat spre munți. Am sperat că regele va presupune că am luat-o pe Drumul Portului, spre mare. Dar, în a doua dimineață, i-am văzut venind către noi, peste câmpii. Mama și-a scrântit glezna într-o vizuină de vulpe. Nu mai putea alerga. M-a trimis înainte, să mă ascund în pădure. Fata inspiră furioasă, își șterse iarăși fața și își strânse mâinile pumni. Printr-un enorm efort de voință, își stăvili lacrimile. Înșfăcă brusc cuțitul aflat în poală și vorbi pe un ton amar: Dacă aș fi fost antrenată în arta tragerii cu arcul. Sau dacă aș fi putut folosi un cuțit, poate că aș fi putut să-mi ucid tatăl când a început toată tărășenia.

– După cât se pare, e prea târziu, zise Po. Dar am să-l omor mâine, înainte să mai facă și altceva.

Ochii lui Bitterblue îi căutară pe ai lui Po.

– De ce tu? De ce nu ea, dacă e cea mai bună luptătoare?

– Darul lui Leck nu funcționează asupra mea. Are însă efect asupra Katsei. Asta am aflat azi, când ne-am întâlnit cu el pe câmpii. Eu trebuie să fiu cel care să-l omoare, căci nu mă poate manipula și nu mă poate zăpăci așa cum poate cu Katsa.

Îi oferi lui Bitterblue una dintre prepelițe înfiptă într-un băț. Ea o luă și îl privi îndeaproape.

– E adevărat că darul lui și-a mai pierdut ceva din putere asupra mea, zise ea, când a rănit-o pe mama. Și și-a pierdut ceva din puterea asupra mamei mele când m-a amenințat pe mine. Dar de ce nu funcționează asupra ta?

– N-aș ști să-ți spun, răspunse Po. Le-a făcut rău multor oameni. Poate că există mulți pentru care darul lui e slab – dar nici unul dispus să recunoască, de teama răzbunării lui.

Bitterblue își îngustă ochii.

– Cum anume te-a rănit?

– L-a răpit pe bunicul, zise Po. Mi-a omorât mătușa în fața ochilor. O amenință pe verișoara mea.

Bitterblue păru satisfăcută de vorbele lui sau, cel puțin, se concentră asupra mâncării și înghiți lacomă timp de câteva minute. Din când în când, mai arunca o privire la mâinile lui, în timp ce el se ocupa de foc.

– Mama purta o mulțime de inele, așa, ca tine, zise ea. Semeni cu mama, cu excepția ochilor. Și vocea ta e ca a ei când vorbești. Inspiră adânc și privi țintă la mâncarea din mâinile ei. Își va face tabăra în pădure, la noapte, iar mâine mă va căuta din nou. Nu știu cum o să-l găsești.

– Pe tine te-am găsit, spuse Po, nu-i așa?

Ochii ei priviră într-ai lui și apoi din nou la mâncare.

– Va avea gărzile lui personale cu el. Cu toții sunt înzestrați. Îți spun ca să știi cu cine vei avea de-a face.

Era un plan suficient de simplu. Po avea să pornească devreme, înainte de a se crăpa de ziuă, cu mâncare, un cal, arcul, tolba, un pumnal și două cuțite. Urma să-și croiască drum prin pădure și să-și ascundă calul. Avea să-l găsească pe rege – oricât de mult i-ar fi luat. Avea să se apropie de rege doar cât de departe putea zbura o săgeată. Urma să țintească și să tragă. Avea să se asigure că regele era mort. Iar apoi, avea să alerge cât de repede putea, înapoi la calul lui și înapoi în tabără.

Un plan simplu, dar Katsa devenea din ce în ce mai neliniștită în timp ce-l puneau la cale, căci atât ea, cât și Po știau că n-avea să se desfășoare atât de simplu. Regele avea o gardă personală, alcătuită din cinci spadasini înzestrați. Acești bărbați reprezentau o mică amenințare pentru Po; ei stăteau întotdeauna alături de rege, iar Po nu se aștepta că va putea să ajungă în preajma lor. Era cealaltă gardă a regelui pe care Po trebuia să fie pregătit să o întâlnească. Acești zece bărbați aveau să fie poziționați sub forma unui cerc larg în jurul lui Leck, la ceva distanță de el și unul față

de celălalt, dar înconjurându-l pe rege în vreme ce mergeau prin pădure. Erau cu toții înzestrați, unii luptători, doi fiind arcași desăvârșiți. Altul înzestrat cu viteză, unul teribil de puternic, altul care se cățăra în copaci și sărea din creangă-n creangă, ca o veveriță. Unul cu o vedere și un auz extraordinare.

– Ai să-l cunoști pe acesta după barba lui roșie, zise Bitterblue. Dar, dacă ai să fii suficient de aproape ca să-l vezi, în cazul ăsta, e cel mai probabil că și el te-a reperat. Îndată ce te-a reperat, va da alarma.

– Po, spuse Katsa. Lasă-mă să vin cu tine până la cercul exterior. Sunt prea mulți și s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

– Nu, rosti Po.

– Pur și simplu, m-aș lupta cu ei și apoi aș pleca.

– Nu, Katsa.

– Tu niciodată...

– Katsa.

Tonul vocii lui era ridicat. Ea își încrucișă brațele și privi înspre foc. Inspiră adânc și înghiți cu putere.

– Prea bine, spuse ea. Du-te la culcare acum, Po, și eu am să veghez.

Po încuviință:

– Să mă trezești în câteva ore și preiau eu.

– Nu, zise ea. Ai nevoie să dormi dacă trebuie să faci lucrul ăsta. Nu sunt obosită, Po, continuă ea când el începu să protesteze. Știi că nu sunt. Lasă-mă să fac asta.

Așa că Po se cuibări într-o pătură, lângă Bitterblue. Katsa se așeză în întuneric și se gândi la planul întocmit.

Dacă Po nu se întorcea în tabăra lor de deasupra defileului până la apusul soarelui, atunci Katsa și Bitterblue trebuiau să fugă fără el. Căci, dacă el nu se întorcea, putea să însemne că regele nu murise. Dacă regele nu era mort, atunci nimic n-avea s-o apere pe Bitterblue de el, cu excepția distanței.

Să-l lase pe Po în urmă, în pădurea asta plină de soldați. Era de neimaginat pentru Katsa și, cum ședea pe stâncă, în frig și-n întuneric, nici măcar nu-și permise să se gândească la așa ceva. Privea urmărind cea mai slabă mișcare, asculta atentă la cel mai slab sunet. Și refuza să se gândească la tot ce s-ar fi putut întâmpla a doua zi, în pădure.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Po se trezi dis-de-dimineață, în frig și-și adună lucrurile în liniște. O trase pe Katsa mai aproape și o ținu lipită de el.

– Am să mă întorc, zise el.

Apoi, plecă. Ea rămase să vegheze, așa cum făcuse toată noaptea, și urmări cu privirea cărarea pe care el se îndepărtase în tropotul calului. Își ținea gândurile sub control.

Purta un inel pe o sfoară legată în jurul gâtului, un inel pe care i-l dăduse Po înainte de a încăleca pe cal și de a porni pe cărarea de pe stâncă. Îl simțea rece pe pielea sânilor și îi urmărea conturul cu degetul în timp ce aștepta să răsară soarele. Era inelul cu gravura care se potrivea cu semnele de pe brațele lui. Inelul castelului lui Po și al perioadei lui de prinț. Dacă Po nu se întorcea astăzi, atunci Katsa trebuia să o ia pe Bitterblue și să pornească spre sud, către mare. Trebuia să aranjeze cumva o călătorie pe o corabie, spre coasta vestică a regatului Lienid și castelul lui Po. Nici un lienid nu avea să o aresteze sau să o chestioneze dacă ea purta inelul lui Po. Aveau să știe că ea acționase după instrucțiunile lui Po, aveau să-i urez bun venit și să-i acorde sprijinul lor. Și Bitterblue ar fi putut să fie în siguranță în castelul lui Po în timp ce Katsa s-ar fi gândit și ar fi plănuit, și ar fi așteptat să afle ceva despre Po.

Când se lumină și Bitterblue se trezi, ea și Katsa duseră calul la lac, pentru a se adăpa și a paște. Adunară lemne pentru

eventualitatea că ar fi rămas în tabără încă o noapte. Mâncară fructe de ilice dintr-un tufiș de lângă lac.

Katsa prinse și evisceră pește pentru masa lor. Când se cățărară înapoi în tabăra dintre stânci, soarele nici măcar nu se ridicase pe cer.

Katsa se gândi să facă niște exerciții sau să o învețe pe Bitterblue să-și folosească pumnalul. Dar n-ar fi vrut să atragă atenția cu zgomotul pe care l-ar fi făcut. N-ar fi vrut să-i scape cel mai slab sunet sau întrezărirea unui dușman care s-ar fi apropiat ori chiar a lui Po. Nu era nimic de făcut decât să stea liniștită și să aștepte. Mușchii Katsei își țipau nerăbdarea.

Pe la începutul după-amiezii, ea umbla înainte și înapoi de-a lungul taberei, înnebunită de-a binelea. Mergea cu pumnii încleștați, iar Bitterblue stătea pe un bolovan, la soare, cu cuțitul în mână, urmărind-o cu privirea.

– Nu ești obosită? o întrebă Bitterblue. Când ai dormit ultima dată?

– N-am nevoie de atât de mult somn precum ceilalți oameni, îi răspunse Katsa.

Ochii lui Bitterblue o urmăriră în timp ce se fâțâia de colo-colo.

– Sunt obosită, zise Bitterblue.

Katsa se opri și se ghemui lângă fată. Îi pipăi mâinile și fruntea.

– Ți-e frig? Sau ți-e cald? Ți-e foame?

Bitterblue clătină din cap.

– Sunt doar obosită.

Desigur că era obosită, avea ochii mari și fața pleoștită. Orice persoană în această situație ar fi fost obosită.

– Dormi, îi spuse Katsa. E bine să dormi și cel mai bun mod pentru tine de a-ți păstra puterile.

Nu că ar fi avut copila nevoie de puteri pentru a fugi în acea noapte, căci, fără îndoială, în orice clipă, Po urma să vină, urcând cărarea abruptă, pe calul lui.

Soarele se târî în spatele vârfurilor vestice ale munților și coloră tabăra lor stâncoasă în portocaliu, dar Po încă nu se întorsese. Mintea Katsei era încremenită. Cu siguranță, el avea să se

materializeze în următoarele câteva minute, dar, în caz că n-ar fi făcut-o, o trezi pe Bitterblue. Adună toate lucrurile lor laolaltă și înlătură orice urmă a focului. Împrăștie lemnele de foc. Înșeuă calul și-și legă bagajele de frumoasa șa monseană.

Apoi, se așeză și privi fix la cărarea de pe stâncă, ce strălucea galbenă și portocalie în lumina care dispărea ușor.

Soarele apunea, iar el încă nu se întorsese.

Nu-și putu reprima gândul care-și făcea loc în mintea ei – care nu mai putea fi reprimat indiferent cât de tare se străduia ea. Po ar fi putut să fie în pădure, rănit, regele ar fi putut să fie ucis și totul ar fi putut să fie în regulă, iar Po ar fi putut să fie pe undeva, având nevoie de ajutor, iar ea era incapabilă să i-l acorde din cauza posibilității ca regele să fie încă în viață. El ar fi putut chiar să fie aproape, dincolo de cărarea de pe stâncă, șchiopătând, împleticindu-se spre ele. Având nevoie de ele, având nevoie de ea, iar ea, la o diferență de doar câteva minute, să încalece pe cal și să galopeze în direcția opusă.

Ele urmau să plece atunci, pentru că trebuia. Dar s-ar putea abate puțin de la drum, sperând că el ar fi prin apropiere. Katsa aruncă o privire rapidă în jur, prin tabără, ca să nu fi lăsat vreun semn al prezenței lor.

– Ei bine, prințesă, zise ea, ar fi cazul să plecăm.

Evită privirea lui Bitterblue și o ridică în șa. Dezlegă frâul calului și îl înmână copilei. Atunci, auzi pietrele scârțâind pe cărare.

Alergă într-acolo. Calul venea pe poteca lipită de stâncă, anevoie, cu capul atârnând. Prea aproape, puțin prea aproape de margine. Și Po zăcând pe spatele calului, nemișcat, iar o săgeată, o săgeată era în umărul lui. Cămașa îmbibată de sânge. Și cât de multe săgeți înfipte în gâtul și în coastele calului, pe care ea nu încercă să le numere, căci, brusc, pietrele zburară peste marginea stâncii. Calul aluneca îngrozit și întreaga cărare se prăbușea sub copitele lui. Strigă numele lui Po în mintea ei și alergă. El își înălță capul și ochii lui se oglindiră în ai ei. Calul necheza și se lupta nebunește pentru a nu cădea, dar ea n-ar fi putut să-l ajungă la timp. Calul se rostogoli peste margine și ea țipă din nou, de data asta tare, iar Po dispăru, căzând prin lumina galbenă.

Calul se răsuci şi se întoarse în aer. Po izbi apa mai întâi cu faţa, apoi calul se prăbuşi după el, iar pietrele zburară de-a valma de sub picioarele Katsei în timp ce ea se agăţă de marginea potecii, nemaisimţind nimic în vreme ce picioarele i se loveau de stânci şi ramuri o biciuiau peste faţă. Ştia numai că Po era în apa aceea şi ea trebuia să-l scoată.

Existau doar vagi încreţituri la suprafaţă apei care să-i indice încotro să se plonjeze. Îşi aruncă ghetele în păpuriş şi plonjă. Ignorând şocul la contactul cu apa rece ca gheaţa a lacului, văzu locul unde mâlul şi bulele se ridicau la suprafaţă şi unde o siluetă mare, cafenie se scufunda, iar o alta, mai mică, se lupta. El se lupta, ceea ce însemna că era viu. Dădu din picioare pentru a se apropia şi văzu cu ce avea el de furcă. Cizma era prinsă într-o scăriţă. Scăriţa era legată de şa, iar calul se scufunda rapid. Mişcările lui erau neîndemânatice, iar apa din jurul umerilor şi capului era roşie din cauza sângelui. Katsa îl apucă de centură şi pipăi până când găsi un cuţit. Îl scoase din teacă şi tăie scăriţa. Pielea cedă, iar scăriţa se scufundă odată cu calul. Katsa îl cuprinse cu braţul pe Po şi dădu cu putere din picioare. Ţâşniră la suprafaţă. Îi cără trupul nemişcat la mal, căci acum era inconştient, însă, în timp ce ea îl împingea în păpurişul de la marginea lacului, el deveni brusc şi în mod violent conştient. Icni şi tuşi, şi vomită apa lacului, iarăşi şi iarăşi. Nu se înecase, dar asta nu însemna că n-avea să sângereze de moarte.

– Celălalt cal, strigă Katsa spre Bitterblue care se învârtea agitată prin apropiere. Leacurile sunt pe cal, ţipă ea, iar fata se îndepărtă şi se căţără înapoi în tabără.

Katsa îl trase pe Po pe pământ uscat şi îl aşeză acolo. Frigul şi umezeala – şi astea puteau să-l omoare. Nu trebuia să mai sângereze şi avea nevoie să-i fie cald şi să fie uscat. Ah, cum îşi dorea să-l aibă pe Raffin alături, în acest moment!

– Po, zise ea. Po, ce s-a întâmplat?

Nici un răspuns.

„Po. Po."

El se strădui să deschidă ochii, dar privirea îi era apatică, nu se putea concentra. N-o vedea. Vomită.

În regulă. Stai liniştit. Asta o să doară, spuse ea. Dar, când trase săgeata din umărul lui, el nici măcar nu păru să bage de seamă. Braţele îi atârnau vlăguite în timp ce ea îi smulgea cămaşa de pe spate, iar el vomită din nou.

Bitterblue veni tropăind în josul cărării, împreună cu calul.

– Am nevoie de ajutorul tău, zise Katsa şi, pentru o bună bucată de timp, Bitterblue fu asistenta Katsei, deschizând desagii, pentru a găsi haine ce puteau fi folosite pentru a-l usca sau pentru a-i opri hemoragia, cotrobăind printre leacuri în căutarea pomezii care curăţa răni, înmuind cârpe însângerate în lac.

– Mă auzi, Po? întrebă Katsa în vreme ce sfâşia o cămaşă, pentru a face un bandaj din ea. Mă auzi? Ce s-a întâmplat cu regele?

El o privi vag în timp ce ea îi bandaja umărul.

– Po, zise ea iarăşi şi iarăşi. Regele. Trebuie să-mi spui dacă regele e în viaţă.

Dar el era parcă lipsit de simţuri – ca şi când ar fi fost inconştient. Îi scoase cizmele şi pantalonii şi îl şterse cât de bine putu. Îi puse alţi pantaloni şi îi frecă braţele şi picioarele, pentru a-l încălzi. Luă înapoi de la Bitterblue haina lui, i-o trase peste cap şi îi împinse braţele inerte prin mâneci. El vomită din nou.

Era din cauza forţei cu care capul lui lovise apa. Asta ştia şi Katsa: că un om vomita dacă se lovea destul de tare la cap şi devenea amnezic şi confuz. Mintea avea să i se limpezească în timp, dar ei n-aveau vreme dacă regele era în viaţă. Aşa încât ea îngenunche în faţa lui şi îl apucă de bărbie. Ignoră clipitul lui din pleoape, ochii lui îndureraţi. Ea gândi adresându-se minţii lui.

„Po, trebuie să ştiu dacă regele e în viaţă. N-am de gând să încetez a te bate la cap până când n-ai să-mi spui dacă regele este în viaţă."

Atunci, el o privi, îşi frecă ochii şi îi miji puternic spre ea.

– Regele, spuse el cu greutate. Regele. Săgeata mea. Regele e viu.

Inima Katsei se frânse. Căci, acum, trebuiau să fugă toţi trei, cu Po în această stare şi doar cu un cal. În întuneric şi în frig, cu puţină mâncare şi fără harul lui Po care să-i avertizeze în legătură cu urmăritorii.

Harul ei avea să le servească.

Îi întinse lui Po plosca ei.

– Bea asta. Toată. Bitterblue, zise ea, ajută-mă să adun toate lucrurile astea ude laolaltă. E un lucru bun că ai dormit azi, căci am nevoie să fii puternică în seara asta.

Po păru să înțeleagă când veni timpul să încalece pe cal. Nu contribui la efortul comun, dar nici nu se împotrivi. Atât Katsa, cât și Bitterblue îl împinseră în șa cu toată puterea lor și, cu toate că se întinse de-a lungul animalului și aproape căzu pe partea cealaltă, ceva inconștient îl făcu să se apuce de brațul Katsei și să își găsească echilibrul.

– Tu, în spatele lui, îi zise Katsa lui Bitterblue, astfel încât să îl poți vedea. Ciupește-l dacă începe să alunece și strigă-mă dacă ai nevoie de ajutor. Calul va merge repede, atât de repede cât pot eu să alerg.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

În întunericul de pe versantul unui munte, nimeni nu se poate mișca rapid, dacă nu are un anume har pentru a face asta. Se deplasau, iar Katsa nu-și rupea gleznele pășind orbește înaintea calului, așa cum s-ar fi întâmplat în cazul altora, însă nu se mișcau repede. Katsa de-abia mai respira, atât de concentrată asculta ce se întâmpla în spate. Urmăritorii lor aveau să fie călare și aveau să fie mulți și să poarte torțe. Dacă Leck trimisese o parte din ei în direcția bună, în cazul acesta, prea puțin se putea face pentru a-i împiedica să-i găsească.

Katsa se îndoia că pe teren plan ar fi putut să se miște cu mult mai repede, atât de rău se simțea Po. Se agățase de coama calului, cu ochii închiși, străduindu-se din răsputeri să nu cadă. Se înfiora la fiecare mișcare. Și încă sângera.

– Lasă-mă să te leg de cal, îi spusese Katsa odată, când se opriseră la un izvor pentru a umple ploștile. Așa, ai putea să te odihnești.

Îi luă un moment să înțeleagă cuvintele ei. Se aplecă în față și oftă în coama calului.

– Nu vreau să mă odihnesc, zise el. Vreau să pot să-ți spun dacă vine.

Prin urmare, nu erau complet lipsiți de darul lui, dar el era complet lipsit de rațiune pentru a face un asemenea comentariu

în timp ce Bitterblue şedea drept în spatele lui, tăcută, atentă şi fără să-i scape nimic din ce se vorbea.

„Ai grijă, gândi ea spre el. Bitterblue."

– Am să vă leg pe amândoi pe cal, spuse ea cu voce tare, şi apoi fiecare din voi va putea alege dacă se odihneşte sau nu.

„Odihnă, gândi ea spre el în timp ce înfăşura o funie în jurul picioarelor lui. Nu ne eşti de nici un folos dacă sângerezi de moarte."

– N-am să sângerez de moarte, spuse el cu voce tare, iar Katsa evită privirea lui Bitterblue, hotărâtă să nu-i mai vorbească în gând lui Po până ce nu avea să-şi recapete raţiunea.

Continuară să meargă încet, spre sud. Katsa călca strâmb şi se împiedica de rădăcinile încăpăţânaţilor copaci de pe munte, care se agăţau de pământul din crăpăturile stâncilor. Pe măsură ce noaptea se instala, poticneala ei devenea tot mai intensă şi îşi dădu seama că era obosită. Îşi trimise gândul înapoi, spre ultimele câteva nopţi şi numără. Era cea de-a doua noapte nedormită, iar în noaptea de dinainte dormise numai câteva ore. Ar fi trebuit ca, în curând, să doarmă, dar deocamdată nici nu voia să se gândească la asta. N-avea nici un rost să ia în calcul imposibilul.

Cu multe ore înaintea zorilor începu să se gândească la peştele pe care îl prinsese mai devreme, peştele pe care îl curăţase de solzi şi îl eviscerase, îl împachetase şi îl legase cu celelalte bagaje, de şaua calului. Când se va lumina, nu vor mai putea să rişte nici cel mai mic foc. Mâncaseră foarte puţin în ziua aceea şi aveau foarte puţină mâncare pentru următoarea. Dacă s-ar opri acum, preţ de câteva minute, ar putea găti peştele. N-ar mai trebui să se mai gândească la mâncare până la căderea nopţii următoare.

Dar chiar şi asta era riscant, căci lumina focului ar fi putut atrage atenţia în întuneric.

Po îi şopti numele, iar ea opri calul şi se duse spre el.

– Există o peşteră, şopti el, la câţiva paşi spre sud-est. Mâna i se legănă în aer, apoi se odihni pe umărul ei. Stai lângă mine. Vă conduc eu până acolo.

Îi dirijă pașii peste pietrele și bolovănișul din jur. Dacă ar fi fost mai puțin obosită, Katsa și-ar fi îngăduit un moment de apreciere a claritații cu care harul lui îi dezvăluia peisajul. Dar acum, se găseau la intrarea în peștera lui Po și asta era mai mult decât suficient să-i țină mintea ocupată. Trebuia să o trezească pe Bitterblue, să o dezlege și să o ajute să coboare. Trebuia să-l dea jos pe Po de pe cal. Trebuia să facă focul, apoi să pregătească peștele. Trebuia să-i bandajeze din nou umărul lui Po, deoarece încă sângera abundent, indiferent cât de tare l-ar fi strâns.

– Dormi în timp ce se frige peștele, spuse el în timp ce ea îi lega fâșii curate de pânză în jurul brațului și pieptului, pentru a opri hemoragia. Katsa, dormi puțin. Te trezesc eu dacă am nevoie de tine.

– Tu ești cel care are nevoie de somn, zise ea.

El o prinse de braț apoi, în timp ce ea îngenunche în fața lui.

– Katsa. Dormi un sfert de oră. Nu e nimeni pe aproape. Nu vei mai avea șansa să dormi în noaptea asta.

Ea stătea pe călcâie și se uita la el. Fără cămașă, lipsit de culoare, cu ochii pe jumătate închiși din cauza durerii. Vânătăi îi întunecau pielea. Dădu drumul brațului ei și oftă.

– Sunt amețit, zise el. Sunt convins că arăt ca moartea, Katsa, dar n-am să sângerez de moarte și nici n-am să mor de amețeală. Dormi câteva minute.

Bitterblue se apropie.

– Are dreptate, spuse ea. Ar trebui să dormi. Am eu grijă de el. Îi ridică haina și îl ajută să o îmbrace, mișcându-i blând, cu grijă umărul bandajat.

„Sigur, gândi Katsa, s-ar putea descurca fără mine câteva minute." Cu siguranță, le va fi mai bine tuturor dacă ea ar trage un pui de somn.

Așa că se întinse lângă foc și își impuse să doarmă doar un sfert de oră. Când se trezi, Po și Bitterblue de-abia se mișcaseră. Se simțea mai bine.

Mâncară în tăcere și rapid. Po se rezemă de peretele peșterii, cu ochii închiși. Pretinse că nu prea avea poftă de mâncare, dar

Katsa n-avu milă. Se așeză în fața lui și îl hrăni cu bucățele de pește până ce fu mulțumită că mâncase destul.

Katsa stingea focul cu cizmele ei, iar Bitterblue lega lalolaltă restul de pește când el vorbi:

– E bine că n-ai fost acolo, Katsa, spuse el. Căci, astăzi, l-am ascultat pe Leck gângurind ore în șir despre iubirea lui pentru fiica răpită. Despre cum va fi zdrobită inima lui până când o va găsi.

Katsa veni să se așeze în fața lui. Bitterblue se mută mai aproape, pentru a putea să audă vorbele lui șoptite.

– Am trecut cu ușurință de gărzile din exterior, zise Po. L-am văzut, în cele din urmă, înainte de prânz. Străjerii din interior îl înconjurau atât de aproape, încât nici măcar nu puteam să încerc ceva. Am tot așteptat. M-am ținut după ei. Nu m-au auzit nici măcar o dată, dar nici nu s-au îndepărtat de rege vreo clipă.

– Te aștepta, spuse Katsa. Se aflau acolo pentru tine.

El încuviință, apoi se înfioră.

– Ne spui mai târziu, Po, zise Katsa. Odihnește-te acum!

– E o poveste scurtă, rosti el. În cele din urmă, am decis că singura mea șansă era să-l scot din joc pe unul dintre străjeri. Așa încât am tras într-unul. Dar, în secunda în care a căzut, desigur, regele a sărit să-l protejeze. Am tras iarăși, dar săgeata mea de-abia i-a zgâriat gâtul lui Leck. Era o treabă menită ție, Katsa. Tu l-ai fi nimerit în plin. Eu n-am putut.

– Ei bine, zise Katsa. În primul rând, eu nu l-aș fi găsit. Și, chiar dacă l-aș fi găsit, nu l-aș fi ucis niciodată. Știi asta. Nu era o treabă pentru nici unul din noi.

– După asta, evident, străjerii lui s-au năpustit pe urmele mele, spuse Po, iar apoi și străjerii din exterior, și soldații lui, de îndată ce s-a dat alarma. A... a fost o baie de sânge. Probabil că am omorât vreo zece oameni. A fost tot ce am putut să fac pentru a scăpa, iar după aceea am călărit spre nord, pentru a-i pune pe o pistă greșită. Se opri o clipă și închise ochii, apoi îi deschise din nou. Aruncă o privire pe furiș către Katsa. Leck are un arcaș care e aproape la fel de bun ca tine, Katsa. Ai văzut ce i-a făcut calului.

„Și ți-ar fi făcut și ție la fel, gândi ea adresându-se lui. Dacă n-ar fi fost abilitatea ta proaspăt descoperită de a simți săgețile în timp ce zboară spre tine."

El zâmbi vag. Apoi, se uită pe furiș la Bitterblue.

– Ai început să ai încredere în mine, spuse el.

– Ai încercat să-l omori pe rege, zise simplu Bitterblue.

– Bine, interveni Katsa, ajunge cu sporovăitul.

Se întoarse spre foc și îl stinse. Apoi, îl împinse pe Po pe cal și din nou legă bagajele de șa. Și, în gândul ei, iarăși și iarăși, îl avertiza pe Po, îl implora pe Po să se oprească din a anunța cu voce tare orice lucru mărunt pe care harul lui i-l revela.

La lumina zilei, se mișcară mai rapid, dar acest lucru era dificil pentru Po. El nu se plângea niciodată de legănatul calului. Dar icnea și ochii îi străluceau cu un fel de sălbăticie, iar Katsa putea recunoaște durerea la fel de ușor pe cât recunoștea și teama. Vedea durerea pe fața lui și în contractarea mușchilor brațelor și gâtului ori de câte ori îi bandaja umărul.

– Ce te doare mai tare? îl întrebă ea dis-de-dimineață. Umărul sau capul?

– Capul.

O persoană pe care o doare capul nu ar trebui să călărească un animal al cărui pas reverberează ca un topor în craniul său, dar despre mersul pe jos nici nu putea fi vorba. Nu-și putea ține echilibrul. Era veșnic amețit și îi era greață. Își tot freca ochii – îl usturau. Cel puțin, hemoragia de la umăr se redusese la picurat. Iar vorbitul nu îl mai încurca; părea să-și amintească, în sfârșit, să-și țină ascuns darul față de verișoara lui.

– Nu mergem destul de repede, spusese el de mai multe ori în ziua aceea.

Katsa era și ea iritată de ritmul lor. Dar, până ce nu îi va mai ceda durerea de cap, n-avea de gând să îndemne calul să alerge în galop peste dealurile stâncoase.

Bitterblue era mai de ajutor decât ar fi putut Katsa să spere. Părea să-l considere pe Po însărcinarea ei specială. Ori de câte ori se opreau, îl ajuta să se așeze pe o stâncă. Îi aducea mâncare și

apă. Dacă Katsa se depărta un minut, ca să vâneze un iepure, când se întorcea, Bitterblue îi curăța umărul lui Po și i-l înfășura în bandaje curate. Katsa se obișnuise să-l vadă pe Po legănându-se sprijinit de micuța lui verișoară, cu mâna odihnindu-i-se pe umărul ei.

Cam pe când soarele apunea, Katsa simți oboseala ultimelor zile și a nopților nedormite. Po și Bitterblue dormeau pe spatele calului. Poate că, dacă Po s-ar odihni acum, ar putea să stea cumva de veghe mai târziu și să-i acorde și ei câteva ore de somn. Nu puteau să facă popas toată noaptea, nu când călătoreau în ritmul ăsta. Doar câteva ore. Câteva ore de odihnă ar fi fost o posibilitate.

Când se trezi iarăși în lumina palidă a lunii, el o strigă să vină la el. O ajută să găsească o grotă într-un cerc de stânci, care ar fi putut ascunde lumina unui foc.

– Nu ne mișcăm destul de repede, zise el din nou și ridică din umeri, căci nu prea era mare lucru de făcut în legătură cu asta.

Ea o trezi pe Bitterblue, o dezlegă și o dădu jos de pe cal. Po se dădu singur jos, cu grijă.

– Katsa, spuse el. Vino aici, Katsa mea!

Întinse mâna spre ea și ea veni la el. O cuprinse cu brațele. Umărul dureros – greoi și țeapăn, dar brațul sănătos – puternic și cald. O ținu strâns, iar ea îl sprijini. Își puse capul pe umărul lui și oftă adânc. Era atât de obosită, iar el nu se simțea bine. Nu mergeau destul de repede. Dar cel puțin puteau să stea în picioare, cu brațele unuia în jurul celuilalt, iar ea îi simțea căldura pe față.

– Trebuie să facem ceva, zise el, iar ție n-o să-ți placă.

– Ce anume? murmură ea în scobitura gâtului lui.

– Noi... Trase adânc aer în piept și se opri. Trebuie să mă lași în urmă.

– Poftim?

Se îndepărtă de el. El se clătină, dar se ținu de cal, ca să se echilibreze. Se uită urât la el și apoi se repezi nervoasă după Bitterblue care culegea vreascuri pentru foc. Lasă-l să descurce singur. Lasă-l să meargă singur până la locul de popas dacă avea de gând să facă asemenea declarații absurde.

Dar el nu se mişcă. Stătea doar lângă cal, ţinându-l strâns, aşteptând să-l ajute cineva; şi lacrimi îi veniră în ochi la vederea neputinţei lui Po. Se reîntoarse la el.

„Iartă-mă, Po!"

Îi oferi umărul ei şi îl conduse pe terenul stâncos, la locul unde urmau să facă focul. Îl ajută să se aşeze şi se ghemui în faţa lui. Îi pipăi faţa – fruntea lui ardea. Îi ascultă respiraţia şi, după cum icnea, îşi dădu seama că avea dureri.

– Katsa, spuse el. Uită-te la mine. Nici măcar nu pot să merg. Cel mai important lucru acum este viteza, iar eu vă reţin. Nu sunt nimic altceva decât o povară.

– Nu-i adevărat. Avem nevoie de darul tău.

– Pot să îţi spun că vă caută, zise el, şi ştiu cu certitudine că vor continua să vă caute atâta timp cât veţi fi în Monsea. Pot să-ţi spun că, foarte probabil, vă vor dibui şi că, odată reperaţi, regele va fi pe urmele voastre. Nu aveţi nevoie ca eu să fiu cu voi, pentru a repeta astea la nesfârşit.

– Am nevoie de tine pentru a nu-mi pierde minţile.

– Nu te pot ajuta să-ţi păstrezi minţile. Singurul mod în care ţi le poţi păstra este să fugi de cei care te zăpăcesc. Fuga este singura speranţă pentru copilă.

Bitterblue li se alătură atunci, cu un braţ plin de vreascuri şi rămurele.

– Mulţumesc, prinţesă, îi spuse Katsa. Poftim, adu iepurele pe care l-am prins. Am să fac focul.

Avea să se concentreze asupra focului şi nu-i va da atenţie lui Po.

– Dacă mă laşi în urmă, zise Po, aţi putea călări mai iute. Mai iute decât o armată de soldaţi.

Katsa îl ignoră. Aşeza rămurelele unele peste altele şi se concentra asupra flăcării care creştea între mâinile sale.

– Katsa, ne va ajunge din urmă dacă înaintăm în ritmul ăsta. Şi tu nu vei putea să ne aperi pe nici unul de el.

Katsa mai puse rămurele pe foc şi suflă uşor asupra flăcării. Aşeză crengile peste rămurele.

– Trebuie să mă lași în urmă, zise Po. Altminteri, riști siguranța lui Bitterblue.

Katsa sări în picioare, cu pumnii strânși, nervoasă, brusc dincolo de limita oricărei pretenții de calm.

– Și o risc pe a ta dacă te părăsesc. N-am de gând să te abandonez în munți, să-ți cauți singur hrană și să-ți construiești propriul adăpost, și să te aperi când va veni Leck, când tu... tu, Po, nici măcar nu poți să mergi! Ce intenționezi să faci, să te târăști departe de soldații lui? Durerea de cap îți va trece în curând. Ai să-ți recapeți echilibrul și vom merge mai repede.

El o privi pe furiș și oftă. Își privi mâinile. Își răsuci inelele pe degete.

– Cred că, o vreme, nu-mi voi recăpăta echilibrul, zise el și ceva ciudat din vocea lui îi atrase atenția.

– Ce vrei să spui?

– Nu contează, Katsa. Chiar dacă mâine m-aș trezi complet vindecat, tot va trebui să mă lași în urmă. Avem un singur cal. Dacă tu și Bitterblue nu vă mișcați rapid, veți fi ajunse din urmă.

– Nu te părăsesc.

– Katsa! Aici nu e vorba despre mine sau despre tine. E vorba despre Bitterblue.

Ea se așeză brusc, nemaiavând putere să stea în picioare. Căci era vorba despre Bitterblue. Bătuseră atâta cale pentru Bitterblue și ea era singura speranță a copilei. Înghiți un nod. Își compuse o față inexpresivă, deoarece copila nu trebuia să știe cât de mult o durea că trebuia să pună siguranța ei înaintea celei a lui Po.

Și, deodată, știu că avea să plângă. Încercă să respire regulat și nu se uită la el.

– Mă gândesc să dorm câteva ore, spuse ea.

– Da, zise el. Dormi puțin, iubire.

Ea ar fi vrut ca glasul lui să nu fi fost atât de blând și amabil. Se înfășură într-o pătură și se întinse lângă foc, cu spatele la el. Își impuse să doarmă. O lacrimă se prelinse pe nas și îi intră în ureche și din nou își impuse:

„Dormi!“

Când se trezi, Bitterblue dormea pe pământ, lângă ea. Po stătea pe o stâncă, în fața focului care trosnea și își privea mâinile. Katsa se așeză alături de el. Carnea era friptă, iar ea mâncă recunoscătoare, căci, dacă mânca, nu trebuia să vorbească și, dacă vorbea, știa că va plânge.

– Am putea face rost de un alt cal, reuși ea în cele din urmă să spună.

Privea fix focul și încerca să nu se uite la luminile care străluceau pe fața lui.

– Aici, la poalele munților, Katsa?

Bine, atunci. Nu exista un alt cal.

– Și, chiar dacă am putea, zise el, ar dura o veșnicie până ce aș putea să călăresc destul de repede. Capul nu mi-ar trece în timp ce eu m-aș clătina pe un cal. Și pentru mine e cel mai bine așa, Katsa, dacă mă lași în urmă, m-aș vindeca mai rapid.

– Și cum te vei apăra? Cum te vei hrăni?

– Mă voi ascunde. Mâine, în zori, vom găsi un loc unde să mă pot ascunde. Haide, Katsa, știi că mă ascund mai bine decât oricine de care ai auzit sau pe care l-ai văzut tu vreodată. Ea simți zâmbetul din vocea lui. Vino, pisica mea sălbatică! Vino aici!

Nu avea cum să-și rețină lacrimile. Căci urmau să-l lase pe Po în urmă, să se descurce singur și să rămână în viață ascunzându-se, cu toate că nici măcar nu putea merge de unul singur. Îngenunche în fața lui, iar el o cuprinse cu brațul sănătos. Plânse pe umărul lui ca un copil. Fiindu-i rușine de ea însăși, căci nu era decât o despărțire și Bitterblue nu plânsese în felul acesta nici măcar la moartea mamei sale.

– Nu-ți fie rușine, îi șopti Po. Tristețea ta îmi este dragă. Nu-ți fie teamă. Nu voi muri, Katsa. Nu voi muri și ne vom reîntâlni.

Când Bitterblue se trezi, Katsa își împacheta lucrurile. Bitterblue o privi în față pentru o clipă. Apoi, îl privi pe Po, care se uita lung la foc.

– Deci, te părăsim, îi spuse ea lui Po.

El o privi pe copilă și încuviință din cap.

– Aici?

– Nu, verișoară. Când se face dimineață, vom căuta un loc în care să mă ascund.

Bitterblue lovi cu piciorul în pământ. Își încrucișă brațele la piept și îl cântări din priviri pe Po.

– Ce-ai să faci în ascunzătoarea ta?

– Mă voi ascunde, zise Po, și îmi voi recăpăta puterile.

– Și când vei fi iarăși puternic?

– Mă voi alătura vouă, în Lienid sau oriunde veți fi, și vom plănui moartea regelui Leck.

Fata îl cântări din priviri încă o clipă.

– Te vom căuta, vere!

Katsa se uită fugitiv și zări un zâmbet extrem de vag pe chipul lui Po, iscat la auzul cuvintelor copilei. Apoi, Bitterblue se răsuci pe călcâie, pentru a o ajuta pe Katsa cu leacurile.

Copilei îi clănțăniră dinții când îngenunche lângă Katsa. Nu purta nici o haină, iar pătura pe care o avea pe ea era roasă până la urzeală. Tremurând, fata duse pachetele lângă cal și îi aduse apă lui Po.

De ce Katsa nu păstrase pieile iepurilor pe care îi vânase? Ar fi avut ceva de făcut. Ar fi trebuit să-i facă rost de ceva mai călduros de purtat. Căci protecția acestui copil era însărcinarea ei, iar ea trebuia să se gândească la toate. Grija ei față de Bitterblue trebuia să fie pe măsura sacrificiului lui Po.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

În lumina rozalie a zorilor, dădură peste o colibă mică, cu foarte puține de oferit, cu excepția acoperișului și pereților; probabil, cândva adăpostul unui călugăr monsean. Se afla într-o văgăună mai mult ierboasă decât stâncoasă, cu un copac sau doi și un petic de ierburi care arătau ca și când serviseră cândva drept grădină. Obloane rupte și o vatră rece. Un strat de praf pe podeaua din lemn negeluit, pe masă și pe pat, pe dulapul care se înclina pe trei picioare, având ușa atârnând deschisă.

– Am să mă ascund aici, zise Po.

– Asta e un loc în care să poți locui, Po, nu unul în care să te ascunzi. E mult prea evident – nu va trece nimeni mai departe fără să intre.

– Dar, Katsa, aș putea să stau aici și să mă ascund undeva prin apropiere dacă îi aud venind.

Și ce loc de ascuns simțise el prin apropiere?

– Po...

– Mă întreb dacă e vreun iaz pe aici pe undeva? spuse el. Veniți cu mine, doamnelor. Sunt încredințat că aud apa curgând.

Nu exista nici un sunet de apă pe care Katsa să îl poată auzi, ceea ce însemna că nici Po nu putea. Oftă.

– Da, zise ea. Cred că aud și eu.

Trecură peste ierburile din spatele colibei. Po se sprijinea de Katsa, iar Bitterblue ducea calul de căpăstru. Curând, Katsa chiar auzi apa curgând și, când ajunseră pe o movilă cafenie, iar iarba cedase locul bolovănișului, o și văzură. Trei pâraie mari își

croiau drum la vale, unindu-se și curgând peste o lespede de piatră, într-un heleșteu adânc. Din loc în loc, apa se revărsa peste marginile heleșteului și câteva pârâiașe se prelingeau în jos, spre partea estică, spre pădurea din Monsea.

„Prea bine, gândi Katsa pentru el. Și unde e locul de ascuns?"

– Există o cădere de apă ca asta în munții din apropierea castelului fratelui meu Skye. Înotam într-una din zile și am descoperit un tunel subacvatic care ducea la o peșteră.

Katsa știa ce însemna asta, iar privirea încurcată a lui Bitterblue – nu, mai potrivit ar fi să fie numită suspicioasă – sugera că Po deja spusese mai mult decât destul. Katsa îl așeză pe Po jos. Își scoase o cizmă.

– Dacă în acest heleșteu e vreun loc de ascuns, îl găsesc eu pentru tine, Po. Își scoase și cealaltă cizmă. Dar, numai fiindcă există un loc de ascuns nu înseamnă că îți va fi și de folos. Nu poți ajunge de la colibă la heleșteu de unul singur.

– Pot, spuse el, pentru a-mi salva viața.

– Ce-ai să faci? Ai să te târăști?

– Nu e nici o rușine să te târăști când nu poți merge. Iar înotul necesită mai puțin echilibru.

Se uită urât la el, iar Po îi întoarse o privire calmă, cu o vagă urmă de amuzament. Și de ce nu s-ar fi amuzat? Căci ea era pe cale să plonjeze în apa rece ca gheața, în căutarea unui tunel despre care el deja știa că există, și să exploreze o peșteră căreia el îi știa deja mărimea exactă, forma și localizarea.

– Îmi scot hainele, zise ea, așa că uită-te în altă parte, prințe.

N-avea rost să-și ude hainele și, dacă tot era o scenă menită să o păcălească pe Bitterblue, atunci puteau la fel de bine să pretindă că Po nu se găsea într-o postură care să-i permită s-o vadă dezbrăcată. Cu toate că ea nu credea că Bitterblue ar lua de bună această prefăcătorie mai mult decât pe altele. Copila stătea lângă cal și nu zicea nimic. Ochii ei erau mari și copilărești, dar nu le scăpa nimic.

Katsa oftă. Își dezbrăcă haina.

„Indică-mi direcția corectă, Po."

Îi urmări privirea către baza căderii de apă. Își aruncă pantalonii pe stâncile lângă care își lăsase haina și cizmele. Când intră

în helești, dinții îi clănțăniră din pricina răcelii apei. Malul se înclina periculos și, cu un scâncet, se scufundă. Plonjă.

Stâncile de pe fundul helești sclipeau verzui, iar pești argintii străluceau în lumină. Fu surprinsă de adâncimea apei. Dădu din picioare îndreptându-se spre cascadă. Nu vedea nimic prin perdeaua de apă de la bază, dar pipăi de-a lungul pietrelor, cu ambele mâini, până găsi în întuneric o scobitură ce era probabil tunelul lui Po. Zâmbi. N-ar fi descoperit niciodată acest loc secret de una singură; probabil că nimeni nu a făcut niciodată ceea ce ea tocmai era pe cale să facă. Țâșni la suprafață pentru a trage aer în piept, apoi plonjă din nou și se strecură prin deschizătură.

Era întuneric în acel tunel, un întuneric deplin, iar apa era și mai rece decât cea din helești. Nu vedea nimic. Se împinse înainte cu o bătaie a picioarelor și numără încontinuu. Stâncile îi zgâriau brațele, iar ea pipăia în față cu mâinile, pentru a evita să dea cu capul de ceva neașteptat. Era strâmt, dar nu periculos. Po n-ar fi avut nici o problemă dacă s-ar fi simțit destul de bine, încât să poată înota.

Când ajunse cu număratul la treizeci, pasajul deveni mai larg, iar pereții tunelului dispărură. Țâșni în sus, sperând să iasă la suprafață, căci nu știa unde altundeva ar fi găsit aer în peștera aceea întunecată, dacă nu drept în sus. Era conștientă acum de simțul de orientare pe care îl avea și de care Po se minunase întotdeauna. Dacă pierdea intrarea în tunel, în întunecimea aceea, și dacă nu găsea o ieșire spre suprafață, totul se termina pentru Katsa. Dar Katsa știa exact unde se afla tunelul, în spatele ei, dedesubt. Știa cât de departe ajunsese și în ce direcție; știa încotro și în sus, și în jos, și la stânga, și la dreapta. Întunericul n-avea să o revendice.

Și, desigur, Po n-ar fi trimis-o niciodată în această peșteră dacă ar fi fost un loc în care ea nu s-ar fi descurcat. Umărul ei lovi stânca și auzi un plescăit înăbușit de apă lovind malul. Își făcu vânt în sus, spre sursa sunetului, și țâșni deasupra apei. Putea să respire. Pipăi în jur și simți stânca de a cărei porțiune aflată în apă se lovise. Ieșea afară din apă și se simțea plană și acoperită de mușchi în vârf. Se trase pe piatră, cu dinții clănțănindu-i.

Era mai întuneric în această peşteră decât în oricare noapte pe care o trăise. Nu exista nici o sclipire pe suprafaţa apei, nici măcar un întuneric mai subţiat, care să contureze spaţiul din jurul ei. Îşi întinse braţele, dar nu întâlni nimic. Nu avea simţul înălţimii tavanului sau al grosimii pereţilor. Crezu că aude apa lovind stâncile undeva, nu departe, dar nu putea fi sigură fără să exploreze. Dar nu avea de gând să exploreze, pentru că nu aveau timp.

Deci aceasta era peştera lui Po. Ar fi destul de în siguranţă aici dacă ar putea ajunge, întrucât nimeni care nu împărtăşea darul lui nu l-ar putea găsi vreodată în această grotă rece, întunecată, de sub munte.

Katsa se lăsă să alunece iarăşi în apa rece ca gheaţa şi plonjă spre tunel.

Ieşi la mal cu o pereche de peşti care i se zbăteau în mâini.

– Ţi-am găsit peştera, spuse ea. Ar fi destul de uşor să reuşeşti dacă, având vreun leac-minune care să te vindece, ai putea să înoţi. Tunelul e chiar sub căderea de apă. Şi asta-i cina ta.

Îi aruncă peştii pe piatră şi se şterse cu o cârpă pe care i-o adusese Bitterblue. Se îmbrăcă. Întinse mâna după cuţitul lui Po, iar el i-l aruncă. Decapită peştii şi îi spintecă. Aruncă intestinele în apă.

– Trebuie să plecaţi acum, spuse Po. Nu are rost să mai întârziaţi.

– Ba are rost să întârziem, zise Katsa. Ce ai să mănânci după ce noi plecăm?

– Am să mă descurc.

Katsa pufni.

– Ai să te descurci? N-ai nici măcar un arc şi, chiar dacă ai avea, aş vrea să văd cum ţinteşti. Nu vom pleca până ce nu vei avea destulă mâncare şi destule lemne de foc.

– Zău, Katsa, trebuie să plecaţi, pur şi simplu, trebuie...

– Calul are nevoie de o dimineaţă de odihnă, spuse Katsa. De acum înainte, vom călări dur. Şi... şi...

Refuza, efectiv refuza să cedeze panicii care o copleşea. „Şi vine iarna, iar tu mă poţi obliga să te părăsesc aici, dar nu mă poţi sili să te las să mori de foame."

Po se frecă la ochi. Oftă.

– Vei avea nevoie de multe lemne de foc. Mă apuc să le adun, zise Bitterblue, iar Po râse sincer.

– Sunt depășit numeric, spuse el. Prea bine, Katsa. Fă ce trebuie să faci. Dar, înainte de prânz, porniți la drum.

Dimineața fu ca un vârtej. Cu cât Katsa se mișca mai mult, cu atât mai puțin timp avea să se gândească, așa încât se zorea cât de repede îi permiteau picioarele și mâinile. Îi prinse doi iepuri pe care el putea să-i gătească laolaltă cu peștele, în seara aceea, și apoi să-i păstreze fără probleme câteva zile. Blestemă vremea. Era destul de frig pentru ca Po să nu se simtă confortabil în timpul zilei, când nu putea să rișteă să aprindă vreun foc. Dar nu era destul de frig pentru a îngheța carnea și nici sare nu aveau pentru a o conserva. Nu putea să-i vâneze destulă carne, încât să-i ajungă toată iarna sau măcar câteva săptămâni. Și, în câteva săptămâni, vânătoarea avea să devină dificilă chiar și pentru cineva stabil pe picioarele lui și care putea purta un arc.

– Ai făcut vreun arc vreodată? îl întrebă ea.

– Niciodată.

– Îți caut eu lemnul, spuse ea, înainte să plecăm. Și o să ai pieile de iepure pentru a întări lemnul și pentru coardă. Îți explic eu cum se face.

Se blestemă singură pentru penele pe care le aruncase, de la toate păsările pe care le omorâse. Dar, când pasul ei grăbit pe stânci deranjă un cuib de prepelițe, adună pietre de pe jos și reuși să le doboare pe majoritatea. Acestea aveau să constituie cina ei și a lui Bitterblue, iar Po urma să aibă pene pentru săgeți.

Când găsi un copac tânăr, cu crengi puternice, flexibile, alese o bucată curbată pentru arc și câteva drepte și lungi pentru săgeți. Apoi, un gând îi trecu prin minte. Mai tăie câteva ramuri și le despică. Începu să împletească un soi de coș pătrat, cu margini, capac și fund, cam de lungimea brațului ei. Îl împleti strâns, cu mici deschizături între nuiele. Când reveni la iazul unde Po stătea, și Bitterblue încă aduna vreascuri, ducea coșul pe un umăr, iar prepelițele și crengile sub celălalt braț. Tăie câteva lungimi de sfoară și le legă de marginile coșului. Lăsă coșul în apă, destul de adânc cât să nu fie văzut, și legă funiile de tulpina unui tufiș de

pe mal. Apoi, își scoase cizmele, haina și pantalonii și se pregăti încă o dată pentru șocul contactului cu apa rece ca gheața.

Plonjă. Atârna suspendată sub apă și așteptă, așteptă. Când un pește trecu prin apropiere, îl înșfăcă. Înotă până la coș și, depărtând puțin nuielele, strecură peștele prin deschizături pe care apoi le strânse la loc. Se scufundă iarăși, prinse alt pește, înotă la mal și depozită vietatea care se zbătea în coș. Prinse pești pentru Po; atât de mulți, încât, când termină, coșul era doldora de trupurile lor înghesuite.

– Va trebui să îi hrănești, spuse ea întorcându-se la mal și îmbrăcându-se. Dar ar trebui să-ți ajungă o vreme.

– Acum, trebuie să plecați, zise Po.

– Vreau să-ți fac niște cârje mai întâi.

– Nu, spuse Po. Plecați acum!

– Vreau...

– Katsa, crezi că eu vreau ca tu să pleci? Dacă îți spun să pleci e pentru că așa trebuie.

Ea îl privi în față, apoi își întoarse privirea.

– Trebuie să împărțim lucrurile, zise ea.

– Am făcut noi asta, eu și Bitterblue.

– Trebuie să îți bandajez umărul pentru o ultimă dată.

– A făcut-o copila deja.

– Bidonul cu apă...

– E plin.

Bitterblue li se alătură.

– Coliba dă pe dinafară de lemne de foc, spuse aceasta.

– E timpul să plecați, zise Po și se aplecă înainte, se legănă, apoi rămase în picioare.

Katsa își înghiți protestele și îi oferi umărul. Bitterblue dezlegă calul și se îndreptară spre colibă.

„Echilibrul tău este mai bun, gândi Katsa adresându-i-se. Vino cu noi!"

– Verișoară, spuse Po, n-o lăsa să alerge calul până îl omoară. Și asigură-te că doarme și mănâncă din când în când. Va încerca să-ți dea ție toată mâncarea.

– Așa cum ai făcut și tu, zise Bitterblue, iar Po zâmbi.

– Am încercat să-ți dau ție cea mai mare parte din mâncare, spuse el. Katsa va încerca să ți-o dea pe toată.

Se opriră la intrarea în colibă, iar Po se sprijini de cadrul uşii.

„Vino cu noi", gândi Katsa în timp ce stătea în faţa lui.

– Vor fi pe urmele voastre, spuse Po. Nu trebuie să le permiţi să se apropie într-atât încât să vă vorbească. Gândeşte-te cum să vă deghizaţi. Sunteţi pline de pământ şi murdare, dar orice prost ar recunoaşte-o pe oricare din voi. Katsa, nu prea ştiu ce ai putea face în legătură cu ochii tăi, dar trebuie să faci ceva.

„Vino cu noi!"

– Bitterblue, trebuie s-o ajuţi pe Katsa dacă va fi zăpăcită de cuvintele pe care le va auzi. Trebuie să vă ajutaţi una pe alta. Să nu aveţi încredere în nici un monsean, pricepeţi? Nu trebuie să aveţi încredere în nimeni care ar fi putut fi expus harului lui Leck. Şi nici o clipă să nu-ţi treacă prin minte, Katsa, că ai putea să-l învingi. Siguranţa voastră constă în a fugi de el. Înţelegeţi?

„Vino cu noi!"

– Katsa! Vocea lui era aspră, dar blândă în acelaşi timp: Înţelegi ce spun?

– Înţeleg, răspunse ea şi, când o lacrimă i se prelinse pe obraz, el se întinse şi i-o şterse cu un deget.

Îi studie chipul o clipă, apoi se întoarse către Bitterblue. Se lăsă pe un genunchi şi o luă de mâini.

– Cu bine, verişoară, zise el.

– Cu bine, răspuse copila pe un ton serios.

El se ridică iarăşi în picioare, precaut, şi se sprijini din nou de tocul uşii. Închise ochii şi oftă. Deschise ochii şi o privi pe Katsa în faţă. Buzele i se arcuiră într-un surâs vag.

– Katsa, întotdeauna ai vrut să mă părăseşti!

Ea îşi înăbuşi un suspin.

– Cum de poţi glumi? Ştii că nu asta am vrut.

– Ah, Katsa! Pisică sălbatică!

Îi atinse faţa. El zâmbi, aşa încât o duru să-l privească şi fu sigură că nu-l putea părăsi. Po o trase mai aproape şi o sărută, şi îi şopti ceva la ureche. Ea se agăţă de el atât de tare, încât trebuie că-l duru umărul, dar nu se plânse.

Katsa nu privi înapoi în timp ce se îndepărtau. Dar o strânse pe Bitterblue cu putere şi strigă la el, numele lui izbucnind atât de dureros în ea, încât o bună bucată de vreme nu mai putu simţi nimic altceva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Urmară creasta munților monseeni și îl îmboldiră pe bietul cal spre sud. Din când în când, galopau pe teren deschis, dar, cel mai adesea, înaintarea lor era încetinită de costișe, râpe și căderi de apă – locuri unde practic nu existaun puncte de sprijin pentru picioarele calului. Acolo, Katsa era nevoită să descalece, să se întoarcă și să mâne calul spre zone mai joase. Atunci, i se ridica părul pe ceafă și îi stătea inima în loc din pricina fiecărui sunet pe care îl auzea; nu respira ușurată până ce nu se cățărau iarăși. Căci terenul aflat mai jos era împădurit, iar Katsa știa că pădurea mișuna de armata lui Leck.

Armata scotocea pădurea, Drumul Portului și terenul dintre acestea. Scotoceau trecătorile montane de la granița cu Sunder și cu Estill. Probabil că își instalaseră tabăra în Monport și supravegheau vasele care veneau și plecau, cercetând orice navă pe care s-ar fi putut ascunde fata răpită a regelui.

Nu. Când ziua se îngâna cu noaptea, Katsa știa că se păcălea singură. Ei ar fi scotocit orice vas, suspect sau nu. Ar fi scotocit fiecare clădire din portul orașului. Aveau să scotocească toată coasta estică a Monportului și în vest, spre munți, și să cerceteze fiecare vas care din întâmplare se apropia de țărmul monsean. Aveau să facă bucăți orice vas lienid. Și, într-o zi, două, Katsa și Bitterblue s-ar fi aflat la poalele masivelor muntoase monseene, o zonă împânzită de soldații lui Leck. Căci nu existau decât două

căi de ieșire din Monsea: marea și trecătorile de la granița cu Sunder și Estill. Dacă fugarii nu erau descoperiți pe Drumul Portului sau în pădure, dacă nu ar fi apărut în Monport, prin trecători sau la bordul unui vas, atunci Leck ar fi știut că ei erau în munți, prinși în capcană între pădure și mare, cu munții care alcătuiau granița dintre Monsea și Sunder lăsați în urma lor.

La căderea nopții, Katsa făcu focul lângă un perete stâncos.

– Ești obosită? o întrebă pe Bitterblue.

– Da, dar nu îngrozitor, răspunse copila. Învăț să dorm călare.

– Va trebui să dormi călare și la noapte, zise Katsa, căci nu trebuie să ne oprim. Spune-mi, prințesă, ce știi despre șirul ăsta de munți?

– Șirul ăsta care ne desparte de Sunder? Prea puțin. Nu cred că știe cineva prea multe despre munții ăștia. Nu prea mulți oameni s-au aventurat în munți, exceptând partea nordică, desigur, la trecătoare.

– Hm!

Katsa scotoci prin bagajele ei și scose la iveală sulul de hărți. Le întinse pe pământ și le frunzări. În mod cert, Raffin îl crezuse pe Po pe cuvânt când acesta spusese că nu era sigur încotro mergeau. Trecu cu degetul peste hărțile cetăților Nander și Wester, hărțile cetăților Drowden și Birn. O hartă a cetății Sunder și o alta a cetății Murgon. Mai multe hărți ale diferitor zone din Monsea. Trase o pagină răsucită din morman și o întinse pe pământ, lângă foc, punând pietre pe marginile ei pentru a o îndrepta. Apoi, se așeză pe vine și o studie pe prințesă, care păzea prepelițele ce se frigeau.

În toate cele șapte regate existau oameni cu ochi cenușii și păr de culoare închisă; coloritul tenului lui Bitterblue nu era neobișnuit. Dar, chiar și la lumina palidă a focului, ea ieșea în evidență. Nasul ei drept și linia blândă a gurii. Sau era oare desimea părului, sau poate felul în care își dădea la o parte părul de pe frunte? Katsa nu se prea putea decide ce era, dar știa că, și fără cerceii din urechi sau inelele de pe degete, copila avea ceva dintr-un lie-

nid în înfățișarea ei. Ceva ce trecea dincolo de părul întunecat și ochii de culoare deschisă.

Într-un regat care o căuta disperat pe copila de zece ani a unei mame lienide, Bitterblue ar fi fost foarte greu de deghizat. Chiar dacă ar fi făcut lucrurile vădite: să-i taie părul, să-i schimbe hainele și s-o transforme într-un băiat. Și nici însoțitoarea fetei nu constituia o problemă mai simplă. Katsa nu reușea să pară convingătoare ca băiat la lumina zilei, așa cum reușea în întuneric. Și, cumva, ar fi trebuit să-și acopere ochiul verde. Un băiat efeminat, cu un ochi albastru, strălucitor, cu un petic pe ochi și un copil lienid mai mult ar atrage atenția în plină zi, decât ar reuși să le ajute să se strecoare. Și nu și-ar permite să călătorească numai noaptea. Și, chiar dacă ar reuși să ajungă până în Monport fără să fie văzute, odată depistate, ar fi recunoscute pe loc. Ar fi arestate, iar ea ar fi nevoită să omoare oameni. Ar trebui să rechiziționeze o barcă sau să fure una, ea care nu știa nimic despre ambarcațiuni. Leck ar afla despre asta și ar ști exact unde să le caute.

Își coborî privirea de la prințesă la harta de pe pământ, aflată în fața ei. Era o hartă a graniței dintre Sunder și Monsea, cu vârfurile monseene de netrecut. Dacă Po ar fi fost acolo, ar fi bănuit că ei i-ar fi trecut așa ceva prin minte. Își putea imagina controversa monstruoasă pe care ar fi avut-o.

Își imagina controversa, deoarece o ajuta să ia o hotărâre.

În timpul cinei, rulă hărțile și legă lucrurile lor de șaua calului.

– Hopa sus, Bitterblue! Nu putem pierde noaptea asta. Trebuie să mergem înainte.

– Po te-a avertizat să nu extenuezi calul, spuse Bitterblue.

– Calul e pe cale să se bucure de o odihnă adevărată. Intrăm în munți și, odată ce ne vom afla la o altitudine mai mare, îi vom da drumul.

– În munți, zise Bitterblue. Cum adică în munți?

Katsa împrăștie rămășițele focului. Săpă o groapă cu pumnalul, pentru a ascunde oasele rămase de la cină.

– Nu suntem în siguranță în Monsea. Vom traversa munții în Sunder.

Bitterblue rămase liniștită lângă cal și o privi țintă.

– Să traversăm munții? Munții ăștia, aici?

– Da. Trecătoarea de la granița de nord va fi păzită. Trebuie să ne găsim propriul drum, pe aici.

– Nici măcar vara, nimeni nu traversează acești munți, spuse fata. E aproape iarnă. Nu avem haine călduroase. Nu avem unelte, numai pumnalul tău și cuțitul meu. Nu e posibil. Nu vom supraviețui.

Katsa avea răspuns pentru toate acestea, deși nu unul concret. Ridică fata în șa și sări și ea pe crupa calului. Întoarse animalul către vest și spuse:

– Voi avea grijă să rămâi în viață.

Nu aveau numai un pumnal și un cuțit care să le ajute în trecerea peste culmea monseană în Sunder. Aveau pumnalul și cuțitul, un colac de funie, un ac și niște sfoară, hărțile, o parte din leacuri, cea mai mare parte din aur, câteva haine în plus, pătura uzată pe care o purta Bitterblue, doi coburi, o șa și un căpăstru. Și mai aveau orice putea Katsa să prindă, să omoare sau să construiască doar cu mâinile ei în timp ce urcau. Asta, înainte de toate, ar trebui să includă blana unor animale, pentru a proteja copila de frigul pătrunzător de aici și de gerul periculos care le aștepta – gând asupra căruia Katsa nu insista, deoarece, atunci când analiza o situație, începea să aibă dubii.

Avea să-și facă un arc și, posibil, tălpici – ca acelea pe care le purtase o dată sau de două ori în pădure, iarna, dincolo de cetatea lui Randa. Credea că își amintește cum arătau încălțările acelea și cum funcționau.

Când cerul începu să se coloreze și să se lumineze în urma lor, Katsa trase copila jos de pe cal. Dormiră cam o oră, cuibărite una în alta, într-o nișă din stâncă, căptușită cu mușchi. Soarele se ridică pe cer. Pe Katsa o trezi sunetul dinților fetei care clănțăneau. Trebuia s-o trezească pe Bitterblue și să continue să meargă, și, înainte de sfârșitul zilei, ea trebuia să găsească o soluție împotriva frigului care n-o lăsa pe fată să se odihnească.

Bitterblue clipi din cauza luminii.

– Suntem mai sus, spuse ea. Am urcat în timpul nopții.

Katsa îi dădu copilei ceea ce rămăsese de la masa din ziua precedentă.

– Da.

– În mintea ta, tu tot mai vrei ca noi să traversăm munții.

– E singurul loc din Monsea unde Leck nu ne va căuta.

– Deoarece știe că am fi nebune să încercăm.

În tonul copilei era o nuanță de irascibilitate, primul semn de nemulțumire din partea fetei de când Katsa și Po o găsiseră în pădure. Ei bine, avea dreptul. Era obosită și îi era frig; mama ei murise. Katsa desfășură în poală harta munților monseeni și nu răspunse nimic.

– Sunt urși în munți, zise Bitterblue.

– Urșii hibernează până la primăvară, spuse Katsa.

– Mai sunt și alte animale. Lupi. Râși. Animale pe care nu le-ai văzut în Middluns. Și nici zăpadă nu ai văzut. Nu știi cum sunt munții ăștia.

Pe harta Katsei, între două piscuri, era o cărare care părea a fi traseul cel mai puțin complicat de acces în Sunder. Pasul lui Grella, conform cuvintelor scrijelite, și probabil singurul traseu prin munți care mai fusese străbătut și de altcineva.

Katsa strânse sul hărțile și le băgă într-unul dintre coburi. O ridică pe fată în șa.

– Cine este Grella? o întrebă.

Bitterblue pufni și nu spuse nimic. Katsa se urcă și ea în șa, la spatele copilei. Călăriră timp de câteva minute înainte ca Bitterblue să vorbească.

– Grella a fost un faimos explorator montan monsean, zise ea. A murit în pasul care îi poartă numele.

– Avea vreun dar?

– Nu. Nu avea nici un dar așa cum ai tu. Era însă la fel de nebun ca tine.

Înțepătura remarcei n-o atinse pe Katsa. Nu exista nici un motiv pentru care Bitterblue să creadă că un înzestrat care vedea munții pentru prima dată putea să îi conducă prin Pasul lui Grella.

Nici chiar Katsa nu era sigură de asta. Știa doar că, atunci când cântărise pericolul legat de regele din Monsea în comparație cu cel legat de urși, lupi, viscole și gheață, ajunsese la concluzia certă că darul ei era mai bine pregătit să facă față munților.

Așa că nu spuse nimic și nu se răzgândi. Când porni să bată vântul și Katsa o simți pe Bitterblue tremurând, o trase pe copilă mai aproape și îi acoperi mâinile cu ale sale. Calul se poticnea urcând, iar Katsa se gândea la șaua lor. Dacă ar da-o jos, ar uda-o și ar bate-o, pielea s-ar înmuia. Ar putea deveni o haină grosolană pentru Bitterblue sau poate chiar pantaloni. Nu avea nici un motiv s-o irosească dacă putea fi prelucrată pentru a asigura căldura și, foarte curând, avea să nu-i mai fie necesară calului.

Urcau orbește, chiar și în timpul zilei, neștiind niciodată ce ar fi putut întâlni în continuare, deoarece dealurile și copacii se ridicau în fața lor și ascundeau privirii terenul mai înalt. Katsa prindea veverițe și pești, și șoareci pentru mesele lor, ba chiar și iepuri dacă era norocoasă. Lângă foc, în fiecare noapte, ea întindea și usca pieile animalelor care constituiseră cina lor. Le ungea cu grăsime și untură de pește. Le asambla, făcând încercări și perseverând până reuși să-i facă fetei o glugă grosolană din blană, cu capete care se puteau înfășura în jurul gâtului ca un fular.

– Arată cam ciudat, spuse Katsa când o termină și copila o probă. Dar vanitatea nu-mi pare a fi una dintre calitățile tale frapante, prințesă.

– Miroase ciudat, zise Bitterblue, dar e călduroasă.

Asta era tot ce îi trebuia Katsei să audă.

Terenul devenea tot mai accidentat, iar tufișurile tot mai sălbatice și cu un aspect tot mai dezolant. Noaptea, când focul ardea și Bitterblue dormea, Katsa auzea foșnete în jurul taberei lor, așa cum nu mai auzise până atunci. Foșnete care făceau calul să fie agitat, uneori urlete nu tocmai îndepărtate, care o trezeau pe copilă și o aduceau, tremurând, lângă Katsa, catalogându-le drept coșmaruri. „Despre monștri urlători și uneori despre mama", spunea ea, nepărând dispusă să dea amănunte. Katsa nu-i cerea să o facă.

Era una dintre acele nopți când urletul lupilor o aduse pe copilă lângă Katsa, iar aceasta lăsă jos bățul pe care îl cioplea pentru a-l transforma într-o săgeată și o luă pe copilă pe după umeri. Îi frecă mâinile crăpate, pentru a i le încălzi. Și atunci îi spuse copilei, pentru că asta îi veni în minte, despre vărul Raffin care era pasionat de arta leacurilor și care ar fi un rege de zece ori mai bun decât tatăl lui, despre Helda, care se împrietenise cu Katsa când nimeni altcineva n-ar fi vrut și care nu se gândea la nimic altceva decât s-o vadă măritată cu vreun lord, despre Consiliu și despre noaptea în care Katsa și Oll, și Giddon îl salvaseră pe bunicul lui Bitterblue, iar Katsa se încăierase cu un străin în grădinile lui Murgon și îl lăsase zăcând inconștient pe pământ – un străin care se dovedise a fi Po.

Bitterblue râse auzind asta, iar Katsa îi spuse cum ea și Po deveniseră prieteni și cum Raffin îl îngrijise pe bunicul lui Bitterblue până se însănătoșise, și cum Katsa și Po se duseseră în Sunder pentru a dezlega misterul din spatele răpirii și cum urmaseră indiciile în Monsea și în munți, în pădure și pentru a o găsi pe fată.

– Nu prea semeni cu persoana din povestiri, zise Bitterblue. Povestirile pe care le-am auzit înainte să te cunosc.

Katsa se îmbărbătă singură împotriva amintirilor care o inundau și care păreau să nu-și piardă niciodată prospețimea, și mereu o făceau să se rușineze.

– Povestirile sunt adevărate, spuse ea. Eu sunt acea persoană.

– Dar cum ai putea tu să fii? Tu nu i-ai rupe brațul unui om nevinovat și nici nu i-ai tăia degetele.

– Am comis lucrurile acelea pentru unchiul meu, zise Katsa, într-o vreme când avea putere asupra mea.

Și Katsa simți din nou certitudinea că, urcând către Pasul lui Grella, singurul loc în care Leck nu le-ar fi urmărit, făceau un lucru corect. Întrucât ea nu putea s-o apere pe Bitterblue decât dacă puterile îi rămâneau intacte. O cuprinse și mai strâns în brațe pe fată.

– Ar trebui să știi că darul meu nu e doar lupta, copilă. Darul meu este și supraviețuirea. Am să te trec dincolo de munții ăștia.

Fata nu răspunse, dar își puse capul în poala Katsei, îi înconjură piciorul cu brațul și se ghemui lângă ea. Adormi așa, în timp ce lupii urlau, iar Katsa hotărî să nu-și reia cioplitul. Moțăiră amândouă lângă foc, apoi Katsa se trezi și o urcă pe fată în șa. Luă frâiele și conduse animalul prin noaptea monseană.

Sosi și ziua în care terenul deveni impracticabil pentru cal. Katsa nu voia să-l ucidă, dar se strădui să ia în considerație această posibilitate. Pielea ar fi fost utilă. Pe o parte, dacă îl lăsa în viață, ar fi rătăcit prin munți și le-ar fi oferit soldaților un indiciu despre locul unde se aflau fugarii. Pe de altă parte, dacă Katsa omora animalul, nu putea să folosească tot corpul. Ar fi trebuit să abandoneze carcasa pe versantul muntelui, pentru animalele care se hrănesc cu hoituri și, dacă soldații ar găsi-o, cu oasele curățate, ar fi un semn mult mai clar al direcției lor decât un animal hoinărind liber prin munți. Katsa hotărî cu o oarecare ușurare că animalul trebuie să trăiască. I-au luat bagajele, șaua și căpăstrul. I-au urat numai bine și l-au trimis în drumul lui.

Urcau folosindu-se de mâini și de picioare, Katsa ajutând-o pe Bitterblue pe pantele cele mai alunecoase și ridicând-o pe stâncile prea mari pentru ca ea să se poată cățăra pe ele. Din fericire, în ziua în care coborâse pe pereții castelului agățată de o funie făcută din cearșafuri înnodate, Bitterblue fusese încălțată cu ghete bune. Dar acum se împiedica în rochia jerpelită. În cele din urmă, Katsa îi tăie fusta și i-o transformă într-o pereche de pantaloni grosolani. După aceea, mersul fetei fu mai rapid și mai puțin frustrant.

Șaua din piele era mai țeapănă decât anticipase Katsa. Se luptă cu ea noaptea, când Bitterblue dormea, și, în cele din urmă, decise să taie patru jambiere, câte una pentru fiecare picior, pentru partea de jos și pentru partea de sus, cu șnururi pentru a putea fi legate peste pantaloni. Arătau mai degrabă comic, dar îi ofereau ceva protecție împotriva vântului și a umezelii. Pentru că, din ce în ce mai des, pe măsură ce înaintau târându-și picioarele, din cer se cernea zăpadă.

Hrana deveni din ce în ce mai greu de găsit. Katsa nu lăsa nici un animal să se irosească; ceva dacă mișca, ea dobora acel ceva. Mânca puțin și îi dădea cea mai mare parte din hrană lui Bitterblue, care înfuleca orice.

În lumina fiecărei dimineți, Katsa îi scotea fetei ghetele și verifica dacă are bășici pe picioare. Îi inspecta mâinile să vadă dacă nu îi degerau degetele de frig. Îi ungea pielea crăpată cu alifie. Îi înmâna bidonul cu apă de fiecare dată când se opreau să se odihnească. Și Katsa făcea opriri dese, căci începuse să-și închipuie că fata avea mai degrabă să se prăbușească decât să admită că era obosită.

Katsa nu era obosită. Își simțea brațele și picioarele puternice și cuțitul ager. Cel mai acut o deranja lentoarea ritmului în care înaintau. În răstimpuri, ar fi vrut s-o ia pe umeri pe copilă și să alerge pe versantul muntelui, pe panta abruptă. Însă Katsa bănuia că tocmai pe acest versant va avea nevoie de fiecare părticică din darul ei și, ca atare, nu trebuia să se epuizeze. Își stăpâni nerăbdarea cât de bine putu și își concentră energia pentru a-i asigura copilei cele necesare.

Râsul a fost un adevărat cadou, picând odată cu prima furtună de zăpadă.

Viscolul se pregătise toată după-amiaza. Norii se îngrămădiră laolaltă. Fulgii se măriră și deveniră mai tăioși. Katsa instală tabăra în locul cel mai apropiat cu putință, o grotă în peretele muntelui, adăpostită de o proeminență stâncoasă de deasupra. Bitterblue ieși să adune surcele, iar Katsa porni, cu pumnalul la brâu, în căutarea cinei.

Își croi drum pe deasupra stâncii care forma acoperișul adăpostului lor. Se îndreptă spre unul dintre pâlcurile de copaci care creșteau spre înaltul cerului pe acest munte, cu rădăcinile înfipte mai mult în rocă decât în sol. Simțurile îi erau ascuțite pentru a percepe orice mișcare.

Ceea ce văzu mai întâi, cu coada ochiului, fu o străfulgerare vagă. O străfulgerare cafenie în copaci, o străfulgerare care se răsuci și se săltă cumva altfel decât mișcarea unei crengi. O ramură

care se legăna în mod bizar – săltat, nu cum ar mișca-o vântul, ci parcă ar fi tras-o ceva greu în jos.

Trupul ei se mișcă mai iute decât gândul, recunoscând animalul de pradă și înțelegând că ea e prada. Într-o fracțiune de secundă, avea pumnalul în mână. Felina uriașă sări țipând, iar ea îi înfipse cuțitul în burtă. În timp ce căzu și se rostogoli, își înfipse ghearele în umărul ei. Apoi, animalul fu deasupra ei, labele grele trântind-o cu umerii la pământ și țintuind-o pe spate. O atacase mârâind, lovind puternic cu ghearele și dezvelindu-și dinții atât de rapid, încât nu putu decât să-și păzească pieptul și gâtul pentru a nu fi sfâșiate. Își făcu pavăză din antebrațele puternice și își răsuci capul, evitând astfel colții care ar fi mușcat-o de față. O lovi sălbatic în piept. Chiar când căuta să-și înfigă colții în gâtul Katsei, fata îl înșfăcă de gât și strigă, împingându-i labele care loveau departe de fața ei. Animalul se dădu îndărăt și o zgârie cu ghearele pe brațe. Zări ceva strălucitor în burta râsului și își aminti de pumnal. Colții se apropiară iarăși, dar Katsa se răsuci, lovind animalul cu pumnul în bot. Pentru o fracțiune de secundă, uimit, acesta dădu înapoi, moment în care Katsa se întinse disperată după cuțit. Felina făcu din nou un salt înainte, iar Katsa îi înfipse pumnalul în gâtlej.

Animalul scoase un horcăit oribil, un zgomot bolborosit. Apoi, se prăbuși pe pieptul Katsei, iar ghearele se îndepărtară de pielea ei. Muntele era tăcut și râsul era mort. Îl dădu deoparte de pe ea. Se propti în cotul drept și își șterse ochii de sângele cald al animalului. Își verifică umărul stâng și se crispă de durere. Își înăbuși o undă de iritare la gândul că acum avea o rană care ar putea să le încetinească. Își descheie haina și oftă dezgustată la vederea tăieturilor adânci din piept, care o usturau aproape la fel de rău ca acelea din umăr. Și alte tăieturi și sfâșieturi, își dădu seama acum, pe gât și pe burtă, și pe brațe, zgârieturi adânci pe coapse, unde felina o țintuise cu labele din spate.

Ei bine, n-avea nici un motiv să zacă și să-și plângă de milă. Ningea și mai tare acum. Lupta aceasta îi pricinuise răni și neplăceri, dar se alesese cu hrană care avea să le ajungă multă vreme și un veșmânt din blană, de care Bitterblue avea mare nevoie.

Katsa se ridică în picioare. Cântări din priviri râsul ce zăcea în fața ei mort și însângerat. Coada lui – asta era ce văzuse ea ridicându-se și răsucindu-se în acel copac. Primul indiciu care îi salvase viața. De la cap la coadă, râsul o depășea în înălțime și bănui că și cântărea mult mai mult decât ea. Avea gâtul gros și puternic, umerii și spinarea musculoase. Colții îi erau lungi cât degetele Katsei, iar ghearele – și mai lungi. Îi veni în minte că nu se descurcase prea rău în luptă, în ciuda a ceea ce va crede Bitterblue când o va vedea. Acesta nu era un animal pe care să-l fi ales pentru a lupta corp la corp. Acest animal ar fi putut s-o omoare.

Apoi, își dădu seama cât de mult timp o lăsase pe Bitterblue singură și o pală de vânt îi suflă în față zăpadă înghețată. Trase pumnalul din gâtul felinei, îl șterse de pământ și îl puse la brâu. Întoarse râsul pe spate și îi luă cu fiecare mână labele din față. Scrâșni din dinți din cauza durerii din umăr și târî animalul spre peștera lor.

Bitterblue îi alergă în întâmpinare când o văzu venind. Avea ochii larg deschiși. Scoase un sunet ininteligibil, de parcă s-ar fi sufocat.

– Sunt teafără, spuse Katsa. M-a zgâriat doar.

– Ești plină de sânge.

– Cea mai mare parte e sângele râsului.

Fata dădu din cap și arătă spre rupturile din haina Katsei.

– Cerule! spuse ea când văzu tăieturile de pe pieptul Katsei. Cerule! șopti iarăși la vederea umărului, brațelor și burții acesteia. Va trebui să coasem unele dintre aceste tăieturi. Hai să te curățăm! Aduc leacurile.

În noaptea aceea, tabăra lor fu cam înghesuită, dar focul încălzea micul spațiu și ele gătiră fleicile de râs și uscară pielea de culoare roșcată, care curând avea să devină haină pentru Bitterblue. Fetița supraveghea carnea care se frigea; urmau să ia cu ele restul de carne înghețată.

Ningea și mai tare acum. Vântul sufla fulgii de zăpadă în foc, unde aceștia sfârâiau și mureau. Dacă furtuna mai dura, ar fi fost

Katsa se ridică în picioare. Cântări din priviri râsul ce zăcea în fața ei mort și însângerat. Coada lui – asta era ce văzuse ea ridicându-se și răsucindu-se în acel copac. Primul indiciu care îi salvase viața. De la cap la coadă, râsul o depășea în înălțime și bănui că și cântărea mult mai mult decât ea. Avea gâtul gros și puternic, umerii și spinarea musculoase. Colții îi erau lungi cât degetele Katsei, iar ghearele – și mai lungi. Îi veni în minte că nu se descurcase prea rău în luptă, în ciuda a ceea ce va crede Bitterblue când o va vedea. Acesta nu era un animal pe care să-l fi ales pentru a lupta corp la corp. Acest animal ar fi putut s-o omoare.

Apoi, își dădu seama cât de mult timp o lăsase pe Bitterblue singură și o pală de vânt îi suflă în față zăpadă înghețată. Trase pumnalul din gâtul felinei, îl șterse de pământ și îl puse la brâu. Întoarse râsul pe spate și îi luă cu fiecare mână labele din față. Scrâșni din dinți din cauza durerii din umăr și târî animalul spre peștera lor.

Bitterblue îi alergă în întâmpinare când o văzu venind. Avea ochii larg deschiși. Scoase un sunet ininteligibil, de parcă s-ar fi sufocat.

– Sunt teafără, spuse Katsa. M-a zgâriat doar.

– Ești plină de sânge.

– Cea mai mare parte e sângele râsului.

Fata dădu din cap și arătă spre rupturile din haina Katsei.

– Cerule! spuse ea când văzu tăieturile de pe pieptul Katsei. Cerule! șopti iarăși la vederea umărului, brațelor și burții acesteia. Va trebui să coasem unele dintre aceste tăieturi. Hai să te curățăm! Aduc leacurile.

În noaptea aceea, tabăra lor fu cam înghesuită, dar focul încălzea micul spațiu și ele gătiră fleicile de râs și uscară pielea de culoare roșcată, care curând avea să devină haină pentru Bitterblue. Fetița supraveghea carnea care se frigea; urmau să ia cu ele restul de carne înghețată.

Ningea și mai tare acum. Vântul sufla fulgii de zăpadă în foc, unde aceștia sfârâiau și mureau. Dacă furtuna mai dura, ar fi fost

destul de confortabil pentru ele acolo. Hrană, apă, un acoperiș și căldură – aveau tot ce le trebuia. Katsa își schimbă poziția, în așa fel încât căldura s-o cuprindă și să-i usuce hainele zdrențuite, pe care le îmbrăcase iarăși, căci n-avea nimic altceva de purtat.

Lucra la arcul cel mare, la care tot muncise în ultimele zile. Îndoi nuiaua și îi verifică rezistența. Tăie o bucată de sfoară pentru coardă. Legă coarda bine de un capăt al arcului și trase tare de ea, pentru a o întinde până la celălalt capăt. Mormăi din cauza durerii din umăr și a usturimii din picior, unde arcul apăsa una dintre tăieturi.

– Dacă asta înseamnă să fii rănit, n-am să înțeleg niciodată de ce lui Po îi place atât de mult să se lupte cu mine. Nu dacă așa se simte după aceea.

– Eu nu înțeleg oricum mare lucru din ce faceți voi, spuse fata.

Katsa se ridică în picioare și testă coarda. Se întinse după una dintre săgețile pe care le cioplise. Puse săgeata și trase, prin perdeaua de ninsoare, într-un copac din afara peșterii. Săgeata lovi copacul cu o bufnitură și se înfipse adânc în el.

– Nu-i rău, zise Katsa. Ne va folosi. Ieși în zăpadă și smulse săgeata din copac. Reveni, se așeză jos și se apucă de cioplit și mai multe săgeți. Trebuie să spun că aș schimba un cotlet de râs pe un morcov. Sau un cartof. Îți poți imagina ce lux va fi să luăm o masă într-un han, odată ajunși în Sunder, prințesă?

Bitterblue o privea numai și rumega carnea râsului. Nu răspunse. Vântul gemea, iar covorul de zăpadă care se așternuse în afara peșterii lor devenea tot mai gros. Katsa trase încă o săgeată în copac și tropăi în furtună pentru a o recupera. Când veni înapoi și își lovi o cizmă de cealaltă pentru a-și scutura zăpada, observă că ochii lui Bitterblue erau în continuare ațintiți asupra ei.

– Ce e, copilă?

Bitterblue clătină din cap. Mestecă o bucată de carne și înghiți. Scoase o bucată de carne friptă din foc și i-o dădu Katsei.

– Te porți de parcă n-ai fi rănită.

Katsa ridică din umeri. Mușcă din friptură și își încreți nasul.

– Și eu fantazam în legătură cu pâinea, zise Bitterblue.

Katsa râse. Șezură împreună, prietenoase, copila și ucigașa râsului, ascultând vântul care spulbera zăpada în afara peșterii.

CAPITOLUL TREIZECI

Fata era epuizată. Îi era mai cald acum, în pielea râsului, dar era epuizată. Era un drum lung, parcă fără sfârșit, iar pietrele îi alunecau de sub picioare, trăgând-o înapoi când încerca să înainteze. Era un povârniș abrupt, pe care nu ar fi reușit să-l urce dacă Katsa nu ar fi împins-o de la spate și mai era și faptul că la capătul acestei pante era o alta la fel de abruptă sau alt povârniș acoperit de pietre care ar fi alunecat în timp ce ar fi încercat să le urce. Era zăpada care îi uda ghetele și vântul care își croia drum pe sub hainele ei. Și mai erau și lupii, și râșii care apăreau mereu atât de brusc, scuipând și urlând de dincolo de stânci. Katsa se mișca repede cu arcul ei. Creaturile erau întotdeauna moarte înainte să le poată ataca, uneori înainte chiar ca Bitterblue să fie conștientă de prezența lor. Însă Katsa văzu cât timp îi trebuia lui Bitterblue să-și recapete suflarea după fiecare atac al animalelor care urlau și știa că oboseala fetiței nu era numai epuizare fizică, ci și teamă.

Katsa aproape că nu suporta să-și încetinească și mai mult pașii. Dar o făcu, pentru că trebuia s-o facă. „Totul ar fi în van dacă salvarea noastră îl omoară", spusese Oll în noaptea în care îl salvaseră pe bunicul Tealiff. Dacă Bitterblue se prăbușea în munții aceștia, responsabilitatea i-ar fi aparținut Katsei.

Ningea abundent acum, aproape permanent, așa încât continuau să meargă și când ningea. Katsa îi înfășurase mâinile și fața

lui Bitterblue în blană, aşa că numai ochii erau la vedere. Conform hărţii, în Pasul lui Grella nu erau copaci. Înainte să ajungă pe culme, pe cărarea şerpuită dintre vârfuri, copacii aveau să dispară. Aşa că începu să construiască tălpici, astfel încât să nu-i trebuiască într-un loc în care să nu găsească lemn. Plănuia să facă doar o pereche. Nu ştia ce fel de teren vor găsi în trecătoare. Dar avea oarece idei despre vânt şi frig. N-ar fi fost locul unde să te mişti lent, numai dacă nu ai fi vrut să mori de frig. Bănui că va trebui să care copila în braţe.

Noaptea, Bitterblue căzu imediat într-un somn agitat, scâncind uneori, de parcă ar fi visat urât. Katsa o veghe şi menţinu focul arzând. Asambla şipci din lemn şi încerca să nu se gândească la Po. Încerca, dar, de obicei, nu reuşea.

Rănile i se vindecau bine. Cele mai mici abia se mai zăreau, dar nici cele mai mari n-au mai sângerat după câteva ore. Nu mai erau decât nişte iritaţii, deşi bagajele pe care le căra îi atingeau tăieturile, iar tălpicile pe jumătate terminate se loveau de zonele rănite. Umărul şi pieptul protestau uşor ori de câte ori îşi ducea mâna spre tolba de pe spate, tolba pe care o întărise cu o bucată din pielea şeii. S-ar fi putut să-i rămână cicatrici pe umăr şi pe piept, posibil şi pe coapse. Dar ar fi fost singurele urme pe care râsul le lăsase pe corpul ei.

Avea să facă un soi de ham mai târziu, când va fi terminat cu tălpicile. În ideea că va trebui să care copila. O alcătuire de fâşii şi legături, făcută din harnaşamentul calului, astfel încât, dacă trebuia să o ducă pe Bitterblue, braţele să-i fie libere pentru a folosi arcul. Şi poate o haină pentru ea acum, că lui Bitterblue îi era mai cald. O haină, probabil din următorul lup sau râs pe care l-ar întâlni.

Şi, în fiecare noapte, cu focul arzând şi treaba isprăvită, şi gândurile despre Po atât de prezente, încât nu izbutea să scape de ele, se cuibărea alături de Bitterblue şi îşi îngăduia câteva ore de somn.

Când Katsa descoperi că tremura de frig în somn, noaptea, înfăşurându-şi capul şi gâtul în blănuri şi mişcându-şi picioarele

pentru a scăpa de amorțeală, se gândi că probabil se apropiau de Pasul lui Grella. N-avea cum să fie prea departe. Deoarece, în Pasul lui Grella, ar putea să fie și mai frig decât aici, iar Katsa nu credea că altundeva în lume ar putea să fie mai rece.

Începu să se teamă pentru degetele de la mâinile și de la picioarele copilei, și pentru pielea feței. Se oprea adesea pentru a-i masa degetele și picioarele lui Bitterblue. Fetița nu vorbea, urca amorțită, obosită, dar mintea îi funcționa. Dădea din cap ca răspuns la întrebările Katsei. O cuprindea cu brațele pe Katsa ori de câte ori aceasta o ducea în brațe sau o ridica. Plângea ușurată când, noaptea, focul o încălzea. Plângea de durere când Katsa o trezea în frigul dimineții.

Probabil că erau aproape de Pasul lui Grella. Cel puțin, așa spera, deoarece Katsa nu era sigură cât mai putea copila să îndure.

Într-o dimineață, în timp ce urcau cu greu printre copaci și tufișuri, se iscă o furtună de gheață. Cea mai mare parte a dimineții fură orbite, înaintând cu capetele aplecate în viscol, cu trupurile biciuite de zăpadă și gheață, Katsa ținându-și brațul în jurul umerilor copilei, așa cum făcea mereu în timpul furtunilor, și urmându-și puternicul simț al direcției în sus și spre vest. Și, după ceva vreme, observă cum cărarea deveni mai puțin abruptă și că nu mai pășea anevoios peste rădăcini de copac sau tufișuri de munte. Își simțea picioarele ca de plumb, ca și când zăpada se adâncise, iar ea trebuia să-și croiască din greu drumul prin zăpadă.

Când furtuna încetă, la fel de brusc cum începuse, peisajul se schimbase. Se aflau la baza unui povârniș întins, acoperit de zăpadă, fără vegetație, vântul desprinzând cristale de gheață și ridicându-le în aer. În fața lor, la oarecare distanță, două piscuri negre se înălțau la stânga și la dreapta. Povârnișul urca printre ele.

Albeața era orbitoare, cerul atât de aproape și atât de luminos, încât Bitterblue își duse mâna la ochi să și-i protejeze. Pasul lui Grella: nici un animal de evitat, nici un bolovan sau tufiș de ocolit. Doar o simplă ridicătură de zăpadă curată de traversat, drept peste vârful muntelui și în jos, spre Sunder.

Părea aproape pașnic.

În mintea Katsei, un semnal începu să bâzâie și apoi să se manifeste zgomotos. Privi trâmbele de zăpadă care se răsuceau de-a lungul suprafeței trecătorii. Mai întâi, probabil că era mai departe decât părea. Apoi, probabil că nu exista nici un adăpost împotriva vântului. Și nici nu avea să fie atât de lin pe cât părea de acolo, cu soarele care strălucea deasupra. Și dacă s-ar isca viscolul – de fapt, viscolul părea fenomenul meteorologic cel mai potrivit acestor piscuri muntoase unde nici o ființă nu supraviețuia, iar singurele lucruri pentru care exista o speranță să reziste erau stâncile și gheața.

Katsa înlătură zăpada care atârna pe blana copilei. Rupse țurțurii de gheață de pe acoperământul feței lui Bitterblue. Desprinse tălpicile din legătura de pe spate și și le puse în picioare, înfășurând curelele în jurul gambelor și legându-le strâns. Desfăcu hamul pe care îl făcuse și o vârî pe copilă în el, cu câte un picior obosit de fiecare parte. Bitterblue nu protestă și nu ceru explicații. Se mișca lent. Katsa se aplecă, o luă de bărbie și o privi în ochi.

– Bitterblue, zise ea. Trebuie să rămâi trează. Te voi căra eu numai fiindcă trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie musai să rămâi trează. Dacă voi crede că adormi, te pun jos și te oblig să mergi. Înțelegi? Te voi obliga să mergi, prințesă, oricât de greu ar fi pentru tine.

– Sunt obosită, șopti copila, iar Katsa o prinse de umeri și o scuturâ.

– Nu-mi pasă dacă ești obosită. Ai să faci ce-ți spun eu. Vei folosi și ultima fărâmă de putere pentru a rămâne trează. Înțelegi?

– Nu vreau să mor, zise Bitterblue și lacrima care îi curse îi îngheță pe gene.

Katsa îngenunche și strânse în brațe bocceluța rece de fată.

– N-o să mori, rosti Katsa. N-am să te las să mori. Dar era nevoie de mai mult decât voința ei pentru a o ține pe Bitterblue în viață, așa încât duse mâna la mantie și scoase de acolo bidonul cu apă: Bea asta, zise ea, toată.

– E rece, spuse Bitterblue.

– Te va ajuta să rămâi în viață. Repede, înainte să înghețe.

Copila bău, iar Katsa luă pe dată o hotărâre. Aruncă jos arcul. Trase bagajele și tolba peste cap și le aruncă lângă arc. Apoi, luă blănurile de lup pe care le purta pe umăr, blănuri pe care își îngăduise să le păstreze și să le poarte numai după ce copila fusese acoperită în mai multe straturi de blană, din cap până în picioare. Vântul îi pătrunse prin tăieturile din haina pătată de sânge și frigul o împunse ca un cuțit în burtă, în rănile rămase pe piept și pe umăr, dar curând avea să alerge, își zise, iar mișcarea o va încălzi. Blănurile care îi acopereau gâtul și capul ar fi de ajuns. Înfășură pieile de lup în jurul copilei, ca o pătură.

– Ți-ai pierdut mințile, îi spuse Bitterblue, iar Katsa aproape că zâmbi, căci, dacă fata putea formula păreri jignitoare, atunci cel puțin era cât de cât lucidă.

– Voi avea de făcut un efort considerabil, zise Katsa. Nu vreau să mă supraîncălzesc. Acum, dă-mi bidonul, copilă. Katsa se aplecă și umplu vasul cu zăpadă. Apoi, îl închise și îl îngropă în veșmintele lui Bitterblue. Va trebui s-o duci tu, spuse, dacă vrem să se topească.

Vântul bătea din toate direcțiile, dar Katsa se gândi că bătea mai tare dinspre vest și înspre chipurile lor. Așa că avea s-o care în spate pe copilă. Atârnă celelalte lucruri în față și trase curelele hamului fetei peste umeri. Se ridică în picioare cu copila în spate și își îndreptă trupul. Făcu câțiva pași cu precauție, pe tălpici.

– Strânge-ți mâinile în pumni, îi ceru fetei, și vâră-le la subrațul meu. Lipește-ți fața de blana din jurul gâtului meu. Fii atentă la picioare. Dacă începi să nu le mai simți, spune-mi. Înțelegi, Bitterblue?

– Înțeleg, confirmă fata.

– E în regulă, atunci, zise Katsa. Pornim.

O luă la goană.

Se adaptă rapid mersului pe tălpici și echilibrului precar al poverilor din spate și din față. Fata nu avea practic cine știe ce greutate, iar tălpicile funcționau destul de bine odată ce stăpâni alergatul cu picioarele ușor îndoite. Nu-i venea să creadă cât de

frig era în acea trecătoare din munți. Nu-i venea să creadă că vântul putea să bată atât de tare și insistent, fără să scadă deloc în intensitate. Orice gură din acest aer odată inspirat era ca o lamă care îi sfredelea plămânii. Brațele, picioarele, torsul, în special mâinile – toate porțiunile din corpul ei care nu erau acoperite de blănuri o ardeau din cauza frigului, ca și când s-ar fi aruncat în foc.

Alerga și, la început, crezu că tropotul picioarelor și a tălpilor crea ceva căldură, dar apoi bufniturile neîncetate deveniră o durere vie, apoi una surdă și, în cele din urmă, nu o mai simți deloc și se forță să continue înainte, în sus, mai aproape de piscurile care păreau să rămână la aceeași distanță.

Norii se strânseră din nou și revărsau zăpadă asupra lor. Vântul urla, iar ea alerga orbește. Iarăși și iarăși, strigă la Bitterblue. Îi punea întrebări, întrebări fără sens, despre Monsea, despre cetatea lui Leck, despre mama ei. Și mereu aceleași întrebări: dacă își mai simțea mâinile, dacă își putea mișca degetele de la picioare, dacă se simțea amețită sau amorțită. Nu știa dacă Bitterblue înțelegea întrebările. Nu știa ce țipa Bitterblue ca răspuns. Dar Bitterblue reacționa bine și, dacă Bitterblue țipa, atunci Bitterblue era trează. Katsa își strânse brațele peste mâinile copilei. Își întindea mâna la spate și, din când în când, apuca gheata copilei, încercând să-i frece degetele de la picioare. Și alerga, o ținea tot într-o goană, chiar și când i se părea că vântul o împinge îndărăt. Chiar și când întrebările ei începură să aibă din ce în ce mai puțin sens, iar degetele nu mai puteau freca și brațele nu mai puteau strânge.

În cele din urmă, fu conștientă numai de două lucruri: vocea fetei pe care o auzea încontinuu în ureche și povârnișul din fața lor, pe care ea trebuia să-l urce alergând.

Când soarele cel mare și roșu coborî de pe cer și începu să se scufunde dincolo de orizont, Katsa înregistră vag fenomenul. Dacă vedea soarele apunând, asta însemna că nu mai ningea. Da, acum, dacă se gândea mai bine, vedea că ninsoarea se oprise, deși

ea nu-şi amintea când. Dar apusul soarelui însemna sfârşitul zilei. Venea noaptea, iar noaptea era întotdeauna mai frig decât ziua.

Katsa continuă să alerge deoarece, în curând, avea să fie şi mai frig. Picioarele i se mişcau, copila vorbea din când în când, nu simţea nimic, exceptând răceala care îi înjunghia plămânii la fiecare respiraţie. Apoi, prin ceaţa care îi cuprinsese mintea, începu să conştientizeze altceva.

Vedea o linie a orizontului care se întindea departe, la picioarele ei.

Privea soarele scufundându-se dincolo de linia orizontului care se întindea departe, la picioarele ei.

Nu ştia când se schimbase priveliştea. Nu ştia când trecuse peste vârf şi începuse să coboare. Dar o făcuse. Nu mai vedea piscurile întunecate, deci acestea probabil că rămăseseră în urma ei. Ceea ce vedea era celălalt versant al muntelui şi pădurile, nesfârşitele păduri, şi soarele punând capăt zilei în vreme ce ea alerga la vale, în Sunder, cu copila trăind şi respirând în spatele ei. Şi, nu prea departe în faţa ei, poalele acestui versant înzăpezit şi începutul copacilor şi al tufişurilor, şi o coborâre care avea să fie mult mai uşoară pentru copilă decât fusese urcuşul.

Remarcă atunci tremuratul, tremuratul violent, şi o cuprinse panica, chinuindu-i mintea înceţoşată pentru a o trezi. Copila nu trebuia să se îmbolnăvească acum, nu acum, când erau atât de aproape de a fi în siguranţă. Duse mâinile la spate şi apucă ghetele lui Bitterblue. Îi strigă numele. Apoi, auzi vocea lui Bitterblue ţipându-i ceva la ureche şi simţi braţele fetei cuprinzându-i pieptul şi strângând-o. Brusc, simţi altfel linia de sub sâni unde braţele lui Bitterblue o încercuiau. Caldă, ciudat de caldă, iar Katsa îşi auzi propriii dinţi clănţănind. Îşi dădu seama că nu fata tremura, ci ea.

Constată că râde, deşi nu era nimic amuzant. Dacă nici pe ea însăşi nu se putea ţine în viaţă, atunci nu exista nici o speranţă pentru copilă. N-ar fi trebuit să permită să se întâmple aşa ceva; fusese nebună să treacă amândouă în Sunder pe această cale. Se gândi la mâinile ei şi le ridică în faţa ochilor. Îşi răsfiră degetele forţându-le şi se blestemă când îşi văzu buricele degetelor albite.

Își îndesă pumnii la subțioară. Își sili mintea să gândească limpede, lucid. Îi era frig, prea frig. Trebuiau să ajungă în locul unde începeau copacii, așa încât să poată avea lemne de foc și protecție împotriva vântului. Trebuia să facă un foc. Să ajungă în locul ăla și să facă focul. Și s-o țină pe copilă în viață. Acelea erau nevoile ei, acelea îi erau scopurile și ea avea să se concentreze asupra lor în timp ce alerga.

Când ajunseră la copaci, Bitterblue scâncea de amorțeală și de frig. Dar, când Katsa căzu în genunchi, fata se desfăcu singură din ham. Bâjbâi pentru a-și scoate blănurile de lup și le înfășură în jurul Katsei. Apoi, îngenunche în fața Katsei și trase de curelele tălpicilor cu degetele ei zdrelite și sângerânde. Katsa se dezmetici și o ajută și ea la curele. Își scoase cu greu picioarele din tălpici și aruncă bagajele, tolba, hamul și arcul.

– Lemne de foc! spuse Katsa. Lemne de foc.

Copila își trase nasul, dădu din cap și porni împleticindu-se pe sub copaci, adunând ce putea găsi. Lemnele pe care i le aduse Katsei erau ude de la zăpadă. Degetele Katsei erau încete și neîndemânatice cu pumnalul, nesigure din cauza tremuratului care îi scutura tot corpul. Nu mai avusese niciodată în viața ei dificultăți cu aprinsul focului, nici măcar o dată în viața ei. Se concentră aprig și, la a zecea sau a unsprezecea încercare, o flacără cuprinse un capăt uscat de lemn. Katsa alimentă flacăra cu ace de pin și o ocroti, o dirijă, nelăsând-o să se stingă, până ce cuprinse capetele ramurilor pe care le așezase deasupra. Crescu și scoase fum, și trosni. Aveau un foc.

Katsa se ghemui tremurând și privi flăcările, ignorând cu tenacitate înțepăturile dureroase din degete și pulsațiile din picioare.

– Nu, șopti ea când Bitterblue se ridică și porni să mai caute lemne de foc. Mai întâi, încălzește-te. Stai aici și încălzește-te mai întâi.

Katsa făcu focul încet și, treptat, după ce se aplecă deasupra lui, iar acesta se întețea, tremuratul i se mai potoli. O privi pe fată, care stătea pe pământ, cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Cu ochii închiși, cu fața culcată pe genunchi. Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi. Vie.

– Cât de proastă sunt, șopti Katsa. Cât de proastă sunt.

Se forță să se ridice în picioare și se duse anevoie de sub un copac sub altul, pentru a mai aduna lemne. O dureau oasele, mâinile, iar picioarele îi țipau de durere. Poate că era mai bine că fusese atât de nesăbuită, căci, dacă ar fi știut cât de greu avea să fie, poate că n-ar fi făcut-o.

Se întoarse la locul lor de campare și mai puse lemne pe foc. În această noapte, focul avea să fie enorm; în această noapte, vor avea un foc pe care tot Sunderul să îl poată vedea. Se îndreptă spre copilă și o luă de mâini. Cercetă degetele fetei.

– Le simți? o întrebă. Le poți mișca?

Bitterblue încuviință din cap. Katsa trase brusc de bagaje și bâjbâi prin ele până ce găsi leacurile. Masă mâinile crăpate, sângerânde ale lui Bitterblue cu alifia tămăduitoare.

– Prințesă, lasă-mă să-ți văd picioarele acum! Îi frecă degetele de la picioare pentru a i le încălzi și îi încopcie la loc ghetele. Ai reușit să treci prin Pasul lui Grella, îi spuse lui Bitterblue, dintr-o singură bucată. Ești o fată puternică.

Bitterblue o cuprinse în brațe pe Katsa. O sărută pe obraz și o ținu strâns. Dacă Katsa ar fi avut suficientă energie să se mire, s-ar fi mirat. În schimb, cam înțepenită, o îmbrățișă și ea pe fată.

Katsa și Bitterblue se strânseră în brațe și trupurile lor se târâră înapoi spre căldură. În noaptea aceea, când Katsa se întinse în fața focului, cu copila ghemuită în brațele ei, nici măcar durerea din mâini și din picioare nu putu s-o țină trează.

PARTEA A TREIA

Lumea în schimbare

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Hanul se afla în ceea ce trecea drept un luminiș aici, în Sunder, dar care ar fi fost numit pădure oriunde în altă parte. Exista un oarecare spațiu între stejari și arțari pentru han, grajd, hambar și un petic de grădină, plus destul cer liber pentru ca lumina soarelui să licărească și să permită copacilor din jur să se reflecte în ferestrele clădirilor.

Hanul nu era aglomerat, dar nici gol. Traficul din Sunder era întotdeauna constant, chiar și la venirea iernii, chiar și pe culmea munților. Caii de ham munceau în partea de nord, trăgând care încărcate cu butoaie cu cidru din Monsea sau lemn din pădurile Sunderului, sau gheață de pe versantul muntos estic, din Sunder. Negustătorii aduceau roșii, struguri, caise din Lienid, bijuterii și ornamente lienide, dar și pește care se găsea numai în mările din Lienid, la nord de orașele-porturi sunderane, până în Middluns, Wester, Nander și Estill. Din sudul aceloraşi regate veneau peștele proaspăt și fânul, porumbul, cartofii, morcovii – toate lucrurile pe care locuitorii pădurilor le-ar fi vrut – și ierburi, și mere, și pere, și cai, pentru a fi încărcați pe vase și transportați în Lienid și Monsea.

Un negustor stătea acum în curtea hanului, lângă o căruță încărcată până sus cu butoaie. Bătea din picioare și își sufla în pumni. Butoaiele nu erau marcate, iar negustorul era o persoană greu de descris, cu haina și ghetele lui simple, cu cei șase cai care nu purtau nici un articol sau ornament care să fi indicat din ce regat proveneau. Hangiul se repezi în curte împreună cu fiii săi,

gesticulând înspre el şi înspre cai. Strigă ceva spre negustor, iar respiraţia îi îngheaţă în aer. Negustorul strigă şi el, dar nu suficient de tare pentru ca vorbele să-i fie duse spre desişul aflat dincolo de luminiş, unde Katsa şi Bitterblue se ghemuiseră, aşteptând.

– Cel mai probabil e monsean, şopti Bitterblue, vine dinspre porturi şi îşi croieşte drum prin Sunder. Căruţa îi este foarte încărcată. Dacă ar fi venit din vreunul dintre regate, n-ar fi vândut până acum cea mai mare parte din ceea ce transporta? Exceptând Lienidul, desigur, dar el nu arată ca un lienid, nu-i aşa?

Katsa caută printre hărţile ei.

– Nu prea contează. Chiar dacă stabilim că e din Nander sau din Wester, nu ştim cine altcineva se mai află la han sau cine ar putea să mai vină. Nu putem să riscăm, nu până când nu aflăm dacă vreuna dintre poveştile tatălui tău s-a răspândit în Sunder. Copilă, noi am fost în munţi săptămâni întregi. Habar n-avem ce au auzit oamenii ăştia.

– Povestea se prea poate să nu fi ajuns atât de departe. Ne aflăm la o oarecare distanţă de porturi şi de trecătoarea montană, iar locul ăsta e izolat.

– Adevărat, spuse Katsa, dar nici nu vrem să le oferim o poveste care să se răspândească până în porturi şi până la trecătoare. Cu cât mai puţin ştie Leck despre locurile prin care am fost, cu atât mai bine.

– Dar, în cazul ăsta, nici un han nu va fi sigur. Va trebui să ajungem în Lienid fără să ne vadă careva.

Katsa examină hărţile şi nu răspunse.

– Numai dacă nu cumva plănuieşti să omori pe oricine ne-ar vedea, mormăi Bitterblue. Ah, Katsa, uită-te! Fata aia duce nişte ouă. Ah, aş ucide pentru un ou!

Katsa aruncă o privire pentru a o vedea pe fată cu capul descoperit, tremurând de frig, fugind de la hambar la han, cu un coş cu ouă atârnat de braţ. Hangiul îi făcu semn şi o strigă. Fata lăsă coşul la rădăcina unui copac uriaş şi se grăbi spre el. El şi negustorul îi dădură rând pe rând câte o desagă, iar ea şi le punea pe umeri şi pe spate, până când Katsa nu mai putu s-o vadă din cauza poverii. Fata se repezi în han. Ieşi apoi, iar ei o încărcară din nou.

Katsa numără copacii dintre locul în care se ascundeau și coșul cu ouă. Aruncă o privire spre rămășițele înghețate ale grădinii. După aceea, scotoci printre hărți și apucă lista oamenilor de legătură ai Consiliului din Sunder. Întinse foaia în poală.

– Știu unde ne aflăm, zise Katsa. Există un oraș nu departe de aici, la cam două zile de mers. După Raffin, un proprietar de magazin de acolo este un simpatizant al Consiliului. Cred că acolo am fi în siguranță.

– Numai fiindcă este un simpatizant al Consiliului nu înseamnă că e capabil să vadă dincolo de orice poveste pe care Leck o împrăștie.

– Adevărat, spuse Katsa. Dar ne trebuie haine și informații. Iar tu ai nevoie de o baie fierbinte. Ar fi bine să ajungem în Lienid fără să ne întâlnim cu nimeni, dar e imposibil. Dacă e să avem încredere în cineva, prefer să fie un simpatizant al Consiliului.

Bitterblue o privi încruntată.

– Și tu ai nevoie de o baie fierbinte la fel de mult ca mine.

Katsa zâmbi.

– Am nevoie de *o baie* la fel de mult ca tine. A mea nu e nevoie să fie fierbinte. N-am de gând să te vâr în vreun helești pe jumătate înghețat, să te îmbolnăvești și să mori, după ce ai supraviețuit până acum. Copilă, spuse Katsa în timp ce negustorul și hangiul își puseseră și ei pe umeri desagi și se îndreptau către intrarea în han, nu te mișca până mă întorc.

– Unde... începu Bitterblue, dar Katsa deja zbura de la un copac spre altul, ascunzându-se în spatele unui trunchi masiv, apoi în spatele altuia, trăgând cu ochiul la ferestrele și ușile hanului.

Când, câteva momente mai târziu, Katsa și Bitterblue își reluară drumul prin pădurea sunderană, Katsa avea patru ouă în mânecă și un dovleac înghețat pe umăr. Cina lor din seara aceea avu un aer de sărbătoare.

Katsa nu putea face prea multe în legătură cu înfățișarea ei sau a lui Bitterblue atunci când veni vremea să ciocănească la ușa proprietarului de prăvălie, nimic mai mult decât să cureță noroiul și murdăria de pe fețele lor pe cât de bine putea, să împletească părul încâlcit al lui Bitterblue într-un fel de cosiță și să aștepte

lăsarea întunericului. Era prea frig ca Bitterblue să-și scoată blănurile peticite, iar Katsa pieile de lup. Indiferent cât de îngrijorătoare, erau mai puțin înspăimântătoare decât hainele pătate și zdrențuite pe care le ascundeau.

Proprietarul fu identificat ușor, clădirea sa fiind cea mai mare și mai aglomerată din oraș, cu excepția hanului. El era un om de înălțime și constituție medii, având o nevastă voinică, deloc proastă și un număr exagerat de copii care păreau să fie de toate vârstele, de la bebeluși până la cei de vârsta Katsei ori chiar mai mari. Sau cel puțin așa deduse Katsa pe când ea și Bitterblue își petreceau timpul printre copacii de la marginea orașului, așteptând venirea serii. Prăvălia era de mărime considerabilă, iar casa care se ridica îndărătul acesteia era uriașă. „Așa cum ar fi trebuit să fie, gândi Katsa, pentru a-i adăposti pe toți copiii." Pe măsură ce ziua trecea și din ce în ce mai mulți copii ieșeau din casă pentru a hrăni puii, pentru a-i ajuta pe negustori să-și descarce mărfurile, pentru a se juca și a se bate, și a se ciorovăi în curte, Katsa și-ar fi dorit ca acest om de legătură al Consiliului să nu fi luat atât de în serios îndatorirea de a procrea. Trebuiau să aștepte nu doar până ce orașul se liniștea, dar și până când cei mai mulți dintre acești copii ar fi adormit, dacă Katsa își dorea ca apariția lor pe treptele de la intrare să nu producă o adevărată rumoare.

Când în cele mai multe dintre case se făcu întuneric și când în casa proprietarului de prăvălie lumina străluci numai la o fereastră, Katsa și Bitterblue se furișară de sub copaci. Traversară curtea și se strecurară până la ușa din spate. Katsa își înfășură pumnul în mânecă și bătu în ușa din lemn sunderan solid cât de ușor putu, sperând însă să fie auzită. Într-o clipă, lumina din geam dispăru. După încă un moment, ușa se întredeschise și hangiul le privea atent, având o lumânare în mână. Le măsură din cap până în picioare, două siluete fragile, în blănuri, pe pragul ușii lui, și ținu bine de clanța ușii.

– Dacă vreți mâncare sau un pat, spuse el țâfnos, le găsiți la hanul din capul drumului.

Prima întrebare a Katsei era cea mai riscantă și ea se oțeli împotriva unui răspuns nepotrivit.

– Informații căutăm. Ați auzit vreo veste din Monsea?

– Nimic de câteva luni. Aflăm prea puține lucruri din Monsea în colțul ăsta de pădure.

Katsa respiră ușurată.

– Luminează-mi fața, proprietarule.

Omul mormăi. Își întinse brațul prin crăpătura ușii și ținu lumânarea în fața chipului Katsei. Își miji ochii, apoi îi deschise larg și întrega atitudine i se schimbă. Într-o secundă, deschise ușa, le strecură înăuntru și puse zăvorul în urma lor.

– Iertați-mă, domnița mea. Făcu un gest spre o masă și începu să tragă scaunele. Vă rog să luați loc. Marta! strigă el spre camera alăturată. De mâncare, îi ceru el femeii încurcate care apăru în cadrul ușii, și mai multă lumină. Și trezește-l pe...

– Nu, spuse Katsa brusc. Nu, te rog, nu trezi pe nimeni. Nimeni nu trebuie să știe că suntem aici.

– Desigur, domniță, zise omul. Trebuie să-mi iertați... să mă...

– Nu ne așteptai, spuse Katsa. Înțelegem.

– Într-adevăr, rosti omul. Am auzit ce s-a întâmplat la curtea regelui Randa, domniță, și știam că ați trecut prin Sunder cu prințul din Lienid. Dar, undeva pe traseu, se zvonea că vi s-a pierdut urma.

Femeia veni agitată înapoi în cameră și puse un platou cu pâine și brânză pe masă. O fată cam de vârsta Katsei o urma cu un urcior și căni. Un băiat, un tânăr mai înalt chiar decât Raffin, forma ariergarda și el aprinse torțele de pe pereții din jurul mesei. Katsa auzi un oftat moale și o privi pe Bitterblue. Copila privea fix, cu ochii larg deschiși și cu gura lăsându-i apă, la brânza și pâinea de pe masa din fața ei. Îi prinse privirea Katsei.

– Pâine, șopti ea, iar Katsa nu se putu abține să nu zâmbească.

– Mănâncă, copilă, spuse Katsa.

– Cum să nu, tânără domnișoară, spuse femeia. Mâncați cât vreți.

Katsa așteptă până ce se așezară cu toții, iar Bitterblue își umplea mulțumită gura cu pâine. Apoi, vorbi:

– Avem nevoie de informații, spuse ea. Ne trebuie un sfat. Trebuie să ne îmbăiem și ne trebuie orice fel de haine – de preferat băiețești – de care vă puteți dispensa. Mai presus de toate, avem nevoie să se păstreze secretul absolut asupra prezenței noastre în acest oraș.

– Vă stăm la dispoziție, domniță, zise proprietarul.

– Avem destule haine în casa asta cât să îmbrăcăm o armată, interveni soția lui. Și, în magazie, orice provizii v-ar trebui. Și un cal, garantez, dacă veți vrea vreunul. Puteți fi sigură că vom păstra secretul, domniță. Știm ce ați făcut cu Consiliul dumneavoastră și vom face tot ce ne stă în puteri pentru dumneavoastră.

– Vă mulțumim.

– Ce informații căutați, domniță? întrebă proprietarul. Am aflat foarte puține lucruri din oricare regat.

Privirea Katsei era ațintită asupra lui Bitterblue, care rupea pâinea și brânza ca o sălbatică.

– Încet, copilă, spuse ea absentă.

Își freca fruntea și cugeta cât de mult putea să-i spună acestei familii sunderane. Erau unele lucruri pe care trebuiau să le știe și, cu siguranță, acel lucru care cel mai probabil avea să combată influența oricărei minciuni pe care ar fi împrăștiat-o Leck.

– Venim din Monsea, zise Katsa. Am trecut munții prin Pasul lui Grella.

Aceste vorbe fură întâmpinate cu tăcere și cu ochii larg deschiși. Katsa oftă.

– Dacă vă vine greu s-o credeți, veți găsi restul poveștii noastre de-a dreptul incredibil. Cu adevărat, nu știu de unde să încep.

– Începe cu darul lui Leck, spuse Bitterblue cu gura plină de pâine.

Katsa o privi pe copila care își lingea firimiturile de pâine de pe degete. Bitterblue arăta ca și când ar fi fost aproape de o stare de extaz pe care nici povestea trădării tatălui ei n-ar fi putut să o tulbure.

– Prea bine, zise Katsa. Voi începe cu darul lui Leck.

Katsa nu făcu o baie în noaptea aceea, ci două. Prima pentru a înmuia noroiul și a înlătura stratul de murdărie de la suprafață, cea de a doua pentru a deveni cu adevărat curată. Proprietarul, soția și cei doi copii mai mari se mișcau în liniște și eficient, scoțând apă, încălzind-o, golind cada și arzând veșmintele vechi, zdrențuite. Făcând rost de haine noi, băiețești și pe potriva oaspeților. Adunând pălării, haine, eșarfe și mănuși de prin dulapurile

lor şi din prăvălie. Tăind părul lui Bitterblue la lungimea tunsorii unui băiat şi potrivindu-l pe al Katsei pentru a fi din nou scurt.

Senzaţia de curăţenie era uimitoare. Katsa pierduse şirul oftaturilor mulţumite pe care le scotea Bitterblue. Un oftat pentru că era curată şi îi era cald, pentru că se spălase cu săpun, altul, la gustul pâinii pe limbă şi senzaţia de a avea pâine în stomac.

– Mă tem că nu vom dormi prea mult la noapte, copilă, spuse Katsa. Trebuie să plecăm din casă înainte să se trezească familia.

– Şi crezi că-mi pasă? Seara aceasta a fost o binecuvântare. Lipsa de somn nu va însemna nimic.

Cu toate acestea, când Katsa şi Bitterblue se întinseră într-un pat pentru prima dată după atât de mult timp – patul proprietarului şi al soţiei lui, deşi Katsa protestase împotriva sacrificiului –, Bitterblue căzu într-un somn adânc. Katsa stătea întinsă pe spate şi încerca să nu lase respiraţia liniştită a însoţitoarei ei, moliciunea saltelei şi a pernei să o inducă în eroarea de a crede că ar fi în siguranţă. Se gândea la golurile pe care le lăsase în povestirea pe care o spusese în acea seară.

Familia proprietarului de prăvălie înţelesese acum oroarea care era darul lui Leck. Înţelegeau uciderea lui Ashen şi evenimentele care duseseră la răpirea bunicului Tealiff. Bănuiau, deşi Katsa nu le spusese explicit, că fata care mânca pâine şi brânză de parcă nu mai văzuse niciodată până atunci aşa ceva era prinţesa monseană care fugea de tatăl ei. Înţelegeau chiar şi că, dacă Leck împrăştia prin Sunder o poveste falsă, minţile lor ar putea uita adevărul spuselor ei. Toţi membrii acestei familii se minunau, acceptau şi înţelegeau.

Katsa omisese un singur adevăr şi le zisese o singură minciună. Adevărul omis era destinaţia lor. Leck ar putea să le zăpăcească minţile, încât să recunoască faptul că prinţesa şi domniţa bătuseră la uşa lor şi că dormiseră sub acoperişul lor. Dar nu va putea niciodată să-i amăgească şi să-i facă să dezvăluie o destinaţie pe care nu o cunoşteau.

Minciuna spusă era că prinţul lienid murise ucis de gărzile lui Leck atunci când încercase să-l omoare pe regele monsean. Katsa presupuse că aceasta era inutilă. Şansa ca familia să vorbească despre aşa ceva nu avea să apară vreodată. Dar, dacă da, s-ar afla

că Po este mort. Cu cât mai mulți oameni l-ar crede mort, cu atât mai puțini s-ar gândi să-l caute și să-i facă rău.

Acum, trebuiau să se îndrepte către orașele-port sunderane. Să călărească spre sud și să navigheze spre vest. Dar gândurile ei, în timp ce stătea întinsă lângă prințesa care dormea, se îndreptau spre est, spre o colibă de lângă o cascadă și către nord, către camera de lucru dintr-un castel și către o siluetă aplecată asupra unei cărți, unei eprubete sau asupra unui foc.

Cât de tare își dorea să o poată duce pe Bitterblue spre nord, în cetatea lui Randa și să o ascundă acolo, așa cum îl ascunseseră pe bunicul ei! În nord, spre mângâierea lui Raffin, răbdarea și grija lui Raffin. Dar, chiar și ignorând complicațiile statutului ei la curtea lui Randa, era imposibil. De neconceput să ascunzi copila într-un loc atât de evident și atât de apropiat de influența lui Leck; de neconceput să-i împovărezе cu această criză pe cei dragi ei. N-avea să-l pună pe Raffin să aibă de-a face cu un om care-ți întuneca rațiunea și-ți deturna intențiile. N-avea să-l conducă pe Leck către prietenii ei. N-avea să-și implice deloc prietenii.

Ea și copila aveau să plece mâine. Aveau să călărească pe deșelate calul. Vor găsi o cale spre Lienid, iar ea o va ascunde pe copilă și apoi se va gândi.

Închise ochii și își impuse să doarm

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Prima impresie vizuală a Katsei despre mare fu asemănătoare primeia despre munți, deși munții și marea nu semănau câtuși de puțin. Munții erau tăcuți, iar marea era un zgomot agresiv, apoi calm și iarăși agresiv. Munții erau înalți, iar marea întinsă până departe în zare și ea fu surprinsă că nu vedea luminile unui tărâm sclipind în depărtare. Nu semănau deloc. Dar nu se putea opri din a privi țintă marea sau din a inhala briza și astfel o marcaseră și munții.

Peticul de material legat peste ochiul ei verde îi limita vederea. Katsa avea o poftă grozavă să-l sfâșie, dar nu îndrăznea, nu când reușiseră să ajungă până aici, mai întâi prin suburbii și, în cele din urmă, chiar pe străzile orașului. Mergeau numai noaptea și nimeni nu le recunoscuse. Ceea ce era echivalent cu a spune că nu trebuise să omoare pe nimeni. O încăierare ici și colo, când bătăușii deveniseră prea curioși în legătură cu cei doi băieți care se strecurau spre sud, către apă, la miezul nopții. Dar niciodată nu au fost recunoscute și niciodată nu au apărut mai multe probleme decât putea Katsa rezolva fără să stârnească suspiciuni.

Acesta era Suncliff, cel mai mare oraș-port sunderan și cu cel mai încărcat trafic comercial. Un oraș care, pe timp de noapte, o frapa pe Katsa ca fiind în declin și murdar, plin de străduțe înguste, prăfuite, care păreau să ducă spre o închisoare sau o mahala, și nu spre întinderea uimitoare de apă. Apa care se întindea, o

umplea, ștergând orice urmă a prezenței beților și hoților, a clădirilor părăginite și a străzilor lăsate în urmă.

– Cum vom găsi un vas lienid? întrebă Bitterblue.

– Nu doar un vas lienid, spuse Katsa. Un vas lienid care n-a fost recent în Monsea.

– Aș putea verifica prin jur, zise Bitterblue, în timp ce tu te ascunzi.

– În nici un caz. Nici dacă nu ai fi cine ești, locul ăsta nu ar fi sigur. Chiar de n-ar fi noapte. Nici chiar dacă n-ai fi atât de mică.

Bitterblue se cuprinse singură cu brațele și se întoarse cu spatele la vânt.

– Îți invidiez darul.

– Hai să mergem, spuse Katsa. Trebuie să găsim un vas în noaptea asta sau ne vom petrece ziua de mâine ascunzându-ne sub nasurile a mii de oameni.

Katsa o trase pe fetiță în brațele ei protectoare. Își croiră drum peste stânci, spre străzile și scările care duceau la docuri.

Docurile erau înfiorătoare noaptea. Vasele erau siluete negre, mari cât castelele, ridicându-se din apă, catarge scheletice și pânze fluturânde, cu vocile oamenilor care nu se vedeau răsunând dinspre ele.

Fiecare navă era un fel de regat cu gărzi proprii, care stăteau cu spadele scoase, în fața trepinei, și cu propriii marinari care veneau de pe punte sau se adunau în jurul unor mici focuri pe mal. Doi băieți care se mișcau printre vase, înfofoliți împotriva frigului și ducând cu ei o pereche de desagi ponosite, erau departe de a fi demni de remarcat în acest decor. Erau fugari sau săraci în căutare de lucru ori în trecere.

Un accent cadențat recunoscut în conversația unui grup de străjeri îi atrase atenția Katsei. Bitterblue se întoarse spre ea, ridicând din sprâncene.

– Aud, spuse Katsa. Vom continua să mergem, dar ține minte vasul ăsta.

– De ce să nu vorbim cu ei?

– Sunt patru și prea mulți prin apropiere. Dacă apare vreo problemă, nu voi putea s-o rezolv în liniște.

Brusc, Katsa și-ar fi dorit să fie cu Po datorită darului său, pentru a ști dacă ar fi recunoscute și dacă ar conta. Dacă Po ar fi fost acolo, el ar fi aflat cu o singură întrebare dacă acei străjeri lienizi erau de încredere.

Desigur, dacă Po ar fi fost acolo, dificultatea de a păstra anonimatul ar fi sporit și mai mult; cu ochii lui, cerceii din urechi, accentul și chiar modul de a se comporta, el ar fi trebuit să poarte un sac pe cap pentru a evita să atragă atenția. Dar poate că marinarii lienizi ar face orice ar dori prințul lor, în ciuda a ceea ce ar auzi? Simți inelul lui atârnând rece pe pielea de pe pieptul ei, inelul cu gravuri care se potriveau cu cele de pe brațele lui. Acest inel era biletul lor dacă vreun vas lienid era să le servească de bunăvoie, și nu ca urmare a amenințării darului ei sau a greutății pungii sale. Deși, dacă era necesar, ea s-ar fi folosit de dar sau de pungă.

Trecură de un grup de vase mai mici ai căror străjeri păreau a fi ocupați să se fălească unul mai abitir decât celălalt. Un grup westeran și un altul...

– Monsean, șopti Bitterblue.

Deși Katsa nu-și schimbă pasul, simțurile i se acutizară și tot trupul îi zbârnâi de încordare până ce lăsară acele nave în urmă și multe altele după aceea. Continuară să meargă, topindu-se în întuneric.

Marinarul stătea singur, la marginea unei estacade din lemn, cu picioarele legănându-se deasupra apei. Vasul se afla într-o neobișnuită stare de agitație, puntea zumzăind de bărbați și de băieți. Bărbați și băieți lienizi, deoarece, la urechi și pe degetele lor, Katsa zări, la lumina felinarelor, sclipiri de aur. Nu știa nimic despre vase, dar credea că acesta trebuia ori să fi ajuns de foarte puțin timp, ori să se afle pe punctul de a pleca.

– Pornesc vase și în toiul nopții? întrebă ea.

– Habar n-am, răspunse Bitterblue.

– Repede. Dacă ăsta pleacă, cu atât mai bine.

Și, dacă marinarul acela singuratic le-ar da bătăi de cap, l-ar putea arunca în apă, încredințată că bărbații care alergau pe puntea vasului nu i-ar remarca absența.

Katsa veni pe estacadă, cu Bitterblue la spatele ei. Bărbatul le zări imediat. Duse mâna la centură.

– Uşurel, marinare, spuse Katsa pe un ton scăzut. Avem doar câteva întrebări.

Bărbatul nu zise nimic, dar îşi ţinu mâna la centură şi le permise celor două siluete să se apropie. Când Katsa se aşeză alături de el, îşi schimbă poziţia şi se înclină – pentru a avea mai multă forţă, îşi dădu ea seama, în caz că s-ar fi hotărât să-şi folosească pumnalul. Bitterblue se aşeză alături de Katsa, ascunsă vederii bărbatului de corpul Katsei. Katsa îi mulţumi Middlunsului pentru întunericul şi hainele lor groase, care îi ascundeau faţa şi formele de acest individ.

– De unde vine vasul vostru, marinare? întrebă Katsa.

– Din cetatea lui Ror, răspunse el cu o voce puţin mai profundă decât a ei, iar Katsa îşi dădu seama că nu era bărbat, ci doar un băiat – lat în umeri şi solid, dar mai tânăr decât ea.

– Plecaţi în noaptea asta?

– Da.

– Şi unde vă duceţi?

– În Suport şi South Bay, Westport şi din nou în cetatea lui Ror.

– Nu în Monport?

– Nu avem schimburi comerciale cu Monsea la vremea asta.

– Ai ceva noutăţi din Monsea?

– E destul de clar că suntem un vas lienid, nu-i aşa? Găseşte-ţi un vas monsean dacă vrei noutăţi monseene.

– Ce fel de bărbat e căpitanul tău, întrebă Katsa, şi ce transportaţi?

– Cam multe întrebări, zise băiatul. Vrei noutăţi din Monsea şi informaţii despre căpitanul nostru. Vrei să ştii unde am fost şi ce cărăm. Ce, Murgon angajează copii pentru a-i fi spioni?

– Habar n-am pe cine angajează Murgon ca spioni. Căutăm o cursă spre vest, spuse Katsa.

– N-aveţi noroc, zise băiatul. N-avem nevoie de braţe în plus, iar voi nu păreţi genul care să plătească.

– Oh? Ai darul vederii nocturne?

– Văd destul de bine cât să recunosc o pereche de coate-goale, spuse băiatul, care s-au bătut, după cum arată bandajul de pe ochiul tău.

– Putem plăti.

Băiatul avu o ezitare.

– Fie minți, fie sunteți hoți. Aș pune rămășag că amândouă sunt adevărate.

– Nu suntem nici una, nici alta.

Katsa băgă mâna în buzunarul hainei, după pungă. Băiatul trase cuțitul din teacă și sări în picioare.

– Stai blând, marinare! Am băgat mâna după pungă, spuse Katsa. Poți s-o scoți tu însuți din buzunarul meu, dacă dorești. Dă-i drumul, zise ea în timp ce el ezita. Am să țin mâinile ridicate, iar prietenul meu va sta mai departe.

Bitterblue se ridică în picioare și se dădu înapoi câțiva pași, îndatoritoare. Katsa era în picioare, cu mâinile ridicate. Băiatul se opri și apoi duse mâna spre buzunarul ei. În vreme ce o mână scormonea după pungă, cealaltă ținea cuțitul la gâtul Katsei. Ea se gândi că ar trebui să pară agitată. Încă un motiv de recunoștință pentru întunericul care făcea ca expresia de pe fața ei să nu poată fi deslușită.

Cu punga în cele din urmă în mână, băiatul făcu un pas sau doi înapoi. O deschise și scutură câteva piese din aur în palmă. Cercetă monedele la lumina lunii, apoi la licărirea focului dinspre mal.

– Ăsta e aur lienid, zise el. Nu numai că sunteți hoți, dar ați furat de la bărbați din Lienid.

– Du-ne la căpitanul tău și lasă-l pe el să decidă dacă acceptă aurul nostru. Dacă faci asta, o piesă e a ta – indiferent ce hotărăște el.

Băiatul cântări oferta, iar Katsa așteptă. Cu adevărat, nu conta dacă el era sau nu de acord cu termenii lor, căci nu aveau să găsească un vas mai potrivit scopurilor lor decât acesta. Katsa avea să se îmbarce cu Bitterblue într-un fel sau altul, chiar dacă ar trebui să-i dea în cap băiatului și să-l târască peste pasarelă, fluturând inelul lui Po pe sub nasurile străjerilor.

– Bine, acceptă băiatul. Alese o monedă din grămada pe care o avea în palmă și o îndesă în interiorul hainei sale. Vă duc la

căpitanul Faun contra unei piese din aur. Dar vă garantez că vă veți trezi aruncați în temniță pentru tâlhărie. Ea n-o să vă creadă că ați dobândit așa ceva în mod cinstit și n-avem timp să vă predăm autorităților din oraș.

Cuvântul nu scăpase atenției Katsei.

– Ea? Căpitanul vostru e o femeie?

– O femeie, zise băiatul, și înzestrată.

O femeie și înzestrată. Katsa nu știa ce anume ar trebui să o surprindă mai mult.

– Atunci, ăsta e un vas al regelui?

– E vasul ei.

– Cum...

– În Lienid, înzestrații sunt liberi. Nu sunt în posesia regelui.

Da, își aminti că Po îi explicase acest lucru.

– Veniți, spuse băiatul, sau stăm aici conversând?

– Care e darul ei?

Băiatul făcu un pas lateral și le făcu semn să înainteze, gesticulând cu cuțitul.

– Mergeți, zise el.

Așa încât Katsa și Bitterblue porniră pe chei, însă Katsa aștepta să audă răspunsul băiatului. Dacă femeia-căpitan era cititoare de gânduri sau o luptătoare competentă, voia să știe înainte să ajungă la gărzi, astfel încât să poată hotărî dacă să meargă înainte sau să-l arunce pe băiat în apă și să fugă.

În fața lor, gărzile vorbeau între ele și râdeau de vreo glumă. Unul dintre ei ținea o torță. Flacăra se mări în vânt și le lumină fețele aspre, piepturile late, săbiile scoase din teci. Bitterblue icni de-abia auzit, iar Katsa își îndreptă atenția asupra copilei. Bitterblue era înspăimântată. Katsa își puse palma pe umărul fetei și o strânse.

– O fi darul înotului, spuse ea alene spre băiatul din urma lor, sau vreo abilitate de navigație. Am dreptate?

– Darul ei e motivul pentru care plecăm în toiul nopții, zise băiatul. Ea vede furtunile înainte ca acestea să lovească. Pornim acum pentru a evita un viscol care vine dinspre est.

O clarvăzătoare a vremii. Darurile prezicătoare erau de preferat celor de citire a gândurilor, mult mai de preferat, dar tot îi

dădeau fiori Katsei. Ei bine, meseria acestei femei-căpitan era pe potriva darului şi nici nu era împotriva scopurilor lor – ba chiar ar putea fi folositoare. Katsa avea să o întâlnească pe această femeie-căpitan Faun şi s-o cântărească, apoi să decidă cât de mult să-i spună.

Gărzile se holbau la ele pe măsură ce acestea se apropiau. Unul ţinu torţa aproape de feţele lor. Katsa îşi îngropă bărbia în gulerul hainei şi, la rândul ei, se holbă la el cu singurul ei ochi vizibil.

– Ce aduci tu la bord, Jem? întrebă bărbatul.

– Ei merg la căpitan, răspunse băiatul.

– Prizonieri?

– Prizonieri sau pasageri. Căpitanul va hotărî.

Garda gesticulă spre unul dintre tovarăşii săi.

– Du-te cu ei, Bear, şi asigură-te că nimic rău n-o să i se întâmple lui Jem.

– Mă descurc singur, zise Jem.

– Sigur că te descurci. Dar Bear se poate descurca şi cu tine, şi cu el, şi cu doi prizonieri, şi să ducă o spadă, şi să ţină o lumină – toate în acelaşi timp. Şi să aibă grijă de siguranţa căpitanului.

Se prea poate ca Jem să fi vrut să protesteze, dar, la menţionarea căpitanului, dădu din cap a încuviinţare. Preluă conducerea în timp ce Katsa şi Bitterblue urcau pasarela. Bear le urma îndeaproape, legănând spada într-o mână şi ţinând un felinar ridicat cu cealaltă. Era unul dintre cei mai mari oameni pe care Katsa îi văzuse vreodată. Când păşiră pe puntea vasului, marinarii se dădură deoparte pentru a se holba la străinii prea mici şi aflaţi într-o stare deplorabilă, dar şi pentru a se feri din calea lui Bear.

– Jem, ce-i asta? întrebară câteva glasuri.

– Mergem la căpitan, răspunse Jem iarăşi şi iarăşi, iar oamenii se împrăştiară ducându-se la treburile lor.

Puntea era lungă şi plină de oameni care se înghionteau şi de forme necunoscute ce se întrezăreau în toate părţile şi care aruncau umbre ciudate în lumina felinarului lui Bear. O pânză coborî brusc, eliberată din funiile de ancorare. Flutură deasupra capului Katsei, strălucind cenuşiu-deschis, semănând foarte bine cu o pasăre uriaşă, care încerca să se elibereze din legături şi să se avânte

înspre cer; şi apoi se ridică din nou, la fel de brusc, împăturită şi aşezată la locul ei. Katsa habar n-avea ce însemnau toate acele lucruri, toată activitatea, însă simţea un soi de emoţie datorită ciudăţeniei şi vânzolelii aceleia, vocilor care strigau comenzi pe care ea nu le recunoştea, rafalelor de vânt, tangajului.

Trebui să meargă câţiva paşi pentru a se adapta la înclinarea şi legănarea punţii. Bitterblue nu se simţea la fel de confortabil, iar echilibrului ei nu-i făcea deloc bine panica pe care o resimţea faţă de tot ce se întâmpla în jurul ei. În cele din urmă, Katsa o apucă pe fată şi o ţinu strâns alături de ea. Uşurată, Bitterblue se rezemă de ea şi o lăsă pe Katsa să o sprijine.

Jem se opri la o deschizătură în podeaua punţii.

– Urmaţi-mă! zise el.

Strânse cuţitul între dinţi, păşi în întunericul deschizăturii şi dispăru. Katsa îl urmă, bizuindu-se pe scara pe care n-o putea vedea materializându-se sub mâinile şi picioarele ei, oprindu-se pentru a o ajuta pe copilă să coboare treptele. Bear veni ultimul, lumina purtată de el făcând ca umbrele lor să danseze pe pereţii coridorului îngust unde în cele din urmă ajunseră.

Urmăriră silueta întunecată a lui Jem. Bitterblue se sprijini de Katsa şi se întoarse cu faţa la pieptul Katsei. Da, aerul era înăbuşitor acolo, jos şi rânced, şi neplăcut. Katsa auzise că oamenii se obişnuiseră cu corăbiile. Până ce Bitterblue avea să se obişnuiască, Katsa o va ţine la verticală şi va avea grijă de ea.

Jem le conduse dincolo de uşi întunecate, spre un dreptunghi portocaliu de lumină despre care Katsa ghici că ducea la cabina femeii-căpitan înzestrate. Femeia-căpitan. Din deschizătura luminată se auzeau voci, iar una dintre ele era puternică, poruncitoare şi feminină.

Când ajunseră în cadrul uşii, conversaţia se opri. De la locul ei din umbra din spatele băiatului, Katsa auzi vocea femeii:

– Ce este, Jem?

– Vă rog umil să mă iertaţi, căpitane, zise Jem. Aceşti doi băieţi sunderani vor să-şi plătească o călătorie spre vest, dar aurul lor nu-mi inspiră încredere.

– Şi ce nu e în regulă cu aurul lor? întrebă vocea.

– E aur lienid, căpitane, şi mai mult decât mi se pare mie că ar trebui să aibă.

– Adu-i înăuntru, rosti vocea, să văd aurul lor.

Îl urmară pe Jem într-o încăpere bine luminată, care îi aminti Katsei de unul dintre atelierele lui Raffin, mereu ticsit cu cărţi deschise, sticle cu lichide ciudat colorate, ierburi puse la uscat în cârlige şi de experimentele ciudate, pe care Katsa nu le înţelegea. Exceptând faptul că aici cărţile erau înlocuite de hărţi terestre şi maritime, sticlele – de instrumente din cupru şi din aur pe care Katsa nu le recunoştea, ierburile – de corzi, funii, cârlige, plase, articole despre care Katsa ştia că făceau parte din dotarea vaselor, dar habar nu avea la ce erau folosite, după cum nu cunoştea nici scopul experimentelor lui Raffin. Într-un colţ se afla un pat îngust, cu un cufăr la picioarele lui. Şi aici exista o asemănare cu camerele de lucru ale lui Raffin, căci uneori el acolo dormea, în patul pe care îl instalase pentru nopţile în care gândul îi era mai mult la muncă decât la propriul confort.

Femeia-căpitan stătea în picioare lângă o masă, alături de ea se afla un marinar la fel de masiv ca Bear, iar o hartă era întinsă în faţa lor. Era o femeie aflată la vârsta la care nu mai putea naşte copii, părul ei gri-argintiu fiind prins într-un coc la ceafă. Veşmintele îi erau asemănătoare cu ale celorlalţi marinari: pantaloni cafenii, jachetă cafenie, cizme butucănoase şi un cuţit la cingătoare. Ochiul ei stâng, gri-deschis, iar cel drept, albastru şi la fel de strălucitor ca al Katsei. Chipul încruntat, iar căutătura, când se întoarse spre cei doi străini, iute şi pătrunzătoare. În acea încăpere luminată, cu ochii strălucitori ai femeii aţintiţi asupra lor, Katsa simţi pentru prima dată că deghizamentul lor nu-şi mai avea rostul.

Jem lăsă monedele Katsei să cadă în mâna întinsă a femeii-căpitan.

– Căpitane, în punga lui mai sunt o mulţime.

Femeia-căpitan socoti aurul din palma sa. Îşi ridică ochii mijiţi spre Katsa şi Bitterblue.

– De unde îl aveţi?

– Suntem prieteni ai prinţului Greening din Lienid, spuse Katsa. Aurul e al lui.

Marinarul masiv aflat lângă femeia-căpitan pufni.

– Prieteni de-ai prințului Po, zise el. Sigur că da.

– Dacă ați furat de la prințul nostru... începu Jem, dar femeia-căpitan Faun ridică o mână.

O privi pe Katsa atât de intens încât aceasta simți ca și cum privirea femeii îi pătrundea până la ceafă. Se uită la haina Katsei, la cingătoarea ei, la pantaloni, la cizme, iar Katsa se simțea dezbrăcată în fața acelor ochi inteligenți, de culori diferite.

– Te aștepți să cred că prințul Po a dat unor băieți sunderani zdrențăroși o pungă de aur? întrebă femeia-căpitan într-un final.

– Cred că știi că nu suntem băieți sunderani, spuse Katsa, introducându-și mâna sub gulerul hainei. Mi-a dat inelul lui, astfel încât tu să știi că poți avea încredere în noi.

Își scoase șnurul peste cap. Ținu inelul pentru ca femeia-căpitan să-l vadă. Remarcă expresia șocată a acesteia, iar apoi strigătele furioase ale lui Jem și Bear o avertizară în legătură cu transformarea bruscă a încăperii într-un azil de nebuni. Aceștia fandară spre ea, amândoi, Jem fluturându-și cuțitul, Bear rotindu-și spada, iar marinarul de lângă femeia-căpitan trăsese spada din teacă.

Po ar fi putut să menționeze că, la vederea inelului său, oamenii înnebunesc, dar acum avea să acționeze și mai târziu să-și rumege supărarea. O împinse pe Bitterblue spre un colț, astfel încât propriul ei trup să se afle între copilă și restul oamenilor din încăpere. Se întoarse și îi blocă atât de tare brațul lui Jem care ținea cuțitul, încât acesta țipă și îl scăpă pe podea. Îl lovi de căzu cu picioarele sub el, pară lovitura spadei lui Bear și își roti piciorul încălțat cu cizmă, pentru a-l pocni pe Bear în moalele capului. În timp ce trupul lui Bear se prăbușea la podea, Katsa ținea cuțitul lui Jem la beregata băiatului. Săltând spada lui Bear cu piciorul și aruncând-o în aer, o prinse cu mâna liberă și o îndreptă spre marinarul rămas, care stătea în afara zonei ei de acțiune, cu cuțitul scos, gata să se avânte. Inelul încă atârna pe șnurul lui, prins de aceeași mână care ținea și spada, iar inelul fu acela care atrăgea privirea femeii-căpitan.

– Oprește-te! îi spuse Katsa marinarului. Nu vreau să te rănesc și nici nu suntem hoți.

– Prințul Po n-ar da nicicând acel inel unui derbedeu sunderan, bolborosi Jem.

– Iar tu nu prea îl respecți pe înzestratul prinț, zise Katsa îndesându-și genunchiul în spatele lui, dacă socoți că un derbedeu sunderan ar fi putut să-l jefuiască.

– Bine, spuse femeia-căpitan. E mai mult decât destul. Aruncați armele, domniță, și eliberați-mi oamenii.

– Dacă acest individ se aruncă asupra mea, zise Katsa indicându-l cu vârful spadei pe marinarul rămas, va sfârși dormind lângă Bear.

– Înapoi, Patch! îi spuse femeia-căpitan omului ei. Și lasă jos cuțitul. Fă-o! adăugă pe un ton imperativ, văzând că Patch ezită.

Acesta se uită urât la Katsa, dar se supuse.

Katsa lăsă armele să cadă pe podea. Jem se ridicase în picioare și își freca gâtul, privind-o mânios. Katsa se gândi la foarte puținele combinații de cuvinte pe care ar fi vrut să i le adreseze lui Po. Își legă din nou inelul în jurul gâtului.

– Ce anume i-ai făcut lui Bear? vru să știe femeia-căpitan.

– Se va trezi destul de curând.

– Ar fi bine să fie așa.

– Așa va fi.

– Iar acum, explică despre ce-i vorba, zise femeia-căpitan. Ultima dată când am auzit despre prințul nostru era în Middluns, la curtea regelui Randa. Antrenându-se cu tine, dacă nu mă înșel.

Se auzi un zgomot din colț. Se întoarseră și o văzură pe Bitterblue în genunchi, chircită lângă perete, vomând pe podea. Katsa se duse lângă fată și o ajută să se ridice în picioare.

Bitterblue se agăță ametită de ea.

– Podeaua se mișcă.

– Da, spuse Katsa. Ai să te obișnuiești.

– Când? Când o să mă obișnuiesc?

– Vino, copilă!

Katsa practic o cără pe copilă înapoi la femeia-căpitan.

– Căpitane Faun, aceasta este prințesa Bitterblue din Monsea. Verișoara lui Po. După cum bănuiești, eu sunt Katsa din Middluns.

– De asemenea, aș zice că nu e nimic în neregulă cu ochiul acela, spuse căpitanul.

Katsa smulse legătura de pe ochiul ei verde. O privi pe femeie în ochi, iar aceasta îi susţinu privirea, cu o atitudine rece. Se întoarse către Patch şi Jem care o priveau la rândul lor, înţelegând acum, cu sprâncenele ridicate a mirare. Atât de cunoscute îi erau trăsăturile chipurilor lor, părul închis la culoare, aurul din urechi. Calmul cu care o priveau în ochi.

Katsa se întoarse spre căpitan.

– Prinţesa este în mare pericol, zise ea. O duc în Lienid, ca să o ascund de... de cei care vor să-i facă rău. Po a spus că ne vei ajuta când îţi voi arăta acest inel. Dar, dacă nu vrei, voi face tot ce stă în puterile harului meu pentru a te obliga să mă ajuţi.

Femeia-căpitan o privi insistent, cu ochii mijiţi şi cu chipul impenetrabil.

– Dă-mi voie să văd acel inel mai de aproape.

Katsa făcu un pas înainte. Nu-şi va scoate iar inelul de la locul lui din jurul gâtului ei, nu când vederea acestuia a stârnit o asemenea nebunie. Dar căpitanul nu se temea de ea şi se întinse către gâtul Katsei, pentru a lua cercul de aur între degetele ei. Îl întoarse pe o parte şi pe cealaltă, la lumină. Dădu drumul inelului şi o privi pe Bitterblue cu ochii mijiţi. Apoi, se întoarse către katsa.

– Unde este prinţul nostru? întrebă ea.

Katsa se gândi şi se hotărî că ar trebui să-i ofere acestei femei cel puţin câteva frânturi de adevăr.

– La o oarecare distanţă de aici, refăcându-se după ce a fost rănit.

– E pe moarte?

– Nu, răspunse Katsa tresărind. Sigur că nu.

Căpitanul o privi cercetător şi se încruntă.

– Atunci, de ce ţi-a dat acest inel?

– Ţi-am spus. Mi l-a dat pentru ca un vas lienid să ne ajute.

– Prostii. Dacă asta e tot ce a vrut, de ce nu ţi-a dat inelul regelui sau al reginei?

– Nu ştiu, răspunse Katsa. Nu cunosc semnificaţia inelelor, doar oamenii pe care îi reprezintă. Acesta e cel pe care a ales să mi-l dea.

Căpitanul pufni în râs. Katsa îşi încleştă dinţii şi se pregăti să spună ceva usturător, dar vocea lui Bitterblue o opri.

– Într-adevăr, Po i-a dat inelul Katsei, zise ea pe un ton jalnic. Vocea îi era îngroşată, corpul gheboşat. Po a vrut ca ea să-l aibă. Şi, cum nu i-a explicat ce înseamnă, ar trebui ca tu să o faci. Chiar acum.

Căpitanul o cântări pe Bitterblue din priviri. Bitterblue îşi ridică bărbia, decisă şi încăpăţânată. Căpitanul oftă.

– Se întâmplă foarte rar ca un lienid să-şi dea vreunul dintre inele şi aproape nu s-a auzit să-şi dea inelul propriei identităţi. A da acel inel înseamnă a renunţa la propria identitate. Prinţesă Bitterblue, domnita ta are la gâtul ei inelul celui de al şaptelea prinţ al Lienidului. Dacă prinţul Po i-ar fi dat cu adevărat acest inel ar fi însemnat că el a renunţat la dreptul de a fi prinţ. N-ar mai fi prinţul Lienidului. Ar fi făcut-o pe ea prinţesă şi i-ar fi dat castelul şi moştenirea lui.

Katsa privi fix. Trase un scaun şi se lăsă să cadă pe el.

– Nu se poate.

– Nici un lienid dintr-o mie nu şi-ar da inelul, spuse căpitanul. Majoritatea îl poartă până în mormântul din mare. Dar, ocazional, dacă o femeie e pe moarte şi vrea ca sora ei să-i ia locul ca mamă a copiilor ei sau dacă un proprietar de prăvălie e pe moarte şi vrea ca prăvălia sa să treacă la un prieten, sau dacă un prinţ e pe moarte şi vrea să schimbe linia de succesiune, un lienid va da în dar acel inel. Căpitanul se întoarse pentru a o privi pe Katsa. Lienizii îşi iubesc prinţii, mai ales pe cel mai tânăr dintre ei, prinţul înzestrat. A-i fura prinţului Po inelul ar fi o infracţiune îngrozitoare.

Dar Katsa clătina din cap, încurcată de faptul că Po ar fi făcut un asemenea gest şi de teama cuvintelor pe care căpitanul le tot repeta. Pe moarte. Po nu era pe moarte.

– Nu-l vreau, spuse ea. Că mi l-a dat şi nu a explicat...

Bitterblue se sprijini de masă, cenuşie la faţă şi murmurând:

– Katsa, nu te îngrijora. Poţi fi sigură că a avut vreun motiv.

– Ce motiv să fi avut? Rănile lui nu erau atât de grave...

– Katsa! Vocea copilei era răbdătoare, dar obosită. Gândeşte-te. Ţi-a dat inelul înainte de a fi rănit. N-a fost un lucru chiar atât de ciudat, ştiind că ar fi putut muri în luptă.

Katsa pricepu atunci ce însemna şi îşi duse mâna la gât. Era atât de tipic pentru el. Iar acum se lupta să-şi reţină lacrimile,

deoarece era chiar genul de lucru nebunesc pe care şi l-ar fi pus el în minte să-l facă – nebunesc şi prostesc, mult prea amabil şi deloc necesar, fiindcă n-avea să moară.

– De ce, în numele Middlunsului, nu mi-a spus?

– Dacă ar fi făcut-o, răspunse Bitterblue, nu l-ai fi luat.

– Ai dreptate, nu l-aş fi luat. Mă vezi luând aşa ceva de la Po? Mă vezi fiind de acord cu un asemenea lucru? Şi a avut dreptate să-l dea, fiindcă are să moară, căci am să-l omor când o să-l văd data viitoare, pentru că a făcut aşa ceva şi m-a îngrozit, şi nu mi-a spus ce înseamnă.

– Sigur că o s-o faci, rosti Bitterblue pe un ton împăciuitor.

– Nu e permanent, nu-i aşa? întrebă Katsa întorcându-se spre căpitan.

Atunci, remarcă pentru prima dată că era privită altfel de căpitan. Altfel o priveau şi Patch, şi Jem. Cu feţele albe şi cu ceva şocant şi tăcut în privirile lor. Acum, o credeau că nu furase inelul şi credeau că prinţul lor i-l dăduse. Iar Katsa era vădit uşurată că măcar acea parte din chin dispăruse.

– Pot să i-l dau înapoi, o întrebă ea pe căpitan, nu-i aşa?

Căpitanul îşi drese glasul. Dădu din cap a încuviinţare:

– Da, prinţesă.

– Ceruri! exclamă Katsa supărată. Nu-mi spune aşa.

– Poţi să i-l dai înapoi oricând, prinţesă, zise căpitanul, sau să-l dai altcuiva. Şi el îl poate pretinde. Între timp, rangul îţi dă dreptul asupra întregii puteri şi autorităţi deţinute de un prinţ din Lienid. E dreptul tău să porunceşti.

– Voi fi mulţumită dacă ne vei duce rapid la castelul lui Po de pe coasta vestică, zise Katsa, şi vei înceta să mă mai numeşti „prinţesă".

– Acum e castelul tău, prinţesă.

Furia Katsei începea să arunce scântei, căci nu dorea să fie tratată aşa, dar, înainte să poată să se certe, un bărbat ciocăni în tocul uşii.

– Căpitane, suntem gata.

Katsa o trase pe Bitterblue deoparte în timp ce în încăpere se porni agitaţia. Cu vocea ridicată, căpitanul începu să dea ordine:

– Patch, du-te la postul tău și scoate-ne de aici! Jem, vezi de Bear! Și curăță mizeria din colț. Prințesă, e nevoie de mine pe punte. Vino sus, dacă dorești. Răul de mare al prințesei Bitterblue va fi mai puțin grav acolo.

– Ți-am spus să nu mi te mai adresezi așa, insistă Katsa.

Căpitanul o ignoră și se îndreptă către ușă. Katsa o luă cu sine pe Bitterblue, cuprinzând-o cu brațul, și o urmă privind cu dușmănie spatele femeii în vreme ce treceau pe coridor.

Și apoi, în întunericul de la piciorul scării, căpitanul se opri. Se întoarse către Katsa.

– Prințesă, zise ea. Ce faceți aici și de ce sunteți deghizate, și de ce prințesa-copilă e în pericol – e treaba ta. Nu voi cere nici o explicație. Dar, dacă pot fi de vreun ajutor, trebuie numai să spui. Sunt întru totul sub comanda ta.

Katsa duse mâna la piept și atinse cercul de aur. La urma urmelor, era recunoscătoare pentru puterea pe care i-o dădea, dacă acea putere ar putea să o ajute să-i fie de folos lui Bitterblue. Și aceasta putea fi și o explicație a darului lui Po; poate că el voise numai ca ea să aibă autoritatea deplină, pentru a o putea proteja mai bine pe copilă. Dar nu voia ca toți oamenii de pe punte să vadă inelul, dacă inspira o asemenea adorație. Nu voia ca toți să vorbească despre el și să-l arate, și s-o trateze în felul acesta. Își desfăcu gulerul hainei și vârî inelul înăuntru.

– Prințul Po se reface de pe urma rănilor? întrebă căpitanul Faun, iar Katsa pricepu îngrijorarea, îngrijorarea autentică, ca și când femeia-căpitan ar fi întrebat despre un membru al propriei familii. Și, de asemenea, Katsa auzi și titlul regal, mai dificil de separat de numele lui Po decât de adăugat numelui ei.

– Se reface, spuse ea.

Și îi trecu prin minte să se întrebe dacă, știind adevărul despre harul lui, oamenii din Lienid și-ar mai iubi la fel de mult prințul.

Totul era prea încurcat, tot ceea ce se petrecuse de când urcase la bordul acestui vas și prea multe din câte se întâmplaseră o îndurerau.

Pe punte, o conduse pe Bitterblue într-o parte a vasului. Inspirau împreună briza mării și priveau strălucirea întunecată a apei.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Ceea ce îi plăcea cu adevărat era să se aplece peste bord și să privească prora vasului despicând valurile. Îi plăcea mai ales când erau valuri uriașe și corabia se ridica și cădea sau când ningea și fulgii de zăpadă o pișcau de față. Oamenii râdeau și își spuneau unii altora că prințesa Katsa era născută marinar. La care Bitterblue adăuga, de îndată ce se simți destul de bine ca să iasă pe punte și să se alăture zeflemelilor, că prințesa Katsa fusese născută să facă orice lucru pe care oamenii normali l-ar fi considerat terifiant.

Ceea ce își dorea cu adevărat era să se cațăre pe cel mai înalt catarg și să atârne din cer, așa că, într-o zi senină, când se nimeri ca Patch să fie ofițer de punte, acesta trimise un camarad pe nume Red să descâlcească un talmeș-balmeș de funii și îi spuse Katsei să se ducă împreună cu el.

– N-ar trebui s-o încurajezi, îi zise Bitterblue lui Patch, cu mâinile în șolduri și cu fața ridicată, pentru a-l putea privi urât, drept în ochi.

Expresia era fioroasă, căci, în rest, avea doar o cincime din mărimea lui Patch.

– Prințesă, bănuiesc că se va duce acolo în cele din urmă, cu sau fără acordul meu, și mai degrabă să se întâmple acum, cât e sub supravegherea mea, decât noaptea sau în timpul vreunei furtuni.

– Dacă îți închipui că, trimițând-o acolo, sus, o vei împiedica să...

– Ai grijă! rosti Patch în timp ce puntea se clătina, iar Bitterblue cădea în față.

O prinse și o ridică în brațe. Amândoi o priviră pe Katsa cățărându-se cu mâinile și picioarele pe catarg, în urma lui Red. Când, în cele din urmă Katsa privi în jos, spre cei doi, din locul ei din cer, legănându-se atât de tare înainte și înapoi, minunându-se de abilitatea lui Red de a descâlci orice, ea se gândi la cum nu avea Bitterblue încredere în nici un bărbat când se întâlniseră prima dată. Iar acum fata îi permitea uriașului marinar s-o ia și s-o țină în brațe, ca un tată, și brațul fetei era pe după gâtul lui Patch, iar ea și Patch râdeau privind în sus, spre Katsa.

Căpitanul prevăzuse că voiajul va dura cam patru sau cinci săptămâni. Corabia se deplasa rapid și, în cea mai mare parte a timpului, erau singuri pe ocean. Katsa nu se cățăra niciodată pe catarg fără să-și concentreze atenția și să privească în spatele ei, în căutarea vreunui semn că ar fi urmăriți, dar nimeni nu se afla acolo. Era o adevărată ușurare să nu se simtă vânată și să nu simtă că trebuie să se ascundă. Erau în siguranță pe mare, izolați cu căpitanul Faun și echipajul ei, căci nici un marinar nu părea să le privească suspicios, iar ea ajunsese treptat la convingerea că nici unul nu fusese expus zvonurilor lansate de Leck.

– N-am zăbovit nici măcar o zi în Suncliff, îi zise căpitanul. Ești norocoasă, prințesă. Trebuie să-i mulțumești darului meu pentru asta.

– Și pentru viteză, spuse Katsa.

Deoarece, pe mare, era o iarnă furtunoasă și, cu toate că schimbaseră cursul atât de des, încât traseul lor semăna cu un soi de dans ciudat pe suprafața apei, reușiseră să evite tot ce fusese mai rău. Înaintau constant.

În primele zile când lui Bitterblue îi fusese rău, iar ea nu avea altceva de făcut decât să aibă grijă de fată și să se gândească, Katsa îi zisese căpitanului despre darul lui Leck și motivele pentru care fugiseră. O făcuse deoarece îi trecuse prin minte, simțind că o apucă leșinul, că acei în jur de patruzeci de oameni aflați la bordul corabiei știau exact cine erau ea și Bitterblue și unde se duceau. Asta însemna în jur de patruzeci de denunțători odată ce Katsa și Bitterblue erau livrate la destinație, iar corabia se reîntorcea la itinerariul său comercial.

– Am încredere în majoritatea oamenilor mei, prințesă, spuse căpitanul Faun. În cei mai mulți, dacă nu chiar în toți.

– Tu nu înțelegi, zise Katsa. Când vine vorba de regele Leck, nu am încredere nici în mine. Nu e destul dacă jură că nu spun nimic nimănui. Dacă vreuna dintre poveștile lui Leck le ajunge la urechi, își vor uita jurămintele.

– Prințesă, ce ai vrea să fac în cazul acesta?

Katsei îi displăcea să ceară, așa că se zgâia la hărțile de pe masa din fața lor, cu buzele făcute pungă și așteptând înțelegerea căpitanului. Nu dură mult.

– Vrei să rămânem pe mare, după ce vă lăsăm în Lienid, zise căpitanul pe un ton strident, din ce în ce mai strident pe măsură ce vorbea. Vrei să ne ținem pe mare, la o parte, toată iarna – mai mult, probabil pe un termen nedefinit –, până ce tu și prințul Po, cu care nici măcar nu poți lua legătura, veți fi găsit o modalitate să-l imobilizați pe regele din Monsea. Când anume e de presupus că trebuie să ne așteptăm să veniți în căutarea noastră și să ne invitați înapoi pe țărm? Ce va mai fi rămas din noi, fiindcă vom rămâne fără provizii, prințesă – suntem o corbie comercială, după cum știi, destinată a naviga din port în port și a ne reface stocul de mâncare și apă la fiecare oprire. E destul de mare efortul de a merge acum înapoi către Lienid...

– Cala voastră e plină cu fructe și legume din comerțul vostru, spuse Katsa, iar oamenii tăi știu să pescuiască.

– Vom rămâne fără apă.

– Atunci, du-ți corabia printr-o furtună, zise Katsa.

Chipul căpitanului era sceptic. Katsa presupuse că fusese o sugestie absurdă – întru totul absurdă. Cum putea ea să-și imagineze că această corabie va merge în cercuri, în vreun colț înghețat de mare, așteptând veștile care ar fi putut să nu vină vreodată? Totul pentru siguranța unei vieți tinere. Căpitanul scoase un sunet parțial de neîncredere și parțial hohot de râs, iar Katsa se pregăti pentru o discuție în contradictoriu.

Dar femeia își privea fix mâinile, gânditoare, și, când în cele din urmă vorbi, o surprinse pe Katsa.

– Ne ceri un lucru foarte dificil, spuse ea, dar nu pot pretinde că nu înțeleg de ce îl ceri. Leck trebuie să fie oprit, și nu doar de

dragul prințesei Bitterblue. Darul lui este nelimitat, iar un rege cu înclinațiile lui este o amenințare pentru toate cele șapte regate. Dacă echipajul meu evită contactul cu bârfa și zvonurile, asta înseamnă patruzeci și trei de oameni și o femeie ale căror gânduri limpezi sunt numai la treburile lor. Și, continuă ea, am promis să te ajut în orice fel pot.

Veni rândul Katsei să fie neîncrezătoare.

– Chiar faci lucrul ăsta?

– Prințesă, zise căpitanul. Nu-mi stă în puteri să refuz nimic din ce îmi ceri. Dar lucrul ăsta îl fac de bunăvoie, atâta timp cât nu-mi primejduiesc oamenii și corabia. Și cu condiția să mi se ramburseze cheltuielile pentru marfa pierdută.

– Asta se înțelege de la sine.

– În afaceri, nimic nu se înțelege de la sine, prințesă.

Și astfel făcură o înțelegere. Căpitanul avea să rămână pe mare, într-un loc apropiat de Lienid, un anume loc exact la vest de o insulă nelocuită, pe care ea să o poată descrie și un alt vas să o poată găsi când va sosi în căutarea ei sau pe care să se poată debarca dacă, din cauza circumstanțelor de la bordul corabiei, izolarea ar fi devenit imposibilă.

– Habar n-am ce-i voi spune echipajului, rosti căpitanul.

– Când va veni vremea pentru explicații, zise Katsa, spune-le adevărul.

Într-o zi, pe când stăteau la masă în cambuză, căpitanul le întrebă pe Katsa și pe Bitterblue cum de ajunseseră în Suncliff fără să fie văzute.

– Am traversat munții spre Sunder, zise Katsa, și am călătorit prin păduri. Când am ajuns la periferiile Suncliffului, am umblat numai noaptea.

– Cum ați trecut prin pasul montan, prințesă? Nu era păzit?

– N-am traversat prin trecătoare. Am mers prin Pasul lui Grella.

Căpitanul se uită atentă la Katsa, peste cupa pe care o ridicase. Puse cupa jos.

– Nu te cred.

– E adevărat.

– Ați trecut prin Pasul lui Grella și v-au rămas toate degetele de la mâini și de la picioare, ca să nu mai zic că ați rămas în viață? Aș putea crede că e posibil în cazul tău, prințesă, dar nu pot crede că e valabil și pentru copilă.

– Katsa m-a cărat, zise Bitterblue.

– Și am avut parte de vreme bună, adăugă Katsa.

Căpitanul izbucni în hohote de râs.

– N-are rost să mă minți în legătură cu vremea, prințesă. A nins în pasul lui Grella în fiecare zi din vară încoace și, în toate cele șapte regate, mai există doar foarte puține locuri mai friguroase.

– Fără îndoială că ar fi putut fi mai rău în ziua în care am traversat.

Căpitanul încă râdea.

– Dacă voi avea vreodată nevoie de un protector, prințesă, sper să te găsesc prin preajmă.

O zi sau două mai târziu, după ce Katsa se întorsese de la una dintre băile pe care îi plăcea să le facă în oceanul rece ca gheața – băi pe care Bitterblue le considera o dovadă în plus a faptului că era nebună –, se așeză pe cușeta lui Bitterblue și își scoase hainele ude. Cabina lor nu era prea mare, cu greu încăpeau cele două cușete în care dormeau, slab luminată de un felinar ce atârna din tavan. Bitterblue îi aduse Katsei o cârpă uscată, ca să-și șteargă pielea udă și părul înghețat. Întinse mâna pentru a o atinge pe Katsa pe umăr. Katsa privi în jos și văzu, în lumina mișcătoare, dungile albe care îi atrăseseră atenția fetei. Erau cicatricile făcute de râs. Dungi și pe piept.

– S-au vindecat bine, zise Bitterblue. Nu se pune întrebarea cine a câștigat lupta aceea.

– Cu toate că, spuse Katsa, nici nu eram măcar pe măsură, iar râsul avea un avantaj asupra mea. Într-o altă zi, m-ar fi omorât.

– Aș vrea să am și eu abilitatea ta, zise Bitterblue. Mi-aș dori să mă pot apăra împotriva a orice.

Nu era pentru prima dată când Bitterblue spunea așa ceva. Și fusese una dintre nenumăratele ocazii de care Katsa își amintea cu un junghi de spaimă că Bitterblue n-avea dreptate – amintirea

unicei întâlniri cu Leck, singura dată când Katsa fusese lipsită de posibilitatea de a se apăra.

*

Totuși, nu trebuia ca Bitterblue să fie la fel de vulnerabilă cum fusese ea. Când, într-o zi, Patch o tachină în legătură cu cuțitul pe care îl purta în teaca de la brâu – același cuțit mare cât antebrațul ei, pe care îl avea încă din ziua în care Katsa și Po o găsiseră în pădurea lui Leck –, Katsa hotărî că sosise vremea să facă din Bitterblue o amenințare. Sau o cât de mare amenințare putea fi copila. Cât de absurd era că, în toate cele șapte regate, cele mai slabe și mai vulnerabile ființe – fetele, femeile – erau neînarmate și nu învățau nimic despre luptă, pe când cei puternici erau pregătiți să atingă culmea îndemânării lor.

Deci Katsa începu să o învețe pe fată. Mai întâi să se simtă în largul ei cu un cuțit în mână. Să-l țină cum se cuvine, astfel încât să nu-i alunece printre degete, să-l poarte cu ușurință, ca și când ar fi o prelungire naturală a brațului ei. Prima lecție i-a dat copilei mai mult de furcă decât anticipase Katsa. Cuțitul era greu. Era și prea ascuțit. Pe Bitterblue o speria să țină în mână un cuțit scos din teacă, în vreme ce mergea pe o podea instabilă și alunecoasă. Ținea mânerul mult prea strâns, atât de strâns, încât o durea brațul și făcu băsici în palmă.

– Te temi de propriul cuțit, îi spuse Katsa.

– Mă tem să nu cad pe el, zise Bitterblue, sau să rănesc pe cineva din greșeală.

– E destul de firesc. Dar e la fel de probabil să-l scapi de sub control dacă îl ții prea strâns sau prea lax. Mai slăbește strânsoarea, copilă! N-o să-ți scape printre degete dacă ai să-l ții cum te-am învățat.

Astfel, copila lăsă mai moale mâna care ținea cuțitul, până ce podeaua se balansa iarăși sau se apropia vreunul dintre marinari și atunci uita ce-i spusese Katsa și din nou strângea cuțitul cu toată puterea.

Katsa schimbă tactica. Puse capăt lecțiilor propriu-zise și, în schimb, o puse pe Bitterblue să meargă peste tot pe vas, cu un cuțit în mână, după-amiază, timp de mai multe zile. Cu cuțitul în mână, copila îi vizită pe marinarii care le erau prieteni, se cățăra

pe scara dintre punți, mânca în cambuza vasului și își lungea gâtul să o privească pe Katsa cățărându-se pe catarg. La început, ofta des și trecea cuțitul greu dintr-o mână în cealaltă. Dar apoi, după una sau două zile, păru să n-o mai deranjeze atât de mult. Încă vreo câteva zile și cuțitul se balansa lejer pe lângă trupul ei. Nu uitând de el, căci Katsa vedea câtă grijă avea de cuțit când podeaua se clătina sau vreun prieten era prin preajmă. Dar relaxat în mâna ei. Firesc. Abia acum, în cele din urmă, venise timpul ca fata să învețe să folosească arma pe care o ținea.

Următoarele câteva lecții merseră lent. Bitterblue era perseverentă și cumplit de hotărâtă, dar mușchii ei nu erau antrenați, erau neobișnuiți cu mișcările pe care i le cerea Katsa. Uneori, Katsa resimțea ca pe o mare apăsare faptul că nu știa ce să o învețe. Era oarecum folositor să o învețe să pareze sau să dea lovituri în mod tradițional – dar nu cine știe ce. N-ar rezista niciodată într-o bătaie dacă ar încerca să lupte după regulile tradiționale.

– Ceea ce trebuie tu să faci, îi spuse Katsa, e să produci cât de multă durere posibil și să cauți o breșă în apărarea inamicului.

– Și să ignori propria durere, adăugă Jem, pe cât de bine poți.

Jem o ajuta la lecții, la fel și Bear, și oricare alt marinar care își găsea răgaz. Pentru câteva zile, lecțiile serviră ca distracție în timpul mesei din cambuza vasului sau, în zilele frumoase, ca distracție într-un loc retras de pe punte. Nu toți marinarii înțelegeau de ce o tânără fată ar trebui să fie învățată să lupte. Dar nimeni nu râdea de eforturile ei, nici chiar atunci când Katsa o încuraja să folosească înjositoarele metode mușcat, zgâriat, tras de păr.

– Nu e nevoie să fii puternică pentru a-ți băga degetele în ochii unui bărbat, zise Katsa, iar asta produce foarte mult rău.

– E dezgustător, rosti Bitterblue.

– Cineva de mărimea ta nu-și permite luxul de a lupta corect.

– Nu spun că n-o voi face. Spun numai că e dezgustător.

Katsa încercă să-și ascundă zâmbetul.

– Da, prea bine. Presupun că e dezgustător.

Îi arătă lui Bitterblue toate locurile moi în care putea înjunghia un om dacă voia să-l omoare – gât, stomac, ceafă, ochi –, locurile ușor accesibile, care nu necesitau efort. O învăță pe Bit-

terblue să ascundă un cuțit mic în cizmă și cum să-l scoată rapid. Cum să mânuiască un cuțit cu ambele mâini și cum să țină câte unul în fiecare mână. Cum să nu scape cuțitul în iureșul unui atac, când totul se desfășoară atât de repede, încât mintea nu poate ține pasul.

– Așa trebuie să procedezi, strigă Red într-o zi când Bitterblue îl lovise cu succes pe Bear cu cotul în vintre și acesta se îndoise de mijloc mormăind.

– Iar acum, că nu e atent, spuse Katsa, ce ai de făcut?

– Îl înjunghii în ceafă cu cuțitul, răspunse Bitterblue.

– Bravo!

– E o micuță curajoasă, aprobă Red.

Era o micuță curajoasă. Atât de mică, atât de cu totul mică, încât Katsa știa, la fel cum trebuie să fi știut oricare dintre marinari, cât de mult noroc i-ar fi trebuit dacă ar fi fost nevoie să se apere de un atacator. Dar ceea ce învăța i-ar da o șansă în luptă. De asemenea, ar ajuta-o încrederea în sine pe care o căpăta. Acești bărbați, acești marinari care stăteau pe margini strigându-și încurajările – și ei ajutau mai mult decât își puteau închipui.

– Desigur, ei nu-i vor fi niciodată de trebuință aceste abilități, adăugă Red. O prințesă din Monsea va avea întotdeauna gărzi de corp.

Katsa își înghiți primele cuvinte care îi veniră în minte.

– Mie mi se pare că este mai bine ca o copilă să aibă aceste abilități și să nu le folosească nicicând, decât să nu le aibă și, într-o bună zi, să-i trebuiască.

– Nu pot să neg asta, prințesă. Nimeni n-ar ști mai bine decât tine sau decât prințul Po. Îmi imaginez cum voi doi ați instrui o trupă de copii, transformându-i într-o armată decentă.

În mintea Katsei pâlpâi o imagine a lui Po amețit și instabil pe picioare. Se trase deoparte. Se duse să-l verifice pe Bear și își concentră gândurile asupra următorului exercițiu al lui Bitterblue.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Katsa era pe catarg împreună cu Red când zări Lienidul pentru prima dată. Era exact cum îl descrisese Po și era ireal, parcă ar fi fost ceva dintr-o tapiserie sau dintr-un cântec. Stânci întunecate se înălțau din mare, cu pajiști acoperite de zăpadă pe culmea lor. Înălțându-se dintre câmpii, un pisc de piatră și, în vârful lui, o cetate. Strălucind atât de tare, încât Katsa fu sigură că era făcută din aur.

Pe măsură ce corabia se apropia, văzu că nu se înșelase prea tare. Clădirile din cetate erau din gresie cafenie, marmură galbenă și cuarț alb, care sclipeau în lumina dintre cer și apă. Iar acoperișurile și turnurile construcției care se înălța deasupra celorlalte și se întindea de-a lungul orizontului erau, de fapt, din aur: castelul lui Ror și căminul în care copilărise Po. Atât de mare și de strălucitor, încât Katsa rămase atârnând de catarg cu gura căscată. Red râse de ea și strigă în jos, spre Patch acel unic lucru care, cel puțin, reuși să domolească avântul cu care prințesa se cățăra.

– Hei, pământ! strigă el, iar bărbații de pe punte chiuiră.

Red se lăsă să alunece spre punte, dar Katsa rămase pe catarg și privea cum cetatea lui Ror creștea sub ochii ei. Putea zări drumul care șerpuia de la baza piscului până sus, în oraș și platformele înălțându-se din câmpii spre cetate, pe funii mult prea subțiri pentru ca ochii ei să le poată distinge. Când vasul ocoli limita sudică a Lienidului și se îndreptă spre nord, ea se răsuci și

își menținu privirea ațintită asupra orașului, până când acesta dispăru. Cetatea lui Ror aproape că făcea să o doară ochii și nici n-o surprinse că Po venise dintr-un loc care strălucea.

Sau un ținut spectaculos de frumos. Corabia se învârti în jurul regatului-insulă, spre nord și apoi spre vest, iar Katsa aproape că nici nu clipi. Văzu plaje cu nisip alb, uneori înzăpezite. Munți dispărând în norii de furtună. Orașe din piatră construite în piatră și atârnând camuflate deasupra mării. Copaci pe o stâncă, puternici și desfrunziți, profilându-se întunecați pe cerul de iarnă.

– Copacii lui Po, îi spuse Patch arătând spre ei. Ți-a zis prințul? Toamna, frunzele devin aurii și argintii. Acum două luni, erau frumoși.

– Sunt frumoși și acum.

– Presupun că da. Dar, iarna, Lienidul e cenușiu. În celelalte anotimpuri e o explozie de culori. Ai să vezi, prințesă.

Katsa îl privi surprinsă, iar apoi se întrebă dacă ar trebui să fie surprinsă. Va vedea, dacă va rămâne suficient timp și probabil că va rămâne ceva timp. Planurile ei, odată ajunsă la castelul lui Po, erau destul de vagi. Îl va cerceta, va afla care îi sunt ascunzișurile și îl va fortifica. Va instaura paza, cu orice personal va găsi acolo. Se va gândi și va plănui, și va aștepta vești despre Po sau despre Leck. Nu va fortifica doar castelul, ci și propria minte împotriva oricăror vești pe care le-ar auzi și care ar putea purta încărcătura otrăvită a minciunilor lui Leck.

– Știu ce ne-ai cerut să facem, prințesă, zise Patch de lângă ea.

De data aceasta, îl privi cu adevărat surprinsă. Cu chipul grav, el privea defilarea copacilor.

– Căpitanul Faun mi-a spus, continuă el. Ne-a zis câtorva dintre noi – foarte puțini la număr. Vrea să-i aibă pe unii dintre noi de partea ei când va veni timpul să le comunice și celorlalți.

– Atunci, ești de partea ei? întrebă Katsa.

– M-a adus de partea ei, în cele din urmă.

– Mă bucur, zise Katsa. Și îmi pare rău.

– Nu e făcătura ta, prințesă. E făcătura monstrului care e regele din Monsea.

Începu să ningă ușor. Katsa întinse mâinile, pentru a prinde fulgii.

– Prințesă, ce crezi că e în neregulă cu el? întrebă Patch.

Katsa prinse un fulg în podul palmei.

– Ce vrei să spui cu „în neregulă cu el"?

– Păi, de ce îi face plăcere să le facă rău oamenilor?

Katsa ridică din umeri.

– Darul lui face totul atât de lesne.

– Dar toți au un soi de putere de a face rău oamenilor, spuse Patch. Dar nu înseamnă că o și fac.

– Nu știu, zise Katsa gândindu-se la Randa și la Murgon, și la ceilalți regi, și la acțiunile lor lipsite de sens. Mi se pare că un număr măricel de oameni sunt fericiți să fie pe cât de cruzi le permit puterile lor și nici unul nu este mai puternic decât Leck. Nu știu de ce o face, știu doar că trebuie să-l oprim.

– Crezi că Leck știe unde sunteți, prințesă?

Katsa privi cum fulgii se topeau în mare. Oftă.

– Ne-am încrucișat cărările cu foarte puțini oameni, spuse ea, odată ce am plecat din Monsea. Și n-am comunicat nimănui destinația noastră până ce nu am ajuns la bordul acestei corăbii. Dar... el ne-a văzut pe amândoi, Patch, atât pe mine, cât și pe Po, și desigur că ne-a recunoscut. Există numai puține locuri în care să putem ascunde copila. În cele din urmă, o va căuta aici. Trebuie să găsesc o ascunzătoare în castel sau pe moșii. Sau chiar undeva în sălbăticia Lienidului.

– Prințesă, vremea va fi aspră până la primăvară.

– Da. Ei bine, poate că nu voi putea să-i asigur confortul. Dar voi avea grijă să fie în siguranță.

Po spusese despre castelul lui că e mic, mai curând o casă mare decât un castel. Dar, după ce văzu cum castelul lui Ror umple cerul, Katsa se întrebă dacă scara de măsură a lui Po era diferită de cea a altor oameni. Castelul lui Randa era mare. Al lui Ror era uriaș.

Unde se încadra al lui Po rămânea de văzut.

Când, în cele din urmă, zări castelul lui Po, fu încântată. Era mic sau cel puțin așa i se părea de pe catargul corabiei. Era construit simplu, din piatră văruită, cu balcoanele și ramele ferestrelor vopsite în albastru, pentru a se asorta cu cerul, și cu un singur

turn pătrat înălțându-se de undeava din spate, sugerând că este mai mult decât o casă.

Așezarea sa, desigur, era departe de a fi simplă și o încânta pe Katsa chiar mai mult decât simplitatea lui. O stâncă ieșea din mare și chiar în vârful ei se legăna castelul. Părea că oricând ar putea să cadă, ca și cum vântul ar putea pătrunde în vreo crăpătură din fundația acestuia și să doboare castelul, scârțâind și gemând, peste margine și drept în mare. Înțelegea de ce balcoanele erau periculoase iarna. Unele dintre ele atârnau deasupra spațiului gol.

Sub castel, marea se izbea de baza stâncii. Dar exista un singur golfuleț săpat în rocă, un intrând mic, unde valurile se spărgeau înspumate pe nisip. O plajă micuță. Și un șir de trepte urcând de pe plajă, ridicându-se pe laterala stâncii, întorcându-se, dispărând din când în când și suindu-se în cele din urmă pe un perete lateral al castelului și ajungând în unul dintre acele balcoane ametitoare.

– Unde vom acosta? îl întrebă ea pe căpitan când coborî precipitată pe punte.

– Există un golf pe cealaltă parte a acestei faleze, la ceva distanță de plajă. Vom acosta acolo. O cărare duce din golf și se îndepărtează de castel – vei crede că mergi în direcția greșită, prințesă –, dar apoi face o cotitură înapoi și te duce, peste un deal, drept în fața castelului. S-ar putea să fie zăpadă, însă cărarea e curățată mereu în eventualitatea că prințul se întoarce.

– Vorbești de parcă ai ști bine.

– Am fost căpitan pe un vas mai mic acum câțiva ani, prințesă, o corabie de aprovizionare. Castelele din Lienid sunt minunat așezate, dar crede-mă când îți spun că nici unul dintre ele nu e ușor de aprovizionat. E o cale abruptă până la ușă.

– Cât de numeros e personalul pe care îl deține?

– Aș zice că foarte puțini oameni, prințesă. Și îți reamintesc că, acum, sunt castelul și servitorii tăi, deși continui să te referi la ei ca fiind ai lui.

Da, știa asta și era unul dintre motivele pentru care nu aștepta cu nerăbdare prima întâlnire cu locuitorii castelului. Apariția domniței Katsa din Middluns, renumită bătăușă înzestrată, în

posesia inelului lui Po, absurda, tragica poveste pe care trebuia să o spună despre Leck și Ashen, intențiile ei de a transforma castelul într-o fortăreață și suprimarea oricăror contacte cu lumea exterioară. Katsa avea sentimentul că nu va fi ușor.

Cărarea era întocmai cum o descrisese căpitanul Faun, iar dealul – abrupt și acoperit din loc în loc cu nămeți. Dar cea mai mare problemă o constituiau picioarele lui Bitterblue. Mergea și pe pământ la fel de stângace ca atunci când păşise prima dată pe puntea vasului, pe mare, iar Katsa o susținea în timp ce urcau spre ușa din față a castelului lui Po. Din spate bătea vântul și parcă erau împinse în sus, pe deal.

Din acest unghi, nu semăna prea mult a castel. Părea o casă înaltă, în vârful unei pante, cu niște copaci masivi, care umbreau o curte ce ar putea fi plăcută pe vreme mai bună, un turn mare, ce se ridica din spatele copacilor, ferestre mari, acoperișuri înalte, cel puțin o terasă, grajduri într-o parte, o grădină înghețată în cealaltă și nici un semn, atâta vreme cât urechea nu prindea vreun zgomot al valurilor spărgându-se, că, dincolo de toate acestea, se afla marea.

Ajunseră în vârful dealului. O rafală de vânt le împinse până în curtea pavată cu dale de gresie colorată. Bitterblue oftă ușurată că a dat peste teren plan. Se apropiară de casă și Katsa ridică pumnul spre ușa mare, din lemn, a lui Po. Înainte să apuce să bată, ușa se deschise și un val de căldură le lovi în față. Un lienid stătea înaintea lor, bătrâior, îmbrăcat ca un servitor, într-o livrea lungă, maronie.

– Salutări! zise el. Vă rog să poftiți în încăperea de primire. Repejor, spuse omul în timp ce Katsa stătea nemișcată, uimită de primirea lui repezită. Iese căldura.

Bărbatul le conduse într-o sală întunecată. Dintr-o privire, Katsa zări tavanele înalte, scara care ducea la coridoarele cu balustrade de deasupra și cel puțin trei șeminee. Bitterblue se sprijini de brațul Katsei.

– Sunt domnița Katsa din Middluns, începu ea, dar bărbatul îi făcu semn cu mâna să înainteze spre o ușă dublă.

– Pe aici, zise el. Stăpânul meu vă așteaptă.

Katsei îi căzu falca de uimire. Se uită neîncrezătoare la bărbatul din faţa ei.

– Stăpânul tău! Vrei să spui că e aici? Cum e posibil aşa ceva? Unde e?

– Vă rog, domniţă, zise servitorul. Veniţi pe aici. Întreaga familie e în încăperea de primire.

– Întreaga familie?

Bărbatul dădu din mână spre uşile din faţa sa. Katsa se uită la Bitterblue şi ştiu că expresia uimită a fetei trebuia să o fi reflectat pe a ei. Cu siguranţă că fusese timp ca Po să fi ajuns acasă; Katsa şi Bitterblue stătuseră în munţi veacuri întregi. Dar cum de putuse în asemenea stare de sănătate? Şi cum să-şi fi părăsit ascunzătoarea fără să fi fost văzut? De ce, cum...

Bărbatul le îndemnă către uşa din faţă, iar Katsa încercă să rostească o întrebare, orice întrebare.

– De când e prinţul aici? întrebă ea.

– Prinţii de-abia au ajuns, zise bărbatul şi, înainte ca ea să poată întreba ceea ce o preocupa, el deschise uşile.

– Cât de minunat, spuse o voce de dinăuntru. Bine aţi venit, dragi prietene! Intraţi şi ocupaţi-vă locurile de onoare în cercul nostru fericit!

Era un glas cunoscut, iar ea o prinse pe Bitterblue şi o susţinu când copila icni şi se prăbuşi. Katsa îşi ridică privirea şi îi văzu pe străinii care şedeau pe lângă pereţii unei încăperi lungi. În fundul camerei, zâmbind şi cercetându-le cu un singur ochi, se afla regele Leck din Monsea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Bun venit. Prietene. Locuri de onoare. Cerc fericit.

Katsa simți imediat că era ceva ce o făcea să nu aibă încredere în acel bărbat care spunea lucruri atât de drăguțe și pe un ton atât de cald. Era ceva la el, o însușire care îi ținea toate simțurile încordate la maximum. Nu-l plăcea.

Cu toate acestea, cuvintele lui erau amabile și sugerau ospitalitate, iar toți străinii din acea încăpere îi zâmbeau lui și îi zâmbeau și ei. Nu avea nici un motiv pentru acea senzație neplăcută. Nici un motiv să-i displacă omul instantaneu. Ezită în pragul ușii și făcu câțiva pași în față. Va proceda cu grijă.

Copilei îi era rău. Katsa se gândi că fetița cedase, în cele din urmă, la amețitoarea fermitate de sub picioarele ei. Bitterblue plângea și se agăța de Katsa, și îi tot spunea să vină deoparte.

– Minte, spunea ea întruna. Minte!

Katsa o privi absentă. În mod clar, nici copilei nu-i plăcea acest bărbat. Katsa va trebui să țină cont de asta.

– Fiica mea este bolnavă. Mă doare să-mi văd fiica suferind, zise Leck, iar Katsa își aminti și înțelese că bărbatul era tatăl lui Bitterblue. Ajută-ți nepoata, îi ceru Leck femeii din stânga lui.

Femeia sări de la locul ei și veni spre ele, cu brațele întinse.

– Sărmană copilă, rosti aceasta.

Încercă să o ia deoparte pe fetiță, îmbrățișând-o și murmurându-i vorbe de mângâiere, dar Bitterblue începu să țipe și să o pălmuiască pe femeie, și să se agațe de Katsa ca o nebună, ca o ființă îngrozită. Katsa luă copila în brațe și încercă mecanic să o

liniştească. Pe deasupra capul lui Bitterblue, o privi pe femeia care era cumva mătuşa copilei. Chipul acesteia prinse contur în mintea ei. Fruntea, nasul îi erau cunoscute. Nu culoarea ochilor, dar forma lor. Katsa aruncă o privire la mâinile femeii şi înţelese. Era mama lui Po.

– E isterică, spuse mama lui Po către Katsa.

– Da, zise Katsa. O ţinea strâns pe copilă. Voi avea eu grijă de ea.

– Unde e fiul meu? întrebă femeia cu ochii măriţi de îngrijorare. Ştii unde e fiul meu?

– Într-adevăr, spuse Leck pe tonul lui bubuitor. Îşi înclină capul şi o privi pe Katsa cu singurul lui ochi. Lipseşte cineva din grupul vostru. Sper că e în viaţă.

– Da, zise Katsa şi apoi se întrebă vag dacă avusese de gând să pretindă că e mort. Nu pretinsese ea cândva că Po murise? Dar de ce să fi făcut asta?

Leck închise rapid ochiul.

– Zău? Ce veşti minunate. Poate că putem să-l ajutăm. Unde e?

Bitterblue ţipă:

– Nu-i spune, Katsa. Nu-i spune unde e Po, nu-i spune, nu-i spune...

Katsa încercă să o potolească pe fetiţă.

– E în regulă, copilă.

– Te rog, nu-i spune!

– Nu-i spun, zise Katsa.

Îşi lipi faţa de pălăria lui Bitterblue şi hotărî că era corect să nu-i spună acestui bărbat unde era Po, nu dacă acest lucru o supăra atât de mult pe copilă.

– Prea bine, zise Leck. Văd cum stau lucrurile.

Tăcu o clipă. Păru să gândească. Degetele sale se jucau cu mânerul cuţitului de la brâu. Privirea îi alunecă spre Bitterblue şi rămase aţintită pe chipul copilei, iar Katsa se pomeni trăgând fetiţa şi mai aproape de trupul ei, acoperind-o cu propriile braţe.

– Fiica mea nu e în apele ei, spuse Leck. E confuză, e bolnavă, mintea îi este tulburată şi crede că vreau să-i fac rău. I-am tot povestit familiei prinţului Po despre boala fiicei mele. Făcu un gest cu mâna spre întreaga încăpere. Le-am tot spus cum a fugit

de acasă după accidentul mamei ei. Și cum tu și prințul Po ați găsit-o, domniță Katsa, și cum ați avut grijă ca ea să fie în siguranță.

Katsa îi urmări gestul cu privirea. Mai multe chipuri cunoscute, unul dintre ei fiind un bărbat mai în vârstă decât Leck, un rege. Trăsăturile lui erau dârze și mândre, dar avea o lipsă de claritate în ochi. Exista o lipsă de claritate în ochii tuturor celor din încăpere, în ai acelor tineri care trebuie să fi fost frații lui Po și în cei ai femeilor care probabil erau nevestele lor. Sau era o lipsă de claritate în propria minte care o împiedica să le vadă chipurile limpede?

– Da, zise ea ca răspuns la orice comentariu tocmai făcuse Leck. Ceva legat de siguranța lui Bitterblue. Da, am avut grijă să fie în siguranță.

– Spune-mi, bubui vocea lui Leck. Cum ați plecat din Monsea? Ați traversat munții?

– Da, răspunse Katsa.

Leck își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– M-am gândit eu că așa ați făcut când v-am pierdut urma. Imediat, m-am gândit să stau deoparte și să aștept. Știam eu că veți ieși la suprafață pe undeva, în cele din urmă. Dar, când am făcut cercetări, am aflat că n-ai fost bine primită la curtea ta, domniță Katsa. Și asta m-a înnebunit complet – să stau degeaba, fără să fac nimic când draga mea copilă era... Din nou, își ațintи privirea asupra lui Bitterblue și își frecă buzele cu mâna. În timp ce fata mea era departe de mine. M-am hotărât să-mi încerc norocul. Desigur, le-am poruncit oamenilor mei să continue cercetările în celelalte regate, dar am decis să încerc eu însumi în Lienid.

Katsa scutură din cap, dar ceața din mintea ei nu se risipea.

– Nu trebuia să te fi îngrijorat, zise ea. Am avut grijă să fie în siguranță.

– Da, spuse el. Și acum mi-ai adus-o mie, drept în prag, în castelul meu din Lienid, de pe coasta vestică.

– Castelul tău, zise Katsa pe un ton neîncrezător.

Ea crezuse că acesta era castelul lui Po. Sau crezuse că era al ei? Nu, asta era absurd; ea era o domniță din Middluns și n-avea nici un castel. Trebuie să fi înțeles greșit ceva ce spusese altcineva, undeva.

– Acum, e timpul să-mi dai copila înapoi, rosti Leck.

– Da, zise Katsa, dar nu se simțea în stare să renunțe la a avea grijă de copila care încetase să se mai zbată, însă era dărâmată, sprijinită de Katsa, murmurând cuvinte fără sens și scâncind. Repetând iarăși și iarăși cuvintele pe care Leck le spunea, în șoapte uluite, ca și când încerca să audă cum sună rostite de vocea ei. Da, rosti Katsa din nou. Așa am să fac... dar nu până nu se va simți mai bine.

– Nu, zise Leck. Adu-mi-o acum! Știu cum s-o fac să se simtă mai bine.

Katsa chiar nu-l plăcea pe acest om. Modul în care îi poruncea – și felul în care se uita la Bitterblue, cu ceva în privire ce Katsa mai văzuse și până atunci, dar n-ar fi putut preciza. Bitterblue era responsabilitatea Katsei. Katsa își înălță bărbia.

– Nu! Ea va rămâne cu mine până ce se va simți mai bine.

Leck râse. Privi în jur.

– Domnița Katsa nu e pusă decât pe contrazis, spuse el. Dar presupun că nici unul dintre noi nu o va condamna pentru că e prea protectoare. Ei, nu contează. Mă voi bucura de compania fetei mele – și ochiul lui licări iarăși – mai târziu.

– Acum, îmi spui despre fiul meu? o întrebă femeia de lângă ea. De ce nu e aici? Doar nu e rănit, nu-i așa?

– Da, zise Leck. Alină o mamă nerăbdătoare, domniță Katsa. Spune-ne despre prințul Po. E prin preajmă?

Katsa se întoarse spre femeie, tulburată, încercând să rezolve mai multe ghicitori deodată. Cu siguranță că erau unele lucruri pe care era lipsit de pericol să le zică despre Po, dar nu erau unele subiecte menite a fi tăcute sub tăcere? Categoriile se amestecau. Poate că era cel mai bine să nu spună nimic.

– Nu vreau să vorbesc despre Po, rosti ea.

– Nu? întrebă Leck. Asta e neplăcut. Căci eu doresc să vorbesc despre Po.

Timp de o clipă, gânditor, bătu darabana în brațul jilțului.

– E un tânăr puternic, Po al nostru, continuă el. Puternic și curajos. O onoare pentru familia lui. Dar are și el secretele lui, nu-i așa?

Deodată, Katsa simți cum o furnică nervii din vârfurile degetelor.

Leck o privea.

– Da, continuă el. Po e cam dificil, nu-i așa? Se încruntă și își strânse gura pungă; păru să fi luat o hotărâre. Privi prin încăpere, la diferiți membri ai familiei lui Po, și se lumină la față. Vorbi încântat: Mă gândisem să păstrez ceva numai pentru mine, zise el. Dar mi-a trecut prin minte acum că Po e cu adevărat foarte puternic și s-ar putea să apară în pragul nostru într-o zi. Și, probabil, în anticiparea acestui eveniment, ar fi foarte bine ca eu să vă spun ceva ce poate – zâmbi scurt – ar avea o oarecare greutate în modul în care îl veți primi. Căci, vezi tu, draga mea domniță Katsa, spuse el, privirea încrucișându-i-se cu a ei, m-am tot gândit mult timp la dragul nostru Po și am dezvoltat o teorie. O teorie pe care cu toții o veți găsi facsinantă, chiar dacă și puțin supărătoare. Da, zise el zâmbind chipurilor uimite care îl priveau. Întotdeauna este puțin supărător să afli că a fost înșelat cineva, și încă de un membru al familiei. Și ești chiar persoana cu care să-mi verific teoria, domniță Katsa, deoarece cred că te-ai putea afla în posesia adevărului despre Po.

Tatăl lui Po și frații lui își schimbară pozițiile în jilțuri și se încruntară, iar mintea Katsei era paralizată din cauza panicii și a confuziei.

– Este o teorie despre darul prințului Po, spuse Leck.

Katsa auzi un icnet lângă ea – îl scosese femeia care era mama lui Po. Aceasta făcu un pas spre Leck și își duse mâna la gât.

– Stai! zise ea. Nu știu...

Se opri. Își întoarse privirea spre Katsa, uimită, temătoare.

Iar Katsa era în flăcări din cauza consternării și a panicii disperate. Simți – înțelese – aproape că își amintea...

– Cred că Po al tău a ținut ceva secret față de tine, spuse Leck. Zi-mi dacă am dreptate, domniță Katsa, că, de fapt, prințul Po e...

În acel moment, în sfârșit, pe Katsa o lovi un fulger de certitudine. În acea clipă, se mișcă. Dădu drumul copilei, înșfăcă pumnalul de la brâu și-l aruncă. Nu fiindcă își amintea că Leck trebuia să moară. Nu fiindcă își amintea adevărul despre harul lui Po. Dar fiindcă își amintea că Po avea într-adevăr un secret, un secret îngrozitor, a cărui dezvăluire avea să-i facă rău într-un fel îngrozitor, pe care îl resimțea adânc, dar nu și-l putea aminti – și

iată-l pe acest bărbat pe cale să-i dezvăluie secretul. Iar ea trebuia să-l oprească, cumva să-l oprească; trebuia să-l facă pe acest bărbat să tacă înainte ca distrugătoarele cuvinte să fie rostite.

În final, Leck ar fi trebuit să rămână la minciunile lui. Căci adevărul pe care aproape l-a rostit l-a omorât.

Pumnalul zbură drept la țintă. Se înfipse în gura deschisă a lui Leck și îl țintui de spătarul scaunului. Ședea acolo, cu brațele și picioarele atârnându-i, cu unicul ochi deschis și lipsit de viață. Sângele curgea pe lângă mânerul pumnalului și în jos, pe partea din față a mantiei sale. Femeile țipau, bărbații strigau îngroziți, alergând spre ea cu spadele scoase, iar Katsa știu, în aceeași secundă, că trebuie să aibă grijă în această luptă. Nu avea voie să-i rănească pe frații lui Po și pe tatăl lui. Și, brusc, ei se opriră, căci, cu o privire lungă spre Leck, Bitterblue se ridică în picioare, clătinându-se.

Se așeză în fața Katsei, își trase cuțitul din teacă și, cu o mână tremurătoare, îl îndreptă înspre ei.

– N-o să-i faceți nici un rău, spuse Bitterblue. A procedat bine.

– Copilă, zise regele Ror. Dă-te la o parte, căci nu dorim să te rănim. Nu te simți bine. Prințesă Bitterblue, o aperi pe ucigașa tatălui tău.

– Acum, că e mort, mă simt perfect, spuse Bitterblue, vocea ei devenind din ce în ce mai puternică, iar mâna – tot mai sigură. Și nu sunt prințesă. Sunt regina din Monsea. Pedepsirea Katsei este responsabilitatea mea, iar eu afirm că a procedat bine, iar voi nu îi veți face nimic rău.

Ea părea să se simtă bine bine – stăpână pe cuțitul din mână, netulburată și foarte hotărâtă. Frații lui Po și tatăl lui stăteau în semicerc, cu spadele ridicate. Inele pe degetele lor și cercei în urechi. „Ca șapte variante ale lui Po, gândi Katsa vag, dar fără sclipiri în ochi." Se frecă la ochi. Era obosită și nu prea putea gândi. În fundal, șapte femei plângeau.

– L-a omorât pe tatăl tău, zise iarăși regele Ror, dar pe un ton slab.

Își duse mâna la frunte. O privi cercetător pe Bitterblue, încurcat.

– Tatăl meu era rău, spuse Bitterblue. Tata avea darul de a înșela oamenii cu vorbele sale. V-a înșelat – în legătură cu moartea mamei mele, cu boala mea, cu intențiile sale față de mine. Katsa mă apăra de el. Azi, m-a salvat definitiv.

Toți își duseră mâinile la cap. Sprâncenele tuturor erau ridicate, toate chipurile erau măști de uimire.

– A zis el... a zis Leck că e proprietarul acestui castel? A zis el...

Vocea lui Ror se pierdu. Ochii lui priveau țintă inelele de pe degetele sale.

Mama lui Po respiră tremurat. Se întoarse spre soțul ei.

– Mi se pare posibil ca tot ceea ce domnița Katsa a făcut să nu fie cu totul neîntemeiat, spuse ea. El era clar pe punctul de a-i aduce vreo acuzație absurdă fiului meu. Eu, în ceea ce mă privește, sunt dispusă să iau în calcul posibilitatea ca el să fi mințit tot timpul. Își apăsă pieptul cu mâna. Ar trebui să ne așezăm și să încercăm să rezolvăm lucrurile.

Soțul și fiii ei se scărpinau pe cap, încuviințând vag.

– Să ne așezăm cu toții, zise Ror arătând scaunele cu mâna. Privi spre cadavrul lui Leck și tresări, ca și când uitase că ședea acolo, prăbușit și sângerând. Aduceți scaunele aici, în mijlocul încăperii, departe de acest... spectacol. Fiii mei, ajutați-le pe doamne! Iată, ele plâng. Prințesă... Regină... Bitterblue, vrei să repeți lucrurile pe care tocmai le-ai spus? Mărturisesc că gândurile îmi sunt confuze. Fiii mei, lăsați spadele în jos – nu are rost să fiți nesăbuiți.

– O dezarmez eu, spuse Bitterblue, dacă asta vă face să vă simțiți mai bine. Te rog, Katsa, îi ceru ea pe un ton de scuză, întinzând mâna.

Katsa vârî mâna în cizmă și, amorțită, îi înmână copilei cuțitul. Se așeză în jilțul care îi fu adus și, ca prin ceață, înregistră agitația oamenilor care formau un cerc, zăngănitul spadelor, femeile ștergându-și fețele și suspinând, agățându-se de brațele soților lor. Își lăsă capul pe brațe. Căci mintea îi revenea și înțelegea ce făcuse.

Era ca o vrajă care se împrăștia încet, fâsâind, aruncând câte o bulă când și când și lăsându-le mințile goale. Cu totul goale –

vorbeau prostește, lent, străduindu-se să reînnoade o conversație pe care nu și-o puteau aminti, chiar dacă toți fuseseră prezenți.

Ror nu putu nici măcar să dea răspunsuri simple la întrebările lui Bitterblue despre când anume sosise Leck în Lienid, ce spusese, ce făcuse să-i convingă că, de fapt, castelul lui Po era al lui. Pentru a-l determina pe Ror să-și lase cetatea și curtea și să vină într-un colț îndepărtat al regatului lui, cu soția și fiii săi, și să-l distreze pe Leck, și să se lase subjugat de Leck în timp ce Leck aștepta o fiică despre care nu știa dacă va veni vreodată. Cuvintele despre spusele lui Leck în timpul acelei așteptări veniră pe buzele lui Ror lent, nesigur:

– Eu cred... eu cred că mi-a zis că i-ar plăcea să se stabilească în cetatea mea. Pe lângă tronul meu!

– Eu cred că a spus ceva despre fetele mele de companie, ceva ce nu voi repeta, rosti regina lui Ror.

– A vorbit despre schimbarea tratatelor noastre comerciale! Sunt sigur de asta! exclamă Ror. În favoarea regatului monsean!

Ror se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Katsa se ridică anevoie, în semn de respect față de un rege care se ridică, dar regina o trase înapoi pe scaun.

– Dacă ne ridicăm de fiecare dată când el umblă de colo-colo, ar însemna să stăm numai în picioare, zise ea.

Își lăsă mâna pe brațul Katsei puțin mai mult decât ar fi fost necesar și îi privi chipul. Vocea îi era blândă. Cu cât mai mult adunarea se îndrepta către clarificarea manipulărilor lui Leck, cu atât mai amabil părea să o privească regina din Lienid pe domnița înzestrată de lângă ea.

Furia lui Ror se întețea, la fel și furia fiilor lui, fiecare tremurând de stupoare și ridicându-se unul câte unul. Strigându-și furia, certându-se între ei în legătură cu ceea ce fusese spus.

– Po chiar e teafăr? o întrebă unul dintre ei pe Katsa, unul dintre cei mai tineri, care se oprise în fața jilțului ei și o privea în față.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă și ea o lăsă pe Bitterblue să spună povestea lor, să dezvăluie adevărurile despre Leck, care îi loviră ca niște săgeți pe cei din încăpere. Că Leck dorise să-i facă rău copilei într-un mod cumplit, îngrozitor, că Leck îl răpise pe bunicul Tealiff, că Leck o omorâse pe Ashen. Că oamenii lui

aproape că îl omorâseră pe Po. Acum, jalea lui Ror ajunse pe măsura furiei sale și el îngenunche pe podea, suspinând pentru tatăl lui și pentru fiul lui, și mai ales pentru sora lui, iar țipetele fiilor lui deveniră din ce în ce mai intense și mai sceptice. Katsa gândi prostește că nu era de mirare că Po era atât de volubil. În Lienid, toți erau și cu toții vorbeau în același timp. Își șterse lacrimile de pe față și se luptă cu propria confuzie.

Când fratele mai mic se ghemui iarăși la picioarele Katsei și îi oferi batista lui, ea o luă și îl privi fără să-l vadă.

– Crezi că Po e teafăr? o întrebă el. Ai să te duci după el acum? Aș vrea să merg cu tine.

Ea își șterse fața cu batista.

– Care frate ești?

Fratele zâmbi.

– Eu sunt Skye. N-am mai văzut pe nimeni care să arunce pumnalul atât de iute. Ești exact așa cum mi te-am imaginat.

Se ridică în picioare și se duse la tatăl lui. Katsa se ținu de burtă și încercă să-și calmeze arsura din interior. Ceața darului lui Leck o părăsea mai lent pe ea decât pe ceilalți și îi era greață din cauza a ceea ce făcuse. Da, Leck era mort și ăsta era un lucru bun. Dar era așa pentru că ea folosise un pumnal – un *pumnal* – pentru a opri pe cineva să vorbească. Era la fel de violent ca orice făcuse vreodată pentru Randa. Și nici măcar nu fusese conștientă de gestul ei.

Trebuia să se ducă la Po. Trebuia să-i lase să descopere singuri tot adevărul. Nu contau aceste detalii pe care le disecau și se certau asupra lor la nesfârșit, în timp ce ziua devenea noapte. Bitterblue era salvată și asta conta; Po era singur și rănit, și luptându-se în iarna monseană, și asta conta.

– Vrei să le spui despre inel? o întrebă Bitterblue în acea noapte, în vreme ce Katsa ședea în dormitorul lor, forțându-și mintea inertă să evalueze realitatea.

– Nu, răspunse ea. Nu este nevoie. I-ar îngrijora numai. Primul lucru pe care îl voi face când îl voi întâlni pe Po va fi să i-l dau înapoi.

– Plecăm foarte devreme?

Katsa o privi scurt pe copila care stătea în faţa ei, cu chipul serios, cu o mână odihnindu-se pe cuţitul de la brâu. Regina din Monsea în pantaloni şi cu părul scurt, înfăţişându-se lumii ca un pirat în miniatură.

– Nu e nevoie să vii, zise Katsa. Va fi o călătorie dificilă. Odată ajunse în Monport, vom călători foarte repede şi nu-mi voi reduce ritmul pentru confortul tău.

– Ba sigur că vin.

– Acum, eşti regina din Monsea. Poţi comanda o corabie mare şi să călătoreşti în condiţii de lux. Poţi aştepta schimbarea anotimpului.

– Şi să nu-mi aflu locul aici, în Lienid, până ce-mi trimiţi vorbă că Po e teafăr? Sigur că vin cu tine.

Katsa îşi coborî privirea şi înghiţi nodul din gât. Nu voia să admită cât de mult o mângâia faptul că Bitterblue va fi alături de ea.

– Plecăm la prima geană de lumină, spuse ea, cu o corabie de care a făcut rost Ror din satul vecin. Mai întâi, mergem să-l luăm pe căpitanul Faun şi să le reaprovizionăm vasul. Apoi, ea ne va duce în Monport.

Bitterblue dădu din cap.

– Atunci, am să fac o baie şi am să trag un pui de somn. Unde crezi că trebuie să mă duc să găsesc pe cineva care să aducă apă caldă?

Katsa zâmbi blajin.

– Sună din clopoţel, regină. Cred că servitorii lui Po sunt puţin cam suprasolicitaţi deocamdată, dar, pentru conducătorul regatului monsean, va veni cineva.

De fapt, cea care veni fu mama lui Po. Evaluă situaţia şi făcu rost de o servitoare care o duse pe Bitterblue în altă încăpere, murmurând asigurări referitoare la temperatura apei şi făcând reverenţe pe cât de bine putea cu braţele pline de prosoape.

Mama lui Po rămase în urmă şi se aşeză pe pat, alături de Katsa. Îşi împreună mâinile în poală. Inelele de pe degetele ei reflectară lumina focului din şemineu şi îi atraseră privirea Katsei.

– Po mi-a spus că porţi nouăsprezece inele, se auzi spunând fără nici o noimă.

Își luă fruntea în mâini și încercă, pentru a suta oară, să-și alunge din minte imaginea lui Leck țintuit în scaun de pumnalul ei.

Regina își răsfiră degetele și își privi inelele. Le împreună din nou și o privi pe Katsa.

– Ceilalți cred că ți-ai amintit brusc adevărul despre Leck, zise ea. Cred că ți l-ai amintit brusc și l-ai redus imediat la tăcere, înainte ca minciunile lui să te facă să uiți iarăși. Și poate că asta este ceea ce s-a întâmplat. Dar eu cred că înțeleg de ce ai găsit tăria de a acționa în acel moment.

Katsa se uită și ea la femeie, în ochii calmi, liniștiți și inteligenți. Răspunse întrebării pe care o citise în acei ochi.

– Po mi-a spus adevărul despre darul lui.

– Trebuie să te iubească tare mult, zise regina atât de simplu, încât Katsa tresări.

Își lăsă capul în jos.

– Am fost foarte supărată, spuse ea, când mi-a mărturisit. Dar mi-a... mi-a trecut supărarea.

Era o descriere îngrozitor de nepotrivită a sentimentelor ei, își dădu seama Katsa. Dar regina o privi, iar Katsa socoti că femeia înțelegea ceva din ceea ce ea nu-i spunea.

– Te vei căsători cu el? o întrebă regina atât de direct, încât Katsa tresări din nou, dar ea nu putu să răspundă la fel de simplu.

O privi pe regină în ochi.

– Nu mă voi căsători niciodată, zise ea.

Fruntea reginei se încreți de uimire, dar nu comentă nimic.

– I-ai salvat viața fiului meu în Monsea, spuse ea, și i-ai salvat-o iarăși astăzi. N-am să uit asta niciodată.

Se ridică în picioare și o sărută pe Katsa pe frunte și, pentru a treia oară de la venirea acestei femei, Katsa tresări surprinsă. Regina se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere, cu fustele măturând podeaua. În timp ce ușa se închidea după ea, iar Katsa privea în gol în urma mamei lui Po, în mintea ei se ivi din nou imaginea lui Leck.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Katsa rămase într-un colț îndepărtat al punții în vreme ce Bear, Red și alți câțiva bărbați trăgeau funiile care ridicau coșciugul lui Leck pe punte. Își dorea să nu aibă nimic de-a face cu el, își dorea ca până și funiile să se rupă și trupul lui Leck să cadă în mare, pentru a fi sfâșiat de creaturile marine. Se cățără pe catarg și stătu singură acolo.

Era o mare procesiune de capete încoronate care plănuiau cursa spre Monsea. Nu numai pentru că acum Bitterblue era regină, dar prințul Skye și regele Ror o escortau. Copilul surorii lui, punctase Ror, era doar o copilă. Și, chiar dacă nu ar fi fost, se reîntorcea la o situație imposibilă. Un regat aflat profund sub imperiul unui farmec, un regat care considera că regele este om desăvârșit, iar prințesa – bolnavă și prea slabă, posibil chiar nebună. Copila-regină nu putea fi trimisă orișicum în Monsea, să anunțe că acum ea era împuternicită și să comunice unui întreg regat că regele adorat este mort. Bitterblue ar fi avut nevoie de autoritate și i-ar fi trebuit consiliere. Ambele îi puteau fi asigurate de către Ror.

Ror avea să îl trimită pe Skye la Po. Ror expediase o altă corabie spre Middluns, pentru a-l lua pe bunicul Tealiff și a-l aduce acasă. Pe ceilalți fii, Ror îi trimisese acasă la familiile și îndatoririle lor, rămânând surd la insistențele oricăruia că locul lui ar fi fost în cetatea lui Ror, veghind asupra treburilor lui Ror. În schimb, Ror își lăsă treburile pe mâna reginei, așa cum

procedase întotdeauna când împrejurările îl duceau departe de tron. Regina era mai mult decât capabilă.

Katsa îl urmări cu privirea pe Ror, zi după zi, de la locul ei de pe catarg. Se obișnui cu sunetul râsului lui și cu conversația lui bonomă, care îi făcea pe marinari să se simtă în largul lor. Nu era nimic umilitor sau nelalocul lui în legătură cu Ror. Era chipeș, la fel ca Po, și încrezător, la fel ca Po, dar cu un comportament atât de autoritar, cum Po nu ar putea fi vreodată. Însă – și Katsa ajunsese treptat să înțeleagă acest lucru –, nu era îmbătat de putere. Se prea putea ca el să nici nu viseze măcar să ajute vreun marinar să tragă o funie, dar stătea întotdeauna acolo, interesat, în timp ce marinarul trăgea funia, și îi punea întrebări despre funie, despre munca lui, despre mama și tatăl lui, despre vărul care petrecea un an pescuind în lacurile din Nander. Pe Katsa o izbi acest lucru pe care nu-l mai întâlnise niciodată: un rege care se uita la oamenii lui, în loc să privească peste capetele lor, un rege care vedea dincolo de el însuși.

Katsa se atașă ușor de Skye. Acesta se cățăra din când în când pe catarg, icnind, cu ochii lui cenușii surâzători de fiecare dată când corabia plonja în valuri. Stătea lângă ea, niciodată la fel de relaxat pe stinghia lui cum ea era pe a ei, dar tăcut, mulțumit și un bun companion.

– După ce ți-am cunoscut familia, am crezut că Po este singurul capabil să tacă, îi spuse Katsa odată, când șezuseră ceva timp fără să vorbească.

Un zâmbet îi încălzi chipul.

– Aș izbucni destul de repede într-o ceartă dacă ai avea chef de vreuna, zise el. Și am o mie de întrebări să-ți pun. Dar îmi imaginez că, dacă ai avea chef de vorbă... ei bine, atunci ai vorbi, nu-i așa? În loc să te cațări aici, unde mai că poți fi ucisă de fiecare dată când ne aflăm pe creasta unui val.

Tovărășia lui și vocea prietenoasă a lui Ror venind de dedesubt. Amabilitatea duioasă a marinarilor față de Bitterblue când fata veni pe puntea rece pentru a exersa. Căpitanul Faun, care era atât de competentă și fermă, și care întotdeauna se uita cu respect în ochii Katsei. Toate aceste lucruri o alinau pe Katsa și îi oblojeau rana deschisă în inimă, atunci când pumnalul ei îl lovise pe Leck, acoperind-o cu ceva ca un țesut dur.

Se surprinse gândindu-se la unchiul ei. Cât de mic părea Randa acum, cât de fără temei era puterea lui! Cât de caraghios că o asemenea persoană fusese vreodată capabilă să o controleze!

Control. Aceasta era rana Katsei: Leck îi răpise controlul. Nu avea legătură cu autocondamnarea; nu se putea învinui pentru ceea ce se întâmplase. Cum să nu se fi întâmplat? Leck era prea puternic. Putea să respecte un adversar puternic, aşa cum respectase râsul şi munţii. Dar nici un fel de umilinţă sau respect nu făcea ca pierderea controlului să pară mai puţin îngrozitoare.

– Iartă-mă, Katsa, îi spuse Skye odată, pe când atârnau împreună deasupra mării. Dar e o întrebare pe care trebuie să ţi-o pun.

Mai văzuse confuzia din ochii lui şi în alte ocazii. Ştia ce voia să o întrebe.

– Nu eşti soţia fratelui meu, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi înverşunată.

– Nu.

– Atunci, de ce lienizii de pe corabia aceasta te strigă prinţesă?

Ea inspiră adânc, pentru a calma lovitura bruscă dată de această întrebare rănii ei interioare. Îşi duse mâna la gulerul hainei şi trase afară inelul, pentru ca el să-l vadă.

– Când mi l-a dat, zise ea, nu mi-a spus ce înseamnă. Nici nu mi-a spus de ce mi l-a dat.

Skye privi insistent inelul. Pe faţa lui se citi mai întâi uimirea, apoi panica urmată de un soi de negare încăpăţânată, îndărătnică.

– Trebuie să fi avut vreun motiv bine întemeiat pentru asta, zise el.

– Da, rosti Katsa. Intenţionez să-l bat până mi-l spune.

Skye râse scurt, apoi tăcu. Pe frunte i se vedea o cută produsă de îngrijorare. Şi Katsa ştiu că acea cicatrice dură formată peste durerea din ea avea la fel de mult de-a face cu viitoarea ei lipsă de control ca şi cu cea trecută. Nu-l putea face pe Po să fie teafăr, nu mai mult decât fusese capabilă să se facă pe sine să gândească în prezenţa lui Leck. Unele lucruri îi depăşeau puterile, iar ea era nevoită să se pregătească pentru orice ar găsi în coliba lui Po de la poalele munţilor monseeni.

Odată ce corabia acostase în Monport şi grupul debarcase, întârzierea era de nesuportat. Căpitanul gărzii din Monport şi

nobilii de la curtea lui Leck staționați în Monport trebuiau să fie convocați și făcuți să priceapă incredibilele adevăruri pe care Ror le dezvăluia. Trebuia anulat ordinul de căutare a lui Bitterblue, care era încă în vigoare, precum și instrucțiunile de a-i aduce pe Katsa în viață și pe Po mort. Tonul lui Ror folosit la acest ultim punct deveni glacial.

– El a fost găsit? îl întrerupse Katsa.

– A fost... cine? întrebă prostește căpitanul gărzii din Monport, cu mâna la frunte, atitudinea sa profund tulburată nescăpându-le celor din Lienid.

– L-au găsit oamenii tăi pe prințul din Lienid? rosti răspicat Ror și apoi, mai blând, în timp ce privirile vădit încurcate ale căpitanului și ale celorlalți nobili se îndreptau spre Skye: Cel mai tânăr prinț. El e un înzestrat, cu un ochi auriu și unul argintiu. L-a văzut cineva?

– Nu cred că a fost văzut, măria ta. Da, chiar sunt aproape sigur că așa este. Nu l-am găsit. Iartă-mă, măria ta! Această poveste pe care mi-ai spus-o... memoria mea...

– Da, zise Ror. Înțeleg. Trebuie s-o luăm cu încetul.

Katsa ar fi putut să dărâme orașul piatră cu piatră, atât de furioasă o făcea să fie acest „luat cu încetul". Începu să umble furioasă înainte și înapoi în spatele regelui lienid. Se ghemui la podea și se trase de păr. Conversația trena. Avea să dureze ore – ore – ca acești oameni să se elibereze de sub farmecul lui Leck, iar Katsa nu putea suporta așa ceva.

– Poate că ar trebui să vedem de niște cai, tată, murmură Skye, și să ne vedem de drumul nostru?

Katsa țâșni în picioare.

– Da, zise ea. Da, în numele Middlunsului, vă rog.

Ror le aruncă o privire Katsei și lui Skye, apoi lui Bitterblue.

– Regină Bitterblue, spuse el, dacă ai încredere în mine să administrez această situație în absența ta, nu văd nici un motiv pentru care ați mai întârzia.

– Sigur că am încredere în tine, zise copila, iar oamenii mei se vor supune judecății tale în toate, cât timp voi fi plecată.

Căpitanul și nobilii fură cuprinși de uimire la vederea noii lor regine, înaltă până la brâul lui Ror, îmbrăcată ca un băiat și cu o atitudine suverană. Cu sprâncenele încruntate, se scărpinau

pe cap, iar Katsa era gata să le scoată ochii. Ror se întoarse către dânsa.

– Cu cât mai repede ajungeți la Po, cu atât mai bine, zise el. Nu vă mai reţin.

– Avem nevoie de doi cai, spuse Katsa, cei mai iuți din cetate.

– Și mai aveți nevoie de o gardă monseană, zise Ror, căci nu toți cei care vă vor ieși în cale vor ști ce s-a întâmplat. Orice soldat monsean care vă zărește va încerca să vă prindă.

Katsa își frângea mâinile neliniștită.

– Prea bine, o gardă. Dar, dacă nu se pot ține de mine, îi voi lăsa în urmă. Se răsuci spre Skye: Sper că și tu călărești la fel de bine ca fratele tău.

– Sau, dacă nu, îl lași și pe el în urmă? întrebă Ror. Și pe regina din Monsea – dacă îți îngreunează calul –, o lași și pe ea în urmă? Chiar calul, presupun, odată prăbușit de epuizare și din cauza folosirii lui abuzive? Se ridicase în picioare cât era de înalt și vocea sa era puternică: Fii rațională, Katsa! Vei lua o gardă și ei vor călări în fața și în urma voastră. Pe toată durata călătoriei, e clar? O duci cu tine pe regina din Monsea și călătorești cu fiul meu.

Katsa practic se răsti la el:

– Îți imaginezi că am nevoie de o gardă pentru a-i apăra de soldații din Monsea?

– Nu, i-o trânti Ror. Nu mă îndoiesc că ești capabilă să-i treci pe regina din Monsea și pe fiul meu, și pe restul fiilor mei, și o sută de pisoi nanderani printr-un atac violent al unor inamici care urlă dacă așa vrei tu. Se îndreptă și mai aprig de spate. Vei asculta glasul rațiunii. În această perioadă critică, nici unuia dintre noi nu-i va fi de folos să alergi în galop nebun prin Monsea, cu regina acestui regat pe calul tău, omorând soldați în stânga și în dreapta. Ce anume vei realiza cu asta? Vei călători cu gardă, iar garda va da explicațiile necesare și se va asigura că nu sunteți atacați. M-am făcut înțeles?

Nu aşteptă să vadă dacă se făcuse înțeles. Se răsuci brusc spre căpitan, care se eschivase de la întregul schimb de opinii ca și când l-ar fi durut capul.

– Căpitane, imediat, cei mai rapizi patru călăreți din garda ta, porunci el, și cei mai iuți șase cai. Se răsuci înapoi spre Katsa și o privi aspru: Ți-a revenit uzul rațiunii? bubui el.

Nu uzul rațiunii și-l pierduse ea – sau, dacă o fi fost acesta, îi revenise odată cu promisiunea a patru călăreți rapizi și a șase cai iuți, și a unui strașnic drum călare către Po.

Călăriră rapid și trecură pe lângă câțiva oameni. Drumul Portului era larg, cu suprafața formată dintr-un amestec de pământ și zăpadă frământat de copitele nenumăraților cai. Troiene se înălțau pe ambele margini ale drumului, iar în spatele acestora, câmpii întregi de nea. Departe, spre vest, de-abia puteau zări liziera întunecată a pădurii, precum și munții de dincolo de ea. Aerul era înghețat, dar copilei aflate pe cal în fața ei îi era destul de cald și era destul de mulțumită să gonească mai repede decât i-ar fi fost confortabil. „Regina din fața mea", gândi Katsa, corectându-se. Iar regina Bitterblue era foarte schimbată în comparație cu ființa sperioasă pe care ea și Po o convinseseră prin lingușiri să iasă dintr-un trunchi găunos, cu câteva luni în urmă.

Bitterblue avea să devină o bună conducătoare într-o bună zi. Iar Raffin – un bun rege, iar Ror era puternic și de nădejde, și avea să trăiască mult timp. Asta însemna că trei regate din șapte erau pe mâini bune. Trei din șapte, oricât de nepotrivit ar părea, însemna o mare îmbunătățire.

Trei la număr erau cetățile de-a lungul Drumului Portului, cetăți cu hanuri. Grupul se oprea din când în când, pentru o masă frugală sau în căutare de adăpost în nopțile geroase, de iarnă târzie. Gărzile lor făceau acest lucru posibil, căci fiecare soldat din fiecare încăpere în care intrau sărea la vederea lor, punea mâna pe arme și rămânea astfel până ce explicațiile acestora și câteva cuvinte din partea lui Bitterblue îl lămureau cum stau lucrurile. La un han, explicațiile gărzii au venit prea lent. Un ochitor de frunte aflat în partea opusă a unei încăperi goale trase o săgeată care l-ar fi nimerit pe Skye dacă Katsa nu ar fi sărit asupra prințului și nu l-ar fi trântit la pământ. Ea fu din nou în picioare înainte ca Skye măcar să fi conștientizat că se află la pământ, corpul ei obturându-i vederea săgeților trase de ea și de

regină, însă cei din gardă interveniseră şi deja se terminase. Katsa îl ridică pe Skye în picioare. Îl privise în ochi şi înţelese ce se întâmplase.

– A crezut că eşti Po, îi spuse ea lui Skye. Acel arcaş. A văzut cerceii din urechile tale, inelele şi părul negru şi a tras înainte să-ţi vadă şi ochii. De acum înainte, înainte de a intra într-o încăpere, ar trebui să aştepţi până ce vorbesc gărzile.

Skye o sărută pe frunte.

– Mi-ai salvat viaţa.

Katsa zâmbi.

– Voi, lienizii, sunteţi foarte expansivi în afecţiunea voastră.

– Îmi voi numi primul născut după tine.

Auzind aceasta, Katsa râse:

– De dragul copilului, aşteaptă să ai o fată. Sau, şi mai bine, aşteaptă până ce toţi copiii tăi sunt mai mari şi dă-i numele meu aceluia care este cel mai dificil şi mai încăpăţânat.

Skye izbucni în hohote de râs şi o strânse în braţe, iar Katsa îi răspunse la îmbrăţişare. Şi îşi dădu seama că, fără să fi intenţionat, inima ei ferecată îşi făcuse un nou prieten.

Grupul avu parte de cel mai scurt somn. Arcaşul fusese luat, cel mai probabil pentru a fi pedepsit cum se cuvine fiindcă trăsese o săgeată atât de aproape de o fată cu ochi cenuşii, care se întâmpla să fie Bitterblue. Iar dacă oamenii care locuiau în cetăţi şi care călătoreau pe drumuri nu cunoşteau încă amănuntele legate de moartea lui Leck sau nu-i bănuiau trădarea, cel puţin în Monsea începuse să fie clar că Bitterblue era în siguranţă, că Bitterblue era teafără şi că Bitterblue era regină.

Drumul era liber şi se mergea repejor, dar nu ducea direct la Po. În cele din urmă, grupul o luă către vest, peste câmpiile acoperite de zăpadă troienită şi de gheaţă, iar Katsa resimţea din plin încetinirea pasului. Caii se chinuiau să-şi croiască drum prin zăpada care le ajungea uneori până la umeri.

După câteva zile, ajunseră la adăpostul pădurii şi fu mai uşor de mers. Apoi, terenul începu să urce, iar copacii să se împuţineze. Curând, urcau de-a binelea. Se dădură jos de pe cai, cu excepţia reginei, şi o luară pe jos.

Aproape că ajunseră, erau aproape acolo, iar Katsa își mâna însoțitorii cu sălbăticie, târând caii, golindu-și mintea de orice altceva în afară de cumplita lor înaintare.

– Cred că am schilodit unul dintre cai, îi strigă Skye într-o dimineață devreme, când erau atât de aproape, încât își simțea trupul vibrând.

Ea se opri și se întoarse să privească înapoi. Skye gesticulă spre calul din frunte.

– Vezi? Sunt sigur că bietul animal șchioapătă.

Calul își înclină capul într-o parte și fornăi pe nări. Katsa se forță să rămână calmă.

– Nu șchioapătă, zise ea. E doar obosit și aproape că am ajuns.

– Cum poți să spui asta când nici măcar nu l-ai văzut pășind?

– Păi, să păşească atunci.

– Nu se poate până ce nu pornim.

Katsa se uită urât la el, cu o privire ucigașă. Scrâșni din dinți.

– Ține-te bine, măria ta, îi zise ea lui Bitterblue, care ședea pe calul ei.

Înșfăcă hățurile și îmboldi calul.

– După cum văd, tot te mai străduiești să nenorocești caii.

Katsa încremeni. Vocea venea mai degrabă de deasupra ei decât din spate și nu semăna cu a lui Skye. Se răsuci.

– Credeam că e imposibil să mă furișez până la tine. Ochi de șoim și auz de lup, și toate alea, zise el – și acolo, el era acolo, stând drept, cu ochii strălucindu-i, mișcând din buze, cărarea pe care o făcuse prin zăpadă întinzându-se în urma lui.

Katsa strigă și alergă, năpustindu-se atât de tare asupra lui Po, încât acesta căzu pe spate în zăpadă, cu ea peste el. Și el râse și o ținu strâns în brațe, iar ea plânse, iar apoi Bitterblue veni și se aruncă și ea peste ei, iar Skye veni să îi ajute pe toți. Po își îmbrățișă așa cum se cuvenea verișoara. Își îmbrățișă și fratele și se ciufulir reciproc, și râseră unul de altul, și se îmbrățișară din nou. Apoi, Katsa fu din nou în brațele sale, plângând cu lacrimi fierbinți, care se prelingeau pe gâtul lui, și strângându-l atât de tare, încât el se văită că nu poate respira.

Po strânse mâinile celor din gardă, care zâmbeau, dar erau epuizați, și preluă conducerea grupului, a calului schilodit și a tuturor spre coliba sa.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Coliba era curată și mai ospitalieră decât atunci când ei o descoperiseră. Lângă ușă se afla o grămadă de lemne, în șemineu ardea un foc vesel, dulapul încă se mai sprijinea pe trei picioare, dar praful dispăruse și un arc arătos atârna pe perete. Katsa sorbi totul dintr-o privire. Și asta fu de deajuns, căci nu voia să se uite decât la Po.

El mergea fără probleme, cu aceeași ușurință dintotdeauna. Părea puternic. Prea slab, dar, când ea comentă, el spuse:

– Peștii nu te prea îngrașă, Katsa, și nu prea am mai mâncat altceva de când ai plecat. Nu pot să-ți spun în ce hal m-am săturat, până în ceruri, de pește.

Atunci, ei au scos pâine, apoi mere și caise uscate, și brânză și le-au întins pe masă. El mâncă și râse, și declară că era încântat la culme.

– Caisele provin din Lienid, spuse Katsa, via Suncliff, și din nou prin Lienid, și printr-o zonă din mijlocul mării lienide, și, în final, în Monport.

El îi zâmbi, iar ochii lui reflectară focul din șemineu și Katsa era în culmea fericirii.

– Aveți să-mi spuneți o poveste, zise el, și înțeleg că are un sfârșit fericit. Dar o veți începe de la început?

Așa că ele începură de la început. Katsa furniză ideile principale, iar Bitterblue – detaliile.

– Katsa mi-a făcut o pălărie din blănuri de animale, spuse Bitterblue. Katsa s-a luptat cu un râs. Katsa a făcut tălpici pentru zăpadă. Katsa a furat un dovleac.

Bitterblue înșiruia realizările Katsei una câte una, ca și cum s-ar fi lăudat cu o soră mai mare, iar pe Katsa nu o deranjă. Părțile amuzante făceau să fie mai ușoară tranziția către cele cumplite.

În timpul povestirii despre ceea ce se întâmplase la castelul lui Po, mintea Katsei se agață de ceva ce nu-i dădea pace. Po nu era atent. Privea masa, în loc să-i privească pe cei care vorbeau, chipul lui era absent, nu asculta. Chiar în clipa când remarcă lipsa lui de atenție, el își ridică privirea spre ea. Pentru o secundă, păru să o vadă, să se concentreze asupra ei, dar apoi privi în gol, spre propriile mâini. Katsa ar fi putut să jure că exista un soi de amărăciune în crisparea gurii lui.

Katsa se opri din povestit, brusc – în mod ciudat – înspăimântată. Îi studie chipul, dar nu prea era sigură de ceea ce căuta.

– Pe lung și pe scurt, Leck ne avea sub farmecul lui, zise ea, până când am avut o scânteiere de limpezime și l-am ucis. „Îți voi spune mai târziu adevărul despre ce s-a întâmplat de fapt", gândi ea, adresându-i-se.

El tresări vizibil, iar ea se alarmă, dar, o clipă mai târziu, el zâmbea ca și când totul era în regulă, iar ea se întrebă dacă nu cumva își închipuise.

– Apoi, te-ai întors, spuse el pe un ton vesel.

– Cât de repede am putut, zise Katsa mușcându-și încurcată buzele. Iar acum am un inel să-ți înapoiez. Castelul tău e un loc superb, exact așa cum ai spus.

Durerea care se ivi pe fața lui, nefericirea, era atât de acută, încât ea suspină. Dispăru la fel de rapid cum apăruse, însă, de data aceasta, ea o văzuse, știa că o văzuse și nu-și mai putea ascunde spaima. Sări de la locul ei și întinse mâna către el, fără a fi sigură de ceea ce avea să spună sau să facă.

Și Po se ridică – făcu cumva vreun efort să-și păstreze echilibrul? Nu era sigură, dar credea că se putea ca el să o fi făcut. El îi luă mâna și îi zâmbi:

– Katsa, hai afară, să vânezi cu mine, îi spuse el. Poți să încerci arcul pe care l-am făcut.

Vocea lui era uşoară, iar Skye şi Bitterblue zâmbiră. Katsa simţi că ea era singura persoană din lume care avea habar că era ceva în neregulă.

– Desigur, zise ea. Mi-ar face plăcere.

– Ce nu e în regulă? întrebă ea în secunda în care ieşiră din colibă.

El zâmbi uşor:

– Nu e nimic în neregulă.

Katsa urcă îndârjită şi îşi reprimă sentimentele. Păşeau pe o cărare în zăpadă, pe care bănuia că Po o făcuse. Trecură de heleşteu. Cascada era o masă de gheaţă, cu un firicel firav de apă în mijloc.

– A funcţionat capcana mea pentru peşti?

– A funcţionat de minune. Încă o mai folosesc.

– Au căutat soldaţii lui coliba?

– Au căutat-o.

– Ai reuşit să ajungi în peşteră teafăr, în ciuda rănii tale?

– La vremea aceea, mă simţeam deja mai bine. Am reuşit cu uşurinţă.

– Dar probabil că ai fost ud şi ţi-a fost frig.

– Katsa, ei n-au stat mult. M-am întors la colibă imediat după ce au plecat şi am făcut focul.

Katsa se căţără pe un povârniş pietros. Se prinse de un trunchi subţire de copac şi se trase peste un dâmb. O stâncă alungită, plată ieşea din stratul de zăpadă neatinsă. Dădu zăpada la o parte şi se aşeză pe ea. El o urmă şi se aşeză alături. Ea îl cercetă din priviri. El nu se uita la ea.

– Vreau să ştiu ce nu e în regulă, zise ea.

El îşi strânse gura pungă şi tot nu se uită la ea. Când vorbi, glasul lui era precaut:

– Nu mi-aş impune cu forţa sentimentele dacă n-ai vrea să le împărtăşeşti.

Ea făcu ochii mari.

– Adevărat. Dar nu te-aş minţi, aşa cum faci tu acum, spunându-mi că nu e nimic în neregulă.

O expresie ciudată apăru pe chipul lui. Deschis, vulnerabil de parcă ar fi fost un copil de zece ani, abținându-se să nu plângă. Ea simți un nod în gât văzându-i privirea.

„Po..."

El tresări, iar expresia dispăru.

– Te rog, nu, zise el. Mă ameţeşte când îmi vorbeşti în gând. Mă doare capul.

Ea înghiți în sec și încercă să se gândească la ce să spună.

– Te mai doare capul de la căzătură?

– Uneori.

– Asta e ceea ce nu e în regulă?

– Ți-am spus, nu este nimic în neregulă.

Ea îl atinse pe braț.

– Po, te rog...

– Nu merită să te îngrijorezi, spuse el şi îi dădu mâna la o parte.

Acum, ea era șocată și rănită, iar ochii o usturau din cauza lacrimilor. Po pe care şi-l amintea ea nu-i respingea îngrijorarea, nu se ferea de atingerea ei. Acesta nu era Po. Acesta era un străin şi de aici lipsea ceva ce mai înainte fusese. Vârî mâna sub gulerul hainei şi scoase şnurul peste cap. Îi întinse inelul.

– Acesta e al tău, zise ea.

El nici măcar nu o privi, se uita fix la propriile mâini.

– Nu-l vreau.

– Pe tot Middlunsul, ce tot spui? Este inelul tău.

– Ar trebui să-l păstrezi tu.

Ea îl privi cu ochii mari, neîncrezătoare.

– Po, ce te face să crezi că aş păstra vreodată inelul tău? În primul rând, nici nu știu de ce mi l-ai dat. Aş vrea să n-o fi făcut.

Buzele lui erau strânse din cauza nefericirii şi în continuare îşi mai privea fix mâinile.

– La vremea când ți l-am dat, am procedat astfel fiindcă ştiam că puteam să mor. Dacă aş fi murit, voiam ca ție să îți aparțină casa mea. Casa mea ți se potriveşte, spuse el cu o amărăciune care o duru, iar ea nu putea să înțeleagă aşa ceva.

Îşi dădu seama că plânge. Furioasă, îşi ştrese lacrimile de pe față şi se întoarse cu spatele la el, fiindcă nu putea suporta să-l vadă cu fața împietrită, privindu-şi mâinile.

– Po, te implor, spune-mi despre ce este vorba.

– E atât de rău că trebuie să păstrezi tu inelul? Castelul meu este izolat într-un colț sălbatic de lume. Ai fi fericită acolo. Familia mea ți-ar respecta intimitatea.

– Ai luat-o razna cu totul? Ce-ai face tu odată ce eu îți voi fi luat casa și bunurile? Unde ai avea de gând să trăiești?

Vocea lui fu foarte scăzută:

– Nu vreau să mă duc înapoi la casa mea. M-am gândit să stau aici, unde e liniștit și departe de oricine. Eu... eu vreau să fiu singur.

Ea încremeni cu gura căscată.

– Ar trebui să-ți vezi de viața ta, Katsa. Păstrează inelul. Am zis că nu-l vreau.

Ea se simți incapabilă să vorbească. Buimăcită, clătină din cap, apoi întinse mâna și dădu drumul inelului în palma lui.

El îl privi fix, apoi oftă.

– Am să i-l dau lui Skye, spuse el, să-l ducă tatălui meu. El să decidă ce va face cu el.

Po se ridică și, de data aceasta, ea fu sigură că el făcuse un efort să-și păstreze echilibrul. Se îndepărtă de ea, cu arcul în mâini. Zări o rădăcină și, ținându-se de ea, se trase peste o lespede de piatră. Ea îl privi cum se cățăra în munți, departe de ea.

În timpul nopții, pe fondul sunetului respirației celor din jurul ei, Katsa încercă să își dea seama. Se rezemă de perete și îl privi pe Po întins într-o pătură, lângă fratele lui și gărzile monseene. El dormea, iar chipul lui era împăcat. Frumosul lui chip.

Când se întorsese la colibă după discuția avută, cu arcul într-o mână și cu un braț de iepuri în cealaltă, descărcă vânatul în brațele fratelui său și se dezbrăcă de haină, scuturându-se. Apoi, venise spre locul unde ea stătea meditând lângă perete. Se ghemui în fața ei, îi luă mâinile între ale lui și i le sărută, frecându-și fața rece de ele.

– Îmi pare rău, îi zise el și ea simți deodată că totul era firesc, iar Po era el însuși, iar ei aveau să o ia de la capăt. Apoi, în timpul cinei, pe când ceilalți făceau haz, iar Bitterblue tachina gărzile, Katsa îl privi pe Po retrăgându-se în el însuși. El mâncă puțin.

Se cufundă în tăcere, cu nefericirea vizibilă în cutele de pe chip. Iar pe ea o duru atât de mult sufletul să-l privească, încât ieşi din colibă şi orbecăi mult timp singură în întuneric.

În anumite momente, părea fericit. Dar ceva era în mod evident în neregulă. Dacă el pur şi simplu ar... dacă pur şi simplu s-ar uita la ea. Dacă pur şi simplu ar privi-o în faţă.

Şi, desigur, dacă să rămână singur era ceea ce îi trebuia, ea avea să îi ofere singurătatea. Dar – şi ea se gândi că aşa ceva ar fi putut să fie incorect, dar tot se hotărî – avea de gând să-i solicite dovezi. El va trebui să o convingă, să o convingă pe de-a-ntregul că singurătatea era ceea ce îi trebuia. Numai atunci avea să-l lase ea pradă ciudatei suferinţe.

Dimineaţă, Po păru destul de vesel, dar Katsa, care începea să se simtă ca o cloşcă, remarcă lipsa lui de interes faţă de mâncare, chiar şi faţă de mâncarea din Lienid etalată pe masă. Practic, el nu mâncă aproape nimic, iar apoi făcu nişte aluzii vagi, nepotrivite, în legătură cu verificarea calului care şchiopăta. Se plimbă pe afară.

– Ce nu e în regulă cu el? întrebă Bitterblue.

Privirea Katsei alunecă spre chipul copilei şi susţinu privirea fermă a ochilor cenuşii ai acesteia. Nu avea nici un rost să se prefacă a nu şti ce voia Bitterblue să spună. Bitterblue nu fusese niciodată proastă.

– Nu ştiu, zise Katsa. Nu vrea să-mi spună.

– Uneori, pare el însuşi, zise Skye, iar alteori cade într-o altă stare. Îşi drese vocea: Dar m-am gândit că ar putea fi o ceartă între îndrăgostiţi.

Katsa îl privi direct. Mânca o bucată de pâine.

– Se poate, dar eu nu cred.

Skye ridică o sprânceană şi zâmbi.

– Mi se pare că, dacă ar fi fost, tu ai fi ştiut.

– Dacă lucrurile ar fi atât de simple, spuse Katsa pe un ton sec.

– E ceva ciudat cu ochii lui, zise Bitterblue.

– Da, spuse Katsa, ei bine, probabil că are cei mai ciudaţi ochi din toate cele şapte regate. Dar mă aşteptam ca tu să fi observat asta până acum.

– Nu, zise Bitterblue. Vreau să spun că e ceva diferit cu ochii lui.

Ceva diferit cu ochii lui.

Da, era o diferență. Diferența era că el nu voia să o privească nici pe ea, nici pe altcineva dintre ei. Aproape de parcă l-ar fi durut inima să-și ridice ochii și să privească o altă persoană. Aproape ca și când...

O imagine îi apăru brusc în minte, din neant. Po căzând prin lumină, trupul enorm al unui cal căzând peste el. Po izbind apa mai întâi cu fața, apoi calul prăbușindu-se imediat după el.

Și mai multe imagini. Po bolnav și cenușiu la chip, în fața focului, cu tenul înnegrit de vânătăi. Po mijindu-și și frecându-și ochii.

Katsei îi rămase în gât pâinea pe care o mânca. Sări în picioare și se lovi de scaun.

Skye o pocni în spate.

– Ceruri, Katsa! Te simți bine?

Katsa tuși și rosti pe nerăsuflate ceva despre verificatul calului schilodit. Ieși în fugă din colibă.

Po nu era la cai, dar, când Katsa întrebă de el, unul dintre membrii gărzii arătă în direcția heleșteului. Katsa fugi prin spatele colibei, peste deal.

El stătea în picioare, cu spatele la ea, privind în gol la apa înghețată. Gârbovit și cu mâinile în buzunare.

– Katsa, știu că ești invincibilă, spuse el fără să se întoarcă. Dar chiar și tu ar trebui să-ți pui o haină când ieși afară.

– Po, zise ea. Întoarce-te și uită-te la mine.

El își înclină capul. Umerii i se înălțară și coborâră odată cu oftatul lui adânc. Privirea lui păru să se oprească în a ei, preț de o clipă, apoi și-o coborî. Ochii lui se goliră de orice expresie. Ea văzu întâmplându-se acest lucru, văzu privirea lui goală.

Katsa șopti:

– Po! Ești orb?

La auzul vorbelor ei, ceva păru să se rupă în el. Se prăbuși în genunchi. O lacrimă lăsă o dâră înghețată pe fața lui. Când Katsa se duse la el și căzu în fața lui, el o lăsă să se apropie – puterea de a lupta îl părăsise și o lăsă să-i pătrundă în suflet. Brațele Katsei se încolăciră în jurul lui. O lipi pe Katsa de el, practic o înăbuși strângând-o în brațe, și plânse în curbura gâtului ei. Ea îl ținu, pur și simplu îl ținu și îl atinse, și îi sărută chipul rece.

– Oh, Katsa, plânse el. Katsa!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

În acea dimineață izbucni viscolul. Pe la prânz, se transformă într-o ninsoare blândă, dar umedă.

– Nu pot suporta gândul altei călătorii pe timp de iarnă, zise Bitterblue pe jumătate adormită în fața focului. Katsa, acum, că suntem aici cu Po, n-am putea rămâne până ce nu va mai ninge?

Însă, pe urmele acelei furtuni veni o alta și, după aceea, încă una, ca și când iarna nu mai voia să respecte curgerea firească a anotimpurilor și hotărâse că n-avea de gând să înceteze, la urma urmelor. Bitterblue îi trimise pe doi dintre membrii gărzii cu o scrisoare către Ror. Ror le răspunse de la curtea lui Bitterblue că vremea era nimerită; cu cât mai mult timp îi lăsa Bitterblue pentru a pune rânduială în poveștile pe care le lăsase Leck în urma lui, cu atât mai blândă și mai sigură avea să fie tranziția ei la tron. El avea să programeze ceremonia de încoronare în plină primăvară, deci ea putea să aștepte să se termine furtunile, oricât de multă vreme ar fi dorit.

Katsa știa că intimitatea inevitabilă din colibă îl punea pe Po la grea încercare, el purtând povara nefericitului său secret. Dar, dacă rămâneau toți, atunci cel puțin nu trebuia să-și justifice încă intențiile de a nu pleca împreună cu ei. Își ținu pentru el nemulțumirea și îi ajută pe soldații din gardă să îndrume caii spre un adăpost din stânci aflat în apropiere, pe care îl găsise în timpul recuperării sale.

Povestea lui ieși la iveală lent, ori de câte ori el și Katsa reușeau să născocească metode de a fi singuri.

Ziua plecării lui Bitterblue și a Katsei nu fusese ușoară pentru Po. Încă mai avea harul vederii, dar nu mai funcționa prea bine; se schimbase într-un fel pe care mintea lui prea confuză nu-l putea cuantifica, într-un mod care îi stârnea o presimțire rea.

– Nu mi-ai spus, zise Katsa. M-ai făcut să plec lăsându-te în starea aceea.

– Dacă ți-aș fi spus, n-ai fi plecat niciodată. Trebuia să pleci.

Po se împleticise până la patul lui din colibă. Își petrecuse cea mai parte a acelei zile zăcând pe partea nevătămată, cu ochii închiși, așteptându-i pe soldații lui Leck și așteptând să-i treacă amețeala. Încercase să se convingă singur că, atunci când mintea i se va limpezi, i se va limpezi și vederea. Dar, când se trezise în dimineața următoare, deschisese ochii spre întuneric.

– Am fost mânios, îi spuse el. Și nesigur pe picioare. Și rămăsesem fără mâncare, ceea ce însemna că trebuia să-mi găsesc cărarea spre capcana cu pești. Nu puteam să mă concentrez. N-am mâncat nici în acea zi, nici în următoarea.

Ceea ce îl împinsese în cele din urmă către helești n-a fost foamea. Au fost soldații lui Leck. Îi simțise cățărându-se pe stânci, spre colibă.

– M-am ridicat și am pornit împleticit, îi zise el, înainte ca măcar să-mi dau seama de ceea ce făceam. Umblam grăbit prin colibă să-mi adun lucrurile și apoi m-am pomenit afară, căutând o crăpătură în stâncă unde să le ascund. Nu eram perfect lucid. Sunt sigur că trebuie să fi căzut de mai multe ori. Însă știam unde se afla helești și m-am dus într-acolo. Apa era îngrozitoare, atât de rece, dar m-a trezit și cumva era mai puțin amețitor să înot decât să merg. Am reușit într-un fel să ajung în peșteră și cumva m-am tras pe stânci. Iar apoi, în peșteră, cu soldații care țipau pe afară și cu corpul atât de rece, încât am crezut că am să-mi mușc limba din cauza dinților care îmi clănțăneau – asta am descoperit, Katsa.

Se opri și rămase tăcut atât de mult timp, încât ea se întrebă dacă nu cumva uitase despre ce vorbea.

– Ce ai descoperit?

El își întoarse capul spre ea, surprins.

– Claritate, spuse el. Gândurile mi s-au limpezit. Nu era nici o lumină în peșteră, nu era nimic de văzut. Totuși, am simțit peștera cu harul meu, într-un mod atât de real. Și mi-am dat seama de ceea ce făceam. Stăteam în colibă plângându-mi de milă când Leck era pe undeva pe acolo și oamenii erau în pericol. În peșteră, m-a izbit cât de vrednic de dispreț eram.

Gândul la Leck îl făcuse pe Po să intre din nou în apă, să iasă din peșteră și să umble la capcana cu pești. A orbecăit înapoi către colibă, amorțit de frig, căutând lumina focului. Următoarele câteva zile au fost cumplite.

– Eram slăbit și mi-era greață. La început, nu am mers mai departe de capcana cu pești. Apoi, cu gândul la Leck, m-am silit să mă duc puțin mai departe. Echilibrul mi se părea acceptabil dacă stăteam liniștit. Am făcut arcul. Cu gândul la Leck, am început să exersez tirul cu arcul.

Își lăsă capul în jos. Tăcerea îl copleși. Iar Katsa crezu că a înțeles restul. Po își păstrase la îndemână gândul la Leck; Leck îi dăduse un motiv să-și recapete forțele. Îl împinsese către însănătoșire și echilibru. Iar ei se întorseseră la el cu vestea fericită că Leck era mort. Po rămăsese fără motivație. Nefericirea îl înecase încă o dată.

Faptul că era nefericit îl făcea nefericit.

– N-am nici un drept să-mi plâng de milă, îi spuse el într-o bună zi, când ieșiseră într-o ninsoare slabă, pentru a aduce apă. Văd totul. Văd lucruri pe care nu ar trebui să le văd. Mă las copleșit de mila față de mine când, de fapt, nu am pierdut nimic.

Katsa se ghemui cu el pe malul heleșteului.

– Acesta este primul lucru cu adevărat prostesc pe care mi l-ai zis vreodată.

El își strânse buzele. Culese una dintre pietrele cu care, de obicei, izbea gheața. Ridică piatra deasupra capului și o azvârli cu putere înspre suprafața înghețată a apei și, în cele din urmă, ea fu recompensată cu un gâlgâit care aproape putea să treacă drept râs.

– Modul tău de a liniști pe cineva seamănă întru câtva cu tactica ofensivă.

– Ai pierdut ceva, îi zise ea, şi ai tot dreptul să regreţi ceea ce ai pierdut. Darul tău şi vederea nu sunt acelaşi lucru. Darul îţi arată forma lucrurilor, dar nu-ţi arată frumuseţea. Ai pierdut frumuseţea.

Din nou, îşi strânse buzele şi privi dincolo de ea. Când se uită din nou spre ea, Katsa se gândi că s-ar putea ca el să plângă. Dar el vorbi fără lacrimi, pe un ton rece:

– Nu mă voi întoarce în Lienid. Nu mă voi duce la castelul meu dacă nu pot să-l văd. E destul de greu să fiu cu tine. Acesta este motivul pentru care nu ţi-am spus adevărul. Am vrut ca tu să pleci, pentru că mă doare să fiu cu tine când nu te pot vedea.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi cântări expresia lui furioasă.

– Asta e foarte bine, zise ea. Te pricepi de minune să-ţi plângi de milă.

Şi atunci, gâlgâitul râsului şi un soi de durere sufletească fără speranţă zugrăvită pe chipul lui au făcut-o să se întindă spre el, să-l ia în braţe şi să-l sărute pe gât, pe umărul acoperit de zăpadă, pe degetul fără inel şi în orice loc pe care îl putea găsi. El îi atinse blând faţa. Îi atinse buzele şi o sărută. Îşi lipi fruntea de a ei.

– Nu te-aş reţine niciodată aici, spuse el. Dar, dacă tu poţi să suporţi asta – dacă poţi să suporţi modul în care mă comport –, vreau cu adevărat ca tu să nu pleci.

– N-am să plec multă vreme, rosti Katsa. N-am să plec până când nu vei vrea tu ca eu să plec sau până când vei fi tu însuţi gata să pleci.

El chiar avea talent să joace teatru. Katsa înţelegea asta acum, fiindcă vedea transformarea ori de câte ori erau singuri şi el înceta să se mai prefacă. Fratelui şi verişoarei lui le prezenta o mască dârză, fermă, de om sănătos. Umerii îi erau drepţi, pasul egal. Când nu-şi putea ascunde nefericirea, juca rolul celui cu toane. Când nu-şi găsea energia pentru a-şi îndrepta privirea către feţele lor şi a pretinde că îi vedea, juca rolul omului neatent. Era puternic, vesel – neatent într-un mod ciudat poate, dar refăcându-se bine de pe urma rănilor. Era un spectacol impresionant – şi, în general, părea să-i mulţumească. Suficient cel puţin pentru ca ei

să nu aibă motive să-i bănuiască adevăratul dar, ceea ce în fond încerca el să ascundă.

Când el şi Katsa erau singuri, vânând, aducând apă sau stând împreună în colibă, renunța lent la acel rol. Pe chip, în voce, pe trup îi apărea sfârşeala. Uneori, se sprijinea cu mâna de câte un copac ori de o stâncă, pentru a se echilibra. Ochii lui se fixau sau pretindea că se fixează asupra a nimic. Iar Katsa începu să înțeleagă că, dacă o parte a stării lui deplorabile era pricinuită de simpla nefericire, o parte şi mai mare îşi avea rădăcina în însuşi darul lui. Căci el încă se mai perfecționa, iar acum, că nu mai avea vederea pentru a-şi ancora percepția asupra lumii, era permanent copleşit.

Într-o zi, lângă heleşteu, în timpul unei rare pauze între viscole, ea îl urmări cu privirea cum punea calm o săgeată în arc şi cum țintea către ceva ce ea nu vedea. O lespede de piatră? Un ciot de copac? El îşi înălță capul ca şi cum ar fi ascultat. Slobozi săgeata din arc, iar aceasta tăie aerul rece şi se înfipse într-un morman de zăpadă.

– Ce... începu Katsa să spună, apoi se opri când o picătură de sânge ieşi la suprafață şi coloră zăpada din jurul săgeții.

– Un iepure, spuse el. Unul mare.

El o luă înainte spre vânatul lui îngropat, însă nu apucă să facă un pas când un stol de gâşte tăbărî asupra lui din cer. Îşi duse mâna la cap şi căzu în genunchi.

Katsa trase două săgeți şi nimeri două gâşte. Apoi, îl ridică pe Po.

– Po, ce...

– Gâştele. M-au luat prin surprindere.

Ea clătină din cap.

– Şi înainte puteai să simți animalele, dar asta nu te-a doborât niciodată până acum.

El pufni în râs, apoi râsul se schimbă într-un oftat.

– Katsa! Încearcă să-ți imaginezi cum sunt lucrurile acum. Darul meu îmi arată toate detaliile munților de deasupra mea şi panta spre pădurea de sub mine. Simt mişcarea tuturor peştilor din apă şi a tuturor păsărilor din copaci. Se formează din nou gheață peste copca noastră din gheața heleşteului. Zăpada se

adună rapid în nori, Katsa. Mă aștept ca, într-o clipă, să înceapă din nou să ningă. Se întoarse acum cu fața la ea, îndârjit. Skye și Bitterblue sunt în colibă. Bitterblue e îngrijorată din cauza mea, ea crede că nu mănânc destul. Și tu ești aici, desigur – toate mișcările tale, corpul tău, îmbrăcămintea ta, toate grijile tale făcându-și loc în mine. Cei dăruiți cu vederea își pot fixa privirea. Eu nu-mi pot controla darul. Nu pot opri asta. Cum anume, când sunt conștient de totul de deasupra, de dedesubt, din față, din spate și de dincolo de mine, se presupune să am mintea la pământul de sub picioare?

Târându-și picioarele, se îndreptă spre pata roșie, de sânge. Trase istovit de săgeata din zăpadă. Ieși ușor, cu un iepure alb, mare, plin de sânge. Se întoarse cu pași trudiți la ea, cu iepurele în mână. Stăteau acolo, cercetându-se reciproc și apoi începură să cadă fulgi mari, de nea. Katsa nu se putu abține – zâmbi văzând că predicția se îndeplinea. Un moment mai târziu, Po zâmbea și el, cu zgârcenie, și, când se întoarseră pentru a se urca pe stânci, el o trase de mânecă.

– Zăpada e derutantă, zise el.

Porniră de-a lungul pantei, iar el se sprijini de ea în timp ce urcau.

Ea se obișnuia cu felul nou în care Po o judeca acum, că nu o putea vedea. El nu se uita la ea, desigur. Ea bănuia că nu va mai simți niciodată intensitatea privirii lui, nu va mai fi subjugată niciodată de privirea lui. Era ceva la care ea încerca să nu se gândească. O făcea să fie tristă într-un mod copilăresc, prostesc.

Dar și felul cel nou al Po de a fi cu ea era intens. Era un soi de atenție pe chipul lui, o concentrare în trupul său, direcționată către ea. Când se întâmpla, putea simți liniștea chipului și trupului lui acordată cu al ei. Se gândi că se întâmpla din ce în ce mai mult, pe măsură ce zilele treceau. Ca și când se reconecta cu ea încet și trăgând-o înapoi în gândurile lui. De asemenea, acum, o atingea cu ușurință, așa cum făcuse și înainte de accident – sărutându-i mâinile dacă era aproape ori atingându-i fața când ea stătea în fața lui. Iar Katsa se întreba dacă era adevărat sau dacă doar își imagina că el le acorda atenție tuturor, mai multă atenție

– mai veritabilă. Ca și când probabil că ar fi fost mai puțin copleșit de harul lui. Sau mai puțin absorbit de el însuși.

– Uită-te la mine, îi spuse el odată, într-una dintre rarele ocazii când erau numai ei în colibă. Katsa, par eu a mă uita la tine?

Lucrau cu cuțitele în fața focului, decojind crengi de copac, pentru a face săgeți. Ea se întoarse către el și îi întâlni privirea reflectând-o pe a ei. I se tăie răsuflarea și puse cuțitul jos, îmbujorată de la căldură; și se întrebă rapid cât ar dura până la întoarcerea celorlalți. Și apoi încercarea lui Po de a-și reprima un zâmbet o smulse din uluială.

– Dragă pisică sălbatică. Ăsta a fost mai mult decât răspunsul pe care îl așteptam.

Ea pufni.

– Văd că părerea foarte bună despre tine ți-a rămas intactă. Și ce anume sperai să realizezi?

El zâmbi. Mâinile lui își reluară lucrul, iar privirea i se goli din nou.

– Pe scurt, am nevoie să știu cum să-i fac pe oameni să creadă că mă uit la ei. Am nevoie să știu cum să mă uit la Bitterblue, astfel încât ea să înceteze a se mai gândi că e ceva ciudat cu ochii mei.

– Ah! Desigur. Ei bine, asta ar trebui să fie suficient. Cum de reușești?

– Păi, știu unde îți sunt ochii. E mai mult o chestiune de direcție și de depistare a reacțiilor tale.

– Fă-o din nou!

Scopul ei era științific de data aceasta. El își ridică ochii spre ai ei, iar ea ignoră valul de căldură care o cuprinse. Da, chiar părea că el o vedea – deși acum, că îi studia căutătura, ea își dădea seama că totuși nu era chiar în regulă.

– Spune-mi, îi ceru el.

Ea îl cercetă.

– Lumina din ochii tăi e destul de ciudată și distrage suficient atenția, așa că am dubii că va observa cineva. Dar tu nu pari chiar... concentrat. Te uiți la mine, dar e ca și când mintea ta e în altă parte. Înțelegi?

El dădu din cap a încuviințare.

– Bitterblue se va agăța de asta.

– Îngustează-ți puțin ochii, îi spuse Katsa. Încruntă puțin sprâncenele, ca și cum ai gândi. Da, Po – e destul de convingător. Nimeni dintre cei spre care îți vei îndrepta privirea nu va bănui nimic.

– Îți mulțumesc, Katsa. Pot să exersez cu tine din când în când? Fără să mă tem că mă arunci pe spate și mă dezbraci de haine?

Katsa se întrerupse și aruncă o săgeată spre el. Po o prinse fără greș și râse, iar ea, pentru o clipă, se gândi că el părea fericit cu adevărat. Și atunci, desigur, el îi percepu gândul și o umbră îi străbătu chipul. Se retrase în munca lui. Ea se uită la mâinile lui, la degetul de pe care inelul lipsea încă. Inspiră adânc și luă o altă creangă.

– Cât de mult știe Bitterblue? îl întrebă ea.

– Numai că îi ascund ceva. Știe că darul meu e mai mult decât am spus. Știe asta de la început.

– Și vederea ta?

– Nu cred că i-a trecut prin minte. Po netezi muchia unei săgeți cu cuțitul și puse pe foc o grămadă de scoarță de copac. Am să o privesc în ochi mai des, zise el și apoi se cufundă iarăși în tăcere.

Po și Skye o necăjeau întruna pe Bitterblue în legătură cu anturajul ei. Nu era vorba numai despre gărzi. Ror lua foarte în serios poziția fiicei surorii sale. Soseau mereu soldați conducând cai încărcați cu provizii, mai ales că furtunile începuseră să fie însoțite de vânturi. Legume, pâine, fructe, pături, îmbrăcăminte, rochii pentru regină și mereu scrisori de la Ror, în care îi cerea părerea lui Bitterblue despre cutare sau cutare chestiune, ținând-o la curent cu planurile lui pentru încoronare și interesându-se despre sănătatea diferiților membri ai grupului, în special a lui Po.

– Am să-l rog pe Ror să-mi trimită o spadă, spuse Bitterblue într-o zi, în timpul micului dejun. Katsa, ai să mă înveți s-o folosesc?

Chipul lui Skye se lumină.

– Ah, Katsa, chiar! Încă nu te-am văzut luptând și chiar începusem să cred că nici nu te voi vedea vreodată.

– Și tu crezi că eu voi fi un adversar foarte interesant? îl întrebă Bitterblue.

– Sigur că nu. Dar ea va trebui să simuleze o luptă cu câțiva dintre soldați, nu-i așa, pentru a-ți arăta cum se face. Trebuie să existe un luptător decent sau doi, printre ei.

– Nu am de gând să simulez nici o luptă cu soldați fără armuri, zise Katsa.

– Dar ce părere ai despre o luptă cu mâinile goale? dădu înapoi Skye și își încrucișă brațele la piept, cu o fudulie pe chip despre care Katsa socoti că trebuia să fie o trăsătură de familie. Nu sunt nici eu un luptător de lepădat.

Po izbucni în râs.

– Ah, luptă-te cu el, Katsa! Te rog, luptă-te cu el! Nu-mi pot închipui o distracție mai amuzantă.

– Ah, asta e amuzant, nu-i așa?

– Katsa te-ar putea trânti la pământ înainte să apuci să ridici măcar un deget.

Skye era de neabătut.

– Da, întocmai – asta e ceea ce vreau să văd. Vreau să te văd cum distrugi pe cineva, Katsa. Vrei să-l distrugi pe Po pentru mine?

Katsa zâmbi.

– Po nu este ușor de distrus.

Po își petrecu picioarele pe după ale scaunului și îl întoarse invers.

– Ba cred că acum sunt.

– Revenind la întrebarea mea, zise Bitterblue mai degrabă cu severitate. Aș vrea să învăț să folosesc o spadă.

– Da, spuse Katsa. Ei bine, trimite-i vorbă lui Ror.

– Nu cumva pleacă acum doi soldați? întrebă Po. Îi ajung din urmă.

Picioarele scaunului lui bocăniră pe podea. Se ridică de la masă și ieși afară. Trei perechi de ochi priviră o vreme ușa care se închisese în urma lui.

– Vremea începe să semene tot mai puțin a iarnă, zise Bitterblue. Sunt nerăbdătoare să merg la curtea mea și să pun lucrurile

în mișcare. Dar nu-mi place s-o fac până ce nu voi fi convinsă că el e sănătos și, sincer, nu sunt convinsă.

Katsa nu răspunse. Mânca o bucată de pâine fără să fie atentă. Se întoarse spre Skye și îi cercetă umerii puternici și drepți ca ai fratelui său, mâinile puternice. Skye se mișca bine. Și era cel mai apropiat ca vârstă de Po. Probabil că, petrecând mult timp cu el, se luptase de vreun milion de ori cu Po.

Își mijì ochii la rămășițele de mâncare. Se întreba cum era să lupți fără ochi, cu atenția distrasă de peisaj și de mișcarea fiecărei creaturi din preajmă.

– Cel puțin, în cele din urmă, măcar mănâncă.

Katsa tresări. O privi fix pe copilă.

– Zău?

– Ieri a mâncat, și azi-dimineață. De fapt, pare chiar flămând. Nu ai observat?

Katsa răsuflă ușurată. Își împinse propriul scaun la perete și se îndreptă spre ușă.

Îl găsi stând în picioare în fața apei, privind fără să vadă la suprafața înghețată a acesteia. El tremura. Plină de îndoieli, se uită la el o clipă.

– Po, vorbi ea din spatele lui, unde îți este haina?

– Dar a ta unde e?

Ea se așeză lângă el.

– Mi-e cald.

El își înclină capul spre ea.

– Dacă ție îți este cald, iar eu sunt fără haină, există un singur lucru prietenos pe care să-l faci.

– Să mă duc înapoi și să-ți aduc haina?

El zâmbi. Întinzând mâna către ea, o trase aproape de el. Luată prin surprindere, Katsa își petrecu mâinile pe după trupul lui și încercă să-l încălzească, frecându-l pe spate și pe umerii care îi tremurau.

– Asta-i, exact, zise Po. Trebuie să-mi ții de cald.

Ea râse și îl îmbrățișă și mai strâns.

Po spuse:

– Lasă-mă să-ți spun ceva ce s-a întâmplat, iar ea se lăsă pe spate și îl privi în față, pentru că auzise ceva nou în glasul lui. Știi că m-am luptat cu darul meu în toate aceste luni, îi zise el, încercând să mi-l reprim. Încercând să ignor cea mai mare parte din ceea ce îmi arăta și să mă concentrez asupra puținului pe care trebuia să-l știu.

– Da.

– Ei bine, acum câteva zile, într-o criză de milă față de mine însumi, m-am oprit.

– Te-ai oprit?

– Din a mă mai lupta cu darul meu, vreau să spun. L-am lăsat să mă inunde. Și știi ce s-a întâmplat? El nu așteptă ca ea să ghicească. Când am încetat să mă mai lupt cu toate lucrurile din jurul meu, toate lucrurile din jurul meu au început să se așeze unde le era locul. Toată activitatea și peisajul, și pământul, și cerul, și chiar gândurile oamenilor. Toate încercau să alcătuiască o imagine. Iar eu pot să-mi simt locul în ea, așa cum nu am putut până acum. Vreau să spun, încă sunt copleșit. Dar nu ca înainte.

Ea își mușcă buzele.

– Po, nu înțeleg.

– Katsa, e simplu. Ca și cum, atunci când m-am deschis tuturor percepțiilor, lucrurile și-au creat propria concentrare. Adică, gândește-te la noi acum, stând aici. E o pasăre în copacul din spatele meu, o vezi?

Katsa privi peste umărul lui. O pasăre stătea pe o ramură, ciugulindu-și penele de sub aripă.

– O văd.

– Înainte, aș fi încercat să mă lupt cu percepțiile mele despre pasăre, astfel încât să mă pot concentra la pământul de sub picioarele mele și la tine în brațele mele. Dar acum, las pasărea și orice este irelevant să mă inunde, iar lucrurile irelevante pălesc puțin, în mod firesc. Așa încât, dintre toate, eu mă concentrez asupra ta.

Katsa încerca o senzație ciudată. Era ca și când o durere sâcâitoare dispăruse brusc și era uluită de absența durerii. Era ușurare împreună cu speranță.

– Po! Asta e bine.

El oftă.

– E o mare ușurare să fii mai puțin ametit.

Ea ezită, apoi se decise că putea la fel de bine să o spună, văzând că probabil el deja o știa.

– Cred că e timpul să reîncepi să lupți.

El zâmbi ușor.

– Ah, da? Așa crezi?

Ea făcu față cu noblețe defensivei.

– Și de ce nu? Îți va readuce puterea, îți va îmbunătăți echilibrul. Fratele tău e un adversar perfect.

El își lipi fruntea de a ei. Glasul lui era foarte liniștit.

– Calmează-te, pisică sălbatică! Tu ești experta. Dacă tu crezi că e timpul să încep să lupt, atunci presupun că e timpul să încep să lupt.

El zâmbea liniștit, iar Katsa nu putu suporta, pentru că era cel mai mic și cel mai trist zâmbet din lume. Dar, când el își ridică degetele pentru a-i atinge fața, ea văzu că el purta inelul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Deveni un fel de școală. Katsa alcătui exercițiile pentru Skye și Po, care erau în primul rând o provocare pentru puterea lui Po. Skye era mulțumit, căci exercițiile îl favorizau. Katsa era mulțumită, căci vedea progresul lui Po. Întotdeauna, îi punea să se lupte corp la corp, rareori să lupte cu mâinile și îi amintea în mod constant lui Po, în gândurile lui și cu voce tare, să își folosească mai degrabă mușchii decât darul, evitând orice zgârietură.

Pe lângă frații care se luptau, Katsa o învață pe Bitterblue să țină o spadă, apoi să pareze lovituri și apoi să lovească. Poziție și echilibru, putere și mișcare, viteză. La început, copila era la fel de neîndemânatică în folosirea spadei cum fusese și cu cuțitul, dar exersa cu încăpățânare și, la fel ca Po, și ea progresa.

Și școala Katsei se mări. Membrii gărzii și mesagerii nu puteau rezista spectacolului dat de domnița Katsa care le preda arta mânuirii spadei tinerei lor regine sau înzestratului lienid și fratelui său care se luptau unul cu celălalt. Se adunau, punând o întrebare sau alta despre un exercițiu pe care ea îl alcătuise pentru prințesă ori un truc pe care i-l arăta lui Bitterblue pentru a compensa lipsa de mărime și forță a reginei. Înainte ca ea să știe, Katsa îi învață trucul pe doi tineri soldați de pe țărmul sudic al regatului monsean și întocmi un exercițiu pentru a îmbunătăți mânuirea spadei cu cealaltă mână de către membrii gărzii lui Bitterblue. Katsei îi făcea cu adevărat plăcere. Îi făcea plăcere să-și privească elevii cum devin mai puternici.

Şi Po deveni cu adevărat mai puternic. Continuă să piardă la lupta corp la corp, dar, de fiecare dată, apărarea sa dura mai mult şi din ce în ce mai mult. Echilibrul, controlul se îmbunătăţeau şi ele. Luptele deveneau tot mai amuzante, parţial datorită faptului că fraţii erau atât de potriviţi şi parţial pentru că, pe măsură ce zăpada se topea, pajiştea se transforma într-o mocirlă. Desigur că nu le plăcea nimic mai mult decât să-şi mânjească reciproc feţele cu noroi. Dacă n-ar fi fost ochii lui Po, în cele mai multe zile, fraţii ar fi fost de nerecunoscut.

Veni ziua când unul din prinţii acoperiţi de noroi îl ţintui pe celălalt la pământ şi îşi strigă victoria, iar Katsa privi pentru a descoperi că fratele de deasupra era, pentru prima dată, Po. Râzând, el sări într-un picior şi îi aruncă un rânjet Katsei. Îşi şterse noroiul de pe faţă şi îi făcu semn cu degetul.

– Vino aici, pisică sălbatică. Tu urmezi.

Katsa se sprijini în sabie şi râse.

– Ţi-a luat o jumătate de oră ca să-l pui la pământ pe fratele tău şi crezi că eşti pregătit pentru mine?

– Vino să ne luptăm în noroi. Am să te strivesc ca pe un păianjen.

Katsa reveni la exerciţiul pe care i-l preda Bitterblue.

– Când ai să-l baţi uşor pe Skye, atunci o să mă lupt în noroi cu tine.

Vorbi cu fermitate, dar nu putu să-şi ascundă faţă de el plăcerea. Şi nici el nu putu să şi-o ascundă pe a lui. Îl alină pe sărmanul lui frate care mormăia, care recunoştea, din poziţia în care se găsea pe pământ, începutul sfârşitului.

Katsa îl găsi schimbat în calitate de adversar – mai puţin din cauza vederii pe care şi-o pierduse, cât datorită sensibilităţii pe care o câştigase cu darul său care devenea tot mai puternic. Când se luptau acum, el îi putea simţi nu numai trupul şi intenţiile, dar şi forţa loviturilor înainte de a le lansa, direcţia avântului. Echilibrul şi dezechilibrul ei, şi cum să beneficieze de asta. Puterile nu-i reveniseră pe deplin şi uneori chiar şi propriul echilibru îl trăda,

dar, de-acum, existau ocazii când el o lua prin surprindere, ceva cu care nici unul din ei nu fusese obișnuit până atunci.

El avea să devină un luptător la fel de bun pe cât fusese înainte, dacă nu chiar mai bun. Și asta era important. Luptele îl făceau fericit pe Po.

Bitterblue nu mai rămase mult după începutul primăverii. Skye o urmă la ceva timp, chemat de tatăl lui în cetatea lui Leck pentru a asista la iminenta încoronare. Și, în cele din urmă, Katsa și Po se îndreptară ei înșiși spre cetatea care, curând, urma să primească numele lui Bitterblue. Po suportă bine călătoria, cam ca un copil care nu călătorise niciodată până atunci și găsea fascinantă fiecare experiență, dacă nu chiar ușor copleșitoare. Și, într-adevăr, când veni vorba de a călători cu noua sa percepție asupra lumii, Po era ca un bebeluș.

În camera lor din castelul lui Bitterblue, în dimineața marelui eveniment, Katsa se resemnă să-și pună o rochie. Po, între timp, stătea culcat pe pat, zâmbind fără încetare spre tavan.

– De ce zâmbești? îl întrebă Katsa pentru a treia sau a patra oară. O să ne cadă tavanul în cap sau ceva de genul ăsta? Arăți ca și cum am fi amândoi în pragul unei mari glume.

– Katsa, numai tu ai putea considera prăbușirea unui tavan ca fiind o glumă bună.

Se auzi un ciocănit în ușa camerei lor, iar Po chiar începu să chicotească.

– Ai dat iama în cidru, spuse Katsa în mod acuzator, în timp ce se îndrepta către ușă. Ești beat.

Apoi, deschise larg ușa și aproape căzu pe podea de uimire, întrucât în fața ei, în hol, se afla Raffin.

Era murdar de noroi și mirosea ca un cal.

– Am ajuns la vreme pentru mâncare? întrebă el. Invitația zicea ceva despre o plăcintă, iar eu mor de foame.

Katsa izbucni în râs, apoi în lacrimi și, de îndată ce porni să-l îmbrățișeze, nu se mai putu opri. În spatele lui Raffin stătea Bann, iar în spatele lui Bann era Oll, iar Katsa îi îmbrățișă și plânse iarăși.

– Nu ne-ai spus că urmează să vii, repeta ea întruna. Nu ne-ai spus că urmează să vii. Nimeni nu mi-a spus că ai fost invitat.

– Şi tocmai tu vorbeşti despre a trimite vorbă? zise Raffin. Luni întregi n-am auzit nimic de la tine – până într-o bună zi, când fratele lui Po a apărut la curtea noastră cu cea mai sălbatică poveste pe care am auzit-o noi vreodată.

Katsa pufni şi îl strânse iarăşi în braţe pe vărul ei.

– Dar înţelegi, nu-i aşa? vorbi ea în pieptul lui. N-am vrut să te trezeşti implicat în asta.

Raffin o sărută pe creştetul capului.

– Sigur că înţelegem.

– A venit şi Randa cu tine?

– Prea puţin i-a păsat pentru a veni.

– Consiliul e în regulă?

– Îi merge ca pe roate. Dar chiar trebuie să stăm la taclale în hol? Nu glumeam când spuneam că mor de foame. Arăţi bine, Po. Raffin aruncă o privire plină de îndoieli părului scurt al Katsei. Helda îţi trimite o perie de păr, Kat. De mare folos îţi va fi!

– Am s-o preţuiesc, spuse Katsa. Acum, intră.

Ca orice eveniment care impune îmbrăcăminte de gală, ceremonia încoronării era prea lungă, dar Bitterblue o îndură cu gravitatea şi calmul potrivite. Marginea marii coroane din aur era căptuşită cu nişte material purpuriu, pentru a o împiedica să alunece şi să-i cadă peste nas. Katsa se gândi că părea să cântărească la fel de mult cât însăşi fata.

Katsei nu-i păsă de lungimea ceremoniei, căci Raffin era într-o parte a ei, iar Bann în cealaltă şi nu treceau cinci minute fără să se amuze de ei în vreun fel. Când Bann îi şopti despre noua descoperire în materie de leacuri a lui Raffin, care vindeca durerile de burtă, dar producea mâncărimi la picioare, şi descoperirea ulterioară a leacului care vindeca mâncărimea picioarelor, însă cauza dureri de burtă, Katsa chicoti. Stând trei rânduri mai în faţă, cu cei doi fii ai săi, Ror îşi roti capul, pentru a-i arunca o privire.

– Această ceremonie nu e un carnaval sunderan de stradă, rosti el cu un profund şi demn reproş.

Umerii lui Po începură să se scuture de râs, iar diferite voci șoptiră, atrăgându-i atenția lui Ror să tacă, dar, când își dădură seama cui i se adresau, asta iscă un șir interminabil de scuze.

– Da, bine, tot spunea Ror în mod repetat și pe un ton din ce în ce mai puternic. Zău, e în regulă. Întreruperea căpătă amploare, devenind ceva mai curând de dimensiuni uriașe și inoportun, făcându-l pe un însărcinat cu încoronarea să se bâlbâie în timp ce citea litania conducătorilor monseeni de-a lungul timpului. Bitterblue îi zâmbi cu blândețe însărcinatului și îi făcu semn din cap să continue. După aceea, se răspândi vorba prin mulțime că tânăra regină era bună la suflet, și nu una care să pedepsească micile greșeli.

– Și ce face Giddon? murmură Katsa către Raffin, de îndată ce lucrurile se calmară.

Își permitea să fie amabilă față de fostul ei pretendent pentru că era fericită și era înconjurată de prieteni.

În spatele ei, Oll își drese vocea:

– Se cam fâstâcește ori de câte ori este menționat numele tău, domniță. N-am să mă prefac că nu știu de ce.

Raffin vorbi liniștit.

– Randa tot încearcă să-l însoare, iar Giddon tot refuză. Petrece mai mult timp decât obișnuia la propria moșie. Dar s-a dăruit cu totul muncii în folosul Consiliului. Este un aliat de neprețuit, Kat. Îndrăznesc să spun că nu va avea obiecții să te vadă într-o bună zi. Dacă ai să vrei să ne vizitezi la curte, într-o bună zi, știi, o să găsim o cale să te strecurăm fără ca Randa să știe. Dacă asta îți dorești. Nu ne-ai zis nimic despre planurile tale.

Katsa zâmbi liniștită.

– După asta, mă întorc în munți, cu Po.

Doar atât spuse în legătură cu planurile ei, căci, pentru moment, era tot ce știa.

Își înclină capul și îl așeză pe umărul vărului ei mai înalt. Încoronarea trecu ca într-o ceață de mulțumire.

EPILOG

Katsa și Po înotară prin tunel și țâșniră în peștera întunecată. Se urcară pe pietre și stoarseră cât de multă apă reușiră din veșmintele lor.

– Ia-mă de mână, spuse Po.

O conduse pe o pantă zgrunțuroasă, cu pietre proeminente. Katsa nu vedea nimic în întuneric, nici măcar o formă vagă. Se împiedică și înjură.

– Unde, mai exact, mergem?

– Spre plajă, spuse el.

Se opri și o ridică pe deasupra unei formațiuni de stânci pe care ea n-o putea vedea. Când o puse jos, picioarele ei atinseră ceva moale și zgrunțuros. Nisip.

Afară, copacii erau verzi, fiind sfârșitul primăverii, iar soarele dezgheța lumea, însă înăuntrul acestei peșteri era mereu frig. Se așezară pe nisip și se cuibăriră unul în celălalt, pentru a se încălzi; tremuratul se transformă în împunsături jucăușe și împunsăturile într-o comportare violentă, și, nu după mult timp, râdeau și se luptau corp la corp pe pământ, cu părul ud și hainele pline de nisip. În cele din urmă, prins sub ea, Po își șopti înfrângerea, trecându-și mâna de-a lungul piciorului ei într-o manieră care era în mod evident blândă. Iar lupta se transformă în ceva lent și tandru, iar ei se înfierbântară și fură ocupați unul cu celălalt pentru un timp.

Sunetul era ciudat în peşteră, umed şi muzical. Stăteau întinşi unul lângă celălalt, fierbinţi acolo unde trupurile lor se atingeau.

– Am inhalat ceva nisip, spuse Po tuşind. Şi tu la fel, desigur, dar se pare că nu te deranjează.

– Nu, zise Katsa absentă, privind prin întuneric. Degetele ei trecură peste cicatricile pe care le avea pe umăr şi apoi peste cele de pe sân. Po?

– Hm?

– Ai încredere în oamenii care vor fi sfetnicii lui Bitterblue?

– În mare parte.

– Sper că va fi în regulă. Nu vorbeşte niciodată despre moartea mamei ei, însă ştiu că va continua să aibă coşmaruri.

– Nu prea văd ce-ar putea să facă în privinţa coşmarurilor, spuse Po. Este atât de mică şi are de-a face cu atâtea lucruri: o mamă ucisă, un tată care a fost un nebun.

– Crezi că era nebun?

Po ezită.

– Sincer, nu ştiu. În mod cert, a fost crud şi pervers. Dar e greu de spus unde s-a terminat el şi a început darul său, înţelegi ce spun? Şi presupun că nu vom mai şti acum de unde a venit. Sau ce a vrut cu adevărat. Po inspiră şi expiră încet. Cel puţin, sentimentele oamenilor faţă de el se schimbă. Ai simţit asta? N-o să fie amintit ca un om bun.

– Asta îi va fi de ajutor lui Bitterblue.

– Ştii, ea se întreabă dacă sunt un cititor de gânduri. Se întreabă, Katsa, şi încă are încredere în mine, şi nu mă presează să-mi dezvălui secretele. Este extraordinar.

Katsa ascultă liniştea care se aşternu în peşteră când Po se opri din vorbit.

– Da, spuse ea simplu. Bitterblue nu e precum ceilalţi oameni.

– La încoronare, Skye m-a condamnat că am refuzat să mă căsătoresc cu tine, zise Po, iar ea simţi zâmbetul din vocea lui. Era cam indignat în legătură cu asta.

Katsa oftă.

– Oll a venit la mine cu acelaşi lucru. Crede că este periculos că ne acordăm unul altuia atâta libertate şi că încropim aceste planuri vagi de a călători împreună în viitor, făcând treburi de-ale

Consiliului, fără nici o promisiune. I-am spus că nu am de gând să mă mărit cu tine și să stau agățată de tine ca o lipitoare, doar ca să te țin numai pentru mine și să te fac să nu mai iubești pe altcineva.

– E în regulă, știi asta. Alți oameni nu trebuie să înțeleagă.

– Mă îngrijorează acest lucru.

– Nu te mai îngrijora. O să trecem cu bine de acest hop. Și mai sunt și cei care înțeleg. Raffin înțelege, Bann – la fel.

– Da, zise Katsa. Bănuiesc că așa este.

Po tremură, iar ea se lipi de el pentru a-l încălzi. Un sentiment crescu brusc în sufletul ei. Șopti:

– Ești hotărât să mergi în Lienid chiar acum?

Po își acordă o clipă înainte să răspundă. Nu prea putea să-și mențină vocea veselă.

– Mama mea va plânge când îi voi spune despre văzul meu. Ca să fiu sincer, mi-e groază de asta.

– Voi veni cu tine.

– Nu, Katsa, va fi în regulă. Vreau să fac față acestui lucru și să termin odată cu el. Și nu vreau ca tu să-mi schimbi planurile.

Katsa era pe drum înapoi spre cetatea lui Bitterblue pentru a le învăța pe fete să lupte. Era un lucru pe care se hotărâse să-l facă în toate cele șapte regate și, după încoronare, Bitterblue o implorase să înceapă în Monsea. Po o încurajase mai degrabă insistent, deoarece îi acorda Katsei o scuză pentru a arunca un ochi asupra bunăstării lui Bitterblue.

– Voi fi în Monsea câteva luni cel puțin, spuse Katsa. Însă promit că următoarele lecții pe care le voi preda vor fi în Lienid.

– Așadar, voi spera să te văd spre sfârșitul toamnei. Mă voi preface că nu este o perioadă foarte mare.

– O voi lua prin vest, spuse Katsa. Ezită, apoi recunoscu. Mă duc în Middluns, Po. Mai există un rege cu care trebuie să pun lucrurile la punct.

Po scoase un șuierat scurt, surprins.

– Dar ai pus lucrurile la punct deja.

Katsa oftă.

– Da. Însă eram speriată de mine însămi atunci. Eram speriată de el. Acum, nu mai sunt. Po... am nevoie ca Randa să știe că voi veni și voi pleca de fiecare dată când poftesc. Nu mă voi ascunde

ca un criminal și nu-mi va fi teamă să-mi vizitez prietenii. Deja mi s-a făcut dor de Raff, am nevoie s-o văd pe Helda – vreau s-o conving să meargă în Monsea. Bitterblue are nevoie de ea.

Po își petrecu brațele în jurul ei și o trase mai aproape. Degetele sale scuturară nisip din părul ei.

– Bine, rosti el încetișor. Ai grijă! Te voi căuta după ce-l vei fi înfruntat pe rege.

Rămaseră întinși împreună, tăcuți, în întuneric. Katsa își sprijini capul de pieptul său. Auzi apa clipocind și ecoul ei. Auzi pulsul sângelui lui prin piele.

– Știi, zise el, mi-aș dori să poți vedea această peșteră.

– Cum arată?

El făcu o pauză.

– E... frumoasă, zău.

– Povestește-mi.

Și așa, Po îi descrise Katsei ceea ce se ascundea în întunericul peșterii. Afară, lumea îi aștepta.

Editura RAO
vă recomandă

Maggie Stiefvater

fior

De mulți ani Grace îi observa pe lupii din pădurile aflate în spatele casei ei.

Un lup cu ochii galbeni – lupul ei – a reprezentat mereu o prezență fără de care nu mai putea să-și închipuie viața. Între timp, Sam trăia două vieți: iarna, în pădurea înghețată, protejat de haită și mereu în compania unei fete neînfricate, iar vara, puține și prețioase luni petrecute ca om... până când frigul îl făcea să se transforme la loc.

Acum, Grace face cunoștință cu un băiat cu ochii galbeni, care i se pare atât de cunoscut, încât i se taie răsuflarea. Este lupul ei, el trebuie să fie. Dar, pe măsură ce iarna se apropie, Sam trebuie să se lupte ca să își păstreze forma umană sau să riște să o piardă pe Grace, dar să se piardă și pe sine... pentru totdeauna.

Acum, cartea RAO vine și prin SMS!
septembrie 2010 – septembrie 2011

Comandați prin SMS cărți RAO, urmând pașii de mai jos:

1. Trimiteți un SMS cu textul „RAO" la numărul 1771 (tarif nomal).
2. Noi vă vom suna și vă vom prelua comanda.
3. Cărțile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poștei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.
Pentru toate cărțile comandate prin SMS, beneficiați de 15% reducere.

Katsa putea să ucidă un om de când avea opt ani –
ea este unul dintre puținii oameni
născuți în țara ei cu un dar extrem, al ei fiind acela de a ucide.
Ca nepoată a regelui ea ar putea să trăiască o viață plină de privilegii,
dar, din pricina darului ei, este nevoită să lucreze pentru rege.
Când îl întâlnește pentru prima data pe prințul Po,
al cărui talent erau tehnicile de luptă, Katsa nu bănuiește că viața ei
e pe cale să se schimbe. Nu bănuiește nici că se va împrieteni cu Po.
Și nu bănuiește nici că va afla adevărul despre darul ei...
sau adevărul despre un teribil secret, ascuns în depărtări... un secret
care ar putea distruge toate cele șapte regate doar prin cuvinte.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-60-8
9 786068 251608
www.rao.ro
www.raobooks.com